

САНДРА БРАУН ФРЕНСКА КОПРИНА

Превод от английски: Дори Габровска, 2008

chitanka.info

ПРОЛОГ

Една синя сойка закръжа и кацна върху крака на голото херувимче. Беше прекалено суетна, за да се поплиска във фонтана с безгрижието на простичкия врабец, а само пийна от водата и бързо отлетя. Тя сякаш се възмути от спокойствието между старите тухлени степи, покрити с пълзящи цъфнали лози. Пчели жужаха из розовите им цветове. Висящите кошници с папрати бяха още мокри от плисналия преди изгрев дъжд. Върху лъскавите листа на филодендроните и камелиите дъждовните капчици проблясваха под ярките лъчи на слънцето.

— Тогава Рапунцел спуснала прекрасната си златисторуса коса през прозореца и принцът се хванал за плитките ѝ, за да се изкачи по стената на високата кула.

Клер Лоран, която слушаше с напрегнато внимание, погледна скептично майка си.

— Така не боли ли, мамо?

— Не и в приказките, скъпа.

— Ех, защо и аз нямам дълга златиста коса — въздъхна тъжно момичето.

Мери Кетрин погали рижите къдрици на петгодишната си дъщеря.

— Косата ти е прекрасна!

Спокойствието във вътрешния двор изведнъж бе нарушено, когато леля Лоръл се появи забързана откъм дневната.

— Мери Кетрин, онези пак са тук! И този път носят документ, че могат да отведат Клер.

Мери Кетрин се втренчи с празен поглед в леля си.

— Кой е тук?

Клер разбра. Дори и майка ѝ да не се сети, Клер си спомняше мъжа, който миришеше на ментов освежител за уста и гел за коса. Вече два пъти бе идвал, осквернявайки гостната на леля Лоръл с неприятното си присъствие. С него винаги се появяваше и една жена с

голяма кожена чанта. Двамата разговаряха с леля Лоръл и Мери Кетрин, сякаш бяха глухи и не чуваха и дума от това, което им казваха.

Клер не разбираше всичко, но усещаше общия смисъл на тези разговори. След тях леля Лоръл винаги изглеждаше съсипана, а майка ѝ ужасно страдаше. След последното им посещение майка ѝ бе останала в леглото три дни и бе плакала неутешимо през цялото време. Това бе един от най-тежките ѝ пристъпи и леля Лоръл се разстрои още повече.

Клер се сниши зад металния градински стол, на който седеше майка ѝ, опитвайки се да стане малка и невидима. Страхът я сграбчи за гърлото, а сърцето ѝ затуптя силно.

— О, боже! О, боже! — затрепери брадичката на леля Лоръл. Тя стискаше и мачкаше кърпичката в ръцете си. — Не знам какво да правим. Мери Кетрин, какво мога да сторя? Те казват, че имат право да я отведат.

Първо се появи мъжът. Ястребовите му очи обходиха властно двора. Беше високомерен точно като сойката при фонтана преди малко. Накрая очите му се заковаха върху красивата млада жена, която изглеждаше като част от живописната гледка.

— Добро утро, мис Лоран.

От скривалището си зад стола на майка си Клер го видя как се усмихва. Тя не хареса усмивката му. Беше изкуствена като на някоя карнавална маска. Дори и оттук усещаше сладникавия мирис на гела му и на ментовите бонбонки за освежаване на дъха в устата.

Думите на леля Лоръл я бяха ужасили. Къде да я отведат? Не можеше да отиде никъде без майка си. Ако я отведяха, кой щеше да се грижи за майка ѝ? Кой щеше да я потупва нежно по рамото и да ѝ пее, когато тя се натъжеше? Кой щеше да я търси, когато тя изчезваше от дома по време на някой от пристъпите си?

— Вече нямате избор за настояничеството над дъщеря си — каза на Мери Кетрин безличната жена с грозна сива рокля. Тя говореше бързо, отпуснала рамо под тежестта на чантата си. — Тук липсва подходяща среда за детето ви. А вие желаете най-доброто за нея, нали?

Фината ръка на Мери Кетрин се вдигна към гърдите и пръстите ѝ опипаха перлената огърлица над дантелената ѝ яка.

— Не разбирам тези неща. Всичко е толкова... объркващо.

Мъжът и жената се спогледаха.

— Не се безпокойте, мис Лоран. Вашето малко момиче ще бъде в добри ръце. — Мъжът кимна бързо на жената. Тя заобиколи стола и хвана Клер за ръката.

— Не! — Клер се дръпна от горещите влажни пръсти на непознатата и отстъпи. — Не искам да идвам с вас, ще остана при мама.

— Хайде, Клер — опита се да се усмихне жената. — Ще те отведем в една къща, където има още много деца, с които да си играеш. Ще ти хареса, обещавам ти.

Клер не ѝ повярва. Жената имаше чип нос и неспокойни очи като плъховете, които изскачаха от кофите за боклук в квартала. Тя не бе красива и нежна, не ухаеше на хубаво и макар че се опитваше да говори мило, гласът ѝ съвсем не бе така мелодичен като гласа на майка ѝ.

— Няма да дойда — заяви Клер с всичкия инат, на който бе способно едно петгодишно дете. — Няма да отида никъде без мама.

— Страхувам се, че трябва да тръгнеш с нас.

Жената пак посегна да хване Клер. Този път момиченцето не успя да се изскубне, въпреки че се бори да се освободи с всички сили.

— Не! Не! — Ноктите на жената се забиха в ръката ѝ и направиха рани на кожата ѝ. — Пуснете ме! Ще остана при мама и леля Лоръл.

Тя изпищя, започна да се извива и рита и да размахва ръце. Заби токовете на черните си лачени обувки в каменните плочи на двора. Направи всичко възможно да се изскубне от ръцете на жената, но не успя.

Леля Лоръл си възвърна присъствието на духа и нападна с порой от думи мъжа, че разделят детето от родната му майка.

— Вярно е, че понякога Мери Кетрин изпада в пристъпи на меланхолия, но това може да се случи всекиму. Просто при нея това състояние е по-дълбоко. Но тя е чудесна майка. Клер я обожава. Уверявам ви, тя не представлява никаква заплаха за дъщеря си.

Без да обърне внимание на искрените молби на леля Лоръл, жената издърпа Клер през отворения френския прозорец в кухнята. Детето погледна назад и видя майка си, все още седнала на стола, окъпана от меката слънчева светлина.

— Мамо! — извика Клер. — Мамо, не им давай да ме отведат!

— Престани с тези крясъци! — Жената разтреса Клер толкова силно, че тя, без да иска, си прехапа езика и изпищя, този път от болка.

Изтръгната от вцепенението си от писъка на дъщеря си, Мери Кетрин изведнъж осъзна, че Клер е в опасност. Тя скочи от стола толкова рязко, че той се прекатури върху каменните плочи. Изтича към вратата на кухнята и почти стигна момичето си, когато мъжът я сграбчи за рамото.

— Този път не можете да ни спрете, мис Лоран. Упълномощени сме да отведем дъщеря ви оттук.

— Ала първо ще ви убия. — Мери Кетрин сграбчи една ваза от масата на верандата и замахна с нея към главата му.

Мъжът изкрещя от гняв и болка.

Върху слепоочието му зейна кървава рана. Ужасена, Мери Кетрин изпусна вазата и тя се разби върху камъните. Водата ѝ бе заляла сакото на социалния работник, розите се посипаха в краката им.

— Никаква заплаха, как ли не! — изстена той в лицето на леля Лоръл, която се бе втурнала да спре Мери Кетрин.

Устата на Клер се пълнеше с кръв от прехапаниа ѝ език, но тя продължаваше да се бори с жената, която я влачеше през къщата. Мъжът тръгна с олюляване след тях, опитвайки се да спре с една кърпа кръвта на слепоочието си, като през цялото време ругаеше.

Клер не отдели поглед от майка си, докато можа. Лицето на Мери Кетрин бе изкривено от мъка и тя продължаваше да се бори с леля Лоръл, която едва я задържаше да не побегне след тях.

— Клер. Клер. Милото ми момиченце... — Тя протягаше ръце към дъщеря си.

— Мамо! Мамо! Мамо...

Викът на малката постепенно заглъхна.

* * *

Клер рязко се изправи в широкото си легло. Гърдите ѝ се надигаха и спускаха бързо, едва си поемаше дъх. Устата ѝ бе пресъхнала, а гърлото ѝ пареше от това, че бе викала без глас в съня си. Нощницата бе залепнала за изпотеното ѝ тяло.

Тя отметна завивките, присви коленете си и опря чело на тях. Вдигна глава чак когато напълно се отърси от кошмара и демоните на спомена потънаха в затътените кътчета на подсъзнанието ѝ.

Стана от леглото и отиде до стаята на майка си. Мери Кетрин спеше дълбоко. Успокоена, Клер пийна малко вода от чешмата в банята и се върна в спалнята си. Смени нощницата си и оправи чаршафите, преди отново да легне. Знаеше, че няма да успее да заспи веднага.

Напоследък отново и отново сънуваше кошмари, в които изживяваше за кой ли път най-ужасните мигове от детството си. Знаеше защо се бяха върнали тези кошмари. Причината бе същото онова зло присъствие, което напоследък заплашваше спокойствието и сигурността, извоювани с такъв упорит труд.

Беше се надявала, че отминалите тревоги са заровени достатъчно дълбоко и никога вече няма да изплуват на повърхността. Но сега един злонамерен натрапник ги съживяваше. Той бе заплахата за хората, които Клер обичаше. Той внасяше хаос в живота ѝ.

Ако Клер не предприемеше никакви драстични мерки, с които да промени хода на събитията, този човек щеше да провали бъдещето, към което тя се стремеше.

ГЛАВА ПЪРВА

Преподобният Джексън Уайлд бе прострелян в главата, сърцето и тестисите. Касиди веднага заключи, че това не е случайно.

— Ужасна бъркотия! — обади се съдебният лекар.

„Доста меко казано“, помисли си Касиди. Предположи, че убийството е било извършено с револвер 38-и калибър и че е стреляно от много малко разстояние. Куршуми с рязан връх — убиецът очевидно е искал да отнесе жертвата си. По таблата на леглото и чаршафите бяха полепнали късчета човешка плът и мозък. Матракът бе подгизнал от кръв, която се бе събрала на локва под тялото. Колкото и ужасяваща да бе гледката, Касиди бе виждал и много по-страшни — разкъсани на части или разчленени тела.

Това, което най-много объркваше Касиди, бе самоличността на жертвата. Той бе чул да съобщават невероятната новина по радиото, докато се опитваше да си проправи път с колата през сутрешното задръстване. Веднага бе направил непозволен обратен завои и се бе понесъл към местопрестъплението, въпреки че нямаше никакво основание да го прави, преди да му възложат официално случая. Полицаяте, които бяха отцепили района около хотел „Феърмонт“, го разпознаха и автоматично предположиха, че той официално представлява областния прокурор на Ню Орлийнс. Никой не се учуди на появата му в апартамент „Сейнт Луи“ на седмия етаж, в момента претъпкан със специалисти, които поради припряността си по-скоро щяха да унищожат някоя по-незабележима улика, вместо да я открият.

Касиди се доближи до съдебния лекар.

— Какво мислиш, Елви?

Доктор Елвира Дюпоа бе набита, сивокоса и невъзмутима като скала. Сексуалният ѝ живот бе неизменна тема за клюки в полицията, но никой от тези, които не спираха да го обсъждат, не говореше от собствен опит. Малцина харесваха Елви, повечето хора в полицията я мразеха. Никой обаче не поставяше под съмнение компетентността ѝ.

Касиди с удоволствие я посрещаше на свидетелската скамейка, ако тя се явяваше като свидетел на обвинението. Можеше да разчита, че отговорите ѝ ще бъдат ясни и неоспорими. Когато се закълнеше, че ще казва истината, доктор Дюпоа изглеждаше искрена и неподкупна и винаги успяваше да впечатли дълбоко съдебните заседатели.

Патоложката, която бе около четиридесетте, намести очилата на четвъртитото си лице.

— На първо време мога да предположа, че раната в главата е причинила смъртта. Куршумът е надробил сивото му вещество. Раната в гърдите изглежда прекалено наляво, за да е засегнато смъртоносно сърцето, но не мога да кажа нищо окончателно преди аутопсията. Изстрелът в тестисите не би могъл да го убие, поне не моментално. — Тя хвърли поглед към съдебния помощник-лекар и се подсмихна. — Но със сигурност е щял да повлияе необратимо на любовния му живот.

Касиди смигна съзаклятнически.

— Интересно кой от изстрелите е бил пръв.

— Не е ясно.

— Според мен в главата.

— Защо?

— Раната в гърдите, ако не е била смъртоносна, поне би го обездвижила.

— А ако някой ме бе прострелял в чатала, машинално бих се опитал да се предпазя с ръце.

— И да умреш, стиснал топките си?

— Нещо такова.

Лекарката поклати глава.

— Ръцете на Уайлд бяха отпуснати отстрани. Никакви признаци за борба или някакви защитни реакции. Мисля, че се е чувствал напълно спокоен в присъствието на човека, който го е убил. А може и да е спял. Да не е разбрал какво му се готви.

— Често става така — измърмори Касиди. — Какво предположение ще направиш за часа на смъртта?

Тя вдигна дясната ръка на жертвата и я завъртя около китката, за да прецени степента на вкочаняване.

— Около полунощ. Може би малко по-рано. — После пусна ръката и попита: — Сега вече мога ли да си го прибирам?

Касиди огледа трупа за последно.

— Давай!

— Ще се погрижа да получиш копие от протокола от аутопсията веднага щом го напиша. Не ми се обаждай да ме припираш, защото така само ще ме забавиш.

Доктор Дюпоа бе решила, че той ще бъде прокурор по случая, и Касиди реши да не уточнява това за момента. Беше само въпрос на време. Той наистина щеше да получи този случай.

Отдръпна се и направи място на екипа от лабораторията да се заеме за работа, но продължи да оглежда подробно хотелската стая. Предметите на нощното шкафче вече бяха обработени за отпечатьци. Всичко бе покрито с тънкия слой черен прах. Различни неща бяха грижливо прибрани в отделни найлонови пликове и на всеки бе поставен съответен етикет. Можеха да изключат грабежа като мотив за убийството. Сред вещите на нощното шкафче имаше ръчен часовник „Ролекс“, който сигурно струваше няколко хиляди долара.

Полицейският фотограф правеше снимка след снимка. Друг полицай, с хирургически ръкавици и специални наколенки от датекс, оглеждаше мокета за влакънца от неясен произход.

— Тук влизали ли са журналисти?

— Никакви — отвърна коленичилият полицай.

— Задръжте ги вън възможно най-дълго и не им съобщавайте никаква съществена информация. В прокуратурата ще подготвим официален бюлетин за медиите по-късно днес, когато имаме необходимите факти.

Полицаят кимна.

Касиди ги остави да си вършат работата и се застоя в преддверието на апартаментата. Двата огромни прозореца бяха скрити зад полупрозрачни драпирани пердета и така стаята изглеждаше сумрачна и тъжна, независимо от мебелировката в пастелни и бели тонове. В ъгъла на кадифеното канапе се бе сгушила една млада жена, свела глава и заровила лице в ръцете си. Тя не можеше да спре риданията си. До нея седеше млад мъж, нервен, дори изплашен на вид, и се опитваше безуспешно да я успокои.

Разпитваше ги един детектив от отдел „Убийства“ на Полицейското управление на Ню Орлийнс. Хауърд Глен работеше в отдела повече от двацет години. Бе доста грубоват и малцина от колегите му го харесваха. Дори външният му вид не предразполагаше

хората да потърсят приятелството или поне компанията му. Беше рошав и с доста опърпани дрехи, пушеше цигара след цигара „Кемъл“ без филтър и като цяло изглеждаше като изваден от някой черно-бял полицейски филм от 40-те. В правораздавателните среди обаче го уважаваха много, защото провеждаше разследванията си методично и последователно.

Когато го доближи, Глен вдигна глава и възкликна:

— Хей, Касиди, бързо си дошъл! Краудър ли те прати?

Антъни Краудър бе областният прокурор на Ню Орлийнс и шеф на Касиди. Той подмина въпроса и кимна към двойката на канапето:

— Кои са тези?

— Не гледаш ли телевизия?

— Не и религиозни програми. Никога не съм гледал шоуто му.

Глен извърна глава и промълви с половин уста, така че само Касиди да го чуе:

— Голяма загуба. Сега вече няма да можеш да наваксаш пропуска.

Касиди хвърли поглед към спалнята, където Елви Дюпоа контролираше преместването на трупа от леглото на носилката.

— Със сигурност го изпуснах.

— Това е жената на проповедника — Ариел Уайлд — обясни Глен. — И синът му Джошуа.

Младият мъж погледна Касиди, който му протегна ръка.

— Областен помощник-прокурор Касиди.

Джошуа Уайлд стисна ръката му достатъчно силно, но пръстите му бяха меки, гладки и грижливо поддържани — определено не ръце на работник. Той имаше изразителни кафяви очи и пепеляво кестенява коса, сравнително дълга и доста чуплива. Изглеждаше привлекателен, почти красив. Преди век-два на някой друг континент той със сигурност би прекарвал времето си в посещения на модни приеми и в писане на романтична поезия. Касиди се усъмни дали този мъж някога в живота си е пипвал бейзболна топка, палил огън на открито или разпъвал палатка.

Гласът му звучеше по южняшки изтънчен и култивиран като отлежало уиски „Джак Даниълс“.

— Открийте негодника, който така зверски е убил баща ми, мистър Касиди.

— Това и възнамерявам да направя.

— И дано правосъдието бързо му отдаде дължимото.

— На него? Сигурен ли сте, че убиецът на баща ви е бил мъж, мистър Уайлд?

Младият мъж се смути.

— Разбира се, че не. Имах предвид... тоест използвах мъжки род по принцип.

— Значи е възможно да е била жена?

До този момент вдовицата не бе успяла да се включи в разговора и продължаваше да хлипа, забила нос в една кърпичка. Най-неочаквано Ариел Уайлд отметна русолявата си права коса и впери яростен, почти фанатичен поглед в Касиди. Лицето ѝ бе бледо като бялата настолна лампа на масичката край стената, но красивите сини очи, подчертани от необичайно дълги мигли, проблеснаха, все още влажни от сълзите.

— Така ли разрешавате случаите си мистър... бихте ли повторили името си?

— Касиди.

— Разкривате престъпленията, като си играете на думи ли?

— Понякога да.

— Значи не сте по-добър от този детектив тук. — Тя хвърли презрителен поглед към Хауърд Глен. — Вместо да търси убиеца, той разпитва нас с Джош.

Касиди си размени един съчувствен поглед с Глен. Детективът сви рамене, очевидно предоставяйки право на Касиди да отговори.

— Преди да започнем да търсим убиеца, мисис Уайлд — обясни той, — трябва да открием какво точно се е случило със съпруга ви.

Тя посочи с ръка окървавеното легло в съседната стая и извика:

— Нима не е очевидно какво се е случило?

— Невинаги се оказва така.

— Е, ние не знаем какво се е случило — разрида се артистично тя, преди отново да притисне кърпичка към бледите си устни. — Ако знаехме, че ще го убият снощи, мислите ли, че бихме оставили Джексън сам в апартамента?

— Двамата сте оставили преподобния Уайлд сам в апартамента снощи? А къде бяхте? — Касиди приседна на ръба на съседния

фотьойл. Той огледа изпитателно жената и доведения ѝ син. И двамата изглеждаха на една възраст — около двајсет и седем — осем годишни.

— Бяхме в моя апартамент, репетирахме — отвърна Джош.

— Репетирали сте?

— Мисис Уайлд е пеела на всички служби и в телевизионните предавания — обясни Глен. — А мистър Уайлд свири на пиано.

„Колко далновидно от страна на Джексън Уайлд да организира църквата си като семеен бизнес!“, помисли си Касиди. Отдавна си бе изградил мнение за телевизионните проповедници и досега не бе попаднал на нещо встрани от този стереотип.

— Къде е вашият апартамент, мистър Уайлд? — попита той.

— В другия край на коридора. Татко бе резервирал всички стаи на етаж.

— Защо?

— По навик. Така гарантираше спокойствието ни. Последователите на татко често са готови на всичко, за да се доберат до него. Той обичаше хората, но имаше нужда от спокойствие и почивка между службите и проповедите. Двамата с Ариел бяха отседнали в този апартамент, а аз се настаних в другия най-голям на етаж, за да може в него да се внесе пиано, на което да репетирам.

Касиди се обърна към овдовялата жена:

— Този апартамент е с две спални. Защо спяхте отделно от съпруга си?

Мисис Уайлд го изгледа с подчертано възмущение.

— Той винаги настояваше за това. Снощи се прибрах късно и не исках да смущавам почивката на Джексън. Беше казал, че се чувства изтощен, така че аз легнах в другата спалня.

— По кое време се върнахте?

— Не забелязах.

Касиди погледна въпросително Джош.

— А вие забелязахте ли по кое време тя си тръгна от стаята ви?

— Не обърнах внимание... Но беше доста късно.

— След полунощ ли?

— Много по-късно.

За момента Касиди остави този отговор без коментар.

— Говорихте ли със съпруга си, когато се прибрахте, мисис Уайлд? Не влязохте ли да го целунете за лека нощ?

— Не, влязох в спалнята си през вратата откъм коридора. Бих отишла да видя как е — отново се разрида тя, — но мислех, че спи дълбоко.

Касиди погледна за миг Глен, за да го предупреди да не направи очевидната забележка. Вместо това детективът обясни:

— За съжаление, мисис Уайлд е открила тялото на съпруга си чак сутринта.

— Когато не отговори на събуждането по телефона — обясни тя с разтреперан глас. Отново притисна кърпичката към лицето си. — Като си помисля, че той е бил тук... мъртъв през цялото това време... А аз съм спяла в съседната стая.

Тя отново загуби контрол над риданията си и се отпусна в ръцете на доведения си син. Той обгърна с ръка раменете ѝ и прошепна нещо тихо и успокоително.

— Мисля, че това е достатъчно засега — изправи се Касиди.

Глен го последва до вратата.

— Мирише, че чак вони на развалено, не мислиш ли?

— Не съм сигурен — отвърна Касиди. — Изглежда прекалено тъпо да е лъжа.

Глен се изкашля задавено, докато вадеше нова цигара от смачкания пакет в джоба на ризата.

— Майтапиш ли се с мен? Ясно е като бял ден. Тези двамата са гаджета и са очистили проповедника, за да не им се пречка.

— Възможно е — промълви Касиди замислено. — Но може и да не е така.

Глен го изгледа сърдито, докато палеше цигарата си.

— Да не би хубавец като теб да си е паднал по онези красиви сини очи, а, Касиди? И по всичките сълзи и ридания? По дяволите, преди ти да се появиш, тези двамата се молеха на глас заедно. — Той всмука жадно от кемъла си. — Не може да вярваш, че казват истината.

— Може и да я казват. — Докато излизаше, Касиди добави като на себе си: — Ако мога да се изпикая, докато минава ураган.

В асансьора надолу беше сам. Слезе на партера и се озова в огромното фоайе на хотел „Феърмонт“. То бе възплъщение на изтънченост и разкош със своите матовочерни стени, мебели, тапицирани с червено кадифе, украсено тук-там за акцент с декоративни златни листа. „Феърмонт“ бе като стара аристократка сред

останалите хотели. Тази сутрин обаче фойето му бе препълнено с разстроени и разгневени хора. Полицаяте се стараеха да не забелязват агресивните репортери, които отчаяно се опитваха да се доберат до всеки известен факт, свързан с убийството на Джексън Уайлд. Гостите на хотела, които сутринта бяха изолирани и разпитани от полицията в балната зала, сега получаваха един по един разрешение да си тръгват. Изглежда, никой не бързаше да излезе обаче, защото всички държаха първо да изразят възмущението си. Служителите на хотела също биваха разпитвани и едновременно не изоставяха нито за миг опитите си да успокояват разстроените си клиенти.

Касиди си проправи с лакти път през шумната тълпа. Чу как една жена със среднозападен акцент заяви, че в хотела на свобода се движи психопат и че всички могат да се окажат заклани в леглата си.

Някакъв мъж крещеше колкото му глас държи, че „те“ ще научат за всичко това, макар че не бе ясно кои бяха „те“.

Последователите на преподобния Джексън Уайлд, които бяха чули новината за убийството на своя лидер, се стичаха в хотела и допълваха суматохата във фойето, опитвайки се да го превърнат в нещо като временен храм. Всички ридаеха шумно и неспирно, някои се събираха на групички и се молеха заедно на глас, други пееха химни и призоваваха гнева на Всемогъщия да накаже онзи, който бе посегнал на телевизионния проповедник.

Докато си проправяше път към изхода за Юнивърсити Стрийт, Касиди старателно се опитваше да избегне местните журналисти, но това се оказа невъзможно. Репортерите бързо го наобиколиха.

— Мистър Касиди, видяхте ли...

— Нищо не съм видял.

— Мистър Касиди, той беше ли...

— Не коментирам.

— Мистър Касиди...

— По-късно.

Проправяйки си път, той избута камерите и протегнатите микрофони и решително отказа да съобщи каквото и да било, преди областният прокурор Антъни Краудър да му възложи случая за убийството на Уайлд.

Ако той изобщо се канеше да го направи.

Не, не можеше да става дума за предположения! Трябваше да му го възложи.

Касиди желаше това дело толкова много, че направо усещаше вкуса му. Нещо повече, той отчаяно се нуждаеше от него.

* * *

Ясмин премина през автоматичните врати на международното летище на Ню Орлийнс. Един носач с червена шапка, който изглеждаше като джудже покрай нея, влачеше двата ѝ куфара. Бе като омагьосан от краката ѝ, подаващи се изпод късата кожена поличка.

Ясмин чу познат клаксон и забеляза автомобила на Клер точно където се бяха уговорили. Носачът постави куфарите в багажника, който Клер отключи, без да слиза от колата, и получи бакшиша си. А Ясмин се настани на седалката до шофьора, демонстрирайки щедро шоколадовите си бедра, и изпълни колата с уханието на парфюма си.

— Добро утро — поздрави Клер. — Как мина полетът ти?

— Можеш ли да го повярваш за Джексън Уайлд?

Клер Лоран хвърли поглед встрани, после смело се включи в потока от автобуси, такситата и микробуси, които обслужваха летището.

— Какво е направил този път?

— Не си ли чула? — възкликна Ясмин. — За бога, Клер, къде си била тази сутрин?

— Преглеждах фактурите... Защо?

— Въобще ли не си гледала новините по телевизията? Не слушаш ли радио? — Ясмин забеляза, че в колата звучеше касета.

— Цяла седмица съзнателно избягвам да гледам новините. Не исках мама да види как Джексън Уайлд ни разпъва на кръст, докато е в града. Между другото, получихме още една покана за дебат с него. Отказах, естествено.

Ясмин продължи да се взира невярващо в своята най-добра приятелка и партньор в бизнеса.

— Значи наистина не знаеш?

— Какво? — попита Клер и се засмя. — Нови атаки срещу „Френска коприна“ ли? Какво с казал този път? Че ще горим вечно в

ада, ако не затворим фабриката? Че разрушавам морала на Америка с порнографските си снимки на човешки тела?

Ясмин свали големите слънчеви очила, които носеше, за да не я разпознават, и погледна Клер с тигровия си поглед, който цяло десетилетие бе красил кориците на модните списания.

— Преподобният Джексън Уайлд вече няма да каже нищо за теб, Клер. Няма повече да проклина „Френска коприна“, нито каталога ни. Вече няма да прави нищо, скъпа. Млъкнал е завинаги. Мъртъв е.

— Мъртъв? — Клер рязко натисна спирачката, от което и двете политнаха напред.

— Мъртъв като камък, както казваше майка ми.

Клер се взря в нея, пребледняла и невярваща, и повтори отново:

— Мъртъв?

— Очевидно е прекалил с проповедите. Ядосал е някого прекалено много и си е получил заслуженото.

Клер нервно облиза пресъхналите си устни.

— Искаш да кажеш, че е бил убит?

Един ядосан шофьор натисна силно и продължително клаксона си. Друг им направи неприличен жест, докато ги задминаваше. Клер рязко отмести крака си от съединителя и колата се стрелна напред, подскачайки.

— Какво ти става? Мислех, че ще си на седмото небе от щастие. Искаш ли аз да карам?

— Не, не, добре съм.

— Не ми изглеждаш добре. Всъщност изглеждаш ужасно.

— Прекарах тежка нощ.

— Мери Кетрин ли?

Клер поклати глава.

— Постоянно се будех от някакъв кошмар.

— Какъв кошмар?

— Няма значение. Ясмин, сигурна ли си за Джексън Уайлд?

— Чух го на летището, докато си чаках багажа. На гишето за коли под наем имаше телевизор. Около него се беше насъбрала тълпа. Попитах един човек какво става, очаквайки да чуя, че совалката „Челънджър“ е избухнала или нещо от този род. А мъжът ми каза: „Онзи, телевизионния проповедник, го застреляли снощи“. Пробих си път напред към телевизора и сама чух новината.

— Във „Феърмонт“ ли са го убили?

Ясмин я погледна заинтригувана.

— Откъде знаеш?

— Чух, че с отседнал там. От Андре.

— А, Андре! Бях забравила за него. Сигурно е адски зает тази сутрин. — Преди Ясмин да направи още някакъв коментар за общия им приятел, Клер я прекъсна:

— Кой е открил тялото?

— Жена му. Намерила го тази сутрин, надупчено с три куршума.

— Божичко, по кое време?

— По кое време? Ами не знам, не съобщиха. Какво значение има? — Ясмин развърза шала от главата си и разпусна дългата къдрава коса, с която бе толкова известна. Отвори голямата си дамска чанта, извади няколко огромни метални гривни и ги наниза на тънките си ръце. След това си сложи също толкова огромни обици халки. Само с тези няколко прости декоративни промени тя бързо си възвърна вида на най-известната цветнокожа манекенка след Иман.

— Вече арестували ли са някого?

— Не. — Ясмин си слагаше коралов гланц за устни с тънка четчица. Нанесе си малко руж и огледа прекрасното си лице от всички страни в огледалото.

Задръстването по магистралата вече бе отминало, но движението все още бе много натоварено. Клер управляваше колата умело и уверено. Бе прекарала в Ню Орлийнс целия си живот. Тъй като Ясмин делеше времето си между Ню Орлийнс и Ню Йорк, Клер обикновено идваше да я посреща на летището.

— Убиецът оставил ли е някакви, следи? Открили ли са оръжието на престъплението?

Ясмин пъкна огледалото в чантата си.

— По новините не съобщиха никакви подробности. Репортерите преследваха някакъв мъж от областната прокуратура, но той не си отвори устата. Свърши ли най-после с въпросите?

— Не мога да повярвам, че е мъртъв. — Клер се поколеба, преди да изрече последната дума. — Снощи изнесе службата си в най-голямата зала в Ню Орлийнс.

— Видях репортаж за това по новините. Изглеждаше все същият — с червендалесто лице, бяла коса, разпищял се за огньовете и казани.

Настояваше всички американци да коленичат и се помолят за опрощение. — Ясмин свъси тънките си вежди. — Как би могъл Господ да чуе нечии други молитви, щом Уайлд крещи своите толкова високо? — Тя сви рамене. — Радвам се, че най-после е млъкнал, вече няма да ни тормози.

Клер рязко се обърна към Ясмин.

— Не трябва да говориш така.

— Защо не, точно така се чувствам. Със сигурност няма да избухна в сълзи и да се преструвам на опечалена от смъртта му. — Тя изсумтя. — Трябва да дадат на убиеца му медал, че с отървал света от една зловредна твар.

Преподабният Джексън Уайлд бе използвал телевизионната си програма като арена на кръстоносния си поход срещу порнографията. Той бе възприел това като своя специална мисия и се бе заклек да освободи Америка от всичко непристойно. Огнените му проповеди довеждаха хиляди от последователите му до екстаз. Като последица те безмилостно се нахвърляха върху художници и писатели, чието творчество бе атакувано от преподабния. Творбите им бяха обявявани за противозаконни, а понякога и вандалски унищожавани.

Мнозина възприемаха кръстоносния поход на телевизионния проповедник като много по-сурова заплаха от държавната забрана на порнографските списания. Възприемаха го като заплаха за правата, осигурени от Първата поправка на конституцията. Правната дефиниция за това какво е непристойно и какво не бе много неясна и тъй като Върховният съд на САЩ не бе успял да осигури точно определение, опонентите на Уайлд с основание протестираха, че не може за мерило да се използва неговото тесногръдо мнение.

Войната бе обявена. В малки и големи градчета се водеха битки в кина, книжарници, библиотеки и музеи. Тези, които бяха против преподабния Уайлд, бяха определяни като „неверници“. Анатемосваха ги като съвременните еретици, вещици и езичници, заслужаващи презрението на всеки истински вярац.

Тъй като каталогът за белъо на „Френска коприна“ също бе попаднал под цензурата на Джексън Уайлд, Клер, като създател на моделите, се бе озовала в светлините на прожекторите. Месеци наред преподабният бе осъждал гръмогласно каталога, поставяйки го редом с най-долнопробните порносписания. Ясмин се бе съгласила с Клер, че

е по-добре да не обръщат внимание на атаките на Уайлд и смехотворните му обвинения, вместо да се опитват да защитават нещо, което и според двете им нямаше нужда от защита.

Но не бе лесно да не се обръща внимание на Джексън Уайлд. Когато проповедите му не бяха успели да постигнат желаната ответна реакция — а именно телевизионен дебат — преподобният бе започнал да заклеява от амвона си конкретно Ясмин и Клер, определяйки ги като похотливи развратнички. Проповедите му срещу тях се бяха разгорещили още повече, когато преди около седмица кръстоносният му поход достигна Ню Орлийнс, града на „Френска коприна“. По това време Ясмин бе в Ню Йорк, занимавайки се с други бизнес дела, така че на Клер ѝ се бе наложило сама да понася тежестта на злобните обиди на Уайлд.

Точно заради това Ясмин бе напълно озадачена от реакцията на Клер при новината за смъртта на Джексън Уайлд. „Френска коприна“ бе творение на Клер, нейна бе и идеята. Въображението ѝ и инстинктивният ѝ усет за какво си мечтаят американските жени бяха превърнали малкия ѝ бизнес за доставки по пощата в невероятно успешно начинание. За самата Ясмин той бе послужил като продължение на позалязлата ѝ кариера. Бе се превърнал в спасение за нея, въпреки че дори Клер не подозираше до каква степен.

Сега негодникът, който бе заплашил да постави край на бизнеса им, бе мъртъв. За Ясмин това бе достатъчна причина за празнуване.

Клер обаче бе на друго мнение.

— Тъй като Уайлд ни бе провъзгласил за свои врагове и като се има предвид, че той с бил убит, не мисля, че трябва да се разчуе как се радваме на смъртта му.

— Обвинявали са ме в много неща, Клер, но никога в двуличие. Нямам навик да премълчавам истината, винаги казвам това, което мисля и чувствам. Ти си била отгледана в парник, а аз съм се борила със зъби и нокти, за да оцелея в Харлем. Аз съм като гангстер в сравнение с теб. Устата ми е голяма като тунела Линкълн, а твоят глас е като разтопено масло. Но дори и за твоето търпение би трябвало да има граници. Клер Лоран! Този проклет проповедник бе по петите ти почти година, от онзи път, когато размаха каталога ни от позлатения си амвон. Беше все едно някой да обяви любимото ти дете за малкия злодей на квартала. Ти устоя на тесногръдите му нападки с

достойнство и грация, които са чест за южняшкия ти произход. Но кажи ми честно, дълбоко у себе си не се ли радваш, че онзи богобоязлив кучи син е мъртъв?

Клер се втренчи неவிждащо право пред себе си.

— Да — промълви тя бавно и тихо. — Дълбоко у себе си се радвам, че кучият син е мъртъв.

— Хм, може би трябва да действваме както ти казваш и да решим какво ще приказваме пред останалите.

— Останалите? — Клер рязко се отърси от вцепенението си и Ясмин едва успя да насочи вниманието ѝ към следващата пресечка. По Питърс Стрийт пред сградата на „Френска коприна“ бяха паркирани няколко телевизионни микробуса със сателитни предаватели на покривите. Около тях сновяха репортери и оператори.

— По дяволите! — измърмори Клер. — Нямам никакво желание да ме замесват в това.

— Е, ще се наложи да се стегнеш, скъпа. Ти бе една от любимите мишени на Джексън Уайлд. Искаш или не, замесена си до шията.

ГЛАВА ВТОРА

Областният прокурор Антъни Краудър скръсти дебелите си космати ръце на гърдите си и се облегна на кожения стол.

— Не успя да постигнеш присъди в последните си три дела.

Касиди бе очаквал този довод. И все пак го заболя от подобна критика. Вместо да покаже притеснението си обаче, запази външната си самоувереност.

— Още от самото начало си знаехме, че и в трите случая доказателствата ни са много слаби, Тони. Във всеки един от тях на адвокатите на защитата им стигаше само да кажат: „Дайте доказателства“. Направих всичко възможно с малкото, с което разполагах в наша полза, и ти самият знаеш това много добре.

— Мисля, че избързваме с този разговор — рече Краудър. — Полицаяте още не са арестували никого. Може да им отнеме месеци, докато го направят.

Касиди поклати глава:

— Искам да работя заедно с тях през цялото време, за да съм сигурен, че няма да пропуснат нещо съществено в хода на разследването.

— И така ще ми докараш проблеми от полицейското звено за връзки с прокуратурата, които ще твърдят, че им изземваш функциите.

— Като спомена полицията, нали сте приятелчета с шефа на отдела. Виж дали ще можеш да издействаш да възложат случая на Хауърд Глен.

— Този загубеняк...

— Той бе пристигнал пръв на местопрестъплението и е много добър. Най-добрият е.

— Касиди, какво говориш!

— Не се притеснявай, че ще превиша правомощията си. Ще пусна в действие цялата си дипломатичност.

— Не мисля, че ти изобщо знаеш какво е дипломатичност — охлади ентузиазма му областният прокурор. — Откакто стана член на

областната прокуратура преди пет години, наистина свърши и добра работа, но по принцип си черната ни овца.

Касиди се усмихна доволно, без да се смущава от навъсения вид на Тони Краудър. Знаеше, че областният прокурор го харесва. Негласно той дори бе очевидният наследник на поста на Тони. Когато през следващата година изтечеше настоящият му мандат, той възнамеряваше да се пенсионира. Подразбираше се, че Касиди ще бъде първият кандидат за кабинета на Краудър. По-възрастният човек може и да се ядосваше на Касиди от време на време, но разпознаваше у него същата комбинация от амбиция и упоритост, които бяха извели самия него до сегашния му пост.

— Като прокурор съм спечелил повече дела, отколкото който и да е друг твой подчинен — припомни му Касиди без излишна скромност.

— Знам това — солна му се Краудър. — Няма нужда да ми го напомняш. Но пък и си ми създавал повече главоболия от всеки друг.

— Не може да постигнеш нещо, ако те е страх, че ще предизвикаш леко вълнение в морето — възрази Касиди.

— Ти не предизвикваш леко вълнение, а приливи и отливи.

Касиди се наведе напред и загледа Краудър втренчено. Суровите му сиви очи неведнъж бяха сплашвали свидетели, бяха впечатлявали цинично настроени съдии, бяха разтърсвали скептични съдебни заседатели, а в личния му живот бяха превръщали сладките приказки в излишни и безсмислени.

— Дай ми този случай, Тони.

Преди Краудър да успее да обяви решението си, секретарката му надникна през вратата.

— Ариел Уайлд дава пресконференция, предават я по всички канали. Реших, че може да ви заинтересува. — Тя се отдръпна и затвори вратата зад себе си.

Краудър взе дистанционното от бюрото си и включи телевизора в ъгъла на стаята.

Красивото бледо лице на вдовицата се появи на екрана. Изглеждаше уязвима и беззащитна, като загубил се ангел, но в гласа ѝ звучеше желязна увереност.

— Тази трагедия няма да постави край на кръстоносния поход на съпруга ми срещу творенията на дявола. — Това предизвика поредица

от възгласи „Амин“ сред преданите последователи, които охраната с мъка удържаше на разстояние от репортерите и фотографите, които се бяха събрали около Ариел Уайлд.

— Сатаната усети, че ние печелим тази битка. И му се наложи да предприеме отчаяни мерки. Първо употреби този корумпиран град като свое оръжие срещу нас. Местните власти отказаха да осигурят на съпруга ми двама и четири часова охрана въпреки молбата му за това.

— По дяволите — изстена Краудър. — Защо трябва да хвърля вината върху града? Целият проклет свят я гледа.

— Никой не знае това по-добре от самата нея. — Касиди се изправи, пхна ръце в джобовете на панталона си и се приближи към телевизора.

Красноречиви сълзи започнаха да се стичат по бледите страни на вдовицата, която продължи речта си:

— Този красив град е затънал в грях и корупция. Ако искате да видите колко властно се е разположил дяволът в Ню Орлийнс, само се разходете по Бърбън Стрийт. Джексън Уайлд беше като съвест, която нашепваше в ухото на града, че той се е превърнал в свърталище на престъпността и аморалността. Освен малцината, които го подкрепяха и които са тук сега, скърбящи заради смъртта му, местните управници мразеха Джексън Уайлд заради божествено вдъхновената му честност. — Камерата се насочи към една траурна групичка, в която бяха един съдия, конгресмен и няколко членове на градския съвет.

Краудър изсумтя презрително.

— Политици!

— Някои смятаха, че Джексън Уайлд е добро средство за печелене на гласоподаватели. Сигурно са били готови и в леглото си да го пуснат.

— По-скоро бих си легнал с някоя коза — изръмжа Краудър.

— Към съпруга ми се отнасяха с безразличие, граничещо с враждебност — извика Ариел Уайлд. — Това безразличие към неговата сигурност му коства живота!

Когато одобрителните възгласи от тълпата стихнаха, тя продължи:

— И тогава дяволът употреби един от своите демони, за да убие най-непреклонния си враг, преподобния Джексън Уайлд. Прониза го с

куршум в сърцето. Но ние няма да замълчим! — извика тя, вдигна тънките си ръце и размаха юмруци. — Любимият ми Джексън сега е вече при нашия Бог, дарен е със заслужен покой, слава на Бога!

— Слава на Бога! — отвърнаха в хор последователите.

— Но моята работа не е приключила. Аз ще продължа кръстоносния поход, който Джексън започна. В крайна сметка ние ще спечелим войната с мръсотията, която се опитва да залее сърцата и душите ни. Нашата църква няма да спре битката си, докато Америка не се изчисти от гнусните творения, които са отрупали кината и книжарниците, докато музеите, които се поддържат от парите на данъкоплатците, не се отърват от порнографията, представяна за изкуство. Ние ще превърнем нашата страна в идеал, достоен за подражание от всички други страни, в една държава, освободена от похотливата низост, в нация, която отглежда децата си в среда на чистота и светлина.

Нови одобрителни възгласи се понесоха откъм тълпата и полицаите с мъка удържаха напиралците. Операторът разшири кадъра и показа целия хаос, който последва думите на вдовицата. Ариел Уайлд, видимо изтощена и готова всеки миг да припадне, бе отведена настрана от доведения си син. Останалите от антуража ѝ закрилнически се насъбраха около нея.

Произволни близки кадри от тълпата показваха лица, облени в сълзи, стиснати в болезнена мъка и покрусени очи и устни, устни, които се движат в няма молитва. Скърбящите се хванаха за ръце и запяха в хор песента, превърнала се в химн на похода на Джексън Уайлд: „Напред, воители на Христа“.

С бързо движение Тони Краудър изключи телевизора.

— Проклети лицемери. Ако са толкова загрижени за благополучието на децата си, защо не са си по домовете, да им обясняват какво е добро и какво лошо. Защо не се погрижат за тях, вместо да оплакват един мъртъв светец? — Той въздъхна ядосано и кимна към телевизора. — Сигурен ли си, че искаш да се забъркаш в тази каша, Касиди?

— Напълно.

— Между нас казано, даваш ли си сметка какъв цирк ще стане, когато полицията започне да арестува заподозрени?

— Които в настоящия момент се свеждат до около шестстотин души — всички, които са се намирали около или в хотел „Феърмонт“ снощи.

— Аз бързо бих свел броя на заподозрените до двама — вдовицата и доведения ѝ син.

— Те са на първо място и в моя списък. — Касиди се усмихна подкупващо. — Това означава ли, че ми възлагаш случая?

— Само за момента.

— Хайде, Тони!

— За момента — натърти възрастният мъж. — Сам се поставяш на върха на устата, а ще бъде все по-напечено. Не ми се мисли какво може да стане, ако предизвикаш Ариел Уайлд. Обичат я и попиват всяка нейна дума, точно както са възприемали мъжа ѝ. Може да предизвикаш бунт, ако се наложи да я арестуваш за убийството на съпруга ѝ.

— Ясно ми е, че ще има трудности за преодоляване, готов съм за това. — Касиди се отпусна на стола си. — И преди съм се пекъл на бавен огън, Тони. Това не ме притеснява.

— Сигурен съм, ти си мреш за такива случаи.

— Харесва ми да печеля. — Касиди срещна погледа на шефа си. Усмивката му избледня и устните му се стегнаха в тънка ивица. — Което е основната причина да искам този случай, Тони. Не те баламосвам, трябва да спечеля следващото си дело. Просто нямам друг избор.

Краудър кимна и оцени искреността на подчинения си.

— Има по-лесни случаи, които бих могъл да ти възложа, ако основното, което те интересува, е да спечелиш делото.

— Трябва ми наистина голяма победа. — Касиди поклати глава. — Процесът срещу убиеца на Джексън Уайлд ще бъде една от най-големите правни битки на годината, може би дори на десетилетието.

— Значи искаш да си по заглавията на вестниците и в централните новини — намръщи се неодобрително Краудър.

— Мисля, че ме познаваш достатъчно добре, за да не се налага да отговарям на обвиненията ти. От тази сутрин съм се заел изцяло с Джексън Уайлд. Никога не съм го харесвал, нито одобрявам идеите му. Всъщност не съм съгласен с почти нищо от това, което той

проповядваше. Неговата версия за християнството е напълно различна от тази, на която са ме учили в неделното училище.

— Ходил си на неделно училище?

Касиди не обърна внимание на хапливата забележка и продължи да доизяснява идеята си.

— Но какъвто и да е бил Джексън Уайлд, той е бил човешко същество и е имал право да доживее до дълбока старост. Някой го е лишил от това право. Той е бил убит от някого, на когото се е доверявал, и то в момент, когато е бил гол и незащитен.

— Откъде знаеш, че се е доверявал на убиеца си?

— Нямахте следи от насилствено отваряне на която и да е от вратите на апартамента, ключалките не бяха разбити. Значи или убиецът е имал ключ, или самият Джексън го е пуснал вътре. Очевидно Джексън вече си е бил легнал, спял е или е разговарял с убиеца си. Джексън Уайлд беше религиозен фанатик, може би най-опасният след Распутин, но не е заслужавал някой хладнокръвно да го простреля в главата.

— И в сърцето, и в топките — добави Краудър.

Касиди присви очи.

— Това е доста психарско, нали? Изстрелът в главата е бил достатъчен, в сърцето вече е било презастраховане. Но защо и в топките?

— Убиецът е бил побеснял.

— Побеснял и превъртял. Прилича на отмъщение, не мислиш ли? Например отмъщение на жена?

— Предполагаш, че жена му го е пречукала? Мислиш ли, че и Уайлд като повечето мъже с такова положение си е имал някоя по-млада и жена му е открила?

— Не съм сигурен. Просто имам силно предчувствие, че убиецът е жена.

— Защо?

— Само така придобива някакъв смисъл — отвърна Касиди. — Ако си жена и искаш да отмъстиш на някого, не би ли го прострелял в топките?

* * *

Клер бе останала без дъх, когато се добра до апартамента си, който също се намираше в сградата на „Френска коприна“. Чу, че Ясмин и майка ѝ разговарят в съседната стая, но се промъкна незабелязано по коридора и влезе право в спалнята си.

Пристигането им във „Френска коприна“ бе предизвикало рязко раздвижване сред обсадилите сградата репортери. Бяха се скупчили около нея и Ясмин в момента, в който те слязоха от колата. На Клер ѝ се искаше да сведе глава и да се скрие в сградата възможно най-бързо, но знаеше, че избягването на въпросите само ще удължи неизбежното. Журналистите нямаше да си тръгнат, докато не чуят някакво изявление от нейна страна. Щяха да продължат да пречат на нормалната работа на фабриката, да дразнят съседите ѝ и вероятно да притеснят майка ѝ.

Тъй като не беше сигурна какво може да каже Ясмин, Клер я помоли да влезе вътре и да се погрижи Мери Кетрин да не разбере какво става отвън. Ясмин си проправи път сред камерите, за да изпълни молбата ѝ.

Репортерите почти едновременно засипаха Клер с въпроси, но тя не долови ясно нито един. Бе невъзможно да отговори на всички, а и не би се опитала. Най-накрая вдигна ръце в знак за мълчание. Заговори към отправените ѝ микрофони:

— Въпреки че преподобният Уайлд ме бе обявил за грешница и за свой враг, аз ужасно съжалявам за смъртта му. В сърцето си искрено съчувствам на семейството му.

Тя се отправи към входа на „Френска коприна“, но журналистите препречиха пътя ѝ.

— Мис Лоран, вярно ли е, че независимо от неколнократните покани вие сте отказали да участвате в дебат с преподобния Уайлд?

— Това не бяха покани, а предизвикателства. Просто исках да бъда оставена на мира.

— Как бихте отговорили на неговите обвинения, че...

— Нямам какво повече да добавя.

— Кой го уби, мис Лоран?

Въпросът накара Клер да се закове на място. Тя се взря недоумяващо в оплешивяващия репортер, който така грубо бе задал въпроса. Той подсмръкна и невъзмутимо издържа на погледа ѝ. Останалите замълчаха в очакване на отговора ѝ.

В този ужасяващ момент Клер осъзна, че конфликтът ѝ с Джексън Уайлд не е приключил. Той бе мъртъв, но тя не се бе отървала от него. Всъщност може би най-лошото предстоеше. Защо репортерът я бе попитал точно за убийството? Дали нямаше надежден източник в полицията? Дали не бе дочул слухове за евентуални заподозрени?

Въпреки че външно запази спокойствие, страхът сграбчи тялото ѝ като ледени пръсти. Въпреки непоносимата жегата и влажния въздух тя усети как потреперва от студ.

— Извинете ме, нямам какво повече да кажа.

Насила си проправи път между репортерите и спря чак вътре в апартамента си, когато се почувства в безопасност. Беше разтреперана и притеснена. Дрехите ѝ бяха залепнали по тялото от потта и тя започна да ги сваля с трескава бързина. Наведе се над мивката в банята и изми лицето, шията и ръцете си със студена вода.

Почувства се леко ободрена и бързо облече един гащеризон без презрамки, който бе сред най-сполучливите модели от летния каталог на „Френска коприна“. Върза дългата си до раменете коса на опашка. Излезе от банята и се взря замислено в черешовия шкаф на отсрещната стена на спалнята.

Преди три години тя бе купила стария склад, беше го превърнала във фабриката на „Френска коприна“ и бе преустроила горния етаж в апартамент за живеене. Всъщност това бе вторият адрес в досегашния живот на Клер. Преди това бе живяла в къщата на леля си Лоръл на Ройъл Стрийт, близо до Еспланейд.

След смъртта на леля Лоръл Клер и Мери Кетрин решиха да се преместят, но Клер още не се престащаваше да разчисти къщата и да я продаде. Не можеше да си представи да изхвърли вещите на леля си, като си спомняше как странната дама, която някои грубо наричаха „старата мома“, се радваше на всяка своя вещ и я превръщаше с любов в нещо като заместители на липсващите съпруг и деца. Засега къщата на Ройъл Стрийт си стоеше непроменена.

Черешовият шкаф бе единствената вещ, която Клер бе взела със себе си, когато се преместиха. Винаги му се бе възхищавала. Изчистените му линии добре пасваха на съвременния дизайн на апартамента ѝ. Клер специално бе настояла архитектът да предвиди място в една от стените в спалнята ѝ за шкафа.

Тя го доближи, отвори вратичките му, коленичи пред малките чекмеджета и издърпа най-долното. Това не ѝ се удаде без усилие, защото чекмеджето бе доста тежко, пълно догоре с изрезки от вестници и списания от последните десетина години.

Клер бе прекарвала часове заровена в статиите, опитвайки се да асимилира собствените си реакции, породени от тях. Съжаляваше, че трябва да ги унищожи. Събирането им се бе превърнало в нещо като хоби за нея, бе станало навик, който я очароваше.

Но сега трябваше да се освободи от тази колекция, и то незабавно. Щеше да е много опасно да пази печатните свидетелства за всяка стъпка, предприемана от преподобния Джексън Уайлд.

* * *

Хотелският апартамент гъмжеше от хора. Някои бяха просто любопитни зяпачи, други искрено желаеха да помогнат. Но всички изглеждаха объркани от внезапната загуба на водача си, мотаеха се безцелно, ту се събираха на групички, ту се разпръснаха, поклащаха глави и си шепнеха през сълзи като някакъв припев: „Просто не мога да повярвам!“.

След като бе разпитана от Касиди, Ариел се бе изнесла от апартамент „Сейнт Луи“. Сегашният ѝ апартамент бе по-малък и не толкова луксозен. Възможностите ѝ за уединение бяха ограничени. Постоянното влизане и излизане на скърбящи поклонници бе направо влудяващо. Ариел направи знак на Джош и той веднага се втурна към нея. Дватама си размениха нещо шепнешком и после Джош заговори високо, за да привлече вниманието на всички.

— Ариел е изтощена. Можем ли да ви помолим сега да напуснете апартамента и да ѝ позволите малко да си отдъхне. Ако някой от нас се нуждае от нещо, веднага ще ви известим.

Хората от антуража на Уайлд постепенно се изнизаха навън, скръбни и изоставени. Те хвърляха съчувствени погледи към вдовицата, която се бе сгушила на канапето, свила крака под себе си. Черната ѝ рокля сякаш постепенно я изяждаше и Ариел като че ли се топеше с всяка изминала минута.

Веднага след като Джош затвори вратата зад гърба на последния опечален, Ариел бързо се изправи и отпусна крака на пода.

— Слава богу, че си отидоха! И изключи проклетия телевизор. Не искам да виждам онази. — Тя посочи телевизора. Звукът му бе намален докрай, но образът на една жена, която се опитваше да избяга от тълпа репортери, изпълваше екрана.

— Коя е тя? — попита Джош.

— Жената от „Френска коприна“. Само преди минута бяха изтиposали името ѝ на екрана.

— Значи това е Клер Лоран — промълви Джош и отстъпи крачка назад, за да погледне по-добре. — Чудех се как изглежда. Няма рога и опашка, както се опитваше да я пред стави татко. Дори напротив, бих казал.

— Кой се интересува какво би казал. — Ариел отиде до телевизора и сама го изключи.

— Не си ли любопитна да чуеш мис Лоран? — попита Джош.

— Ни най-малко. Тя ще си получи заслуженото, но не днес. Всяко нещо с времето си. Поръчай ми нещо от рум сервиза, ако обичаш. Умирам от глад. — Тя изчезна в съседната стая.

Джошуа Уайлд, двацет и осем годишният син на Джексън Уайлд от първия му брак, се обади на рум сървиз и поръча лек обяд за мащехата си. Предположи, че на една скърбяща вдовица не подхожда да има прекалено голям апетит. За себе си поръча муфuleта, типичен за Ню Орлийнс сандвич, който бе станал любимото му ядене.

Докато чакаше да донесат поръчката им, той отиде до прозореца и се взря навън. Хората на улицата продължаваха живота си, сякаш нищо необичайно не се бе случило. Те бяха ли чули? Джексън Уайлд бе мъртъв.

Джош още не бе успял да го асимилира, въпреки че бе видял тялото и пролятата кръв. Не че бе очаквал земята да спре да се върти, но си бе помислил, че нещо запомнящо се ще се случи, за да отбележи смъртта на баща му. Джексън вече никога нямаше да изпълни стаята с искрящата си, паразитна енергия, която извличаше всяка живителна сила от всички край него. Никога вече нямаше да чуят гласа му — нито извисен в молитва, нито пропит със злоба. Никога Джош нямаше да усети върху себе си студения втречен поглед на баща си, в който

прекалено често се четеше разочарование или отвращение и винаги упрек.

Преди седем години майката на Джош — Марта, бе починала също така тихо и незабележимо, както бе прекарала целия си живот. Джош научи, че е умряла моментално от удар, докато той беше в Ню Йорк, където учеше музика в колежа „Джилиард“. Той така и не успя да се сбогува с нея. Животът ѝ бе толкова незначителен, че смъртта ѝ не причини дори пауза в добре смазания механизъм на църквата на баща му. По това време Джексън усилено се опитваше да разшири популярността си чрез програми по кабелните телевизии. Бе целеустремен и неизтощим. Веднага след погребението на жена си Джексън се бе върнал в офиса си, за да свърши малко работа, така че да не бъде целият ден пропилян.

Джош никога не прости на баща си за тази проява на коравосърдечие. Ето защо той не се чувстваше виновен заради апетита, който сега се надигаше у него, въпреки че само преди часове бе видял окървавения труп на баща си.

Поради същата причина не се чувстваше виновен и че извършва прелюбодеяние с втората му съпруга. Казваше си, че някои грехове са оправдани, въпреки че нямаше библейски текст, потвърждаващ това схващане.

Ариел бе само две години по-възрастна от Джош, но като излезе от спалнята, облечена в голяма фланелка и прибрала дългата си коса с две фиби, тя изглеждаше дори няколко години по-млада от него. Беше с голи крака.

— Поръча ли десерт?

Джексън винаги я бе подигравал за слабостта ѝ към сладките неща и не пропускаше да ѝ го натяква при всеки удобен случай.

— Шоколадова торта — отвърна ѝ иронично Джош.

— Уха! — не сдържа тя радостта си.

— Ариел? — Той изчака, докато тя не се обърна към него. — Само преди няколко часа ти откри мъртвото тяло на съпруга си.

— Опитваш се да ми развалиш апетита ли?

— Може би... Не си ли поне малко разстроена?

На лицето и се изписа отегчение. Опита се да се защити:

— Нали сам видя колко много плаках.

Джош се засмя искрено развеселен.

— Та ти плачеш при необходимост още от нощта, когато дойде при татко с молбата за специалната молитва за малкия ти брат, който бил осъден на смърт. Направо скъса сърцето му и още на следващата служба вече бе на подиума до него. Така че знам много добре как умело боравиш със сълзите. Другите може и да ги вземат за искрени, но аз те познавам достатъчно добре. Използваш ги, когато ти е удобно или когато искаш да постигнеш нещо. Но не и когато си тъжна. Прекалено голяма егоистка си, за да изпитваш тъга. Гняв, отчаяние и ревност — може би, но не и тъга.

Ариел бе отслабнала много, след като се бе омъжила за бащата на Джош преди три години. По онова време тя бе пълничка. Сега гърдите ѝ бяха по-малки, но зърната ѝ бяха едри и изпъкнали. Джош се намрази, че сега се загледа по тях под памучната фланелка, когато Ариел опря ръце на кръста си.

— Джексън Уайлд бе подъл, злобен и егоцентричен кучи син! — Сините ѝ очи не примигнаха нито за миг. — Смъртта му няма да ми развали апетита, защото не съжалявам, че него вече го няма. Освен че се опасявам как липсата му ще се отрази на църквата.

— Е, ти се погрижи за това на пресконференцията.

— Точно така, Джош. Вече поставих основите, върху които да продължа дейността на църквата. Поне някой от нас трябва да се погрижи за бъдещето — добави тя хапливо.

Сякаш усетил остро главоболие, Джош притисна дългите си деликатни пръсти към слепоочията си и притвори очи.

— Боже господи, колко си коравосърдечна! Все кроиш някакви планове, все нещо замисляш. Без никаква емоция.

— Защото ми се е налагало да съм такава. Не съм израснала в богатство като теб, Джош. Ти наричаш къщата на дядо си край Нашвил ферма. — Тя изсумтя ядосано. — Моето семейство имаше истинска ферма, беше мръсна и вонеше на оборски тор. Аз не съм се грижила за красиви коне като хоби само когато ми се е занимавало с това. Никой не ме е питал дали искам да плевя зеленчуковата градина, да чистя боб от шушулките, или да храня шопара, за да се угои достатъчно, че да го заколим в края на ноември. Тогава имах само един чифт обувки. Момичетата в училище ми се подиграваха, че нося вехти дрехи. На всичко отгоре, откакто станах на дванайсет, все трябваше да се пазя от похотливите ръце на разни пияни чичовци в събота вечер и после да ги

гледам в църквата, докато пеех в хора на неделната служба. О, да, те редовно ходеха на църква и търпеливо слушаха проповедите, които възвеличаваха бедността. Но аз така и не повярвах на тези проповеди, нито на думичка от тях. — Ариел ядно разтърси дългата си права пепеляворуса коса. — Аз съм била бедна, Джош, а бедността вони! Прави те подъл, довежда те до отчаяние. Стигаш до момент, когато си готов на всичко, за да се спасиш от нея. Ето защо брат ми ще е в затвора до края на живота си. След като го осъдиха, си казах, че трябва да направя нещо драстично или ще свърша по-зле и от него. Така че се разплаках пред баща ти. И ако той бе пожелал да му избърша задника или там на място да му духам, и това бих направила без колебание. От него научих какви чудеса правят парите. Да си богат и подъл е много по-добре, отколкото да си беден и подъл! Когато си беден, те пращат в затвора за лоши дела, но когато си богат, можеш да правиш каквото решиш и никой не смее с пръст да те бутне. Вярно, че все нещо планирам и кроя. Така ще правя до края на живота си, защото никога вече няма да остана бедна. — Тя спря, за да си поеме дъх. — Не се опитвай да ме убеждаваш, че ти скърбиш за смъртта му, Джош. Мразеше го не по-малко от мен, дори повече.

Той избегна погледа ѝ.

— Предполагам, че чувствата ми могат да се определят като двойствени. Не изпитвам никакви угризения. Но и не усещам облекчение, както очаквах.

Тя се доближи до него и плъзна ръце около врата му.

— Не разбираш ли, Джош? Ако действаме умно, това може да се окаже едно ново начало за нас. Хората ни обичат. Можем да продължим като преди, само дето животът ще е много по-спокоен, като го няма Джексън постоянно да ни натяква нещо.

— Наистина ли мислиш, че обожавашите ни последователи ще ни възприемат като двойка, Ариел? — Той се усмихна измъчено на наивността ѝ. Или може би нейната ненаситност го забавляваше?

Но не можеше да я вини... Тя не бе имала преимуществата, с които той бе израснал и които бе възприемал за даденост. Дори и преди Джексън Уайлд да се превърне в домашен тиранин, бе имал предани и щедри енориаши. Таблите за дарения винаги бяха отрупани. Като се добавеше и наследството на Марта, се получаваше значителен доход. На Джош никога не му бе липсвало нищо материално.

Първия път, когато бе видял Ариел, тя бе с поизносена крещяща рокля и прекалено много евтини бижута. Начинът ѝ на говорене и грубоватият акцент бяха подразнили слуха му. Въпреки това се бе възхитил на дързостта ѝ да се обърне към баща му с молба за специални молитви за осъдения ѝ брат.

Сега тя беше фина, говореше образовано и се обличаше елегантно. Но Джош знаеше, че когато Ариел се погледнеше в огледалото, все още виждаше пълничката, неугледна и отчаяна млада жена, която прави последен опит да промени живота си. Като се вгледаше в грижливо поддържания си маникюр, тя все още съзираше под ноктите си мръсотия от работата в градината.

— Хората ще приемат новите ни отношения с течение на времето — каза тя. — Ако споменаваме Господ в цялата работа достатъчно често. Можем да кажем, че сме се борили с романтичните си чувства един към друг, защото ни се е струвало нередно. Но постепенно чрез молитви и усърдно четене на Библията Бог ни е убедил, че това през цялото време е била Неговата воля. Ще се хванат, и още как! Всички си мрат за хепиенд. — Ариел целуна устните му нежно и закачливо и изпусна леко дъха си в устата му. — Изпитвам нужда от теб, Джош, сега.

Той затвори очи, опитвайки се с всички сили да отблъсне възбудата, която започна да нараства в тялото му.

— Ариел, не трябва да сме заедно известно време. Те ще си помислят...

Тя се приближи още повече и притисна тяло към неговото.

— Какво ще си помислят?

— Полицайте... онзи мистър Касиди от прокуратурата. Ние сме сред заподозрените.

— Не бъди глупав, Джош. Нали сме алиби един за друг, забрави ли?

Небрежността ѝ го ядосваше, но той се чувстваше привлечен към нея тъкмо заради чувството на отчаяние и потиснатост. Вместо да я отблъсне, както му се искаше, той плъзна ръце под фланелката ѝ и ги обви около кръста ѝ, като я придърпа грубо към себе си. Притисна устни в нейните, езикът му се стрелна в устата ѝ, а ръцете му започнаха да мачкат ханша ѝ.

Беше разгорещен и усещаше как дрехите го стягат. Но когато посегна към ципа си, на вратата се почука.

— Това сигурно е обядът — въздъхна Ариел. Тя целуна Джош още веднъж, прокара ръка по набъбналия му член и после се измъкна от ръцете му. — Кажи на сервитьора да донесе подноса в спалнята. Първо ще хапнем.

* * *

— Касиди?

— На телефона. — Той се опитваше да задържи слушалката с брадичка, като едновременно се протегна да натисне бутона на дистанционното, докато с другата си ръка продължаваше да държи сандвича и бирата си.

— Глен е. Официално ми възложиха случая „Уайлд“.

„Браво!“, помисли си Касиди. Краудър бе успял. Детектив Хауърд Глен щеше да бъде ключовата личност, основната връзка между него и полицията. Щом Глен избере екипа от ченгета, с които да разследва, Касиди можеше да разчита, че ще бъде редовно осведомяван за всичко.

Знаеше, че с Глен не се работи лесно. Той бе мърляч, небрежен във всяко едно отношение, освен към работата си. Но Касиди бе готов да не забелязва недостатъците в характера му заради задълбочения му подход към разследването.

— Има ли новини? — попита той и захвърли настрани безвкусния сандвич.

— Получихме доклада от лабораторията, сега го изучаваме.

— Какво съществено има?

— Никакви отпечатъци, освен неговите, на жена му и на камериерката, която е почиствала стаята. Разбира се, има стотици частични отпечатъци на хора, които са били отседнали в апартамента преди него.

Въпреки че Касиди вече бе предположил това, казаното от Глен му подежда много обезкуражаващо.

— Някакви следи от оръжието?

— Никакви. Който и да е влязъл в апартамента, за да застреля Уайлд, е изчезнал заедно с пистолета.

Липсата на оръжието щеше да усложни разнищването на случая и извоюването на присъда щеше да е истинско предизвикателство. За щастие Касиди обичаше предизвикателствата — колкото по-труден бе един случай, толкова по-добре.

— Кога можеш да уредиш няколко телефона да се поставят на подслушване? — попита детективът.

— Още утре. Кой друг, освен съпругата и синът?

— Ще го уточним сутринта.

Той затвори, отново отхапа от сандвича си, отпи от бирата и пак се загледа в телевизора. По-рано през деня се бе обадил на кабелната телевизия, която излъчваше програмата на Джексън Уайлд „Час за молитва и възхвала“, и помоли да му изпратят копие от всички запазени записи на предаванията. Шефът на телевизията се бе погрижил касетите да бъдат доставени незабавно в прокуратурата, а Касиди си ги бе донесъл вкъщи, където можеше да ги изгледа, без да го прекъсват.

Програмите бяха продуцирани с много блясък. Уайлд изнасяше невероятно шоу, пълно с летящи бели гълъби, оркестър, хор от петстотин души, амвон, украсен със златни листа, и огледалното пиано на Джошуа.

Последователността бе винаги една и съща. Програмата започваше с тромпети, които свиреха оглушително силно, сякаш възвестяваха второто пришествие. Хорът подемаше някаква песен, пускаха гълъбите да летят и пърхащите им крила за миг изпълваха екрана. След това Уайлд слизаше по една вита стълба, сякаш тъкмо се връщаше от визита при Всемогъщия, което той подчертано намекваше в началните си слова.

Ариел винаги бе облечена в снежнобяло, без никакви бижута, освен златната брачна халка и чифт дискретни перлени обици — Уайлд обичаше да подчертава, че единствените богатства, които трупа, са духовните награди. Тя бе представяна с ново соло на тромпетите. След това зрителите виждаха в едър план Джошуа Уайлд, който започваше да свири въведението към песента на Ариел.

Посредствените ѝ певчески способности бяха значително разкрасявани от оркестъра, хора и озвучителната система, за която

явно бяха броили такава огромна сума пари, че с нея биха могли да изплатят външния дълг на някоя бедна страна. Ариел отправяше пленителни усмивки към съпруга си, към Джош, към публиката и към небето. Неизменно преди края на изпълнението ѝ една красноречива, блестяща сълза се отронваше от божествените ѝ сини очи.

Касиди бе скептично настроен по природа и рядко се доверяваше на външния вид на нещата. Но дори и да не бе така, пак не можеше да си представи как някой средно интелигентен човек би се вързал на захаросаното шоу на Уайлд. Проповедите му бяха грубо изопачаване на гопълите. Отприщваше красноречието си по-скоро за да раздава съвети, отколкото да сее Божията благодат. Повече споменавахе огньовете на ада, отколкото опрощението. Говореше повече за сатаната и по-малко за Христос. Съвсем очевидно бе защо свещениците от повечето организирани християнски църкви презираха Джексън Уайлд.

За Касиди бе пределно ясно как Уайлд бе успявал да изпълни с такъв фанатизъм тесногърдите си последователи. Казваше им точно това, което желяеха да чуят: че те са правите и че всички, които не споделят мнението им, грешат. Разбира се, Бог винаги бе на тяхна страна.

След като изгледа касетите няколко пъти, водейки си бележки, Касиди изключи телевизора и се отправи към спалнята. Увери се, че има още няколко чисти ризи и няколко чифта бельо, което означаваше, че може да изкара цяла седмица, преди да отиде до обществената пералня.

Докато бе женен, Крис се грижеше за гардероба му така, както бе поддържала къщата, пазарувала и готвила. Не се разведоха, защото тя е била немарлива. Според обичайните стандарти той също минаваше за добър съпруг. Никога не забравяше годишнините от сватбата или рождените дни. Касиди имаше шесто чувство, което му подсказваше кога жена му не е настроена за секс, и просто се въздържаше.

Разтрогването на четиригодишния им брак се дължеше по-скоро на апатия, отколкото на някакви враждебни чувства. Бракът им се бе сгромолясал под натиска на външно напрежение, а любовта им един към друг не се бе оказала достатъчно силна, за да ги задържи заедно. Крис дори не бе пожелала да обсъждат кой ще се изнесе от общия апартамент. А след един разтърсващ случай в работата, който напълно

преобърна живота му, Касиди взе твърдото решение да се премести да живее в друг град.

Дочу, че има свободно място в прокуратурата на Ню Орлийнс, Луизиана, и в един и същ ден кандидатства за него и подаде документи за развод. Последното, което бе чул за Крис, бе, че все още живее в Луисвил, че се е омъжила щастливо и че е бременна с второто си дете. Касиди ѝ желаше от все сърце щастие. Не бе нейна вината, че работата му се бе оказала по-важна за него и че когато кариерата му се бе объркала напълно, той бе решил да промени всичко в живота си, включително и брака си.

В някои отношения той още се чувстваше обвързан със старите си грешки. Беше се опитвал да се справи с тези проблеми в продължение на пет години, но все още не се усещаше напълно освободен от тях. Може би никога нямаше да успее. Но бракът му нямаше нищо общо с веригите, които все още усещаше около врата си. Разводът бе протекъл съвсем цивилизовано и без емоции. Сецаше се за бившата си жена само когато започнеше да изпитва неудържима нужда от секс, а нямаше с кого да я утоли, или когато му свършеха чистите ризи. Това не бе никак честно по отношение на Крис, тя заслужаваше много повече. Но това бе положението.

Съблече се и легна в леглото, но мислите препускаха в главата му и не му позволяваха да се успокои и заспи. Осъзна, за своя собствена изненада, че е полувъзбуден. Не желанието към някоя жена бе породила тази възбуда, а вълнението от работата, което си търсеше отдушник. Беше пренатоварен и умствено, и физически.

Докато будуваше, той отново премисли фактите по случая „Уайлд“ и си призна, че те наистина са оскъдни. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че това ще е труден, адски напрегнат случай, който ще погълне живота му за месеци, а може би и за години.

Тази перспектива не го плашеше, ръцете буквално го сърбяха да започне работа. Бе контролирал съставянето и разпространяването на пресбюлетина, в който се съобщаваха подробности за убийството. Сега бе само въпрос на формалности, за да се потвърди, че той ще оглави разследването и ще бъде прокурор по делото, когато се стигнеше до съд. Беше потърсил този шанс и го бе получил. Не можеше да го проиграе. Трябваше да докаже на Краудър, че с право му се е доверил.

А освен това искаше да докаже същото и на себе си.

ГЛАВА ТРЕТА

Сградата се намиреше на Норт Питърс Стрийт, на една пресечка от мястото, където улицата се сливаше с Декатър. Преди време това беше последният в редицата тухлени складове, които спъваха прогреса в тази стара индустриална част на Френския квартал. Повечето сгради включително и близката пивоварна вече бяха купени и преустроени в модерни ресторанти и търговски центрове.

Това обновление бе довело до нехармоничното смесване на автентична нюорлийнска архитектура и комерсиални съвременни дизайни. Старите жители на квартала, които се опитваха да запазят мистичната му атмосфера, възприемаха този комерсиален дух като оскверняване на уникалността на района. Те се бяха вкопчили в миналото с упорство и неотстъпчивост, каквито внушаваше и фасадата на „Френска коприна“.

Старинните тухли бяха боядисани в бяло, въпреки че страничната стена на сградата, която гледаше към пресечката, носеше жестоките белези на времето. В хармония с креолската архитектура на всички прозорци имаше лъскави черни капаци. На втория и третия етаж метални перила от ковано желязо имитираха малки тераси. Над входа, окачена на две черни вериги, висеше дискретната табела с името на фирмата, изписано в курсив.

Касиди скоро откри, че предният вход е само част от фасадата и че истинската врата към склада е откъм Конти Стрийт. Той натисна бутона на звънеца и дочу силно като в училище звънене. След няколко секунди тежката метална врата се отвори.

— Какво желаете? — Жената, която се изправи пред него, имаше телосложение на пристанищен хамалин, а на ръката ѝ бе татуирано червено сърце, в центъра, на което със сини букви бе изписано „Ралф“. На горната ѝ устна бяха избили капчици пот, които приличаха на фалшив мустак. Изглеждаше толкова не на място във фабрика за бельо, колкото някой ръгбист на бал във висшето общество. Касиди искрено съжали Ралф.

— Казвам се Касиди. Вие ли сте Клер Лоран?

Тя издаде някакъв звук като ловджийски рог, след което избоботи:

— Това шега ли трябва да бъде?

— Не, търся Клер Лоран. Тя тук ли е?

Жената го погледна с подозрение.

— Една минута. — Подпря вратата с крак, взе слушалката на телефона, който висеше на стената, и набра две цифри.

— Тук има един мъж, който иска да се срещне с мис Лоран, Кенеди някой си.

— Касиди — поправи я той с любезна усмивка. Не беше Шварценегер, но поне можеше да отстои позициите си в някоя обикновена свада. Все пак не би искал да се спречква с тази здравенячка.

Тя го наблюдаваше втренчено, докато слушаше указанията по телефона. Прикри слушалката с ръка и изстреля:

— Мис Лоран иска да знае във връзка с какво я търсите.

— Аз съм от областната прокуратура. — Той бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади служебната си карта.

Това му спечели още един враждебен поглед.

— От областната прокуратура е. — След още минута мъжкараната затвори телефона. — Насам. — Не изглеждаше доволна от решението на шефката си да се види с този човек. Гумените ѝ подметки попукваха върху цимента, сякаш с всяка крачка стъпкваше по някоя хлебарка. Тя преведе Касиди покрай безкрайни редици от пакетирани стоки, които бяха приготвени за изпращане.

По стените, почти на нивото на тавана, имаше огромни вентилатори, които шумно работеха с пълна сила, но успяваха само да раздвижат топлия влажен въздух. Перките им накъсваха слънчевата светлина, която се процеждаше вътре на плъзгащи се ивици, и придаваше странна сюрреалистична атмосфера на склада.

Касиди усети как вадички пот започват да се стичат по гърба му и сега вече извини потта по лицето на матроната. Съблече самото си и го преметна през рамо. После разхлаби възела на вратовръзката си. Докато напредваше през склада, Касиди забеляза, че във фабриката цари безупречна чистота и ред. Работничките, които сякаш не забелязваха жегата, действаха умело и си подмятаха весели закачки.

Някои хвърляха любопитни погледи към Касиди, по никоя не се втренчваше като мъжкараната на входа. Той предположи, че работата ѝ е да проявява подозрителност, за да може да държи настрана навлеци и нежелани посетители.

Когато стигнаха товарния асансьор, тя дръпна тежките двойни врати.

— На втория етаж.

— Благодаря.

Вратите прихлопнаха и Касиди се оказа затворен в асансьор, който бе по-голям от собствената му баня. Докато се изкачваше, той нави ръкавите на ризата си.

Озова се в коридор, който преминаваше по цялата ширина на сградата. Той водеше към други коридори и офиси, от които се дочуваха канцеларски шумове. Точно срещу него имаше широка двойна врата. Касиди инстинктивно усети, че ще открие мис Лоран зад нея.

Дебел мокет покриваше пода на офиса, в който се усещаше, че работи климатик. Мебелите бяха много стилни, на стъкленото бюро край вратата седеше секретарка, която любезно му се усмихна:

— Мистър Касиди?

— Точно така. — Не бе очаквал такъв луксозен офис над една обикновена фабрика. Не трябваше да съблича самото и да разхлабва вратовръзката си. Сега, за съжаление, нямаше време да поправи грешката си, защото секретарката го поведе към друга двойна врата.

— Мис Лоран ви очаква, моля, заповядайте.

Тя отвори вратата и му направи път Касиди влезе и отново се изненада. Бе очаквал лъскав офис, в хармония с луксозната приемна. Но това тук бе просто работно пространство. Помещението сякаш заемаше няколко акра. Стаята бе широка колкото самата сграда. Едната стена бе покрита с прозорци, които разкриваха панорамна гледка към Мисисипи. Имаше няколко чертожни маси, всяка снабдена с най-различни приспособления, три безглави манекена, няколко статива, шевна машина, множество платове... И една жена.

Тя седеше на висок стол, приведена над една от чертожните маси с молив в ръка. Щом вратата се затвори зад Касиди, жената вдигна глава и погледна към него през очилата си с рогови рамки.

— Мистър Касиди?

— Мис Лоран?

Тя свали очилата си, остави ги на масата и се приближи към него с протегнатата ръка:

— Да, аз съм Клер Лоран.

Лицето ѝ, фигурата, цялата ѝ външност нямаха нищо общо с това, което бе очаквал. За момент, докато стисна любезно ръката ѝ, главата му леко се замая. Как си мислеше, че ще изглежда Клер Лоран? Нещо като мъжкараната портиерка или някоя кукличка като секретарката? Трудно можеше да се повярва, че тя и портиерката принадлежаха към един и същ вид, камо ли пол. Въпреки че Лоран носеше широки панталони в наситено тютюнев цвят и широка копринена риза, в нея нямаше нищо мъжествено. Нито пък бе сладникава като секретарката.

Беше висока, слаба. Имаше широки рамене като съвременните манекенки. Гърлите ѝ бяха малки, но определено се забелязваха под диплите на ризата. Сигурно бяха стегнати от дантелен сутиен, предположи Касиди, защото мярна късче от него между реверите ѝ. Очите ѝ бяха с цвят на скъпо уиски и ако уискито имаше глас, той сигурно би звучал като нейния.

— Искали сте да ме видите? Мога ли да ви предложа нещо за пиене?

Тя посочи къта за гости, където имаше канапе с дебели възглавници, ниска масичка и два тапицирани стола. На единия от столовете бе оставена кошница, в която се мъдреше нещо прилично на плетка. Няколко кристални гарафи на масичката отразяваха лъчите на късното следобедно слънце и хвърляха разноцветни дъги по белите боядисани стени и дървения под.

— Не, благодаря, нищо — отвърна леко смутен той.

— Мога ли да закача сакото ви? — Тя протегна ръка.

Той почти ѝ го подаде, но след това размисли.

— Не, благодаря, така ми е добре. Съжалявам за небрежния си вид, но долу бе като сауна.

Тъй като тя не бе това, което той бе очаквал, му трябваша няколко секунди, за да се концентрира. Касиди мразеше да губи самоконтрола си и някак си му се прииска да ѝ върне, че тя е причината за това му състояние. Говореше небрежно, но се надяваше забележката да

прозвучи леко хапливо и тя би трябвало да е глупачка, за да не усети тона. А тя определено не бе глупачка. В никакъв случай.

Очите ѝ проблеснаха в оправдание, но тя реши да не му отвърща.

— Да, от времето става непоносимо горещо. Заповядайте, седнете.

— Благодаря.

Той се настани в единия стол, премятайки сакото на коляното си. Тя седна на канапето, извърната към него. Касиди забеляза, че червилото ѝ почти се е изтрило, сякаш често бе прехапвала долната си устна, докато се е опитвана да се концентрира. Косата ѝ бе светлокестенява, с нюанс, който проблясваше като огън под слънчевите лъчи.

Касиди веднага отгатна няколко неща за нея. Първо, Клер Лоран бе работеща жена, не разчиташе на феминистки превземки или суета. Освен това се опитваше да прикрие с гостоприемството нервността си. Единствено пулсиращата вена в основата на гладката ѝ шия я издаваше.

Очите му се плъзнаха към малката стъклена сфера, която висеше на черна копринена нишка около врата ѝ. Клер проследи погледа му и обясни:

— Това ми е подарък от моята приятелка Ясмин.

— Какво има вътре? — Миниатюрната стъкленичка, която висеше на гърдите ѝ, се оказа пълна с някаква бистра течност. — Любовна отвара?

Сивите му очи срещнаха нейните и между тях почти прескочиха искри. Изведнъж Касиди съжали, че предната вечер си бе легнал полувъзбуден. Също така, че посещението му тук не бе неофициално.

Клер махна капачката на стъкленичката. Краят ѝ бе с формата на миниатюрно пръстенче. Клер го вдигна към устните си и духна през него. Десетки миниатюрни разноцветни балончета се разпръснаха около лицето ѝ.

Касиди се разсмя — балончетата го изненадаха, а и искаше да освободи енергията, която се бе натрупала у него.

— Средство за отпускане от напрежението, когато работата стане прекалено непосилна — обясни тя, — Ясмин постоянно ми подарява такива дреболии, защото казва, че се вземам прекалено на сериозно. — Усмихна се и затвори стъкленичката.

— Наистина ли се възприемате прекалено на сериозно?

Тя срещна погледа му и той разбра по реакцията ѝ, че е прекалил. Усмивката ѝ избледня. Все още любезна, но и леко нетърпелива, тя попита:

— За какво дойдохте да говорим, мистър Касиди? Заради чека без покритие, за който съобщих в прокуратурата ли?

— Чек без покритие? Не, страхувам се, че не е за това.

— Тогава не мога да отгатна.

— Заради преподобния Джексън Уайлд. — Той подхвърли името без никакви предисловия. То увисна като ръкавица за дуел помежду им. Клер не прие предизвикателството, просто продължи да се взира в него въпросително. Касиди бе принуден да продължи: — Предполагам, че сте чули за убийството му.

— Разбира се. Не видяхте ли изявлението ми по телевизията?

Това го изненада.

— Не, кога е било?

— В деня, когато бе открито тялото на преподобния Уайлд. Мисля, че беше онзи ден, ако не греша. Дойдоха репортери и настояваха да направя някакво изявление. Сигурно не е било толкова драматично, колкото са очаквали, защото не ме включиха в централните новини.

— Това облекчение или разочарование беше за вас?

— Вие как мислите? — Усмивката ѝ бе изчезнала.

Касиди опита нов ход.

— Какво знаете за убийството?

Тя присви рамене.

— Само това, което прочетох във вестниците и видях по телевизията. Защо?

— Познавахте ли се с преподобния Уайлд?

— Имате предвид дали съм се познавала лично? Не, никога не съм го срещала.

— Никога ли?

— Никога.

— Но той ви е познавал. — Тя не каза нищо, но не изглеждаше така спокойна и невъзмутима, каквато бе миг по-рано. — Така бе, нали, мис Лоран? Дотолкова, че медиите да се интересуват от мнението ви за смъртта му?

Тя навлажни устните си и Касиди за миг се разсея при вида на розовото връхче на езика ѝ.

— Преподобният Уайлд ме е познавал по име, като собственичката на „Френска коприна“. Той ме заклеймяваше от амвона си, че създавам порнография. „Похотливи мръсотии“ може би беше любимият му израз.

— Как се чувствахте заради това?

— А как мислите, че съм се чувствала? — Изведнъж тя даде воля на горчивината, която Касиди бе усетил, че се крие зад спокойната ѝ външност. Изправи се и нервно заобиколи дивана.

— Предполагам, че никак не ви е харесвало.

— Напълно сте прав, мистър Касиди, не ми харесваше. Нито бизнесът, нито каталогът ни са „похотливи мръсотии“.

— Знаехте ли, че сте в списъка на основните мишени на Уайлд?

— Какво искате да кажете?

Касиди извади лист хартия от джоба на самото си, което още лежеше на коленете му. Той разгъна листа и го подаде на Клер, но тя не помръдна, за да го вземе от ръката му.

Сред личните вещи на Уайлд — обясни той — намерихме този списък. „Плейбой“, „Хъслър“ и всички порносписания, за които можете да се сетите. И сред тях — каталогът на „Френска коприна“!

Сутринта двамата с Хауърд Глен бяха обсъждали малкото факти, с които разполагаха по случая. Глен почти не бе обърнал внимание на списъка. Възрастният детектив фокусираше разследването си върху Ариел и Джошуа. По негово мнение те бяха най-вероятните извършители на убийството.

Вероятно Глен бе прав, но Касиди не желаше да остане нито една следа непроверена. На предложението му да провери „Френска коприна“ Глен бе свил безразлично рамене, очевидно смятайки, че това ще бъде чиста загуба на време.

Но след като се бе запознал с Клер Лоран, Касиди вече не мислеше така. Тя трудно би се вместила в някакъв психологически модел на престъпник, но със сигурност го бе заинтригувала. Освен това бе имала доста сметки за разчистване с убития проповедник.

Клер се взря в листа за момент, после ядосано махна с ръка:

— Не знам нищо за този списък. Моят каталог няма нищо общо с тези списания.

— Очевидно Уайлд е бил на друго мнение.

— Грешал е.

— Мис Лоран, той е възнамерявал да ви осъжда, проклина и тормози, докато не ви принуди да изоставите бизнеса си. Ако съдим по датата под този списък, няколко седмици преди смъртта си Уайлд се е заклел официално и се е подписал с кръвта си.

— Явно е бил напълно побъркан.

— Но той имаше хиляди предани последователи.

— И Адолф Хитлер с имал. Някои хора са като овце, на които трябва да се казва в какво да вярват, защото не могат да разсъждават със собствените си глави. Ако достатъчно често им повтаряш това, което искат да чуят, те са готови да те последват и да повярват на всяка лъжа, която им внушаваш. Промити мозъци! Съжалявам ги, но те са имали своята свобода на избор. А аз просто искам да имам моята. Това бе единственото ми разногласие с Джексън Уайлд. Той бе решил да налага възгледите си на другите хора. Не одобряваше каталога ми, добре! Но кой му даваше право да го заклеява?

— Той би казал, че Бог му дава това право.

— Но единственото потвърждение за това са собствените думи на Уайлд, нали?

Тя изглеждаше напрегната като струна, която всеки момент може да се скъса. Гърдите ѝ се надигаха и отпускаха забързано и от това шишенцето на шията ѝ се поклащаше. Касиди откри още нещо за Клер в този напрегнат момент. Под хладната ѝ резервирана външност биеше едно страстно сърце.

Изведнъж осъзна, че също се е изправил до нея.

— Имали сте сериозен проблем с телевизионния проповедник и това, което той е можел да направи с бизнеса ви, нали, мис Лоран?

— Той имаше проблем, не аз.

— Той ви е обявил за свой враг и се е заклел да не спре, докато не победи.

— Но и това беше негов кръстоносен поход. Аз не участвах.

— Сигурна ли сте?

— Какво искате да кажете?

— Между вас двамата не бе ли открито обявена война?

— Не, аз не му обръщах внимание.

— Къде бяхте през нощта на осми септември?

Тя изненадано вдигна глава.

— Моля?

— Мисля, че ме чухте.

— Осми септември бе датата на убийството на Уайлд. Това означава ли, че съм заподозряна?

— В най-общи линии.

— Вървете по дяволите! — изкрещя тя.

Думите ѝ все още наелектризираха пространството помежду им, когато двойната врата зад Касиди се отвори. Той рязко извърна глава, очаквайки да види как портиерката влиза, за да го изхвърли от кабинета.

Но жената, която влезе, изглеждаше прекалено деликатна и сигурно нямаше сила да прекърши и крило на пеперуда.

— О, боже мой — възкликна тя, като видя Касиди. Притисна длан към гърдите си и продължи: — Не знаех, че имаме посетител. Клер, скъпа, трябваше да ми кажеш, че очакваме гост, щях да си облека нещо по-подходящо.

Клер бързо се овладя, приближи към жената и хвана ръката ѝ.

— Изглеждаш прекрасно както винаги, мамо. Ела да се запознаеш с госта ни.

Докато ги наблюдаваше, Касиди се чудеше как да овладее ситуацията. Бе загубил контрол още когато амазонката на долния етаж го бе пуснала да влезе и така и не бе успял да се съвземе напълно. Тъкмо бе позакрепил нещата, и сега всичко се изплъзна от ръцете му с появата на жената.

— Мамо, това е мистър Касиди. Той е... той е тук по работа. Мистър Касиди, това е майка ми, Мери Кетрин Лоран.

— Мисис Лоран — каза той. Тя му протегна грациозно ръката си. В един безумен миг той бе готов да се превие в кръста и да целуне протегнатата ръка, защото изглеждаше, че тя очаква точно това. Вместо туй леко стисна пръстите ѝ.

Тя имаше чуплива кестенява коса и нежно, почти младежко лице. Когато го погледна, леко наклони глава.

— Вие сте точно копие на баща си, мистър Касиди. Спомням си го как танцуваше котилйоните с елегантната си униформа. Божичко, колко го харесвах момичетата! — Тя докосна бузата си, сякаш се опитваше да прикрие изчервяването си. — Той много добре знаеше

колко е хубав и безсрамно разбиваше сърцата ни. Беше истински разбойник, до момента в който срещна майка ви онова лято, когато тя дойде на гости от Билокси. Първия път, когато я видя, тя бе облечена в рокля с прасковен цвят и бе закрепил една бяла камелия в косата си. Той веднага хлътна до уши. Бяха такава очарователна двойка. Когато танцуваха, сякаш над главите им се сипеше звезден прах.

Напълно озадачен, Касиди погледна към Клер за помощ. Тя се усмихваше, сякаш думите на майка ѝ бяха напълно смислени.

— Седни, мамо. Искаш ли малко шери?

Когато Мери Кетрин седна на стола до Касиди и внимателно придърпа полата около коленете си, той долови парфюма и с аромат на роза.

— Тъй като вече приближава пет часът, предполагам, че мога да си позволя малко шери. Мистър Касиди, вие ще се присъедините към мен, нали? Много е неприлично една дама да пие сама.

Шери? Никога не бе вкусвал нещо подобно и спокойно можеше да си умре, без да го опита. Точно сега щяха да му дойдат по-добре две яки глътки „Чивас“. Но подканващата усмивка на Мери Кетрин бе прекалено неустоима, дори и за закоравял прокурор като него. Дано не му се налага някога да я изправи на свидетелската скамейка. Една нейна усмивка и съдебните заседатели щяха да повярват, че луната е направена от сирене „Крема“, стига тя да кажеше, че е така.

— С удоволствие бих пийнал малко — чу се да казва той. Отправи една усмивка към Клер, но тя не му отвърна със същото. Изражението на лицето ѝ бе в пълен контраст с топлите цветове на стаята, на които късното следобедно слънце придаваше розови нюанси.

— Разкажете ми всичко за военноморската академия, мистър Касиди — продължи Мери Кетрин. — Искрено споделих гордостта на родителите ви, когато ви приеха там.

С помощта на стипендията, отпусната му като на добър баскетболист, Касиди бе завършил колежа в родното си градче в Кентъки. След това работи една година, за да изкара пари, с които да отиде в университета. Със сигурност никога не бе кандидатствал във военна академия. Когато се уволни от армията след завръщането си от Виетнам, той получи специална стипендия за доброволци и така успя да завърши право.

— Тя се оказа точно каквато си я бях представял — каза той и пое чашата с шери, която Мери Кетрин му бе наляла междувременно от една кристална гарафа.

— Клер, ти искаш ли малко? — предложи Мери Кетрин на дъщеря си.

— Не, благодаря, мамо, имам още работа за днес.

Мери Кетрин поклати натъжено глава и се обърна към Касиди:

— Тя работи постоянно. Прекалено много за една млада дама, ако питате мен. Но е толкова талантлива.

— Виждам, че е така — съгласи се той и кимна към скиците, закачени по стените.

— Опитах се да я науча да бродира и да плете — продължи възрастната дама, като посочи кошницата с плетката, която сега се бе озовала до краката ѝ. — Но Клер Луиз се интересува единствено от създаване на дрехи. Започна с хартиени кукли. Когато в книжките ѝ нямаше повече дрехи за изрязване, тя взе да рисува и оцветява свои модели и след това да ги изрязва за куклите.

Жената се усмихна с обич към дъщеря си.

— Моделите, които тя измисляше, бяха много по-красиви от тези в книжките. После премина от хартиените кукли и дрехи към шиене на истински. Коя година беше, като си пожела шевна машина за Коледа?

— Мисля, че когато бях на дванайсет — отвърна Клер сухо. Касиди усещаше, че ѝ е неприятно майка ѝ да му говори за нея.

— Дванайсет! — възкликна Мери Кетрин. — И от деня, в който я получи, тя прекарваше цялото си свободно време и шиене. Сама си измисляше моделите, винаги така добре се е справяла с платовете и конците.

Страните ѝ поруменяха и тя леко сведе глава.

— Разбира се, не одобрявам някои от моделите, които Клер измисля сега. Толкова са миниатюрни! Но сигурно просто съм старомодна. Младите момичета вече не ги учат на скромност, както бе с нашето поколение. — Тя отпи от шерито си, после се загледа в Касиди с интерес. — Кажете ми, мистър Касиди, вуйчо ви Клайв успя ли да открие нефт и Аляска? Такъв неприятен и рискован бизнес е петролният.

Преди Касиди да успее да отговори на въпроса за несъществуващия си чичо, вратата зад тях отново се отвори. Но този

път рязко, сякаш някой го бе направил със замах. Касиди толкова се изненада от появата на жената, че скочи на крака и разля шерито си.

— Слава богу! — възкликна тя, виждайки Мери Кетрин. — Страхувах се, че пак се е отправила нанякъде.

Новодошлата бе висока поне метър и осемдесет, с дълги и грациозни крайници като на газела. Невероятното ѝ тяло едва се скриваше от късо бяло памучно кимоно, което стигаше до средата на бедрата ѝ. Около главата ѝ имаше увита като тюрбан хавлиена кърпа. Дори и без грим лицето ѝ бе пленително — широко разположени очи като ахати, малък прав нос, пълни устни, добре оформена брадичка, високи, изпъкнали скули. Високомерието на африканска кралица се усети в походката ѝ.

— Съжалявам, Клер. Пуснах Хари да си тръгне по-рано, но реших да си взема душ набързо. Когато излязох от банята, Мери Кетрин беше изчезнала. Всички други вече си бяха тръгнали. За бога, наистина си помислих, че този път съм сгафила.

— Всичко е наред, Ясмин.

— Кой е този? — Тя се обърна към Касиди с искрено любопитство. Клер ги представи един на друг. Той разтърси ръката, която бе дълга колкото неговата, но много по-тънка. Дори и отблизо кожата ѝ бе идеална, сякаш без пори и с цвят на кафе е много сметана. Тялото ѝ бе осеяно с малки капчици вода — не беше се бавила да се изсуши. Очевидно бе, че освен халата не носеше нищо, но не прояви никаква срамежливост, докато му отправяше ослепителната си усмивка.

— Радвам се да се запознаем, мистър Касиди.

— Аз също. Винаги съм се възхищавал на работата ви.

— Благодаря. — Тя погледна към Клер за някакво обяснение, после пак към Касиди. — Но все пак позволено ли ми е да знам кой сте и защо сте тук?

— Не.

Последва кратка, неловка тишина. Най-после Клер я прекрати:

— Ясмин, моля те, отведи мама горе. Тя може да вземе шерито си със себе си. Ще се кача за вечеря веднага щом приключа с мистър Касиди.

Ясмин погледна приятелката си въпросително, но изражението на Клер остана неразгадаемо.

— Хайде, Мери Кетрин — каза най-после Ясмин. — Клер трябва да довърши работата си.

Мери не се възпротиви на този план. Тя се изправи и отново протегна ръка на Касиди. Този път той си каза, какво толкова, по дяволите, вдигна я и допря леко устни. Мери Кетрин се усмихна на раздяла и изпрати много поздрави на семейството му. След това се отдалечи със смесените аромати на рози и шери и излезе от стаята под ръка с недоумяващата Ясмин.

Веднага щом вратата се затвори зад тях, Касиди се обърна към Клер:

— Съжалявам, сигурно не ви е никак лесно. Баща ми имаше Алцхаймер няколко години преди да почине.

— Майка ми няма Алцхаймер, мистър Касиди. Просто обърква миналото с настоящето. Понякога взема хората за съвсем други, които е познавала по-рано.

— По-рано?

— Преди да стане такава, каквато е сега — отвърна тя ледено. — Хората сигурно биха я нарекли превъртяла или хахо. Навярно сте чували достатъчно жестоки определения от този род. Разбирате ли, тя е била такава през целия ми живот. И въпреки че оценявам любезността ви към нея, не възнамерявам да обсъждам заболяването ѝ с вас. Всъщност не възнамерявам да обсъждаме каквото и да било.

Тя се изправи, демонстрирайки, че поне що се отнася до нея, срещата бе приключила.

— Не познавах Джексън Уайлд, мистър Касиди. Ако сте дошли да проверите това, сега вече го знаете. Ще ви изпратя до вратата.

Докато минаваше покрай него, той хвана ръката ѝ над лакътя и я спря.

— Вие май още не разбирате? Или разбирате, но сте прекалено хитра, за да ви проличи.

— Пуснете ръката ми.

Платът на ръкава ѝ бе толкова мек и тънък, че сякаш се бе разтопил под пръстите му. Имаше чувство, че докосва кожата ѝ. Кокалчетата на пръстите му допираха закръглеността на гърдата ѝ. Бавно и с шокиращо усещане за съжаление той я пусна.

— Какво се очаква да разбере, мистър Касиди?

— Че не съм дошъл за сладки приказки и шери.

— Така ли?

— Така. Дойдох официално да ви разпитам във връзка с убийството на Джексън Уайлд.

Тя рязко си пое дъх и потрепери инстинктивно.

— Но това е абсурдно.

— Не и когато се вземе предвид всичко, което бихте загубили, ако плановете му срещу вас и бизнеса ви успеяха.

— Не би се случило никога.

— Може би сте поискали да сте сигурна, че няма да се случи.

Тя докосна с пръсти косата си и видимо се овладя, прогонвайки напрежението от лицето си. Когато отново вдигна глава към него, чертите ѝ бяха безизразни като на порцеланова кукла.

— Мистър Касиди, вече ви казах, никога не съм срещала преподобния Уайлд. Никога не съм си кореспондирала с него. Нито сме говорили по телефона, въпреки че хора от персонала му са ми звънели, предизвиквайки ме на публичен дебат. Предложение, което многократно отхвърлях. Нямала съм абсолютно нищо общо с него. Със сигурност не съм го убила.

— Той е създал опасност за бизнеса ви.

— Уайлд страдаше от заблудите на всеки фанатик — извика тя и замалко да излезе от кожата си. — Вие наистина ли вярвате, че той би могъл да съсипе империята на „Плейбой“ например?

— Но вие сте много по-лесна плячка.

— Така да е. И какво?

— Освен това фирмата ви се намира в Ню Орлийнс. Може би когато е довел кръстоносния си поход тук, вие сте се възползвали от възможността да го накарате да млъкне завинаги.

Тя скръсти ръце под гърдите си с доволен вид.

— Това би било твърде очевидно, не мислите ли? Може и да вярвате, че съм способна на убийство, мистър Касиди, но ви моля да не подценявате интелигентността ми.

— Можете да сте сигурна, че няма да я подценя — промълви той, докато се взираше в дълбоките ѝ кехлибарени очи.

Не отмести поглед малко по-дълго, отколкото бе нормално, и вместо обвинение в очите му се прочете по-скоро интерес. Касиди напълно се смути от това. Клер обаче наруши тишината:

— Очевидно е, че нямате никакви физически доказателства, които да ме свързват с това престъпление.

— Откъде знаете?

— Защото такива не съществуват. Аз не съм била там. — Тя вирна самоуверено брадичка. — Вие дойдохте тук, защото се ловите за всяка сламка. Опитвате са да изкопчите нещо, тъй като нито вие, нито полицията е арестувала някой заподозрян, а вече са минали седемдесет и два часа от престъплението. Вдовицата обвинява местните власти в мързел, некомпетентност и безразличие. Медиите също ви атакуват, последователите на Уайлд настояват правосъдието бързо да накаже убиеца. Накратко, мистър Касиди, трябва ви жертвено агне. — Тя спря, за да си поеме дълбоко дъх. — Съчувствам на проблема ви, но недотам, та да търпя обиди и вмешателство в личния ми живот. Моля, напуснете.

Касиди бе впечатлен колко точно бе описала ситуацията. Вярно бе, че Краудър започваше да нервничи заради деликатната ситуация около убийството на Уайлд. Коментарите в пресата по повод на разследването ставаха все по-хапливи и саркастични.

Ариел Уайлд и антуражът на покойния проповедник ставаха все по-гръмогласни в критиките си към всички, като се започне от кмета и се стигне до последния униформен полицай. Вдовицата искаше да откара тялото на покойника в Тенеси, за да го погребат, но полицията все още не й разрешаваше, надявайки се, че въпреки подробния доклад на Елви Дюпоа от аутопсията може да излезе нещо незабелязано до този момент. Цялата ситуация, точно както Краудър бе предрекъл, бе станала изключително неприятна, истински цирк! А разследването засега бе в задънена улица.

Клер Лоран бе напълно права. Тъжната истина бе, че Касиди няма ни най-малко доказателство, което да свързва нея или някой друг с мястото на престъплението. От друга страна, откакто бе влязъл в тази стая, чувстваше, че тя премълчава нещо. Беше се държала невероятно любезно, но инстинктът му подсказваше, че не желаше присъствието му.

Когато работеше като адвокат, същият инстинкт винаги му подсказваше дали клиентът му е виновен, независимо от клетвите, че е невинен. Същото шесто чувство му помагаше да разбере кога някой свидетел лъже. Това беше вътрешното му усещане за победа или

загуба, което го обземаше точно преди да прочетат присъдата. Инстинктът му рядко грешеше. Касиди му вярваше и разчиташе на него.

Знаеше, че около Клер Лоран има много повече от видимото на повърхността. Очите ѝ може и да бяха прозорец към душата ѝ, но тя бе спуснала щорите. Само в няколко кратки мига той бе успял да зърне истинската жена. Тя не бе просто делова дама със свой бизнес, не бе само сексапилно тяло, заради което Касиди се радваше, че има някои закони, които никога не нарушава. У нея имаше толкова много неща, които тя грижливо прикриваше. Защо?

Касиди реши да упорства, докато не открие.

— Преди да си тръгна...

— Да, мистър Касиди?

— Бих желал да получа екземпляр от каталога ви.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Клер се изненада от желанието му.

— Опитвах се да го купя от няколко щанда за списания, но не можах да го открия — поясни Касиди.

— Каталогът не се продава в магазините. Изпраща се по пощата само на абонати.

— Какво в него толкова е възмутило преподавния Уайлд?

— Трябваше да го попитате.

— Е, тъй като вече не мога да се обърна към него — каза той сухо, — бих искал да се уверя сам.

Клер се бе надявала, че след като репортерите престанаха да я преследват за изявление, грижите ѝ във връзка с убийството са приключили. Последното нещо, което бе очаквала, бе посещение от помощника на областния прокурор. Все пак засега се бе справила добре със ситуацията. Но вече отчаяно желаше той веднага да си тръгне, за да може да събере мислите си. От друга страна, не искаше да проявява враждебност, за да не създаде впечатление, че крие нещо. В края на краищата той просто бе поискал да види каталога. Стига въпросите му да не ставаха прекалено лични, като че ли нямаше опасност да изпълни желанието му.

— Разбира се, мистър Касиди, седнете. — Тя му подаде изданието на каталога на „Френска коприна“ за последното тримесечие. За да не се взира нервно в него, тя се обърна към прозореца. Небето бе потънало във великолепните багри на залеза. Реката бе придобила цвят на разтопен месинг.

— Е, вече стана време за коктейли. Ще пийнете ли нещо?

— Задължително ли е да е шери? — попита той.

— Вино или нещо по-силно?

— Скоч, ако имате.

— С лед, вода или сода?

— С лед.

Тя приготви питието му и си наля чаша вино. Когато се върна до него, той разлистваше каталога. Остави го разтворен на коленете си, примигна и шумно въздъхна.

— Страхотно!

Клер погледна на коя страница бе отворил и отбеляза:

— Опитваме се да осъществяваме женските фантазии.

Очите му още не можеха да се откъснат от лъскавите страници, но той се усмихна иронично.

— Е, аз със сигурност не съм жена, но и аз бих фантазирал за нещо от този род. Извинете, че го казвам, но тази манекенка е на практика гола.

— Облечена е.

— С едно...

— Мече.

— Това не оставя нищо на въображението.

— Туй е нашият бизнес, мистър Касиди. Продаваме бельо и будоарни аксесоари. Искаме клиентките ни да се чувстват глезени, желани, неустоими, когато носят нашите модели.

— Хей, аз не съм Джексън Уайлд. Не е необходимо да защитавате продуктите или маркетинговата си стратегия пред мен. Всъщност как бих могъл да се абонирам за каталога?

Когато той я погледна усмихнат, Клер усети някакво странно чувство. Не ѝ се случваше често някой да флиртува с нея, защото повечето от познатите ѝ мъже бяха нейни бизнес партньори. Понякога ѝ се случваше невинен флирт в самолет или асансьор, но никога не се надвишаваше проста размяна на погледи или небрежен поздрав. Клер не насърчаваше нищо повече. Така че реакцията ѝ към дяволитата усмивка на Касиди бе неочаквана и смуцаваща за нея. Отпи от виното си, за да се успокои.

— Всъщност каталогът е поле за изява на Ясмин — обясни тя. — Не за набирането на абонати, за тази цел използваме телевизионни реклами. Ясмин го създава, мисля, че това е точната дума. Тръгва от някаква концепция и стига до крайното оформление.

— И демонстрира моделите.

Той обърна списанието към Клер. Цялата страница бе заета от реклама на копринена пижама, която представяше Ясмин в цял ръст, полегнала на едно легло. Горнището на пижамата не бе закопчано, но

разкриваше само вътрешните извивки на гърдите ѝ. Долнището бе смъкнато на два-три сантиметра под пъпа. Всичко бе достатъчно благоприлично. Но навлажнените, леко раздалечени устни и погледът на гладна тигрица правеха снимката много предизвикателна.

— Образът ѝ се продава много добре — обясни Клер.

Касиди продължи да изучава снимката още няколко секунди.

— Мога да разбера защо.

— Но освен всичко друго, тя е и много умна. Започнала е да работи като фотомодел, за да може да плаща за колежа си. Дори и след като кариерата ѝ на модел е потръгнала, тя продължила да учи. Когато създадохме общата си фирма...

— Кога стана това и как?

— Преди шест години. Аз имах малка фирма за луксозно бельо, но продавах само в града. Искях да разширя бизнеса си и занесох скиците на моделите си в Ню Йорк с надеждата, че ще намеря някой да ги произвежда и продава. Не успях да намеря никого — каза тя тъжно, спомняйки си любезните, но твърди откази, които бе получила на Седмо Авеню. — Съвсем случайно срещнах Ясмин. Тя ме попита какво ме води в Ню Йорк. Естествено бях много поласкана, когато хареса моделите ми. Дори ми поръча няколко неща за себе си. Видяхме се още няколко пъти. Тя е страхотна, ослепителна, но също така е и много делова и не забравя, че кариерата на фотомодела е до време. Разбра много добре какво се опитвах да постигна. Да проектирам и произвеждам линия от уникално бельо и да го продавам на цени, каквито средната жена може да си позволи. Всеки сезон създаваме нови модели, с които се надяваме да разпалим въображението на купувачите. Предлагаме стоки, които са различни и вълнуващи, но достъпни. Жените могат да си купуват бикини, сутиени и комбинезони и в универсалните магазини. Обаче „Френска коприна“ им продава дрехи, с които да осъществяват фантазиите си. Ние направихме сексапилното бельо почтено.

— Джексън Уайлд не е смятал така.

— Аз също не мислех, че той е почтен.

Касиди кимна леко да покаже, че е разбрал идеята.

— Да се върнем на Ясмин, кога се включи в бизнеса ви?

— Една седмица след първата ни среща.

— Толкова бързо?

— Усещах, че нещата ще потръгнат. Ясмин търсеше нещо ново, в което да вложи артистичните си способности. На мен ми трябваше професионално ноу-хау. Ясмин получи дял от фирмата, но пък ме запозна с много хора от бизнеса, от които имахме полза. След като излезе първият каталог, просто не намогнахме да изпълняваме поръчките. До края на третата година бяхме изплатили кредитите си. Бизнесът ни продължава да процъфтява.

— Истинска история на успеха.

— Благодаря.

Касиди обърна на друга страница.

— А, вие използвате и мъже.

— Това е сравнително отскоро. Ясмин предложи идеята, на мен ми хареса и създадох няколко модела за мъже.

— Обзалагам се, че Уайлд е имал конкретни възражения към тази снимка. Рекламата изобразяваше жена, приведена над красив млад мъж, седнал на кожен стол. Ръцете на жената бяха върху страничните облегалки на стола, за да запази равновесие. Сатенената ѝ роба висеше разтворена. — Изобщо няма съмнение къде е лявата ръка на мъжа.

— Намирате ли това за еротично, мистър Касиди?

— По дяволите, да — отвърна мъжът. — А вие на друго мнение ли сте? — Той вдигна глава към нея и Клер се почувства така, сякаш някой я бе ухапал по шията закачливо, но силно.

Тя сведе поглед към рекламата.

— Мен ме възбуждат други неща. Цената на този халат е сто двайсет и пет долара. Това е един от най-скъпите модели в каталога. Поръчали сме изработката на халатите в Хонконг и на нас ни струват далеч по-малко от продажната цена. Дори и като се сложат разходите по опаковането и транспортираното, както и пощенските разходи за изпращането до купувача, печалбата ни пак е огромна. Като погледна тази снимка, аз се надявам, че всяка жена, която я види, ще се изкуши да направи поръчка.

— С надеждата да съблазни някой хубавец със сапфирени очи и изпъкнали бицепси.

Клер се засмя.

— Мистър Касиди, говорите като възмутен консерватор и прилагате двоен стандарт.

Смехът ѝ го накара да се намръщи.

— Така ли? Не бих искал.

— Но бихте предпочели младият мъж да не присъства на снимката?

— Доста е идеализиран.

— Сега можете да разберете как се чувства една жена, чийто любовник се заглежда по красавиците в списанията. Ние отговаряме на фантазиите на своите клиентки, като ги караме да се усещат уверени, че могат да бъдат също толкова съблазнителни. Посланието ни е, че всяка дама може да бъде красива и желана. „Облечете това и ще бъдете обожавана“. За жената това може да означава просто да изтръгне съпруга си от дрямката му пред телевизора.

След като внимателно изслуша обяснението ѝ, Касиди отново се съсредоточи върху каталога. Клер замълча, но продължаваше да го следи как мести поглед по страниците. Устните му бяха широки, тънки, мъжествени, смекчени от малко по-пълната долна устна и от трапчинката на лявата буза.

Обективно погледнато, той бе много привлекателен мъж. Сивите нишки на слепоочията подсилваха чара му. Кестенявата му коса падаше в красива линия. Малцина мъже можеха да си съперничат по ръст с Ясмин, но когато Касиди се бе ръкувал с нея, Клер забеляза, че той е седем-осем сантиметра по-висок от нея. Беше слаб, но ръцете му изглеждаха достатъчно мускулести и силни.

След като стигна до последната страница, той затвори каталога.

— Благодаря.

— Е, сега мислите ли, че Джексън Уайлд е имал основание да отправя обвиненията си? Намирате ли каталога за похотлива мръсотия?

— Неофициално казано — не, в никакъв случай. Той е чувствен, еротичен, но не и порно. Официално би трябвало да изразя безпристрастност.

Тя се зарадва, че той не бе склонен да я осъжда. Остави чашата си на масата и се изправи.

— Можете да вземете този екземпляр със себе си. Може пък да решите да си поръчате нещо.

Касиди взе каталога и също се изправи.

— Съмнявам се. Аз съм от заклетите привърженици на памучните слипове.

— Може пък да ви хареса да облечете чифт копринени боксерки за някой изключителен случай.

— Кой знае. Притежавате ли пистолет?

Въпросът я стресна, изречен толкова бързо след приятелската размяна на реплики.

— Не, не притежавам, мистър Касиди.

— А имате ли достъп до някакъв пистолет?

— Не, никога не съм имала.

— Да се върнем на първия ми въпрос: къде бяхте в нощта, когато е бил убит Джексън Уайлд?

Тя преглътна, овладявайки ядосаната си реплика, и отвърна спокойно:

— Не си спомням да съм излизала. Предполагам, че съм прекарала една спокойна вечер у дома.

— Някой може ли да го потвърди?

— Необходимо ли е? Мислите, че ви лъжа ли?

Тя продължи да го гледа право в очите сякаш цяла вечност, въпреки че погледът му я пронизваше.

Най-накрая той каза:

— Благодаря за питието. — Взе сакото си и го преметна през рамо.

— Моля — отвърна безизразно тя.

Остъклената стена привлече погледа му. Вече се бе здрачило. От тази страна на сградата се разкриваше чудесна гледка към реката. Светлините на кея и моста проблясваха в изобилие от цветове — от наситено пурпурно до искрящо златисто.

— Страхотен изглед! — възхитено отрони той.

Клер се бе погрижила да запази тази гледка от прозорците си, купувайки всички имоти от фабриката до кея. Беше ги превърнала в огромен паркинг. Начинанието бе печелившо, а и така бе сигурна, че пейзажът няма да бъде скрит от някой висок хотел или търговски център. Земята сега струваше хиляда пъти повече, отколкото когато я бе купила, но тя не би се разделила с нея на никаква цена.

— Ще ви изпратя до вратата.

Тръгна пред него, премина през лъскавата приемна и влезе в асансьора. Щом потеглиха, Касиди попита:

— Какво има на третия етаж?

— Там е апартаментът ми.

— Вече малцина се придържат към този странен обичай да живеят над мястото, където работят.

— Във Френския квартал го правят.

— Казахте го, сякаш знаете от опит.

— Тук съм родена, никога не съм живяла на друго място. Дори докато бях в колежа, живеях вкъщи и пътувах всеки ден с трамвая до Тюлейн.

— Щастливо детство, без особени сътресения и кризи?

— Никакви.

— Дори и заради майка ви?

Клер присви рамене.

— Тъй като никога не съм я познавала по друг начин, аз се приспособих към болестта ѝ, както правят всички деца е болни родители.

— Ами баща ви?

— Умрял е, когато съм била бебе. Мама така и не се омъжи повторно. Живеехме при нейната леля Лоръл. Малко след като тя почина, се преместихме тук.

— Майка ви все още ли живее с вас?

— Да.

— И никой друг ли?

— Само Ясмин, когато е в града.

— Кой е Хари?

— Това е мис Хариет Йорк, нашата икономка, която се грижи за мама. Тя не спи тук, освен когато аз съм извън града.

— Често ли се случва това?

— Два пъти годишно пътувам до Европа и Близкия изток, за да купувам платове. Освен това ми се налага да предприемам няколко пътувания годишно до Ню Йорк.

— Ясмин колко често идва в Ню Орлийнс?

— Зависи от много неща.

— Например?

— Например на какъв етап сме от изготвянето на новия каталог.
— Не бе необходимо да му обяснява, че пътуванията на Ясмин до Ню Орлийнс напоследък бяха зачестили, нито да му казва причината. Би било глупаво доброволно да му дава повече информация от необходимото. Още от дете Клер се бе научила да няма никакво доверие във властите. Те можеха да използват всяка информация срещу теб, стига да бе от полза за бюрократичните им цели. Въпреки силните си мъжествени ръце и очарователната си трапчинка мистър Касиди си бе един бюрократ.

— Има ли още нещо, мистър Касиди?

— Какво ще прави Ясмин в Ню Орлийнс този път?

— Обсъждаме следващия каталог. — Клер въздъхна ядосано. — Тя работи много всеотдайно и вече е избрала мястото за снимките. Заедно трябва да решим кои модели ще рекламираме и кои манекени ще ги представят.

— Ами през останалото време? Когато тя не е в Ню Орлийнс?

— Тогава живее в Ню Йорк.

— Работи ли още като фотомодел?

— До миналата година имаше договор с една козметична компания. Но това ѝ омръзна и сега се снима в реклами единствено за каталога на „Френска коприна“. Освен че се грижи за бизнеса си тук, тя следи инвестициите си и е постоянно заета с нещо.

Клер с облекчение видя, че са стигнали до първия етаж. Пътуването никога не ѝ се бе струвало толкова дълго, нито асансьорът толкова тесен и душен. Погледът на Касиди така я пронизваше, че ѝ се прииска да потъне вдън земя.

Касиди отвори тежките врати. Клер смотолеве едно „благодаря“ и тръгна през огромния склад. Беше тихо и тъмно. Вентилаторите стояха неподвижни. Складът бе акумулирал топлина цял ден и сега бе като пещ. Жегата сякаш залепваше по кожата и проникваше в дробовете.

Единствено алармените светлини хвърляха светли кръгове върху циментовия под. Клер не спираше на тези островчета светлина, те ѝ напомняха за затворите във филмите, където ужасяващи прожектори търсеха избягали престъпници.

Лоран отвори външната врата и я задържа, за да изпрати нежелания си посетител.

— Довиждане, мистър Касиди.

— Нямайте търпение да се отървете от мен. Нали?

Клер се упрекна, че чувствата ѝ са така прозрачни. Опита се да измисли някакво логично обяснение:

— Мама пие лекарства, трябва да се храни в точно определени часове. Не искам вечерята ѝ да закъснява заради мен.

— Извинението ви е чудесно. Бих изглеждал истински негодник да го поставя под съмнение.

— Това е самата истина.

Лукавата му усмивка показва, че той няма да оспорва лъжата ѝ.

— Един последен въпрос и си тръгвам. Някога имали ли сте проблеми с полицията?

— Не!

— А арестували ли са ви?

— Казахте един въпрос, мистър Касиди. Този е вторият.

— Отказвате ли да отговорите?

Дяволите да го вземат. Мразеше да отстъпва пред когото и да било, но отказът ѝ да отговори само усложняваше нещата.

— Никога не са ме арестували и се чувствам оскърбена, че питате.

— Приемам възражението — отвърна той, без да се разкайва. — Лека нощ, мис Лоран. Скоро ще се видим пак.

Тя се зарадва, че седи в сянката и той не може да види притесненото ѝ изражение.

— Вече ви казах всичко, което знам.

Той отново я прониза с невероятния си поглед.

— Не мисля, че е така. — Беше навил каталога на руло, което сега вдигна към челото в подигравателен поздрав. — Благодаря още веднъж за питието. Купувате си много добро уиски.

Клер затръшна вратата в лицето му, заключи и се облегна на хладния метал. С мъка си поемаше дъх, сякаш бе пробягала няколко километра. Сърцето ѝ биеше силно, кожата ѝ бе потна. Обясняваше си го с жегата... Макар да си даваше сметка, че причината е друга.

ГЛАВА ПЕТА

Езикът му се стрелкаше около твърдите ѝ зърна. Милувката му изтръгваше съвсем примитивни звуци от гърдите ѝ.

— Направо ме убиваш, скъпи — простена тя. — Божичко, не спирай, не спирай. — Тя бе уловила крайчето на ухото му между здравите си бели зъби и го захапа силно.

Той изрева от болка, но неукротимата ѝ страст усили възбудата му. Пръстите му се бяха вкопчили в стегнатия ѝ ханш, той я притискаше към себе си и навлизаше все по-дълбоко в нея.

Тя изпищя, сграбчи косата му и я дръпна силно, изпаднала в бездните на оргазма. Само секунди по-късно той също свърши с дълги, разтърсващи спазми, задъхан и напрегнат.

Кожата на Ясмин блестеше от пот и като полиран бронз отразяваше светлината от нощната лампичка до леглото. Всъщност тялото ѝ бе изваяно много по-изящно, от който и да е къс бронз.

Тя се изправи над отпуснатото, изтощено тяло на конгресмена Алистър Петри и доволно се загледа в зачервеното му лице.

— Бива си те, сладурче — прошепна тя, докосвайки нежно устните му.

С очи, все още затворени, той се засмя.

— Махни се от мен, ненаситна кучко, и ми налей едно питие.

Ясмин стана грациозно до леглото и отиде до тоалетната масичка, където предварително бе приготвила бутилка от любимата му марка уиски, кофичка с лед и две чаши. Дрехите им бяха разхвърляни по мебелите и върху килима. Единственото нещо върху нея бяха чифт златни обеци, които опираха в гладките и рамене, когато си завърташе главата.

Бяха започнали любовната игра в миг, в който той прекрачи вратата на хотелския апартамент. Докато се целуваха дълго, с преплетени езици, тя сложи ръката му под полата си и я стисна между отворените си бедра.

— Знаеш си работата, бебчо. Искам да ме побъркаш.

— Наистина ли? — Пръстите му разтвориха влажната ѝ плът и се плъзнаха навътре. — Добре, че поне твоите клиенти носят бельото, което правиш. Представяш ли си какво щеше да стане, ако хората тръгнаха без долно бельо?

— Щеше да бъде много по-весело.

Бързо се съблякоха, без да спират да се целуват и възбуждат мануално. Вече голи, те се хвърлиха върху леглото и телата им се преплетоха в кълбо от шоколадови и бели крайници.

Сега Ясмин му приготвяше питието и го гледаше в огледалото. Най-много го харесваше непосредствено след като се бяха любили, когато тъмнорусата му коса бе разрошена, а устните — меки и отпуснати. Двата бяха почти еднакви на ръст, но в действителност той бе по-як физически, отколкото показваше слабата му стройна фигура. Избилата по гладките му гърди пот ѝ напомни колко темпераментен беше, когато я любеше, и тя отново почувства между бедрата си надигащото се желание.

Той подпря възглавниците зад гърба си и се облегна. Ясмин се върна с питието и го разбърка с показалец, след това прокара пръста си по устните му.

— Как го намираш?

Той облиза пръста ѝ.

— На вкус е като теб. И като мен. Чудесно. Прекрасно.

Сияеща от щастие, Ясмин му подаде уискито със содата и се сгуши до него. Той я целуна по челото.

— Всичко, което правиш, е прекрасно. Ти самата си прекрасна, Ясмин.

— Без майтап. — Тя се гушна още по-плътно до него, долепи устни до зърното на гърдата му и го облиза с език.

— Без майтап — изпъшка той.

— Мога да ти бъда прекрасна съпруга.

Реакцията му бе рязка и неприязнена. Целият се стегна, но не от прилив на желание.

— Нека не си разваляме удоволствието, Ясмин — започна да я увещава кротко той. — И без това трудно си откривам тези часове. Да не ги разваляме с разговори, неприятни и за двамата ни.

Тя се обърна с гръб и се загледа в тавана.

— За мен не е неприятно да си мечтая да стана госпожа Алистър Петри.

— Нямах това предвид. Знаеш какво исках да кажа.

— Само за това си мисля. Няма нещо, което да желая по-силно — разгорещи се тя. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Аз също, мила. — Той остави питието на нощното шкафче и се обърна с лице към нея. — Толкова си красива. — Ръката му се плъзна по гърдите ѝ. Зърната бяха съвсем малко по-тъмни от цвета на кожата ѝ и много чувствителни. Той се наведе и целуна едното от тях.

— Толкова ли е глупава, че те обичам?

— Аз съм глупавият.

— Смяташ ли някога да ме напуснеш?

— Скоро, Ясмин, много скоро. Остави на мен да избира най-подходящият момент. Положението е много деликатно. Ще трябва да го направим много фино, за да не страда никой, особено ти.

Бяха се запознали преди година във Вашингтон на официален прием в едно африканско посолство. Ясмин бе поканена заради предполагаемите ѝ корени в страната домакин. Тази информация бе съчетана от неизвестен източник, но нейният импресарио я хареса и реши да я поддържа за рекламни цели. Несъмнено това звучеше поромантично и загадъчно, отколкото истината, че бе четвърто поколение жителка на Харлем.

Ослепителна в роклята си от златисто ламе, Ясмин бе представена на красивия млад конгресмен от един негов колега и в продължение на няколко минути Алистър стоя като онемял. Смехът и непринудените закачки на Ясмин бързо го накараха да се отпусне. Двата престанаха да обръщат внимание на останалите и в крайна сметка си тръгнаха от приема заедно в лимузината, осигурена за Ясмин. След което завършиха вечерта в някакъв мотел в предградията.

Чак на следващата сутрин той ѝ призна, че у дома, в Ню Орлийнс, има жена и деца. Страстта, която Ясмин бе проявила в леглото, не го бе подготвила за изблика на гняв, който последва. Беше се нахвърлила отгоре му, наричайки го с грозни имена, бе го заплашила с вуду проклетия, които да го лишат от мъжествеността му.

— Значи чукаш и после изоставяш, така ли, господин конгресмен? Е, скъпи, този път не си попаднал на обикновена

малоумница. Аз съм Ясмин. Никой не ме е чукал, а сетне да ме е изоставил безнаказано!

Когато той най-после я успокои, ѝ обясни колко тъжна е в действителност ситуацията.

— Семейството ми и това на жена ми са приятели от край време. Бел и аз израснахме заедно.

— Голяма работа!

— Моля те, Ясмин, изслушай ме. Ти не разбираш какви са отношенията в обществото там, на юг.

— Разбирам достатъчно! Чела съм исторически романи. Знам, че богатите бели мъже се женят за богати бели жени, но търсят удоволствие в леглото на черните си любовници.

Той изстена и зарови пръсти в косата си в знак на пълно отчаяние.

— Кълна ти се... О, боже, няма да ми повярваш. — Той я погледна настоятелно. — Никога не съм обичал Бел. Но когато мама и татко починаха, нейните родители ме взеха под крилото си. Аз направих това, което се очакваше от мен, то изобщо не подлежеше на съмнение. Винаги съм бил добър съпруг. Опитах се да я обикна. Бог ми е свидетел колко много съм се старал. Но ти имаш пълното право да ми се сърдиш, Ясмин — простена той. — Трябваше да ти призная, че съм женен, преди да си тръгнем от приема и нещата да излязат от контрол. Може би дори още като те видях, трябваше да ти обърна гръб. Защото мигновено усетих, че... Ами ти направо ме заслепи. — Той изглеждаше измъчен и разстроен, разкъсван между желанието и честта. — Привличането, което усетих, бе прекалено силно, бях като поразен от светкавица. Просто трябваше да съм с теб. — Той сведе глава и се взря в обувките си. — Сега, като знаеш за семейството ми, имаш пълно право да ме презираш. — Вдигна измъчените си очи към нейните. — Но аз никога няма да забравя тази наша едничка нощ заедно. Тя бе най-еротичното преживяване в целия ми живот. Прости ми, но отказвам да се извиня заради това. — Той преглътна, видимо развълнуван. — Аз съм на трийсет и четири, но до снощи не знаех какво означава да си влюбен.

Яростта на Ясмин се разтопи. Тя се отпусна на колене и го прегърна. Двамата плакаха и се смяха и отново се любиха. От онази сутрин се срещаха винаги когато ангажиментите им го позволяваха,

открадвайки си по няколко блажени часа във Вашингтон, Ню Йорк или Ню Орлийнс. Ясмин не се чувстваше виновна, че има връзка с женен мъж. За нея думата „изневяра“ не означаваше нищо. Това, което я свързваше с Алистър, бе правилното, грешката бе неговият брак.

Сега му прошепна нежно:

— Толкова ми е самотно без теб, скъпи. Искам да бъдем постоянно заедно. С нетърпение очаквам деня, когато няма да се крием.

— И моето търпение е на предела си, но вече има напредък.

— Какъв? — наостри уши Ясмин.

— От известно време намеквам на Бел, съвсем дискретно, разбира се, че може би тя не се чувства удовлетворена от брака ни. Че може би сме се оженили, преди тя да е имала шанса да открие истинското си аз. Разни такива неща.

— И има ли полза?

— Вече забелязвам у нея известна хладина.

Сърцето на Ясмин за миг спря да бие, а на сериозното ѝ лице проблесна обнадеждена усмивка.

— Освен това... почти не спим заедно. Всъщност не сме го правили от месеци. — Той придърпа Ясмин в прегръдката си и прошепна пламенно: — И слава богу, че е така. Всеки път, когато се налагаше да го правя с нея, не можех да спра да мисля за теб. За мекотата на кожата ти, за уханието ти, за вкуса от целувките ти. До полуда желязах да съм с теб.

Целунаха се и страстта им отново се разгоря. Устните на Ясмин се плъзнаха по гърдите и корема му. Тя пое пениса му в устата си и милувките на езика ѝ скоро го накараха да стане твърд като желязо. После тя се надигна леко и го приплъзна между гърдите си, оставяйки Алистър напълно омагьосан от безсрамната ѝ чувственост. Лицето му бе пламнало и пръстите му се бяха вкопчили в чаршафите. Когато най-после я облада, двамата подивяха от страст и бързо достигнаха до разтърсващия връх.

Алистър отиде да си вземе душ, а Ясмин остана да се излежава. Обичаше да се задържа възможно най-дълго между чаршафите, които още пазеха аромата на пот и секс.

Най-после стана и започна да се облича. Преди той да се върне, тя бе свалила бикините си и ги бе пъхнала в голямата си кожена чанта.

Докато ровеше в нея, ръката ѝ напипа нещо познато — револвера ѝ.

Алистър се появи откъм банята.

— О! — възкликна той. Изтърва кърпата и вдигна ръце в знак, че се предава. — Не се представих задоволително ли?

Ясмин се разсмя и насочи оръжието към слабините му.

— Бум! Бум!

Той прихна, после събра дрехите си и започна да се облича.

— Какво, по дяволите, правиш с това?

— Не знам. Мислех, че съм го загубила.

— По-добре да беше. Не трябва да го разнасяш насам-натам.

— Там, където съм израснала, хората опазваха кожата си по този начин. — Тя постави пистолета върху дланта си. — Мислех, че съм го скрила по погрешка в някой куфар при вечните ми пътувания между Ню Орлийнс и Ню Йорк. Надявах, се, че рано или късно ще изскочи отнякъде. Не знаех, че е в тази чанта. — Тя сви рамене и пъкна револвера обратно в чантата си. — Добре че мистър Касиди не носеше заповед за обиск.

— Касиди! Помощникът на областния прокурор ли?

Ясмин облече роклята си.

— О, да, не успях да ти разкажа по-рано. Идва да говори с Клер днес следобед.

— Във връзка с какво?

— Никога не би отгатнал. Заради преподобния Джексън Уайлд.

Алистър, който в момента слагаше копчетата на ръкавелите си, се погледна в огледалото над тоалетката.

— Какво заради него?

— Искал да знае какво е правила Клер в нощта на убийството.

Алистър се извърна изненадано.

— Занасяш ли ме?

Ясмин се засмя, докато пристягаше широкия си колан.

— Реакцията на Клер е била същата. Шантавият евангелист ни отрови живота, докато беше жив, а сега ни преследва и от гроба.

— Но какво общо има тя?

— Уайлд направил списък на главните си мишени, както Касиди обяснил. Списък на изданията, които целял да унищожи. Каталогът на „Френска коприна“ бил сред тях. Ти чувал ли си за това?

— Откъде бих могъл?

— Ами нали бяхте приятелчета с Уайлд — подразни го тя.

— Просто посетих няколко от приемите в негова чест, защото Бел смяташе, че ще е от полза за политическата ми кариера. Личното ми мнение бе, че е голям гадняр.

— Амин! Чудя се кой ли е имал удоволствието да го накара да млъкне завинаги — ухили се злъчно тя. — Полицаите сигурно се чудят за какво да се захванат. Всеки от онзи списък е имал мотив да го убие, но тъй като „Френска коприна“ се намира в Ню Орлийнс, Касиди си помислил, че може би... Картичката ти става ясна, нали? Както и да е — продължи тя, докато си слагаше обичите, — но не би им се сторило безобидно, че се разхождам с оръжие. Особено ако прокурорът открие, че съм била в Ню Орлийнс с теб онази нощ, а не в Ню Йорк, както си мислят всички. Ако се стигне дотам, ти би ли потвърдил алибито ми?

— Не споменавай това дори на шега, Ясмин. — Той я стисна за раменете. — Познавам репутацията на Касиди. Той е амбициозен и хитър и не се спира пред нищо. Засега, изглежда, като че се лови за сламки по отношение на връзката между „Френска коприна“ и убийството на Уайлд. На нас може да ни изглежда глупаво да я разследва, но можеш да бъдеш абсолютно сигурна, че той се е заел сериозно.

— Е, не се страхувам. Той не разполага с нищо срещу Клер. Не може да изгради обвинението си върху присъствието на каталога ни в някакъв глупав списък.

— Разбира се, че не.

— Тогава защо се плашиш?

— Защото не искам да се навърта около вас.

— Мен не ме разпитва.

— Но това не означава, че няма да го направи. Ако това стане, не можеш да ме използваш за алиби. Слушай, Ясмин — повтори втрепенено той, — докато не разреши проблема с брака си, когато реша и както реша, е от изключителна важност никой да не знае за нас.

— Знам това — отвърна тя навъсено.

— Не можеш да споделиш с никого, абсолютно с никого, че ние двамата се срещаме.

Тя се зарадва, че той повдигна тази тема, защото от доста време желаше да я обсъди с него.

— Искам да кажа на Клер за нас, Алистър. Мразя, че трябва да я лъжа и да разигравам сценки, като я карам да ме посреща на летището, след като вече от половин ден съм в града. Не може ли да ѝ се доверя? Тя няма да каже на никого.

Той неотстъпчиво поклати глава:

— Не, Ясмин, не трябва да споделяш с никого. Обещавах ли?

Тя ядосано отмести ръцете му от раменете си. Очите ѝ проблеснаха заплашително.

— Страхуваш се да не научи Бел ли?

— Да, страхувам се. Ако тя узнае истинската причина да искам развод, ще се опита да ми попречи по всички възможни начини. А когато осъзнае, че решението ми е твърдо и разводът е неизбежен, ще възпрепятства и протака процедурата до безкрайност. — Той въздъхна и привлече Ясмин в прегръдката си. — Не разбираш ли? Защо да даваме на Бел оръжието, с което да ни уязви още повече? Загрижен съм за теб, не искам да бъдеш въввлечена в някой грозен скандал. Никой не би разбрал какво изпитваме един към друг. Хората ще повярват на най-лошото.

Ясмин скри лице в дланите си.

— Обичам те, Алистър. Но ще те убия, ако разбере, че ме лъжеш. Той повдигна лицето ѝ и я целуна.

— Повече от всичко на света бих искал да съм с теб. Искам да сме женени и да имаме деца.

Продължиха да се целуват и страстта им отново се разпали.

— Не можем, Ясмин. — Той отмести ръката ѝ от ципа на панталона си. — Вече съм закъснял.

— Не чак толкова — прошепна тя съблазнително, докато разтваряше ципа му.

Все пак дойде моментът той да тръгне. Нямахше смисъл Ясмин да плаче, умолява, подмамва или заплашва. Щом той искаше да тръгва, трябваше да го направи. Беше толкова просто. Това положение не ѝ харесваше, но тя се бе научила да го приема безропотно. Опитваше се сбогуванията им да са възможно най-безболезнени.

— Кога ще те видя отново?

— Тази седмица имам няколко заседания на предизборния комитет — отвърна той, докато проверяваше дали не е останало нещо незапълнено в графика му. — Ноември ще дойде, преди да сме

усетили. През уикенда пък имаме среща на рода в Батън Руж. Ще е адска досада, но трябва да отида.

— Бел и децата там ли ще са?

— Разбира се. — Той повдигна брадичката ѝ и отново я целуна. — Какво ще кажеш за неделя вечер, тук? Ще измисля някакво извинение. Те ще бъдат изморени след уикенда. Би трябвало да успея да се измъкна за час-два.

— Добре, в неделя вечер — съгласи се тя, опитвайки се да изглежда доволна. А дотогава оставаха цели пет дни.

— Ако изникне някакъв проблем, ще ти се обадя. — Тя имаше личен телефон в спалнята си в апартамента на Клер и никой не го вдигаше, ако нея я нямаше.

Той бе вече на вратата, когато се обърна към нея:

— Имаш ли нужда от пари, Ясмин?

Замечтаната ѝ усмивка се стопи.

— За обслужването ли? — тросна се рязко тя. — Колко мислиш, че струва една от свирките ми?

— Просто искам да ти помогна.

— Не трябваше изобщо да ти споменавам, че имам проблем с наличните пари.

В един момент на слабост преди няколко месеца тя му бе спомената, че разходите ѝ леко надвишават приходите. Всеки следващ месец разликата се увеличаваше. Някои от кредиторите ѝ започваха да отправят заплахи.

— Не е просто проблем с наличните пари, Ясмин — каза Алистър сериозно. — От месеци си на червено.

Когато договорът ѝ с козметичната компания бе изтекъл, фирмата бе решила да не го подновява с Ясмин, а да наеме ново лице — една млада и нахакана блондинка. Ясмин се бе престорила, че решението им не я интересува, но това бе жесток удар за нея. Винаги бе осъзнавала, че времето на моделите е мимолетно, но когато и този последен голям договор бе изтекъл, горчивата реалност, че с кариерата ѝ е свършено, я бе хвърлила в дълбока депресия. Добре поне, че не бе разчитала единствено на този договор за прехраната си.

Но и не си бе дала сметка колко по-ограничени са приходите ѝ сега. Не бе намалила разходите, за да компенсира това положение. За капак няколко от инвестициите ѝ не се бяха оказали толкова

печеливши, както бе очаквала. Колкото и невероятно да изглеждаше, в момента Ясмин бе напълно разорена.

— Това положение е временно, Алистър — опита се да го убеди тя. — В момента обсъждаме със счетоводителя ми какво е необходимо да се предприеме. Нещата вече започват да се оправят. В никакъв случай няма да взема пари от теб. Бих се чувствала като проститутка. Повече не ми предлагай пари.

— Ами Клер? Тя би ти помогнала с удоволствие.

— Нито е неин проблем, нито твой. Ще се оправям сама.

Усети, че той иска да продължи темата, и се зарадва, че не го направи. Вместо туй той се върна и игриво я шляпна по дупето.

— Решителна секси дама! Нищо чудно, че те обичам толкова много. — Той я целуна дълбоко. — Ще се видим в неделя.

* * *

Ясмин и Клер пристигнаха пред „Френска коприна“ по едно и също време. Ясмин плати таксито си и настигна приятелката си пред вратата.

— Какво правиш навън по това време на нощта?

Клер отвори и изключи алармената система.

— Бих могла да те попитам същото, но вече знам какво ще ми отговориш, нали? — Тя отново включи охранителната система и двете тръгнаха към асансьора.

— Не бъди саркастична. Къде беше?

— Разхождах се.

— Разхождала си се сама по това време? Можеше да те нападнат.

— Познавам Френския квартал до последната счупена тухла. Не се страхувам в него.

— А би трябвало — настоя Ясмин, докато се качваха в асансьора. — Като се мотаеш по улиците сама през нощта, направо си търсиш белята. Поне би могла да си носиш нещо за самоотбрана.

— За самоотбрана ли? — Клер погледна какво потупва Ясмин в чантата си. — Пистолет? Нов ли си си купила? — Двете бяха обсъждали изчезването на револвера ѝ.

— Не, не се наложи. Оказа се, че не съм го губила.

— Предпочитам да беше го загубила.

Двете излязоха от асансьора на третия етаж. Клер бързо надникна в стаята на майка си, за да се увери, че Мери Кетрин си е в леглото. Клер не бе отсъствала повече от половин час, но се бе случвало майка ѝ да изчезва и за много по-кратко време.

— Всичко наред ли е? — попита Ясмин, когато Клер дойде при нея в кухнята. — Изненадах се, че си я оставила сама.

— Искях да глътна малко въздух, трябваше да подреда мислите си. Надявах се, че ти ще се върнеш, но... — Тя присви рамене.

Ясмин захвърли ябълката, която си бе взела от фруктиерата.

— Е, взе да става прекалено! Вместо да ми мяташ тези отровни стрелички, защо не ме пронижеш направо с копието. Кажи си, че не одобряваш връзката ми.

— Да, не я одобрявам!

Двете жени се спогледаха враждебно. Ясмин първа отмести очи. Отпусна се на един от столовете край барплота.

— Страхотно — измърмори тя и започна да дълбае кората на една ябълка с маникюра си.

Клер отиде до хладилника и си наля чаша портокалов сок, който Хенри бе изстискала сутринта.

— Съжалявам, Ясмин, нямах право да ти казвам това. Коя съм аз, та да осъждам личния ти живот?

— Ти си най-добрата ми приятелка. Това ти дава право на мнение.

— Което трябва да задържам за себе си.

— Приятелството ни се основава на искреността.

— О, и аз така си мислех, но ти не си искрена напоследък. Дори не си ми казала името му.

— Ако можеше да ти разкажа за него, веднага щях да го сторя.

Клер огледа напрегнатото лице на приятелката си и зачервените ѝ очи. Тя бе плакала. Клер седна до нея, взе ябълката ѝ и стисна ръцете ѝ между дланите си.

— Държах се грубо само защото се безпокоя за теб. Защото ти си нещастна през по-голямата част от времето. Ето защо не одобрявам тази връзка. Ти си нещастна, Ясмин. А е обичайно да се чувстваш щастлива, когато си влюбена.

— Но обстоятелствата никак не са обичайни. Всъщност е най-лошият вариант, за който можеш да се сетиш — усмихна се измъчено тя.

— Той е женен?

— Бинго!

Клер се бе опасявала от това, но сега, като го научи със сигурност, никак не ѝ олекна.

— Не можех да се сетя за друга причина за тази тайнственост. Съжалявам.

За Клер бе ясно, че страданието на Ясмин е дълбоко и непресторено. Това не бе романтично приключение по прищявка като повечето от предишните ѝ любовни истории. Когато двете се бяха запознали, Ясмин водеше много активен живот. Гаджетата ѝ варираха от професионални спортисти до магнати и от филмови звезди до чуждестранни благородници.

Преди около година любовната въртележка около Ясмин бе секнала и тя бе започнала да изчезва за неопределени периоди от време и в неопределена посока. Говореше уклончиво и потайно. Държеше се сякаш е или на седмото небе, или в най-черната бездна. Доколкото Клер знаеше, приятелката ѝ вече не се виждаше с никого, освен с тайния си любовник. Без никакво съмнение Ясмин бе влюбена и тази история я правеше ужасно нещастна.

— В Ню Орлийнс ли се срещаш с него? — попита тя.

— Всъщност той живее тук — отвърна Ясмин.

Клер се изненада.

— Тук ли се запознахте?

— Не, всъщност се запознахме... на изток. Миналата година. Беше по-скоро съвпадение, че и той живее в Ню Орлийнс.

— Удобно съвпадение. — Клер се упрекна за това, което си помисли: че мъжът добре си е направил сметката и че се възползва от връзката на Ясмин с града му.

— Не е чак толкова удобно — отвърна Ясмин тъжно. — Страда от параноя, че жена му ще научи за нас, преди той да е успял да се разведе.

— Това ли е планът?

Ясмин рязко извърна глава.

— Да, това е планът. Нали не си мислиш, че бих имала такава дълга връзка с женен мъж, ако не става дума за истинска любов? Той ще се разведе веднага щом е възможно и ние ще се оженим.

— Ясмин...

— Ще го направи, Клер. Той ме обича, сигурна съм.

— Няма начин — измърмори Клер неубедено. Ако толкова я обичаше, защо ѝ причиняваше болка? — Има ли деца?

— Две. Момче на десет и момиче на шест. Обожава ги. Мислила съм за тях, Клер. Чудя се как ще приемат развода. О, боже!

Тя подпря лакти на бара и зарови лице в дланите си.

— Като си помисля, че разбивам семейството му, сърцето ме присвива. Но той не обича жена си, никога не я е обичал. Сексът помежду им винаги е бил жалка история.

Мълчанието на Клер явно издаде скептицизма ѝ, защото Ясмин я погледна подозрително.

— Наистина е така. Той ми го каза, но аз го усетих още преди това. Първия път, когато го направихме, бе така разтърсен, та си помислих, че ще се разплаче. Казвал ми е, че жена му по-скоро би умряла, отколкото да му позволи да постави устата си „там долу“. Тя е убедена, че няма такова нещо като секс без чувство за вина, всичко се свежда до мисионерската поза.

Ясмин никога не се бе стеснявала да говори за секс. Преди тази връзка тя често бе разказвала на Клер подробности от любовните си приключения.

Сега тропна с юмрук по хладния мраморен плот.

— Аз съм най-хубавото нещо, което някога му се е случвало, Клер. Ще му бъде добра съпруга.

— Тогава защо не скъса с жена си направо? Защо измъчва и двама ви?

— Не може — поклати тъжно глава Ясмин. — Разводът ще има ужасен ефект върху кариерата му. Той е много известен. Обвързан е с роднините на жена си и всичките им приятели. Божичко, голяма каша ще стане. Налага се той да подготви нещата и да издебне подходящия момент. Дотогава трябва да бъде търпелива и да очаквам деня, когато ще заживеем заедно.

Клер съвсем не се чувстваше така оптимистично настроена. Неин дълг бе да вразуми приятелката си.

— Ясмин, подобни връзки рядко свършват добре.

— Подобни връзки ли? Откъде знаеш каква е връзката ни?

Клер видя, че Ясмин е готова да избухне, и се постара гласът ѝ да звучи съвсем спокойно:

— Единственото, което твърдя, е, че връзката ви не е сигурна. Мъжете с добро положение в обществото рядко изоставят жените и децата си заради любовниците си. Ясмин, той бял ли е?

— И какво, ако е?

Отчаяната реакция на Ясмин показва, че е точно така.

— Това е Югът. Ню Орлийнс. Мъжете тук имат предразсъдъци...

— Той не е такъв — прекъсна я Ясмин нетърпеливо. — Той е най-малко расово предубеденият мъж, когото познавам.

Клер се насили да се усмихне.

— Би трябвало, иначе не би го обичала. — Знаеше кога да се оттегли. Очевидно Ясмин не бе настроена за открит разговор. Чувстваше се уязвена и като ранено животно щеше да се нахвърли на всеки, който се опиташе да ѝ помогне. — Извини ме, че изобщо повдигнах този въпрос.

— Не се дръж като майка ми, Клер.

— Не се държа така.

— Как ли пък не! — скочи на крака Ясмин. — Съмнявам се, че повярва и на една моя дума. Сигурно си мислиш, че той просто ме чука за забавление.

Клер също избута стола си и се изправи.

— Лека нощ. Отивам да спя.

— Сега пък бягаш от спора.

— Точно така — извика тя. — Отказвам да споря с теб, защото това не е ситуация, в която може да има победители. Ако кажа нещо негативно, ти скачаш в негова защита. Не ме интересува кой и какъв е любовникът ти. Единствената ми грижа е нещастията ти. Ако искаш да живееш по този начин, твоя си работа. Стига да не засяга бизнеса ни, това няма нищо общо с мен.

— Така ли? Ами ревността ти?

— Ревността ли?

— Не ми се прави на невинна, Клер. Мога да я усетя. Аз съм лудо влюбена в един мъж, който е готов да преобърне целия си живот

заради мен, докато твоят личен живот продължава да е стерилен като на монахиня.

Клер преброи наум до десет. Когато Ясмин бе разстроена, тя се нахвърляше на другите, за да пренасочи гнева си. Това бе недостатък, който Клер с течение на времето се бе научила да изтърпява. Но фактът, че знаеше за него, не го правеше по-лесно поносим. На следващата сутрин Ясмин щеше да подхвърля усмивки и извинения, да се нарича егоистична кучка и да моли Клер за прошка. Но тази вечер Клер не бе склонна да се подлага на изтощително преживяване.

— Мисли си каквото искаш. Изморена съм, лека нощ.

— Онзи Касиди, как му е малкото име?

— Не знам. — Клер изгаси лампите по коридора към спалнята си. Ясмин не възприе нищо от думите ѝ, само вървеше по петите ѝ като кученце.

— През цялото време ли се държа хладно и високомерно с него?

— Бях любезна.

— Той усети ли, че го баламосваш?

Клер спря рязко и се извърна към Ясмин.

— За какво говориш?

— Ти си много добра в заобикалките, Клер, но като съдя по първото си впечатление от мистър Касиди, съмнявам се той да се връзва на любезни женски приказки.

— Сигурна съм, че той ме е възприел като жена в този смисъл. Той бе тук съвсем официално.

— Но стоя невероятно дълго.

— Имаше много въпроси.

— А ти успя ли да отговориш на всичко?

Клер отново се взря в приятелката си.

— Донякъде. Той искаше да ме свърже с убийството на Джексън Уайлд, а такава връзка няма.

— Стори ли ти се секси?

— Предполагам, че говориш за заместник-прокурора, а не за евангелиста?

— Пак шикалкавиш, Клер. Отговори ми на въпроса.

— Не съм се замисляла особено над външния вид на мистър Касиди.

— Е, аз пък се замислих. Той е секси по един тъмен, интензивен начин. Не мислиш ли, че е така?

— Не си спомням вече.

— Обзалагам се, че се чука с отворени очи и стиснати зъби. Разгорещявам се само като си го представя.

Ясмин се опитваше да я провокира, ала Клер отказа да налапа въдицата и влезе в спалнята си.

— Мислех, че си влюбена.

— Влюбена съм, но не съм сляпа. — През затворената врата Ясмин добави: — И въпреки че би искала мистър Касиди и целият свят да си мислят, че си от лед, ти не си такава, Клер!

Докато слушате шума от отдалечаващите се стъпки на Ясмин, Клер погледна отражението си върху огледалната вратичка на шкафа. Съвсем нетипично за нея: изглеждаше разстроена, объркана и уплашена...

И причината за това бе мистър Касиди.

ГЛАВА ШЕСТА

Андре Филипи привърши вечерята си и внимателно постави сребърните прибори на ръба на чинията. Попи устни с колосаната ленена салфетка, сгъна я и я постави на масата. После звънна на сервитьора от румсървиса да дойде, а да прибере подноса. Печената патица бе леко суха, а сосът винегрет върху пресните охладени аспержи имаше малко повече от необходимия пелин. Щеше да изпрати бележка на главния готвач.

Като пощен мениджър на хотел „Феърмонт“ в Ню Орлийнс Андре Филипи изискваше перфектно представяне от всеки един член на персонала. Грешките не се толерираха. Всяка проява на арогантност или немарливост веднага се наказваше с уволнение. Андре бе убеден, че гостите на хотела трябва да бъдат глезени като особено важни посетители в изискан дом.

В малката баня до личния му офис той изми ръцете си с френски ароматизиран сапун, направи си гаргара, за да се предпази от лош дъх, и грижливо подсуши тънките мустаци и устните си. Приглади с ръце косата си, зализвайки я назад. Това бе най-спретнатият вариант, който можеше да измисли, а и така не й позволяваше да се накъдри. Провери дали ноктите му са чисти. Утре бе денят, в който ходеше на маникюр. Имаше ежеседмичен час при маникюристката и никога не го пропускаше.

Винаги загрижен за бюджета на хотела, той съзнателно изгаси лампата в банята и се върна в офиса си. В обичайния случай постът му не би му осигурил личен офис, но Андре разполагаше с повече власт в хотела, отколкото всички останали, включително и големите шефове.

Той знаеше как да пази тайни.

С течение на времето си бе спечелил много преференции, защото често се налагаше по-висшестоящи личности да разчитат на дискретността му. Той пазеше в тайна техните прегрешения и пороци, вариращи от склонност към млади момчета до пристрастеност към

хероин. Личният кабинет бе само една от специалните привилегии, които дискретността на Андре му бе спечелила.

Признателността на шефовете му или на гостите, изискали специално обслужване, се изразяваше в солидни суми, които трупаха лихви в няколко банки в града и превръщаха Андре в много заможен човек. Той рядко имаше повод да харчи спестяванията си, освен за да поддържа гардероба си и да купува цветя за гробницата на своята *taman*. Пищни и сложно подредени букети, екзотични като самата нея, биваха изпращани на гробищата два пъти седмично. Букетите бяха поразкошни и изтънчени от тези, които неговият баща й бе изпращал, когато Андре бе още малко момче. Държеше много на това.

Той не бе висок, но имаше хубава стойка. Въпреки че не бе суетен, Андре бе много придирчив към външността си. Провери още веднъж как изглежда в голямото огледало на гърба на вратата на банята. Ръбовете на панталона му бяха безупречни, червеният карамфил в бутониерата му не бе увехнал. Яката и маншетите на колосаната му бяла риза бяха толкова твърди, че топка за тенис би отскочила при допир с тях. Винаги се обличаше в тъмен костюм с безупречна кройка, бяла риза и консервативна вратовръзка. Би предпочел да носи полуофициален костюм и гети, но това би привлякло вниманието на гостите на хотела към него вместо към отличното обслужване. А това би означавало пълен провал. Андре Филипи се възприемаше като слуга на гостите и вземаше работата си съвсем на сериозно.

На вратата на кабинета му се почука и се появи един млад мъж с униформа на сервитьор от рум сервиза.

— Свършихте ли с вечерята, да отнеса подноса?

— Приключих с вечерята, да. — Той прецени критично външния вид и техниката на сервитьора, докато младият мъж връщаше капациите върху платата за сервиране и ги подреждаше върху подноса.

— Ще има ли още нещо за тази вечер, мистър Филипи?

— Не, благодаря.

— До утре тогава.

Андре се намръщи на леко фамилиарното сбогуване, но общо взето сервитьорът се бе справил добре. Без съмнение сега той щеше да се върне в кухнята, където да си разменя шеги с приятелите си до

следващата поръчка за рум сървиз. Самият Андре нямаше много приятели.

Бе учил в най-престижни частни училища, включително и в университета „Лойола“. Но тъй като никога не бе имал право да назове името на баща си, винаги си бе останал самотник. Не че имаше нещо против това. Единственото, което го интересуваше, бе светът в хотела. Това, което ставаше извън стените му, почти не го засягаше. Андре не бе амбициозен, никога не бе мечтал за кариера в някоя фирма. За него представата за рая бе да умре, докато е на смяна във „Феърмонт“. Малкият му апартамент бе само на няколко пресечки от хотела, но той всъщност мразеше времето, което му се налагаше да прекарва там. Ако имаше възможност, изобщо нямаше да излиза от „Феърмонт“.

Андре имаше само един порок. Сега се отдаде точно на него, както някой изтънчен гастроним би се наслаждавал на коняка след вечеря. Той отвори средното чекмедже на бюрото си и се вгледа в поставената в рамка снимка на Ясмин с автограф. Толкова бе изтънчена, толкова красива... „На един страхотен мъж“ бе написала тя, преди да се подпише с множество завъртулки.

Той бе много повече от пламенен почитател. В продължение на години я бе обичал почти маниакално. Не ставаше дума за сексуално привличане, за него това би било прекалено просташко. Не, той я обожаваше, както някой запален колекционер копнее по недостижима за него картина. Възхищаваше ѝ се, мечтаеше за нея, искрено се молеше за щастието ѝ, както от все сърце бе желал неговата красива *taman* да е щастлива.

Най-после затвори чекмеджето, уверен, че по-късно вечерта пак ще има възможност да се любува на прекрасното лице, което никога не напускаше мислите му. Сега обаче бе време за проверката на рецепцията, правеше я на всеки час. Нещата сякаш вървяха гладко. Забеляза един фас на килима пред асансьорите, но само след един безмълвен знак от негова страна пиколото се втурна да го прибере. Извади увехнала роза от една от вазите с красиво подредени цветя и любезно попита неколцина от гостите във фойето дали всичко е според желанията им. Те го увериха, че обслужването е перфектно.

Докато прекосяваше фойето, потръпна при спомена за онази сутрин след убийството на Джексън Уайлд. Какъв отвратителен инцидент за техния хотел!

Андре не съжаляваше особено за смъртта на евангелиста. Този човек се грижеше първо за собствените си нужди и чак след това за хората. Усмивката му прикриваше отвратителния му нрав. Смееше се прекалено гръмогласно, говореше прекалено надменно, ръкуваше се прекалено сърдечно. Андре бе оказал на него и семейството му всяка възможна проява на любезност, но без искрено желание, защото чувстваше определена лична неприязън към Джексън Уайлд.

Андре още изпитваше огорчение заради инцидента с убийството. То бе хвърлило сянка върху хотела. Никой хотел не би могъл да гарантира, че подобно нещо няма да се случи в някоя от стаите му, независимо какви мерки за сигурността се вземаха. Въпреки това някои местни журналисти бяха отправили възмутителните намеци, че хотелът трябва да поеме част от отговорността.

Е, с това сега се занимаваха адвокатите. То бе извън сферата на Андре. Но той с ужас си спомняше хаоса след убийството — това достолепно фоайе, изпълнено с полицаи и репортери, с възмутени гости, които биваха разпитвани като престъпници. Все едно гледаше как улични разбойници издевателстват над член на кралското семейство.

За полицията би трябвало да е очевидно, че някой бе влязъл от улицата, бе взел асансьора до седмия етаж и бе пуснат в стаята на Уайлд от самия него. След като го е застрелял, без да привлече нищо внимание, убиецът си бе отишъл по същия път. Необходимо ли бе всички гости на хотела бъдат третираны като заподозрени? Имаха ли полицаите основание за това? Андре не мислеше така. Ето защо не изпита никакви угризения да прикрие присъствието на хора, които не биха могли да убият Джексън Уайлд.

Действайки според рутинната си процедура, полицаите бяха разпитали и него. Сякаш не се усъмниха в показанията му. Мистър Касиди обаче бе друго нещо. Той се бе задълбал и бе упорствал повече от раздърпания детектив с две малки имена. Касиди не бе обвинил направо Андре в лъжа, но прокурорът сякаш усещаше, че той прикрива някаква информация.

— Вижте, мистър Филипи — бе казал той, примъквайки се поблизо до него с жест, предназначен да насърчи доверието му, — не се интересувам какви наркотици са се въртели в стаите през въпросната вечер. Нравственият отдел няма да се намеси, ако някои от гостите ви

са били с проститутки и са разигравали мръсни сценки. Не ме интересува кой чия жена е чукал. Това, което искам да узная, е името на абсолютно всеки човек, който е влязъл в хотела през онази нощ. Знам, че имате непрекъснато наблюдение на фойето. Някой, който на вас ви се струва съвсем безобиден, може и да не е такъв. И най-малката подробност може да се окаже от огромна полза.

— Разбирам, мистър Касиди — отвърна Андре с безизразно лице. — Но аз вече ви дадох списък на всички, които видях през онази нощ. Вече съм наредил и на персонала да ви сътрудничи. Имате достъп до компютъра ни.

— Който, както и двамата добре знаем, записва само това, което се въведе в него. А и данните се изтриват много по-лесно, отколкото се въвеждат. — Касиди бе повишил глас, явен признак, че започваше да нервничи. Когато осъзна това, предприе нова тактика и заговори с тона на грижовен родител, който се кани да наложи наказание. — Защо не сте искрен с мен, Андре? Ако ви уличат в прикриване на информация, може да ви подведат под отговорност. Не бих искал това да стане.

Касиди можеше да си сменя тактиките, докато лицето му посинее, но нямаше да изкопчи нищо от Андре. Той бе твърдо решен в никакъв случай да не издава информация, компрометираща хората, които уважава. Факти, които нямаха абсолютно никаква връзка с убийството на преподобния Джексън Уайлд не бяха работа на мистър Касиди.

Мистър Касиди не бе родом от Ню Орлийнс. Той бе с погрешното впечатление, че законът е абсолютен, неоспорим и приложим за всекиго. Очевидно смяташе, че правилата са еднакви за всички. Явно още не бе научил моралния код на Ню Орлийнс. Външните хора може и да не го оценяваха и да не му се подчиняваха, по Андре Филипи твърдо го спазваше.

* * *

Когато Клер влезе в кухнята, майка ѝ седеше сама на масата пред закуската си. Бе напълно облечена и гримирана. Това бяха окуражителни знаци. Имаше дни, в които Мери не можеше дори да стане от леглото си, прикована от депресията.

— Чудесно мирише на кафе, мамо — каза Клер, докато слагаше обиците си.

— Добро утро, скъпа. Как спа?

— Чудесно — излъга Клер. Докато разбъркваше сметаната в кафето си, тя се усмихна на майка си. Но усмивката ѝ замръзна, когато видя едно познато лице да изпълва екрана на малкия телевизор в кухнята. Течаха сутрешните новини.

— Тази жена не би трябвало да крещи така — отбеляза Мери Кетрин. — Толкова е грозно. Една дама трябва винаги да звучи нежно и успокоително.

Ариел Уайлд бе заобиколена от репортери, всички нетърпеливи да запишат най-новите ѝ и злъчни критики срещу градските власти, срещу полицията и управата на щата. Всички, които до момента бяха отказали да освободят тялото на съпруга ѝ, за да бъде погребано в Нашвил.

Клер седна притеснена срещу майка си. Наблюдаваше по-скоро нейното изражение, а не екрана.

— Трябва да разрешат на мисис Уайлд да погребее съпруга си възможно най-бързо — каза Мери. — Но е трудно да се проявява съчувствие към толкова неприятни хора.

— Защо казваш, че са неприятни, мамо?

Мери Кетрин я изгледа изненадано.

— Боже, Клер, нима забрави тормоза, който ти наложи този проповедник, всички онези отвратителни неща, които говореше за теб? Той бе презряно човешко същество и очевидно жена му е същата.

„Днес е един от нормалните ѝ дни!“, помисли си Клер. Те се случваха рядко, но тогава Мери Кетрин разсъждаваше напълно трезво и бе съвсем наясно какво става около нея. Когато очите ѝ бяха така избистрени и гласът така звънлив и уверен, човек трудно можеше да си представи, че при нея това не е постоянно състояние. Загледана в нея, сега Клер се зачуди какво стимулираше тези пристъпи на бистър ум, както и далеч по-честите пристъпи на унес и депресия. Десетилетия наред лекарите безуспешно се бяха опитвали да поставят диагноза или да я излекуват.

— Приказките на онзи човек за теб бяха ужасни — повтори тя. — Не можеше ли да си гледа своята работа и да те остави на мира!

Клер бе поразена от пламения тон на майка си.

— Вече няма нужда да се тревожим заради него, мамо.

Устните на Мери разцъфнаха в красива усмивка.

— О, да, знам. Умрял е от три изстрела с пистолет. — После рязко смени темата и бутна чинията с кроасани към Клер. — Изяж един, скъпа, чудесни са.

— Сега искам само кафе — отвърна Клер разсеяно. — Мамо, трябва да поговоря за нещо много важно с теб.

— Този мъж, който казва прогнозата за времето, е любимият ми синоптик. Има толкова приятен глас и се държи толкова непринудено.

— Мамо? — Клер изчака майка ѝ да ѝ обърне отново внимание. — Спомняш ли си мистър Касиди, с когото те запознах онзи ден?

— Разбира се. Само преди минута показаха негова снимка и го цитираха в новините. А ти не ми каза, че той е такава важна личност. Той ще е прокурор на делото срещу убиеца на Джексън Уайлд.

— Точно така. И тъй като преподобният Уайлд бе толкова враждебно настроен към мен, мистър Касиди дойде да поговорим. Може да ни посети отново.

— О, чудесно, беше толкова мил.

— Ала той... той не е винаги така мил. Заради работата често му се налага да задава много въпроси. Лични въпроси... Може да се рови в миналото на хората и да се опитва да открие неща, които те биха предпочели да запазят за себе си. — Тя спря за момент, за да асимилира майка ѝ казаното. Мери я погледна въпросително. — Ако мистър Касиди дойде отново и започне да те разпитва за времето, когато сме живели при леля Лоръл, какво ще му кажеш?

Майка ѝ гледаше недоумяващо.

— Предполагам, че ще му кажа колко хубаво беше всичко.

Клер въздъхна с облекчение, хвана ръката на майка си и я потупа нежно.

— Наистина беше прекрасно време. Толкова хубави спомени имаме от къщата на леля Лоръл.

— Тя още ми липсва. Хайде в неделя след църквата да отидем да занесем цвета на гроба ѝ. — Мери Кетрин се изправи и отиде до вградения плот край стената. — А сега, Клер, ще трябва да ме извиниш. Искам да приготвя списъка за пазаруване, преди Хари да се появи. Тя е толкова разсеяна, че ако не ѝ запиша всичко, ще забрави половината неща.

Мери Кетрин се зае със списъка, а Клер я наблюдаваше притеснено. Неизбежно бе мистър Касиди да не се върне. Клер само се молеше да не е днес. Радваше се, че майка ѝ е в един от добрите си дни, но предпочиташе Касиди да разговаря с нея, когато тя не е в състояние да обсъжда убийството на Уайлд така разумно.

* * *

Кранът на студената вода бе развит докрай, по въпреки това продължаваше да тече хладка вода. Касиди предположи, че поне трябва да се радва, че струята е силна. Когато водата удари тила му, той усети как напрежението леко го напуска.

Най-накрая се насапуниса, изми косата си с шампоан, изплакна се и излезе изпод душа. Междувременно кафето в машината вече бе готово. Той тръгна към силния аромат на типичното нюорлийнско кафе с цикория и влезе в миниатюрната кухничка, където си наля една чаша. Горещо и горчиво, кафето го зареди с оптимизъм. Може би днес щяха да открият нещо.

Отиде до входната врата на малкия си апартамент, за да вземе сутрешния вестник. Жената, която живееше отсреща, тъкмо пускаше някакви писма в пощенската кутия.

Тя го видя и се усмихна развеселена.

— Добро утро, Касиди.

Той стисна възела на хавлията, увита около кръста му.

— Добро утро.

— Напоследък почти не те виждам.

— Доста съм зает.

— О, да, чета за това. — Тя кимна към вестника, който той бе пхнал под мишницата си. Оттам погледът ѝ се плъзна към капчиците по корема му. — Успя ли вече да използваш онзи сапун, който ти оставих миналата седмица?

Тя работеше в представителството на една международна козметична фирма и постоянно оставяше мостри пред прага му. Благодарение на нея той притежаваше повече козметика от травеститите, които танцуваха в клубовете по Бърбън Стрийт. Всъщност винаги използвате един и същ сапун и афтършейв, но не

искаше да я обиди. Усетил гъдела на пронизителния ѝ поглед, бързо отвърна:

— Да, чудесен е.

— А хареса ли ти ароматът му?

Тя се загледа в лицето му и очите ѝ сякаш не искаха да се откъснат от него. А всъщност нямаше какво повече да си кажат. Касиди бе наясно какво означава замечтаното ѝ изражение. Дори се изкуши от идеята да се самопокани в апартамента ѝ за кроасани, но я отхвърли, преди да се е оформила напълно.

— Извинявай, но ще закъснея. Чао.

Затвори вратата секунди преди омотаната кърпа да се свлече от кръста му. Съседката му — Пени, Пати или Пети, бе симпатична и свободна, доколкото му бе известно. И преди бе правила такива увертюри, но той ги бе пренебрегвал по една или друга причина, най-вече заради липса на време и интерес.

Може би тази сутрин трябваше да приеме неизказаната покана. Малко секс щеше да се отрази добре върху работата му.

— По дяволите, едва ли — измърмори си той. Не бе толкова трудно да си намери жена.

Той изрита мократа хавлия от пътя си и отиде гол в кухнята. Отпи от кафето и зачака тостерът да изхвърли двете филийки хляб. Разтвори „Таймс Пикаюн“ и отбеляза, че убийството на Уайлд вече е на четвърта страница. Но там пък черно на бяло пишеше, че властите са стигнали до задънена улица. Постоянно се намекуваше за некомпетентност. За тези, които още не бяха научили всичко, бе възстановена сцената на местопрестъплението въз основа на подробностите, съдържащи се в пресбюлетина, изготвен с помощта на Касиди още първия ден.

Репортерът цитираше изказването му, че обединените сили на полицията и прокуратурата проследяват няколко възможни варианта — което бе самата истина. И че заподозреният в убийство ще бъде арестуван всеки момент — което бе лъжа. Не бяха никак близо до вероятността за арест. Всъщност такава вероятност още изобщо нямаше.

Препечените филийки изскочиха. Той намаза и двете с масло, поръси ги със захар и канела и ухапа едната. В мислите му се появи

образът на Клер Лоран. Устата ѝ сигурно имаше вкус на масло с канела и захар.

— По дяволите! — Той опря ръце на плота и се наведе напред, свел брадичката си до гърдите. Беше си взел душ само преди пет минути, а вече бе потен. Започна да усеща вълна на прииждаща възбуда, и то, за негово притеснение, със съвсем видими признаци.

След посещението си във „Френска коприна“ постоянно страдаше от тези пристъпи на потене нощем. Точно като при маларията, едни и същи симптоми се повтаряха нощ след нощ. Те го караха да се чувства слаб, объркан, похотлив. Искаше му се да вини за цялата тази юношеска възбуда продуктите, които „Френска коприна“ произвеждаше. Всеки нормален мъж би се възбудил при вида на онези фотомодели с оскъдното бельо. Това си бе природа...

Но Касиди бе разгледал стотици подобни снимки, от както бе станал на дванайсет, и никога преди не го бе обземало такова трескаво състояние. Причината бе жената, вдъхновила каталога. Клер Лоран бе не по-малко предизвикателна от моделите, които продаваше. Не можеше да спре да мисли за нея, и то не в контекста на разследването. Вече се питаше дали онези балончета, които бе направила, не бяха в крайна сметка някаква любовна вуду-отвара?

— Как мина във фабриката за бельо вчера следобед? — бе попитал Краудър на ежедневното сутрешно заседание.

— Имаш предвид „Френска коприна“ ли?

— Още някоя такава ли има замесена в случая?

— Доста впечатляващо, нямах представа, че е толкова мащабно.

— Не питам за фабриката. Говори ли с онази Лоран?

— Да, доста дълго.

— Нещо интересно?

— Каза, че никога не се е срещала с Уайлд.

— Повярва ли ѝ?

Поради причини, които не осъзнаваше напълно, Касиди отговори уклончиво.

— Не ми даде повод да не ѝ повярвам. — Тъй като Краудър очевидно очакваше още обяснения, той му разказа за Мери Кетрин Лоран и Ясмин.

— Знам коя е — рече Краудър. — Гледал съм я в шоуто на Джони Карсън. Направо ти спира дъха с външността си.

— Така е. Мисис Лоран, майката, има някакво душевно разстройство.

— Какво по-точно?

Краудър бе настоял за подробности, но Касиди нямаше какво повече да каже. Съмняваше се, че Краудър би искал да чуе, че той се надървя всеки път, като се сети за Клер Лоран. Това никак не бе обещаващо за областен помощник-прокурор, който разследва дело за убийство, особено като се има предвид, че от него зависи кариерата му. Това бе нашумяло, скандално дело, за което си мечтаеха всички млади и амбициозни прокурори.

Бяха му дали златна възможност да докаже на Краудър, че е достоен за негов заместник. Трябваше да убеди гласоподавателите, че е подходящият човек за тази трудна работа. Да убеди и самия себе си, което се опитваше да направи от пет години, че е от най-добрите.

Всичко това щеше да бъде двойно по-трудно за постигане, ако мисълта за една от заподозрените не го караше така да се вълнува.

„Клер Лоран не би могла да извърши хладнокръвно убийство. Виж я как се отнася с майка си!“, убеждаваше се той.

Но тази логика не струваше нищо и Касиди го знаеше много добре. Беше виждал известни серийни убийци, които бяха способни да се разплачат, особено когато бяха край майките си.

Така че трябваше да се отърси от чувствата, да възприема нещата от практическа гледна точка. Нямаше особен смисъл тя да убие Уайлд. За нея би било по-голям риск да го убие и после да я хванат, отколкото плановете на Уайлд за съсипвано на бизнеса ѝ да успеят. Точно така, не би го направила.

Но все пак имаше нещо смущаващо около „Френска коприна“. Какво не бе наред? Той мислено прехвърли всичко, което бе видял при посещението си: мъжкараната портиерка, секретарката, Клер, Мери Кетрин. Ясмин. И изведнъж се сети: там нямаше мъже.

Велики работници във фабриката бяха жени. Дори икономката, на която викаха Хари, всъщност се казваше Хариет. Какво се криеше зад тази липса на мъже? Беше ли „Френска коприна“ пример за сексуална дискриминация с обратен знак? Имаше ли в отношенията между Клер и Ясмин нещо повече от приятелство и партньорство в бизнеса?

От тази мисъл му остана горчив привкус в устата. Той изсипа остатъка от кафето в мивката.

Не, това бе невъзможно, щеше да го усети. Бяха си говорили като близки приятелки, но не като любовници. Във всички случаи Клер Лоран не бе убийца.

От друга страна, му бе направила впечатление на жена, която, ако вече е убила човек, не би се поколебала да му пръсне топките на парченца, просто ей така.

Телефонът иззвъня.

— Глен е.

— Добро утро.

Детективът измърмори нещо, сякаш не бе съгласен с поздрава му.

— Обади ми се шефът. Жената на Уайлд с подивяла и настоява тялото да бъде освободено незабавно. Трябва да се съгласим, Касиди.

Той прокара пръсти през влажната си коса.

— По дяволите! Предполагам, че нямаме избор. Но ми осигури още един разговор с нея и доведения ѝ син.

— Вече записахме показанията им. Аз сам ги разпитвах поне десет пъти. Ще започне да изглежда като тормоз.

— Знам, но искам да опитам още веднъж. След половин час съм там.

* * *

Разговорът с Ариел и Джошуа Уайлд започна зле от самото начало. Те вече седяха в кабинета на Касиди, когато той пристигна. Вдовицата бе облечена в костюм от черна коприна, в който изглеждаше беззащитна, измъчена и несъмнено невинна.

— Мистър Касиди, тръгваме за Нашвил след малко повече от час. Не искаме да изпуснем самолета си.

— Извинявам се за закъснението си — каза той, като заобиколи бюрото и седна, — но попаднах в задръстване. Ще се погрижа да стигнете на летището навреме, дори и ако се наложи да ви осигуря полицейски ескорт.

Тази идея явно ѝ хареса. Тя се облегна на стола си.

— Благодаря.

— Докато пътувах насам, ме информираха, че ковчегът с тялото на преподобния Уайлд ще пътува със същия самолет.

Тя попи очите си с бродирана кърпичка.

— Джексън бе убит преди повече от седмица. А вие не само че още не сте арестували убиеца, но и ми пречите да погребя мъжа си.

Касиди мислено ѝ даде точка — беше много добра. Полата ѝ благоприлично прикриваше коленете, светлата ѝ права коса бе вързана с черна кадифена панделка. Тя не бе направила никакъв опит да изглежда съблазнителна, но въпреки всичко излъчваше необяснима еротичност.

Доведеният ѝ син я потупа успокоително по рамото.

— Това бе мъчително изпитание за нас, мистър Касиди. Особено за Ариел.

— Сигурен съм, че е било така.

— Искаме да откараме тялото на татко у дома, да го погребем и след това малко да си отдохнем. Разбира се, ще се върнем в Ню Орлийнс веднага щом убиецът бъде заловен. Аз лично искам да го попитам защо го е направил.

— И аз бих искал да задам същия въпрос. — Касиди отвори папката, която му бе предал един от чиновниците в правния отдел преди срещата. — В името на пълната яснота ще трябва да проверим отново няколко подробности за онази вечер. — Той запрелиства листовите в папката, за да придаде повече тежест на въпроса си. — Вие тримата заедно с неколцина от приближените на баща ви сте пристигнали в хотела... Кога?

— В десет и пет — отвърна Ариел нетърпеливо. — Мистър Касиди, повтаряли сме това хиляда пъти.

— Знам, че ви изглежда безсмислено, но когато човек разказва повторно някаква история, изведнъж си спомня нещо, за което до този момент не се е сещал. Моля, отговорете по-подробно.

Ариел въздъхна измъчено.

— Пристигнахме в десет и пет. Всички бяхме гладни. Вечеряхме в „Сазерак“, на приземното ниво. Сигурна съм, че сервитьорите могат да потвърдят това.

— Вече го потвърдиха. Някой от компанията става ли от масата по време на вечерята?

— Мисля, че не. Джош, спомняш ли си някой да е ставал от масата, докато се хранехме?

— Не. Какво значение би имало това, мистър Касиди?

Все още не бе ясно как убиецът бе влязъл в апартамента на Уайлд. Касиди се бе сетил, че е възможно някой от приближените на проповедника да се е сдобил с ключа и да се е скрил, за да чака в апартамента, докато Уайлд още е вечерял.

— Просто проверявам.

— Не си спомням някой да е ставал, преди да приключим — повтори Ариел. — Заедно се качихме в асансьора и всички слязоха на своите етажи.

— Добро настроение ли цареше?

— Всички все още се чувствахме преизпълнени с Духа.

— С Духа ли?

— Божественият Дух. Опази вечер службата бе особено благословена.

— Ясно. — Касиди пак запрелиства напред-назад. — Значи, мисис Уайлд, съпругът ви и Джош са слезли от асансьора заедно на седмия етаж?

— Точно така. Джексън винаги резервираше един етаж само за нас, за да може семейството му да разчита на пълно спокойствие. Целунах Джексън за лека нощ при асансьора и отидох в апартамента на Джош, за да упражним някои от песните за службата следващата вечер.

— Винаги ли пеете на пълен стомах, мисис Уайлд?

— Моля? — възмутено попита тя.

Касиди се облегна на стола и запремята един молив между пръстите си, загледан внимателно и в двамата.

— Познавам няколко певци. Никой от тях не обича да пее, след като е ял. Пълният стомах натовазва диафрагмата, нали така?

— Какво общо има това?

— Нали казахте, че сте отишли при Джош да се упражнявате.

— Аз мога да ви обясня — намеси се бързо Джош. — Когато с Ариел репетираме извън залата, ние просто отработваме ритъма, темпото. Тя пее с пълен глас само в залата, където звукооператорите регулират нивата на микрофоните.

— О! — кимна Касиди. — Затова никой не ви е чул да пеете онази вечер.

— На седмия етаж нямаше никой друг, забравихте ли? — припомни му Ариел вежливо.

— Така е. Но стаите над и под апартамента на Джош са били заети, а обитателите им не са чули нито пеене, нито звук от пиано.

— Какво намекувате, мистър Касиди?

— Че може би двамата с Джош сте се занимавали с друг тип репетиции.

Вдовицата скочи от стола и го погледна гневно.

— Как смеете!

— Но никой не може да потвърди историята ви, мисис Уайлд.

— Никой не може и да я оспори.

— Мисля, че сте се постарали това да е така.

— Мислете си каквото искате!

— Мисля също, че за да продължите връзката си, единият от вас — или и двамата — е пресякъл коридора в онази нощ и е застрелял съпруга ви, докато спи. Оставили сте го там цяла нощ и на следващата сутрин сте изнесли своето трогателно шоу пред пресата и обществеността.

Сините ѝ очи се присвиха заплашително.

— Вие сте маша в ръцете на дявола!

— Възможно е — отвърна Касиди спокойно. — Явно съм му бил подръка.

— И сте готов да ни арестувате въз основа на своите предположения и предчувствия? — попита Ариел високомерно.

— Без никакви доказателства? Знаете не по-зле от мен, мисис Уайлд, че не мога да отправя обвинение на този етап.

— Точно така. — Тя се извърна и се отправи към вратата.

Джош остана на мястото си, но бе не по-малко възмутен.

— Това обвинение бе напълно изфабрикувано, мистър Касиди. Вместо да разстройвате мащехата ми с отвратителни твърдения, защо не се опитате да заловите истинския убиец?

— Хайде стига, Джош. — Касиди съзнателно заговори по-фамилиарно. Ако имаше шансове да сломи някой от двамата, то това бе Джош. — Знаем, че се чукаш с нея. Но това не ме интересува ни най-

малко, освен ако не си убил баща си, за да не ти пречи да спиш с Ариел.

— Престанете да повтаряте това!

— Тогава ми кажи истината, дявол да го вземе — плесна с длан по бюрото си той.

Последва напрегната тишина и Джош отрони намръщено:

— Какво искате да знаете?

Касиди се овладя, усещайки инстинктивно, че ще отблъсне отново Джош, ако не действа внимателно.

— Виж нещата от моя гледна точка, Джош, и прецени какви изводи мога да си направя аз. Ариел е млада, красива, талантива и влюбена в своя млад, красив и талантлив доведен син, който споделя любовта ѝ. Само че има един проблем — тя е женена! Нежеланият съпруг ѝ дава някакъв мотив, който не мога да посоча със сигурност. А и тя единствена, освен баща ти, е имала ключ за апартамента.

— Ами камериерките? Персоналът на хотела? Професионалните обирджии, които се справят и без ключ. Постоянно стават кражби от хотелските стаи.

— Джексън е бил убит от някой познат, някой, пред когото не се е стеснявал да стои гол и излегнат на леглото. Не е била Ариел. Ти ли беше?

Младият мъж поклати глава.

— Татко и аз имахме някои разногласия, но аз не съм го убил.

— Той знаеше ли за теб и жена му?

— Не знам за какво говорите.

Касиди рязко се изправи и се наведе през бюрото.

— Не ме будалкай, Джош. Знаеше ли той?

Джош не устоя на втренчените сиви очи срещу него. Раменете му леко се отпуснаха и той погледна встрани.

— Не, не мисля...

Аха! Сега поне имаше признание за незаконната връзка между двамата. Опита се да не издаде радостта си.

— Мислиш, че сте били достатъчно хитри, че да го криете от баща ти? Та аз го отгатнах само трийсет секунди след като се запознахме.

— Не че ние сме били хитря — отвърна Джош развеселено. — Просто той бе маниакален в егоцентризма си. Никога не би повярвал,

че Ариел може да избере мен пред него.

Касиди го погледна в очите и му повярва.

— Той е бил истински кучи син, нали?

— Такъв беше.

— Ти мразеше ли го?

— Понякога.

— Достатъчно, че да го убиеш?

— Понякога, но не съм го направил... не бих могъл. Не би ми стискало да го направя.

Касиди повярва и на това. Джошуа Уайлд, който бе наречен на храбрия воин от Стария завет^[1], определено не отговаряше на името си. Без съмнение Джексън Уайлд с гръмовния си глас и нрав на ангел отмъстител е бил твърде разочарован от мекушавия си и изтънчен син. Едно дете би могло да натрупа много огорчение срещу такъв тираничен и свръхкритичен родител. И по-добри родители от Джексън Уайлд са ставали жертви на стресираните си деца. Но Касиди не вярваше, че Джош би могъл да простреля някого в главата.

— Ами тя? — Касиди посочи с поглед вратата, през която Ариел бе излязла възмутено. — Помисли, преди да ми отговориш, Джош. Може да попаднем на уличаващи доказателства всеки момент, да открием нещо, което не сме забелязали досега. Ако защитаваш Ариел, ставаш съучастник и наказанието ви ще бъде еднакво. Тя ли го уби?

— Не.

— Възможно ли е да го е направила, без да разбереш? Ти люби ли се с нея онази нощ?

Джош сведе очи, но отговори без колебание.

— Да.

— Тя излиза ли от апартамента ти, докато бяхте заедно?

— Не, чак когато си тръгна, някъде в малките часове.

Прекалено късно за убийството, чийто час Елви Дюпоа бе определила между дванайсет и един след полунощ.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

— Ти подозираш ли, че тя го е убила?

— Не. — Той поклати глава така решително, че кичур коса падна над веждите му.

— Откъде си толкова сигурен?

Той вдигна глава и срещна погледа на Касиди.

— Баща ми бе за Ариел бе пътят към славата. Без него тя е кръгла нула.

Стигнаха до задънена улица. Двамата бяха виновни, нямаше съмнение. Въпросът, на който Касиди не можеше да си отговори, бе дали са виновни само в прелюбодеяние или и в друг, по-сериозен грях. Но дори и да бяха убили Уайлд, Касиди нямаше улики срещу тях.

— Приятно пътуване — промълви уморено той.

Джошуа Уайлд се изненада.

— Искате да кажете, че можем да тръгваме?

— Освен ако не искате да напишете самопризнания.

— Нямам какво да признавам, нито пък Ариел. Кълна се, мистър Касиди.

— Може и да ви се наложи да се закълнете, но в съда. Засега довиждане.

Касиди го изпрати с поглед, чудейки се дали не пуска на свобода един убиец. Но май единствената заплаха, която Ариел и Джош представляваха за обикновените хора, бе да ги лишат от спечелените с труд пари в името на Бога.

Телефонът звънна и Касиди го сграбчи рязко, все още изнервен и ядосан на целия свят.

Беше Краудър, който никак не се зарадва на резултата от разпита.

— Така че те си тръгнаха — обобщи резултата Касиди.

Краудър направи няколко коментара за вдовицата и доведения ѝ син.

— Тя отлита за Нашвил, напарфюмирана и с вид на мъченица и ни оставя да разчистваме лайната. Касиди, там ли си още?

— Какво? О, да, извинявай, слушам те.

— Какво ти става?

Касиди се бе втренчил в дебелия папка, която Хауърд Глен току-що бе донесъл на бюрото му с триумфална усмивка.

— Ще ти се обадя по-късно — прекъсна разговора Касиди, преди Краудър да е завършил изречението си. Погледна към Глен, който се бе опрял на ръба на бюрото и ухилената му небръсната физиономия сияеше.

— Това може да се окаже пробивът, който търсим от толкова време. Да тръгваме, Касиди!

[1] Английски еквивалент на героя от Стария завет Исус Навин, последовател на Мойсей, военен предводител на евреите в похода към Ханаан. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

— Ваша е нали, мис Лоран?

— Къде я намерихте? — попита Клер. Неприятният мъж се пъчеше пред нея с настървения поглед на гладиатор.

— Един от моите хора я откри в кофа за боклук само на няколко пресечки оттук. Не се ли сетихте, че ще проверим съдържанието на кофите за боклук, разположени близо до домовете на замесените в случая „Уайлд“?

— Аз не съм замесена — отвърна Клер спокойно.

— Това тук ни говори друго. — Той напъха уличаващата папка под носа ѝ. Тя я бутна настрани.

— Глен, дръпни се малко — намеси се рязко Касиди.

Противният мъж му се намръщи, но отстъпи.

Касиди се обърна към Клер:

— Честно казано си мислех, че сте по-умна. Защо просто не изхвърлихте папката в реката заедно с оръжието на престъплението?

Клер винаги бе смятала, че стаите в апартамента ѝ, проектирани да бъдат максимално светли и просторни, не могат да я накарат да изпитва клаустрофобия. Но в момента, в който Касиди бе влязъл, стените сякаш бяха започнали да се придвижват навътре. Това положение се влошаваше още повече от присъствието на дошлия заедно с Касиди детектив, към когото Клер се отнасяше с неприкрита враждебност. Мъжът я отблъскваше не само с неугледния си вид, а и със злорадото си поведение. Той очевидно вече я третираше като убийца.

Когато Клер забеляза какво носят със себе си, сърцето ѝ се сви болезнено, а дланите ѝ се изпотиха. Чувстваше се попаднала в капан, но не искаше в никакъв случай да го покаже.

— Кажете си направо, мис Лоран. Какво е това? — Детектив Глен остави папката на барплота в кухнята. Купища изрезки се изсипаха и разпиляха по лъскавата му повърхност.

Клер мразеше да я притискат в ъгъла, особено хора с власт. Инстинктът ѝ бе да се бори и да се защитава, както бе правила още като петгодишно дете. Но вече не бе малка. Не можеше да рита и да забива нокти. Щеше да е безполезно да лъже. Бяха я пипнали, те го знаеха, а и тя също го знаеше. Най-доброто, което може да направи, бе да измисли някакво обяснение.

— Папката беше моя — призна си тя. — Като се има предвид, че Уайлд бе убит, реших, че е неподходящо да я запазя.

— Неподходящо? — изръмжа Глен. — За идиоти ли ни смятате? Клер го погледна гневно.

Касиди пристъпи между двамата.

— Извини ни. — Той избута Глен към вратата. Размениха си шепнешком няколко разгорещени реплики, след което детективът я погледна с неприязън и излезе, затръшвайки шумно вратата след себе си.

— Благодаря — каза Клер, когато Касиди се върна при нея. — Не мисля, че бих могла да го издържа и минута повече. Той е ужасно отвратителен.

— Не го направих заради вас, а заради себе си. Искам да ви задам много въпроси. Ясно бе, че Глен нямаше да стигне доникъде, така че го помолих да остави на мен да опитам.

— Какви въпроси?

— Какви въпроси ли! Ние имаме необорими доказателства срещу вас, мис Лоран.

— Една колекция от изрезки — вметна тя подигравателно. — Тъкмо се канех да си направя сандвич за обяд. Вие искате ли?

Без да откъсва очи от нея, Касиди свали сакото си и опря длани на кръста си. Гледаше я втренчено, сякаш се опитваше да я разгадае.

— Вие сте първокласна домакиня? — промълви той. — Както и лъжкия.

— Не сте ме питали дали си събирам информация за Джексън Уайлд.

— Изненадан съм, че не отричате изобщо да сте виждали тези изрезки. — Той посочи купчината на барплота.

Клер заобиколи бара и отиде до хладилника.

— Ако бях отрекла, щях да изглеждам виновна, нали? Със салатата от скариди става ли? Пълнозърнест хляб или бял предпочитате?

— За бога! — възкликна той. — Никога ли не преставате с южняшкото си гостоприемство?

— Защо да го правя?

— Защото Глен е долу и чака да ви арестува, а вие се чудите с какъв хляб да направите сандвича.

— Няма да бъда арестувана, мистър Касиди. И двамата знаем това. — След като извади всичко необходимо за сандвичите, тя нарочно остана с гръб към него, докато ги направи. Молеше се той да не забележи как треперят ръцете ѝ.

Погледнато от страни, изхвърлянето на папката изглеждаше като отчаяна стъпка, предприета от някого с окървавени ръце. Бе глупаво от нейна страна да я метне в кофа за боклук. Не трябваше да оставя нищо на случайността. Защо не я изхвърли в реката, както детективът предложи? Разбира се, в деня след убийството нещата се развиваха толкова бързо, че тя не успя да разсъди трезво. Бе сгрешила в преценката си и сега тази грешка щеше да ѝ струва скъпо.

Освен това бе подценила Касиди и сериозността на първоначалното му разследване. Въпросите му я бяха накарали да се чувства притеснена и изплашена, но не я бяха паникьосали. Откриването на папката бе променило всичко. Сега вече той се интересуваше не просто от чувствата ѝ към Джексън Уайлд. Той я подозираше в убийство. Щеше да наблюдава всяка нейна реакция, да търси и най-дребната улика. Но Клер имаше достатъчно опит в заблуждаването на представители на властта. Първият урок, който бе научила, бе никога да не се оставя да я сплашат.

Обърна се с лице към него.

— Нямате достатъчно доказателства, за да издадете заповед за арест, мистър Касиди. Събрала съм няколко статии за Джексън Уайлд. Та това не е нещо.

— Нещо е, и то какво! — каза той нападателно. — За нула време може да се стигне до процес.

— Няма начин. — Тъй като барплотът бе покрит с изрезките, тя кимна на Касиди да седне на стъклената маса в трапезарията. — Чай или безалкохолно?

— Чай — рече той, продължавайки да я изучава с поглед.

Клер донесе две чаши ментов чай с лед и седна срещу него. Той взе половината си сандвич и отхапа голяма хапка.

— Някои от тези изрезки са с няколкогодишна давност.

— Интересът ми датира от няколко години.

— Чак толкова ли се интересувате от религия?

— Не, мистър Касиди — отвърна тя с усмивка. — Католичка съм по рождение, но никога не съм се присъединявала към която и да е организирана църква. Със сигурност не съм била влюбена в телевизионния проповедник евангелист. Уайлд привлече вниманието ми, защото смятах, че е един от най-опасните хора в Америка.

— И решихте, че е ваш граждански дълг да го обезвредите?

— Искате ли да чуете обяснението ми или не?

Той й направи знак да продължи.

— Много сте груб, мистър Касиди.

— Знам.

Погледите им се срещнаха и останаха преплетени няколко секунди. Но Клер нямаше намерение да се предаде, така че продължи да говори.

— За разлика от някои други телевизионни проповедници, Уайлд заплашваше да лиши хората не от парите им, а от нещо много по-ценно — от правата им, дадени от Първата поправка на конституцията. По времето, когато излезе първият каталог на „Френска коприна“, Уайлд тъкмо започваше кръстоносния си поход срещу всичко, което той възприемаше за порнография. От самото начало неговото послание много ме тревожеше.

— Защото влиянието му би могло да навреди на вашия бизнес?

— Не, защото никога не съм искала да бъда поставена в положение да защитавам работата си. Но прозрях, че възможността това да се случи е съвсем реална и както се оказа впоследствие, предчувствието ми бе точно. Каталогът на „Френска коприна“ няма нищо общо с порнографията с деца и списанията за садомазохизъм, но той бе заклеяван заедно точно с тези издания. Преподобният Уайлд водеше война срещу свободата на пресата.

— Не може да има абсолютна свобода, мис Лоран. Ръка в ръка с тази свобода трябва да върви отговорността.

— Съгласна съм. — Тя остави сандвича си и се наведе леко напред. — Мисълта за мъже, жени и деца, които биват експлоатирани в името на печалбата, дълбоко ме отвращава. Но този род престъпления няма да бъдат изкоренени с премахването на всичко еротично от

музеите и библиотеките. Цензурата трябва да бъде в сърцето и съзнанието на отделния човек. Ако не одобряваш порнофилмите, просто изхарчи своите седем долара за нещо друго. Ако не одобряваш определени програми по телевизията, просто смени канала. Но дай на тези, които не споделят възгледите ти, възможността да гледат това, което им харесва.

Не е привилегия на правителството, на някаква назначена комисия от така наречени експерти или на един проповедник да диктува какво трябва да се позволява на хората да гледат. Когато Хитлер дошъл на власт, едно от първите неща, които е направил, било да изгори книгите, които той е преценил като неподходящи.

— Значи всеки, който реши да посегне на „Спасителят в ръжта“, е неонацист?

— Моля ви, мистър Касиди, не ме обиждайте! Просто искам да кажа, че е фашизъм, когато не одобряваш нещо и налагаш насила мнението си на всички останали. — Клер усети как страните ѝ поруменяват. Чувстваше се толкова съпричастна с тези идеи, че понякога звучеше не по-малко неотстъпчиво от Уайлд. — Аз не влязох доброволно в тази война, мистър Касиди. Ако имах избор, никога не бих се включила в нея. Бях въввлечена, когато Уайлд започна да заклеява името ми от амвона. Стараех се да го пренебрегвам, доколкото е възможно, и отхвърлях повтарящите се покани за обществен дебат, но рано или късно този дебат щеше да стане неизбежен.

— И сте се подготвяли с помощта на тези изрезки?

— Точно така. Единственото нещо, което тази папка доказва, е, че подробно съм проучила опонента си, за да знам срещу какво се изправям, когато му дойде времето.

— Защо не ми показате колекцията си от изрезки и не ми разкажете всичко това онзи ден?

— Вече я бях изхвърлила.

— Можеше да го споменете.

— Бих могла... Но вие се намирахте под налягането на градската управа възможно най-бързо да попаднете на следа. Последователите на Уайлд настояваха за бързо правосъдие над убиеца. Не исках да стана жертвено агне, дори и временно. Ако ме бяхте извикали в офиса си за

официален разпит, това щеше да повлияе негативно на бизнеса и близките ми.

— Все още мога да го направя.

— Би било загуба на време. Казах ви всичко, което зная.

Той я погледна изпитателно.

— Значи фактът, че сте подчертали с червено датата на пристигането на Уайлд в Ню Орлийнс, е просто съвпадение?

Лицето ѝ отново пламна.

— Спомням си, че я подчертах. Не мога да обясня защо го направих. Докато четях статията, в ръката ми имаше червена химикалка — сви рамене тя. — Може би съм го направила машинално.

Касиди бързо бе опразнил чинията си и изтри уста със салфетката си.

— На пръв поглед всичко това изглежда много логично. Прекалено разумно дори е обяснението ви, мис Лоран. Сякаш сте репетирали какво да кажете, ако случайно папката излезе на повърхността.

— Ще пийнете ли чаша кафе заедно със заблудите си?

Устните му се извиха в горчива усмивка.

— Не, благодаря.

Тя отнесе чиниите в кухнята.

— Мислех, че Хари върши тези работи — каза той небрежно, като я последва до преградата, която разделяше двете стаи.

— Обикновено го прави. Но днес следобед изведе мама на разходка.

— Много удобно.

— Какво искате да кажете? Какво общо имат излизанията на майка ми с вас?

— Тя ми трябваше, за да потвърди, че сте си били вкъщи в нощта на убийството.

Клер бързо си пое дъх.

— Няма да позволя да разпитвате майка ми, мистър Касиди. Разберете това и си спестете времето и усилията. Мама не може да си спомни какво е станало тази сутрин, камо ли преди седмици. Ако настоявате или се опитате да я принудите да даде някакъв отговор, само ще я разстроите, а аз няма да позволя това.

— Не можете да очаквате Глен или аз да ви повярваме без твърдо алиби.

— Нямате избор — отвърна тя и потръпна при споменаването на името на детектива. — Ще трябва да се задоволите с честната ми дума. Бях си у дома онази нощ.

— Изобщо ли не излизахте?

Твърдят блясък в очите му я накара да се поколебае. Тя нервно отметна косата си назад.

— Може и да съм излязла, но е било за малко, защото не мога да оставям мама сама дълго време, особено нощем. Честно казано, мистър Касиди, не си спомням. Датата не означаваше нищо за мен.

Той я изгледа продължително, после попита:

— Къде е Ясмин?

— Отпътува за Ню Йорк вчера.

Както Клер бе предположила, че ще стане, на сутринта след спора им Ясмин бе смирена и изпълнена с разкаяние. Бяха се прегърнали и одобрили и се потрудиха здравата, за да доизяснят концепцията за следващия каталог. Ясмин току отскачаше до телефона в стаята. Преди да се върне в Ню Йорк, тя бе прекарала два пъти нощта навън и се бе връщала на следващата сутрин потисната и нещастна на вид. Но връзката на Ясмин с женения ѝ любовник си бе нейна работа. Сама трябваше да се справя.

Клер си имаше достатъчно проблеми и всички те бяха породени от мъжа, който продължаваше да се взира в нея така, както в миналото я гледаха социалните работници — сякаш тя бе някакъв клиничен случай и те търсеха особени прояви на характера и поведението ѝ.

— Какво е това? — кимна той към нещо, поставено в рамка на стената.

— Рецептата на леля Лоръл за „Френска коприна“. Все не можех да измисля име на фирмата си за бельо — обясни тя, усмихвайки се на спомена, след като Касиди извърна глава въпросително. — Ясмин и аз го обмисляхме от няколко месеца и не можехме да се спрем окончателно на никой от вариантите. Един студен следобед ми се прияде шоколадов пай и запрелиствах тетрадката с рецептите на леля Лоръл. „Френска коприна“ — каза тя и посочи към изящно изписаното име. — Точно това ни трябваше. Разбрах го в мига, когато го видях. Леля Лоръл бе толкова доволна, когато ѝ казах, че ще кръстя фирмата

си на нейната рецепта! Така и тя се чувстваше част от начинанието ми, сякаш бе допринесла нещо. — Изражението ѝ стана тъжно. — Почина само няколко седмици след това.

Касиди се наведе към рамката и зачете рецептата: „Постепенно добавете захарта към сместа от маслото и разтопения шоколад, прибавете ванилия, като продължавате непрекъснато да бъркате“. Звучеше много вкусно.

— Има богат и съблазнителен вкус и се усеща по същия начин върху небцето, както искам бельото ми да се усеща върху голата кожа. Самото име подсказва идеята за задоволяване на желанията.

Когато спря да говори, Клер осъзна колко неподвижно стоят и двамата, съвсем близо един до друг, в пълна тишина. Касиди гледаше устата ѝ, после очите и ако слухът му бе остър като зрението, той би могъл да чуе туптенето на сърцето ѝ.

Касиди се покашля и увеличи разстоянието помежду им, сякаш и той се бе почувствал неловко от тишината.

— Всичко това е интересно, но да се върнем на същността на въпроса. Значи единствената причина за неприязънта ви към Джексън Уайлд е била загрижеността ви за Първата поправка, така ли?

— Точно така.

— И нищо друго?

— Накъде биете, мистър Касиди? Да не би методът ви на разследване да е да стреляте в тъмното, докато случайно улучите нещо? Това не е особено икономичен начин да се изразходват парите на данъкоплатците. По-добре посветете времето си на издирване на истинския убиец. А моето време...

— Любовници ли сте с Ясмин?

Въпросът бе толкова неочакван и настойчив, че Клер се взря в Касиди като поразена.

— Откъде ви е хрумнала тази идея? — едва попита с полуотворени устни.

— Отговорете ми. — Когато тя се разсмя, изражението му стана още по-мрачно. — Уайлд успя да разпали и много хомофобия в тази страна. Активистите в защита на правата на хомосексуалистите го атакуваха поне по няколко пункта.

— Ясно. И вие сте си помислили, че Уайлд е бил мой враг в две отношения? — попита тя развеселена. — Честно, мистър Касиди, не се

смея на вас. Просто си представям как би реагирала Ясмин на въпроса ви. Вие не четете ли жълтата преса? Та тя е имала купища любовници през последните години, все мъже. Разчита, че вече си е създала репутация на фатална жена.

— Това може да е само поза.

— Тя ще е съкрушена, ако разбере, че сте го казали. Дори и да вярвате, че аз съм склонна към лесбийство, как бихте могли да си помислите, че Ясмин не е хетеросексуална.

— Защото това тук е доста странно.

— Кое по-точно?

— Фирмата ви.

— В какъв смисъл? — попита Клер искрено заинтригувана.

— Тук съм за втори път и още не съм виждал мъж. Познавам някои закоравели убийци, които биха избягали от амазонката, която пази на входа. Всички работнички, които видях, също са жени: и тези, които сгъват опаковъчната хартия, и тези, които карат електрокарите. Какво против имате срещу мъжете?

— Абсолютно нищо.

— Омъжена ли сте?

— Не.

— Били ли сте някога?

— Не.

— А сгодена?

Тя се поколеба, но отсече:

— Не.

Той вдигна показалец, сякаш да посочи лъжата в момента на изричането ѝ.

— Опитайте пак!

— Вие да не сте ровили в миналото ми, мистър Касиди?

— Просто си върших работата. Разкажете ми за отношенията ви с Дейвид Алън.

— Дяволите да ви вземат! Да не сте го обезпокоили?

— Не ми се наложи, но ще го направя, ако вие не ми кажете.

Клер започваше да се успокоява, но той бе спечелил надпреварата.

— Беше преди много време — отвърна тя кратко. — Преди „Френска коприна“. Той искаше да се оженим.

— И какво се случи?

Тя понечи да му каже, че това не му влиза в работата, но след това размисли. Всяка враждебност от нейна страна още би влошила положението. Ясмин, която имаше повече опит от нея с мъжете, бе изразила съмнение, че Касиди би се вързал на сладките приказки на някоя жена. Клер осъзна, че Ясмин може би е права. Освен това въпросът му не я въвличаше в опасни територии и тя реши, че може да отговори, без риск да попадне в някакъв капан.

— Дейвид искаше да настаня мама в дом за хора с душевни разстройства — отвърна тя тихо, свела поглед. — Не исках и да чуя за такова нещо. Той ми постави ултиматум, така че аз му върнах годежния пръстен.

— Значи любовта ви към него не е била толкова силна, колкото към майка ви?

— Очевидно.

— И оттогава не сте имали никакви сериозни връзки?

— Вие не знаете ли?

— Още не. Бих могъл да продължа да ви проучвам, ако вие не искате да ми спестите усилията, да си спестите унижението и да ми кажете сама.

— Моят личен живот от такова значение за разследването ви ли е?

— Може би. Отговорете ми и да видим докъде ще ни доведе този разговор. — Той седна на един от високите столове край бара и скръсти ръце.

След като Клер ясно изрази нежеланието си да обсъжда тази тема, най-после заяви:

— Имала съм няколко емоционални увлечения, но нищо сериозно след раздялата с Дейвид. Това задоволява ли ви?

— За момента. — Той се извърна и няколко минути просто рови из изрезките, разпилени по барплота. — Къде е баща ви, мис Лоран?

— Нали ви казах предния път. Починал е скоро след раждането ми.

— И вие не го помните?

— Не, била съм прекалено малка.

— От какво е починал?

— Мисля, че от инфаркт.

Без да откъсва поглед от нея, Касиди стана от стола си и я приближи. Наложил се Клер да отметне леко глава назад, за да може да вижда очите му.

— Пак се опитвате да ме лъжете. На удостоверението ви за раждане има една голяма въпросителна в графата за баща.

— Кучи син! — Тя замахна с ръка да го удари, но Касиди ловко хвана китката ѝ. Очите ѝ се напълниха със сълзи от гняв и отчаяние. — Нямам никакво оправдание да се ровите в личния ми живот!

— Един труп с три рани от куршуми е достатъчно оправдание.

Клер издърпа ръката си от неговата.

— Е, щом сте толкова умен, мистър Касиди — рече предизвикателно тя, — какво друго научихте по време на отворителното си проучване?

— Семейство Лоран, вашите баба и дядо, са били от каймака на висшето общество в Ню Орлийнс, стар род с много наследствени богатства. Най-скъпото им нещо е била Мери Кетрин. Тя учила в най-елитните училища и била подготвяна, за да заеме мястото си в обществото. Но след една от онези забави, за които тя спомена при предишното ми посещение, била прелъстена от някой от богатите млади мъже в обкръжението си. Забременяла. Когато узнала за положението си и признала на родителите си, отказала да назове бащата на детето, което носела в утробата си. За нещастие, той така и не се появил да потвърди своята отговорност. Родителите ѝ направили това, което счели за правилно — отказали се от нея и я лишили от наследство. Само леля ѝ Лоръл, неомъжената сестра на баща ѝ, се погрижила за нея.

Скандалът разтърсил обществото и оставил своя отпечатък върху семейството. След две години родителите на Мери Кетрин починали, сломени от големия срам, както твърдели познатите им. Преди да умре, баща ѝ променил завещанието си и оставил имотите си на църквата.

— Която също отхвърлила майка ми въпреки проповедите за Божията милост, благодат и опрощение — добави Клер.

— Но очевидно е позволила на незаконородената ѝ дъщеря да посещава неделно училище.

— Не, мистър Касиди, аз съм се учила на християнство от леля Лоръл. Тя бе малко смахната стара мома. Повечето хора смятаха, че животът ѝ е минал напразно. Но тя обичаше безгранично мама и мен.

По време на пристъпите на мама леля Лоръл ме успокояваше да не се страхувам от гръмотевиците навън, грижеше се за мен, когато бях болна, помагаше ми във всички изпитания и сътресения на детството. Тя бе единственият ми познат човек, който в действителност живееше по християнски — така, както Исус е проповядвал. Тя не проповядваше. Тя даваше пример.

— Но разказът ми за историята на майка ви бе точен, нали?

— Напълно. Братовчед й Чарлс е бил изключително подробен.

— Откъде знаете, че той ми е дал тази информация?

— Защото той е последният жив от рода.

— Поддържате ли връзка с него?

Тя се засмя горчиво.

— Не, слава богу, никога! Той е предвзет и горделив като всички останали от онова семейство. Не се изненадвам, че са се отказали от майка ми точно когато тя най-много се е нуждаела от тях.

— Тя е била още дете.

— На седемнайсет години. — Клер сведе глава. — Мистър Касиди, започвам да долавям съчувствие в гласа ви.

— Но това е станало в началото на 60-те, за бога.

— Всъщност в края на 50-те. Още е бил президент Айзенхауер и Америка не е била загубила невинността си. Възпитаните млади дами не са имали ерогенни зони.

Касиди поклати глава недоумяващо.

— Но дори и така да е било, по това време семействата не са се отказвали от дъщерите си, защото са забременели.

— Семейство Лоран го е направило. Баба ми и дядо ми никога не проговорили на майка ми. За тях тя просто престанала да съществува, а също и аз.

— И тя никога ли не разкри самоличността на баща ви?

— Не.

— И той не признал бащинството си, дори и тайно?

— Не. Сигурна съм, че се е страхувал от последиците. Бил от същия социален кръг и очевидно се е наслаждавал на привилегиите си. Видял е какво е станало с майка ми и не е искал да го постигне същата съдба. Всъщност не го обвинявам.

— Не би било човешко да не го считате за отговорен за станалото.

Клер, която вече се чувстваше като изследвана под микроскоп, предпазливо отстъпи.

— Опитвате се да развиете някаква теория ли, мистър Касиди?

— Който е убил Джексън Уайлд, с бил ожесточен срещу мъжете.

— Вие ли стигнахте до това заключение? Колко проникателно.

— Не е въпрос на проникателност. Това бе очевиден случай на желание за отмъщение. Бил е прострелян повече пъти от необходимото.

— Имате предвид изстрела в слабините ли?

— Откъде знаете?

— Във всички вестници писаха, че Уайлд е бил прострелян в тестисите. — Тя поклати глава и го погледна в очите. — Значи, защото съм незаконородена и съм работодател на голям брой жени, вие сте стигнали до великото заключение, че аз съм дръпнала спусъка срещу Джексън Уайлд.

— Не ми се правете на остроумна.

— Тогава и вие не говорете абсурдни неща — отвърна тя, леко повишавайки глас. — Доброволно ви признах, че се отвращавах от всичко, което този мъж проповядваше. Всяка негова дума коренно се различаваше от моето мнение. И какво от това? Не съм била единствена.

— Но само малцина са били заплашени до такава степен от действията на Уайлд, което ви поставя доста напред в списъка на заподозрените.

— Губите си времето, като ме разследвате.

— Не мисля така. Хванах ви в прекалено много лъжи.

— Обясних ви за изрезките.

— Не говоря за тях.

— Излъгах ви за баща си само за да защитя майка си. Ще се съгласите, че тя е изстрадала достатъчно унижения и без аз да споделям тайните от миналото ѝ с вас.

— И за тази лъжа не говоря.

— Тогава за какво?

Той се обърна с гръб към нея и тръгна към вратата. Тъмният костюм му стоеше добре. Жилетката плътно прилягаше по слабото му тяло. Всъщност бе немислим лукс Клер да си позволи да се

съсредоточи върху мъжката му привлекателност, както биха направили повечето жени на нейно място.

Но Клер го виждаше с очите на едно изплашено дете. Не можеше да отдели мъжа от бюрокрацията, на която бе представител. Достатъчно рано в живота си се бе научила да се страхува, да презира и да се бори срещу тази власт. Сега пренасяше антипатията си от системата върху него.

Как можеше да рови в миналото на майка ѝ? То бе причинило на Мери Кетрин толкова много мъка, че за да оцелее, тя се бе барикадирала в един измислен свят. Заблудите ѝ бяха винаги розови и успяваха да я предпазват по-добре от тежки метални огради. Бяха ѝ спестили сърдечната болка и презрението в продължение на три десетилетия. Не бе честно нещастieto ѝ да бъде вадено отново на показ пред напълно непознати хора.

Касиди бе стигнал до вратата. Клер осъзна, че ще постави на изпитание търпението му, но не можа да се сдържи и го предизвика:

— Само блъфирате! Обяснете ми какво съм излъгала!

Той бързо се извърна.

— Казахте ми, че никога не сте се срещали с Джексън Уайлд. — Той ненадейно сграбчи косата ѝ, издърпвайки главата ѝ назад. Наведе лице към нейното и заговори бързо и тихо, подчертавайки всяка дума.

— Не сте прекарвали спокойна вечер у дома в нощта на убийството. От местната телевизия, която се е занимавала е документирането на кръстоносния поход на Джексън Уайлд, ми изпратиха няколко видеокасети със записи на негови служби. На едната касета имаше запис на последната служба, която Уайлд е изнесъл. Бяха я записали изцяло. Когато в края ѝ Уайлд покани желаещите да се доближат, за да се ръкуват с него, стотици хора се стекоха напред. Сред първите имаше една млада жена, която стисна ръката му и му каза нещо в лицето.

Касиди се взря в нея, сякаш се опитваше да запечата образа ѝ в съзнанието си. После пусна косата ѝ, отвори вратата и добави, докато излизаше:

— Това беше ти, Клер.

* * *

Когато телефонът звънна, Андре Филипи подскочи виновно и бързо затвори чекмеджето на бюрото си. Звъненето бе като съвест, която му припомняше, че се любува на образа на обичаната жена в работно време.

Той вдигна слушалката и се представи с делови тон.

— Мога ли да ви помогна?

— *Bonsoir*, Андре.

— *Bonsoir* — отвърна той по-топло, защото веднага разпозна кой му се обажда, колкото и приглушено да звучеше гласът. — Как си?

— Все още страдам заради онова, което се случи по-миналата седмица.

Устните на Андре се свиха съчувствено.

— Беше ужасна нощ.

— Обаждам се, за да ти благодаря за дискретността.

— Уверявам те, че това е излишно. Не изпитвам никаква отговорност пред полицаите. Те се отнесоха с гостите ни като със стадо овце и ги разпитваха като престъпници.

— Погрижи ли се за всичко около мен?

— Няма причини за безпокойство. Никому не е известно присъствието ти в хотела онази нощ.

— Някой разпитвал ли те е във връзка... във връзка с това?

— Полицаите — отвърна Андре с неприязън. — Освен това говорих и с един мъж на име Касиди.

— Касиди те е разпитвал?

— Два пъти. Но ти не се тревожи. Аз просто отговорях на конкретните му въпроси и не съм дал никаква допълнителна информация.

— Да се е споменало името ми?

— Не! Аз не бих го споменал.

— В това няма съмнение. Просто... никой не трябва да узнае за идването ми там.

— Разбирам.

— Разчитам на дискретността ти. Ценя я невероятно много.

— Това е най-големият комплимент, който можеш да ми направиш. *Merci*.

— Налага се да те помоля за още една услуга, Андре.

— За мен ще е чест.

— Ако Касиди или някой друг попита конкретно за мен, може ли да ми се обадиш?

— *Certainment*. Незабавно. Въпреки че тези страхове са безпочвени, уверявам те.

— Надявам се да е така — почти недоловимо прозвуча отсреща.

ГЛАВА ОСМА

Членовете на управителния съвет на църквата на Джексън Уайлд бяха покорна публика за Ариел Уайлд. Те го правеха или от съчувствие към скорошното ѝ овдовяване, или от почит към мъжа, когото бяха погребали едва предния ден, или заради собствения си страх, че едно толкова печелившо предприятие е на път да се сгромоляса...

Ариел бе седнала начело на дългата заседателна маса в залата на последния етаж на офиса на църквата в Нашвил. Облечена в черно, тя изглеждаше слаба и измъчена, почти без сила да вдигне порцелановата чаша с билковия чай към бледите си устни. Подутите ѝ от плач очи, които я бяха превърнали в светица за загубилите надежда, сега изглеждаха хлътнали. Бяха заобиколени от виолетови сенки от умора и отчаяние.

Никой, освен Ариел не знаеше, че тези свидетелства за неутешима скръб се измиваха с вода и сапун.

Тя остави чашата в чинийката си. Лекото изтракване на порцелана бе единственият звук в стаята. Скритото осветление, тъмната тапицерия и дебелият килим също допринасяха за приглушената атмосфера, напомняща на обстановката в погребалния дом, където два дни се проточи поклонението пред ковчега с тялото на Джексън Уайлд. Седналите около заседателната маса напрегнато очакваха вдовицата да заговори. Личеше си, че изпитват съчувствие към нея и в същото време се опитват да прикрият собствените си страхове.

— Господа, искам за начало да ви благодаря, на всеки един поотделно и на всички заедно, за подкрепата, която ми оказахте в тези тъжни и напрегнати дни след смъртта на Джексън. Вие сте достойни негови последователи. Начинът, по който ми помагахте и ме утешавахте, бе... — Сломена от емоциите си, тя притисна кърпичка към очите си и остави сълзите да говорят вместо нея.

След малко се поуспокои и продължи:

— Когато Джексън ни водеше, той очакваше всеки един от вас да отдава сто процента от себе си за общото ни дело в името на Бога. Без него вие продължихте по същия начин. Знам, че изразявам и мнението на преподавания, като ви казвам колко горда съм с това, което направихте.

Тя се усмихна последователно на всеки и отново отпи от чая си, преди да премине по същество.

— За съжаление, никой от нас не е очаквал трагичната смърт на Джексън. Тя ни свари неподготвени. Кой би могъл да предположи, че някакъв луд ще накара да замлъкне гласът на един от най-страстните Божии посланици.

В отговор се чуха няколко тихи възгласа „Амин!“.

— Дяволът очаква ние да се предадем и да се оттеглим, за да ближем раните си. Той се надява да се огънем под товара на скръбта си. Като накара Джексън да замлъкне, сигурно е вярвал, че всички ние също ще замлъкнем. — Както бе репетирала предварително, тя направи стратегическа пауза. — Но дяволът ни е подценил. Ние няма да се снишим и смирим. Църквата на Джексън Уайлд ще продължи дейността си, както и досега.

Стегнатите в сака членове на управителния съвет си отдъхнаха. Изпуснатото напрежение бе съвсем доловимо. Дори и да не бе изречено, облекчението, изписано върху потните им сбръчкани чела, бе осезаемо.

Ариел едва сдържа самодоволната си усмивка — сега вече ѝ бяха в ръцете! Може и да се смятаха за Божии хора, без съмнение неколцина искрено вярваха в мисията. Но преди всичко си оставаха мъже и подвластни на слабостите на наследниците на Адам. Те се бяха изплашили за бъдещето си. Явно очакваха вдовицата да обяви прекратяването на дейността на църквата и се бяха молили да стане чудо. Тя току-що им го бе дала.

Разбира се, винаги имаше поне един скептик.

— Как ще стане това, Ариел? — обади се невярващото Томас. — Как бихме могли да продължим без Джексън? Кой ще проповядва?

— Аз!

Всички се възряха в нея напълно объркани. Бе очевидно, че всички се съмняваха в способностите ѝ. Тя поклати леко глава, от

което платиненорусите ѝ къдрици се разпиляха по раменете. Това бе жест на решителност и абсолютна самоувереност.

— Аз, тоест ние... ние обсъждахме идеята да привлечем друг евангелист — плахо продума Томас.

— Е, сгрешили сте — отвърна тя спокойно. — Точно за това свиках това събрание. За да мога да обясня плановете си на всички едновременно и да не се налага да се повтарям.

Тя сплете пръсти в юмрук на ръба на масата. Доскорошната ѝ слабост сега бе изместена от прилив на сила и жизненост. Блясъкът в очите ѝ, съвсем слаб преди минута, сега се бе разгорял.

— Нашите последователи ще искат да научат как се чувствам заради смъртта на Джексън. Той умря неочаквано, от насилствена смърт. Това е тема за поне десетина служби. А кой може да изнесе тези проповеди по-добре от собствената му вдовица?

Членовете на управителния съвет се споглеждаха, безмълвни и недоумяващи.

— Брат Уилям пишеше всички проповеди на Джексън. Сега ще пише моите! — заяви властно тя и кимна към мъжа, който седеше вляво от нея, в средата на масата.

Той се изкашля притеснено, но не каза нищо.

— Постепенно ще изместим ударението от убийството на Джексън към други области. Ще продължим оттам, докдето бе стигнал Джексън, и ще подновим борбата с порнографията, защото тя стана пословична за нашата църква. Аз ще продължа да пея. Джош ще продължи да свири на пианото. От време на време можем да каним като гост някой проповедник, но причината всички тези хора да се стичат на проповедите ни седмица след седмица бяхме Джексън и аз, не е ли така? Сега Джексън го няма. Но аз съм тук. И ако мислите, че Джексън е бил ненадминат в анатемосването и заклеймяването на пороците, само почакайте да видите какво мога аз!

Всички се чувстваха неловко от самоувереността ѝ, но никой не посмя да ѝ противоречи. Ариел държеше да се разбере, че от този момент нататък тя е човекът, който командва, и че това не подлежи на обсъждане. Както бяха възприемали словата на Джексън за закон, сега нейната дума трябваше да се слуша по същия начин.

— Братко Рей?

Той скочи от стола.

— Да, мадам?

— Вие отменихте службата в Синсинати. Защо?

— Ами, защото... аз предположих, че щом... щом Джексън...

— Вече никога не вземайте решение, без да се допитате до мен. Насрочете службата отново. Ще я изнесем, както бе планирано.

— Но тя е само след две седмици, Ариел, Трябва ти време да...

— Насрочете я отново — повтори тя е леден тон.

Брат Рей се огледа крадешком около себе си за подкрепа. Никой не реагира. Всички държаха главите си сведени. Рей погледна въпросително към Джош, но той се взираше в ръцете си, въртеше ги нагоре-надолу, сякаш току-що се бе сдобил с тях.

— Веднага ще я насроча отново, Ариел — каза най-накрая брат Рей. — Щом се чувстваш готова за това...

— Докато пристигнем там, ще съм готова. Точно сега обаче съм изтощена. — Тя се изправи, а останалите я последваха. Раздвижваха се бавно и несигурно като боксьори, които току-що са изпаднали в нокдаун и се опитват да се надигнат на крака, преди съдията да е преброил до десет.

— Джош има право да говори от мое име и аз от негово — каза им тя, докато се придвижваше към вратата. — Все пак предпочитам с всички въпроси и проблеми да се обръщате директно към мен. Колкото по-скоро поема отговорностите на Джексън, толкова по-добре. Ако някой от вас не е съгласен с това...

Тя отвори вратата и им посочи с глава, че са свободни да си ходят, ако не искат да играят по нейните правила. Никой не помръдна. Те дори не смееха да си поемат дъх, докато Ариел не обиколи с поглед всеки един. Най-накрая тя прие мълчанието им за съгласие.

Бледото ѝ лице грейна в ангелска усмивка.

— О, толкова се радвам, че решихте да останете с нас. Точно това би желал и очаквал от вас Джексън. И естествено това е и Божията воля.

Тя им изпрати още една усмивка, после протегна ръка ма Джош. Той покорно се изправи до нея и двамата заедно напуснаха заседателната зала, хванати под ръка.

— Страхотно представление — въздъхна Джош, като стигнаха до изхода на сградата.

— Представление? — Ариел се настани в луксозната лимузина, която ги чакаше пред входа.

— Отиваме си вкъщи — каза Джош на шофьора и после пусна преградата между него и тях. Облегна се на меката седалка и се загледа през тъмното стъкло на прозореца, полагайки усилия да се овладее, преди да заговори с мащехата си.

Най-после обърна глава към нея.

— Можеше първо да обсъдиш всичко това с мен.

— Звучиш ядосано, Джош. Защо си толкова нервен?

— Не си играй с мен, Ариел. И спри да ми пърхаш с мигли като някоя проклета кокетка на следобеден чай. На мен няма нужда да ми се правиш на света вода ненапита. Не си ли разбрала това досега?

Тя нацупи устни.

— Предполагам, че си разстроен, защото не обсъдих плановете си с теб, преди да ги представя пред управителния съвет.

— Ти напълно ли си загубила връзката си с реалността, Ариел? — Той бе искрен в недоумението си и това си личеше. — Наистина ли мислиш, че двамата можем да продължим дейността на църквата?

— Убедена съм, че аз мога.

— А, ясно. И само от добро сърце ще ме влачиш и мен със себе си.

— Не ми приписвай неща, които не съм казала.

— Защо да го правя? — отвърна Джош рязко. — Явно няма нужда да ти се приписва нищо, ти и сама говориш достатъчно. Но даваш ли си сметка какво всъщност означават някои от думите, които използваш?

Това разгневи Ариел, защото за нея липсата на солидно образование бе болна тема.

— Мислиш, че не съм в състояние да запазя целостта на тази организация?

— Не, въпреки че ти си убедена, че можеш. — Той я изгледа продължително. — Не би позволила на нищо да се изпречи на пътя ти, нали? Дори и смъртта на баща ми?

Напълно невъзмутима на вид, тя го прониза с анголските си очи.

— Слушай, Джош. Джексън е мъртъв и никой не може да промени това. Погребяхме го.

— По-помпозно и грандомански, отколкото, ако това бе коронацията му.

— Но привлече вниманието на медиите, нали?

— Затова ли бяха необходими хорът, оркестърът и онези проклети летящи гълъби?

— Та дори вицепрезидентът на Съединените щати присъстваше!
— извика тя. — Толкова ли си глупав, че не проумяваш какво може да ни донесе това?

— На него знам какво ще му донесе. Около милион гласове.

— А на нас — минута и половина в централните новини. Световна известност, Джош! — Гневът ѝ сякаш поутихна. — Да не би ти или някой от мъжете в управителния съвет да сте били толкова глупави, че да очаквате аз да пропусна тази безплатна реклама? Да не ме мислите за толкова загубена? Ако е било така, вие сте глупаците. Ще изцедя от смъртта на Джексън всичко възможно. Тя ни е като дар свише. Аз не съм се молила за нея.

Той отново извърна глава към прозореца и измърмори:

— Нима?

— Какво каза? — Полуотворените ѝ устни застинаха.

Той не отговори.

— Джош!

Той упорито продължаваше да държи главата си извърната настрана. Тя стисна ръката му с всичка сила.

— По дяволите! — изръмжа той гневно и се обърна към нея.

— Повтори това, което каза.

— Просто се почудих на глас дали не си желала смъртта му.

Тя втренчи студените си сини очи в него.

— Боже! Напоследък взе да ставаш доста самоуверен.

— Поне един от нас би трябвало да има съвест.

— И си толкова зает с мисълта за себе си. Да не мислиш, че съм се отървала от Джексън само за да имам теб? — попита тя презрително.

— Не мен. Но може би свое собствено телевизионно предаване.
— Той се наведе напред и прошепна: — Какво ще кажеш за промеждутъка от време, когато излезе за момент от апартамента ми през онази нощ?

В очите ѝ проблесна уплаха.

— Уговорихме се никога да не споменаваме това.

— Не, ти настоя никога да не го споменаваме.

— Защото полицаите биха могли да го изтълкуват как ли не.

— Точно така — съгласи се той.

— Не си струваше да го научат — продължи тя небрежно, изчиствайки въображаема пращинка от черната си рокля.

— Отначало и аз мислех като теб. Сега вече не съм толкова сигурен. Може би е трябвало да го спомена. Ти каза, че отиваш до стаята си за някакви нотни листове.

— Така беше.

— Но независимо от това, което казахме на полицаите, ние не репетирахме и не ни трябваха никакви нотни листове.

— Нужни ми бяха за по-късно.

— Но се върна с празни ръце.

— Не можах да ги намеря.

— И за това ти трябваха петнайсет минути.

— Търсих навсякъде и се стараех да не вдигам шум, за да не събудя Джексън.

— Или за да се постараяш да не се събуди никога. Имала си достатъчно време да го убиеш. Мисля, че Касиди би се заинтересувал да научи за онези петнайсет минути.

— Не можеш да му кажеш, без сам да изпаднеш в неприятно положение.

Джош, който се опитваше да анализира всичко, продължи, сякаш тя не бе го прекъснала.

— Ти със сигурност си имала мотив. Освен че татко беше тиранин, той просто е стоял на пътя ти. Вече не си се задоволявала да си на заден план, искала си да ръководиш парада. Искала си цялата църква. Водела те е не само жаждата за власт и алчността ти, но и желанието да се отървеш от постоянното му натякване колко посредствен е гласът ти, как имаш проблеми с теглото си, как все нещо грешиш. И си го убила, използвайки ме за свое алиби.

— Слушай ме сега добре, идиот такъв — каза тя, завръщайки се към маниерите си отпреди да стане жена на Уайлд. — Понякога усещах, че го мразя толкова много, че ми се иска да го убия. И бих го направила. Но той бе и най-хубавото нещо, което се бе случвало в живота ми. Ако не бе Джексън, може би още щях да гладувам, разни

пияници щяха да ме пощипват отзад и да ми дават оскъдни бакшиши, и то само ако успеят да надзърнат в деколтето ми. Щях да съм просто сестра на един затворник с доживотна присъда, а не една от най-известните жени в Америка, на която изпраща цветя и поздравления дори президентът. Не, аз не съм го убила. Но проклета да съм, ако оплаквам смъртта му или ако пропусна възможностите, които тази смърт ми предоставя. Ще се боря с всички сили, за да запазя това, което имам.

Лимузината зави по алеята към къщата. Джексън бе достатъчно прозорлив да знае, че обикновените хора не обичат да парадират с богатството си, и си бе избрал къща, подходяща за човек с достатъчно средства, но не грандоманска като палат. Джош я ненавиждаше. Въпреки че бе голяма и удобна, къщата не притежаваше ненатрапчивата елегантност на дома, който майка му бе създала за тях. Това бе къщата на Джексън, до последния сантиметър. Отпечатъкът му бе видим във всяка стая. Джош мразеше времето, прекарано под този покрив.

В момента обаче ненавиждаше единствено самия себе си. Защото, въпреки че не одобряваше начина, по който Ариел се отнася към смъртта на баща му, тайно ѝ се възхищаваше. Искаше му се и той да се отърси от мисълта за убийството така лесно и без никакво чувство за вина. Завиждаше на твърдостта и амбициозността ѝ, но освен всичко ревнуваше.

— Знам, че си имал свои планове за живота си, Джош — каза Ариел. — И че не съвпадаха с плановете на Джексън. Естествено се получи както той искаше и ти все още се сърдиш.

— Изобщо не си наясно какво говориш. Всичко това стана много преди ти да се появиш в живота ни.

— Но съм чувала, че доста дълго си настоявал да бъдеш концертиращ пианист, вместо да свириш в църквата.

— Няма нужда да ми припомняш онзи спор.

— Знаеш ли какво, Джош? Баща ти е бил прав. Двамата с теб имаме издадени три албума с госпъли. Всички те станаха златни. Коледният, който записахме през пролетта, също ще се продава адски добре след цялата шумотевица около нас. Няма да се налага изобщо да харчим пари за рекламата му. Просто ще го купуват като топъл хляб. Църквата те направи богат и известен, Джош. Тя се оказа много по-

полезна за теб, отколкото, ако се бе запънал да свириш класически боклуци. Помисли си за това. — Шофьорът заобиколи и ѝ отвори вратата. — Бих искала да те видя как оставаш в църквата заради самия себе си. Но ако решиш да се разделим, прав ти път.

Тя спусна единия си крак на тротоара, извърна се и добави:

— Пианисти с приятна външност има с лопата да ги ринеш, Джош. Любовници още повече.

* * *

Когато влезе в хотел „Феърмонт“, Касиди бе изнервен, готов да избухне всеки миг. Беше се наложило да паркира една пресечка подолу и да бяга към хотела в проливния дъжд. Докато преминаваше през бара във фоайето, той свали шлифера си и го изтърси леко от водата, после среса с пръсти мократа си коса.

Беше му писнало от дъжда. От няколко дни в Ню Орлийнс валеше като из ведро. Времето не бе по-добро и в Нашвил предната седмица, където бе отишъл за погребението на Джексън Уайлд.

— Само кафе, моля — каза той на сервитьорката, която дойде за поръчката му.

— Обикновено или нюорлийнско? — попита тя с провлечения местен акцент.

— Нюорлийнско, без захар и сметана. — Всъщност бе все едно да си инжектира кофеина венозно, и без това напоследък почти не спеше. Той погледна часовника си — имаше още дванайсет минути до началото на смяната на Андре Филипи. Източникът на Касиди му бе казал, че човек може да си сверява часовника по това кога пристига нощният мениджър на хотела.

Докато очакваше появата му, Касиди отпи от изгарящото силно кафе, което сервитьорката му донесе. Най-после разполагаше с някакъв ориентир. Той, Глен и полицейският взвод, прикрепен към разследването, бяха проследили стотици възможни варианти, които се бяха оказали напразни. А сега имаше солиден ориентир.

Искрено се надяваше наистина да е така. Трябваше нещата вече да се задвижат, защото Краудър започваше да губи търпение. Не бе одобрил идеята Касиди да ходи на погребението в Нашвил.

— Ако не можеш да откриеш убиеца тук, какво те кара да мислиш, че ще го откриеш там? Не мога да разреша тези разходи. Нека полицейското управление изпрати свой човек.

— Но Глен сам си признава, че не умее да общува добре с хората. Особено пък с тези тук — той ще се набива на очи. Самият Глен мисли, че би трябвало да отида аз. Пусни ме, Тони, може пък да открия нещо.

Краудър определено не бе очарован.

— Как ли пък не. Може и на врачка да отидеш.

— И за този вариант съм помислил — отвърна Касиди сухо.

Той продължи да настоява, докато на Краудър му писна и му разреши да отиде в Нашвил.

— Все пак си мисля, че ще е като стрелба на посоки.

— И така да е, погрижил съм се тук всичко да си тече нормално.

— Не забравяй за бюджета си — извика той след Касиди.

За съжаление, Краудър се бе оказал прав. Пътуването бе пълна загуба на време. На погребението дойдоха хиляди, а то приличаше по-скоро на карнавал. Имаше сеирджии, искрено скърбящи последователи на Уайлд, репортери от цял свят, като всички отчаяно се бореха да зърнат ковчега, който бе украсен с червени, бели и сини ивици плат и бе покрит с цветя.

Постът на Касиди му бе осигурил място до роднините и приближените на Уайлд. Ако сред тях имаше убиец, той или тя бяха маскирали предателството си много изкусно, защото всички бяха с измъчени изражения на обречени. Освен това какъв мотив би имал човек, принадлежащ към църквата на Уайлд? За тях идваха нови и нови печалби само ако той продължаваше с програмите си по телевизията и с кръстоносния си поход из страната, трупайки доброволни дарения. Църквата на Джексън Уайлд си бе една истинска индустрия. Всички вземаха част от печалбата. Разследването на Глен бе разкрило, че Уайлд бе възнаграждавал щедро преданите му служители.

Като при всеки друг бизнес от време на време в организацията отделни хора се бяха надигали, за да получат повече власт. Лични конфликти, ревност, крамоли и интриги. Но дори и така да е било, ако някой от хората на Уайлд бе дръпнал спусъка, този човек би прекратил собствения си източник на доходи. Това не изглеждаше логично.

Единствените възможни заподозрени на погребението бяха Ариел и Джошуа. Касиди бе проследил всяко тяхно движение. Джош изглеждаше спокоен до непроницаемост. Той се взираше в ковчега, без да мига. Бе невъзможно да се определи дали е съкрушен, безразличен, или отегчен от цялата история.

Вдовицата изглеждаше едновременно благочестива и бъдеща съчувствие. Тя се бе помолила за Божията благословия за всички, с които говори. Умоляваше ги да се присъединят към молитвите ѝ. За себе си Касиди я определи като пеперуда с железен гръбнак. Под ангелската си външност тази жена бе студена и коравосърдечна и вероятно способна да извърши убийство. Проблемът бе, че срещу нея имаха само косвени доказателства. Касиди не можеше да докаже връзката ѝ с доведения ѝ син. А и по всичко изглеждаше, че тя бе обожавала съпруга си и сега искрено скърбеше за него.

А може би най-вероятният заподозрян не бе на погребението. След последния му разговор с Клер Лоран Касиди надълго бе обсъждал с Глен положението със собственичката на „Френска коприна“. Но единственото, за което бяха сигурни, бе, че тя е лъжкия.

Първоначално бе излъгала за интереса си към Джексън Уайлд. Намерената папка бе доказала това. После се бе опитала да скрие някои по-скандални моменти от миналото си, но това също не доказваше нищо, освен нейната загриженост за майка ѝ.

Видеозаписът от църковната служба само доказваше, че Клер Лоран бе излъгала, че никога не е виждала лично Джексън Уайлд и че си е била у дома в нощта на убийството. Но това не означаваше, че е била в апартамента на хотел „Феърмонт“ при жертвата. Нищо не я свързваше с оръжието на престъплението. Касиди и Глен знаеха много добре, че при процес със съдебни заседатели не можеха да разчитат на присъда, базирана само на косвени доказателства.

Освен това Глен все още не я възприемаше като заподозряна.

— Тя е една арогантна, надменна кучка, но се съмнявам, че може да е убийца. Продължавам да твърдя, че са съпругата и синът, за тях поне знаем, че са били там. А нямаме такава информация за нея.

Но уликите, които детективът бе открил този следобед, може би щяха да се окажат липсващата брънка, която да промени мнението на Глен за собственичката на „Френска коприна“.

— Онзи дребосък в хотела ни е лъгал през цялото време бе казал той на Касиди.

— Така изглежда. Да отида ли аз? — Явно ръцете го сърбяха.

— Както искаш. Ако аз доближа този дребен негодник, може да му разгоня фамилията. Никога не съм вярвал на мъж, който носи цвете на ревера си.

Касиди се бе втурнал на секундата към „Феърмонт“, точно навреме, за да посрещне Андре Филипи.

Забеляза го, устремен забързано към рецепцията. Касиди хвърли две банкноти на масата за кафето, грабна шлифера си и прекоси фойайето с дълги, решителни крачки.

Андре не се зарадва да го види. На лицето му се изписа неприязън.

— Какво има, мистър Касиди? Много съм зает.

— Оценявам това, но и аз съм много зает.

— Дали не можете да се обадите утре и да си определим среща?

— Съжалявам, но наистина трябва да разговарям с вас сега. Извинявам се за безпокойството и обещавам, че ще ви отнема съвсем малко време. Имате ли някой касетофон под ръка?

— Касетофон? — погледна го Андре подозрително. — Имам един в офиса си. Защо?

— Може ли да го използвам?

Касиди не изчака покана. Отправи се към офиса на Андре и на дребничкия мъж не му остана какво друго да направи, освен да го последва бързо. Щом влязоха, Касиди отиде право при касетофона, вкара касетата и го включи.

— Намирам това за крайно неприемливо, мистър Касиди. Ако сте искали да говорим...

Андре Филипи млъкна, когато на касетата се чу телефонно позвъняване. После чу собствения си глас и началото на един разговор, който започваше с „*Bonsoir*, Андре“.

Веднага разпозна гласа. Очевидно си спомни и за какво бяха говорили. Касиди го гледаше изучаващо, а Андре сякаш започна да се топи в костюма си. На челото му избиха капчици пот. Нацупените му устни се отпуснаха. Той започна да отстъпва към бюрото си, търсейки ъгъла му за опора.

— *Mon Dieu* — прошепна той, докато продължаваше да слуша записа на касетата. Извади кърпа от джоба си и попи потта от челото си. — Моля ви, моля ви, мистър Касиди, спрете го.

Касиди не изключи касетофона, а само го намали. Беше очаквал някаква реакция, но не чак толкова драстична. Очевидно бе на път да открие тук повече, отколкото се надяваше. Първият му порив бе да сграбчи Андре за реверите и да го разтърси здравата, докато не получи цялата информация. Наложил си да се овладее.

— Защо не ми разкажете за това, Андре? Давам ви възможност да ми обясните всичко.

Андре навлажни устните си и нервно опипа монограма на кърпата си. Дори сега да го бяха осъдили на смърт, нямаше да изглежда по-разстроен.

— Тя знае ли, че разполагате с това?

Сърцето на Касиди туптеше до пръсване — всеки момент щеше да научи самоличността на жената от записа. Филипи си бе помислил, че той вече я е разпознал. Само да не провали нещо! Касиди присви рамене.

— Това е нейният глас, нали?

— О, боже, божичко... — изстена Андре и се сви още повече. — Бедната, бедната Клер.

* * *

Клер говореше с Ясмин по телефона вече цял час. Гласът на приятелката ѝ звучеше разстроено. Клер предположи, че доста е пийнала.

— Той винаги бърза — проплака тя.

Макар и егоистично, Клер предпочиташе приятелката ѝ да запази самоличността на любовника си в тайна. От нощта, в която Ясмин ѝ бе признала за съществуването му, повечето от разговорите им се въртяха около връзката им.

— Нали поделя времето си между семейството си и теб, Ясмин. Той не ти принадлежи изцяло. Това е само една от последиците да имаш връзка с женен мъж... Трябва или да я прекратиш, или да приемеш това положение.

— Аз го приемам. Просто... в началото сякаш имаше повече време за мен.

— А сега е само чукане и чао, така ли?

Клер очакваше грубият израз да подразни приятелката ѝ, но вместо това тя просто се разсмя като тигрица.

— Ами! Този уикенд така ме изтощи...

— Тогава не разбирам от какво се оплакваш.

По гласа на Ясмин личеше, че е готова всеки момент да избухне в плач. Клер никога не я бе чувала да плаче за нищо, дори и когато козметичната компания бе решила да я замени с друг фотомодел като свое рекламно лице. Това бе поставило началото на финансовите проблеми на Ясмин, която не подозираше, че Клер знае за настоящите ѝ трудности. Клер бе обмисляла варианта сама да повдигне въпроса и да предложи на приятелката си помощ във формата на заем. Но като познаваше нрава ѝ и гордостта ѝ, бе решила за момента да не предприема нищо. Надяваше се Ясмин сама да се обърне към нея, преди положението да е станало безнадеждно.

— Понякога се чудя дали това не е единствената причина той да ме търси — промълви Ясмин. — Нали разбираш, заради това, което правим в леглото.

Клер реши, че е по-мъдро да не коментира.

— Знам, че не е така — бързо продължи Ясмин. — Нашата връзка с много повече от чисто физическо привличане. Сигурно гадните обстоятелства ме разстройват. Тъй ще да е...

— Какво се е случило?

— Той беше във Вашингтон по работа тази седмица и ми беше обещал, че ще се опита да удължи пътуването си с два дни до Ню Йорк. Но работата му се проточи повече от очакваното. Бяхме заедно само един ден. Като се приготвяше да си тръгва онзи следобед, си мислех, че ще умра, Клер. И направих нещо, което не трябваше да правя. Започнах да го умолявам да не тръгва. Той се разгневи. Сега дори не мога да му се обадя, за да се извиня. Трябва да чакам той да ми позвъни.

Клер седеше пред чертожната си дъска, опряла чело в ръката си. Чувстваше се загрижена, но и раздразнена. Тази връзка нямаше да донесе на Ясмин нищо, освен разбито сърце. Приятелката ѝ трябваше да прояви дотолкова здрав разум, че да го разбере. След което да се

погрижи да намали загубите си и да престане да се държи като глупачка. Но явно Ясмин нямаше намерение да чува чужди съвети.

— Съжалявам — каза Клер искрено. — Знам, че ти е тежко, и не искам да е така. Само да можех да направя нещо, за да те виждам щастлива.

— Ти го правиш, изслушваш ме. — Ясмин продължаваше да подсмърча. — Но стига сме бърбили за това. Говорих с Леон и уточнихме графика за снимките следващата седмица. Искаш ли да си го запишеш?

Клер се протегна да вземе лист и химикалка.

— Готова съм. О, чакай, търсят ме — прекъсна я тя, като видя, че на другата линия също звънеше някой. Тя натисна бутона и каза „ало“. След няколко секунди се обади на Ясмин: — Трябва да свършваме. Мама е.

Ясмин разбра, че не бива да я задържа, и бързо затвори.

Клер се втурна по стълбите към апартамента си, но не се задържа там и минута и вече тичаше надолу към приземния етаж. Докато минаваше през тъмната фабрика, навлече лъскав черен дъждобран и шапка.

Тъй като алармената система вече бе изключена, тя бързо отвори вратата и се сблъска с Касиди.

Беше свел глава, за да се прикрие от проливния дъжд, но косата му вече бе залепнала. Беше вдигнал яката на шлифера си и присвил рамене, тъкмо се готвеше да натисне звънеца. Като се озоваха лице в лице, двамата еднакво се изненадаха.

— Какво искате! — викна Клер възмутено.

— Трябва да говорим.

— Не сега. — Тя включи алармата и тръшна вратата зад себе си. Касиди пристъпи встрани и тя се втурна в дъжда към задната част на сградата. Но мъжът хвана ръката ѝ и я спря.

— Пуснете ме! — изписка тя, борейки се да се освободи. — Трябва да тръгвам.

— Къде в туй време?

— По работа.

— Ще ви закарам.

— Моля ви, не ме бавете точно сега. Просто ме пуснете.

— В никакъв случай, не и без обяснение.

Една светкавица освети за миг изсечените черти на лицето му и решителния му израз. Той нямаше да отстъпи, а така губеха време.

— Добре, можете да ме закарате — предаде се тя.

Все още здраво стиснал ръката ѝ, той я заведе до колата, паркирана на тротоара пред сградата. Настани я на предната седалка, седна зад волана и докато палеше, избърса стичащите се по лицето му капки дъжд.

— Накъде?

— Хотел „Пончартрейн“.

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Намира се на Сейнт Чарлс Авеню — обясни Клер.

— Знам къде е — отвърна раздражено Касиди. — Но защо, по дяволите, сте се забързали толкова да стигнете там?

— Моля ви, нека побързаме!

Без повече коментари Касиди подкара колата и зави по Конти Стрийт. Тази вечер Френският квартал бе съвсем спокоен. Малцината пешеходци се бореха с чадърите си, докато се придвижваха по тесните тротоари. Неоновите светлини, рекламиращи екзотични питиета и аперитиви, филе гамбо, пастет от раци и голи до кръста танцорки, изглеждаха замъглени заради дъжда.

Когато Касиди спря на светофара на едно кръстовище, той изви глава и се втренчи в Клер. Тя усети погледа му като плесница и си спомни как бе стиснал в юмрук косата и. А изобщо не бе очаквала, че ще я докосне.

Действието му я бе поразило още повече от това, че я бе нарекъл на малко име и че знаеше за посещението ѝ на последната служба на Джексън Уайлд. Почти седмица бе изминала оттогава. Бяха погребали Уайлд в Тенеси. Клер не бе контактувала нито с полицията, нито с прокуратурата и се бе надявала, че Касиди е пренасочил разследването си в друга посока, но очевидно грешеше...

Сега не можеше да избегне пронизващия му поглед.

— Благодаря, че ще ме закарате.

— Не ми благодарете. Ще си платите за превоза.

— Аха. Мъжете винаги очакват заплащане, нали? За тях няма такова нещо като безкористна услуга.

— Не се ласкайте, мис Лоран.

— Не го правя. Нима не е всеобщо мъжко мнение, че всяка жена е красива в два през нощта?

— Имате много ниско мнение за мъжете.

— Бяхте си направили това заключение още при предишната ни среща. Не сме ли изчерпали вече темата?

— Вижте — ядоса се той, — не искам от вас нищо, освен отговори. Ала честни, откровени отговори!

— Това не би трябвало да е толкова трудно. Какво любопитствате да узнаете?

— Защо ме излъгахте. Не, чакайте, трябва да се изразя по-конкретно, нали? Искам да знам защо ме излъгахте, че не сте срещали Джексън Уайлд. Не само че сте го срещали, но това е било лице в лице, дори сте се ръкували.

— Предполагам, че трябваше да ви разкажа за това — призна си тя уклончиво. — Но бе толкова незначителна среща. Искях да видя противника си отблизо. Само толкова — подчерта тя в отговор на острия му поглед.

— Определено се съмнявам. Ако бе само туй, нямаше да ме лъжете.

— Не ви казах, защото се притеснявах от този факт. Беше глупава и хлапашка постъпка, но ми хареса да видя Уайлд, без той да подозира коя съм. Мислеше си, че е спечелил душата ми, а на мен ми бе приятно да си мисля как ли би се почувствал, ако знаеше, че приветства в паството си една от „похотливите мръсници“.

— Добре, да кажем, че ви вярвам. Ако не беше обаче другото...

— Какво друго?

— Излъгахте ме и за това, че не сте били във „Феърмонт“ онази нощ.

Клер бе готова веднага да отрече този факт, но нещо в изражението на лицето му я накара да си замълчи. Той изглеждаше прекалено уверен, че я е хванал в капана. Докато не разбере какво точно е открил, бе по-благоразумно да си мълчи. Иначе можеше да усложни положението си още повече.

Щом колите на светофара най-после се задвижиха, Касиди подкара бързо напред и зави наляво към Канал Стрийт. Шофираше само с лявата си ръка, докато с дясната извади нещо от джоба на шлифера си. Вкара една касета в касетофона и усили леко.

Сърцето на Клер се качи в гърлото, като чу гласа си да казва: „*Bonsoir*, Андре“. Взря се право напред, в обливаното от дъжда предно стъкло. Докато караха по Канал Стрийт, тя изслуша целия запис на неотдавнашния си разговор с Андре Филипи.

Когато записът свърши, Касиди извади касетата и я върна в джоба си. Съсредоточи се върху това да мине през кръговото движение, от което се излизаше на Сейнт Чарлс Авеню.

— Не знаех, че говорите френски.

— Перфектно.

— Това малко ме заблуди. Не познах, че гласът е вашият. Не и докато приятелят ви Андре не ми подсказа самоличността ви.

— Андре никога не би ме предал.

— Помисли си, че вече знам с кого е говорил.

— С други думи вие сте го заблудили. — Касиди сви рамене в съгласие. — Защо сте подслушвали телефона му?

— Правим го постоянно, когато се налага. Усещах, че крие нещо, и исках да узная какво.

— Но това не извинява действието ви. То е груба намеса в личния живот. Андре знае ли, че сте му поставили капан?

— Не съм му поставял капан. Той сам си го постави с и лъжите си.

— Горкият Андре! — въздъхна Клер, като си представи колко съкрушен се чувства приятелят ѝ.

— Точно това каза и той за вас: „Горката Клер!“. Вие двамата определено сте много близки, винаги си мислите един за друг, грижите се взаимно. Хубаво е, че може и в затвора да отидете заедно. Дори мога да опитам да ви уредя съседни килии.

Тя рязко извърна глава към него, на което той отвърна със спокойно кимване:

— Е, слава богу. Най-после привлякох вниманието ви. Сега става ли ви ясна картинката? В Луизиана убийство втора степен носи задължително доживотна присъда. Е, как се чувствате като основната заподозряна?

При Клер Лоран подобни заплахи никога не бяха постигали целта си. Не я плашеха или убеждаваха, само я правеха още по-твърдо решена да отстоява позициите си.

— Докажете, че аз съм извършила убийството, мистър Касиди. Докажете го.

Той задържа погледа си върху нея опасно дълго време. Клер извърна глава, когато приближиха хотела.

— Просто ме оставете на завоя. Няма да се бавя и минута.

— Не, ще отидем заедно.

— Не искам да се мокрите още. И без това сте подгизнали.

— Няма да се стоя.

Той включи аварийните светлини и слезе от колата. Отвори вратата на Клер и двамата се втурнаха към навеса пред входа на хотела. Портиерът докосна шапката си в поздрав, като видя Клер.

— Добър вечер, мис Лоран.

— Здравей, Грегъри.

— Днес е такъв потоп, но не се тревожете. Тя пристигна, преди да завали като из ведро.

Клер тръгна напред и двамата с Касиди влязоха в известния хотел, в който апартаментите носеха имената на знаменитости, отсядали в тях. Тясното фойе бе в типично европейски стил, обзаведено със старинни мебели и ориенталски килими, говорещи за царствен разкош и южняшко гостоприемство.

Край мраморната стена Мери Кетрин седеше на един метален стол с гравирани лебеди вместо облегалки за ръцете. Пъстрата ѝ тънка рокля бе цялата на капки, които още не бяха напълно изсъхнали. Периферията на сламената ѝ шапка бе увиснала от влагата. Носеше снежнобели ръкавици и седеше, свила ръце в скута си, със събрани крака. Приличаше на младо момиче, пригответило се за първото си причастие, което случайно се с озовало в проливния дъжд. До краката ѝ имаше куфар.

Дежурната на рецепцията бе жена с къса коса и очила с рогови рамки. Тя заобиколи бюрото в дъното на фойето и тръгна към тях.

— Обадох се веднага щом тя се появи тук, мис Лоран.

— Благодаря ви много. — Клер свали шапката си и приклепна пред майка си.

— Здравей, мамо. Аз съм, Клер.

— Той ще дойде всеки момент — каза Мери Кетрин с тънък, отнесен глас. Очите ѝ сякаш виждаха друга епоха и друго място. — Каза ми, че ще се срещнем тук, днес следобед.

Клер свали сламената шапка от главата на майка си и приглади мократа ѝ коса.

— Може би си объркала дните, мамо.

— Не, не вярвам да е станало така. Сигурна съм за датата. Каза, че ще дойде да ме вземе днес. Трябваше да съм пригответила багажа си и

да го чакам. Уговорихме се да се срещнем тук. — Тя вдигна отнесено едната си ръка и я опря до гърдите. — Не се чувствам съвсем добре.

Клер погледна Касиди.

— Може ли да й донесете чаша вода?

Напълно объркан, Касиди стоеше втренчен в двете жени, а от мокрия му шлифер се стичаха струйки. Той отиде до нощното пиколо и го накара да донесе вода.

— Мамо — Клер нежно постави ръка върху коляното й. Не мисля, че той ще дойде днес. Може би утре. Защо не се прибереш у дома да го изчакаш там, а?

Тя сви пръстите на Мери Кетрин около чашата, която Касиди й подаде. Мери Кетрин я вдигна до устните си и отпи. После погледна мъжа и се усмихна:

— Много сте мил, мистър Касиди. Благодаря ви. — Тя забеляза мокрия му шлифер. — Вали ли навън?

Той погледна към входа, където портиерът усърдно се опитваше да остане незабележим. Все още се лееше проливен дъжд.

— Да, май продължава да вали.

— Представяш ли си? Беше толкова горещо, когато идвах насам. Май е по-добре да се прибера у дома. — Тя протегна ръка на Касиди. Той я пое и й помогна да стане, после безпомощно се обърна към Клер за напътствия.

— Ако ви е време да тръгвате — каза тя, — мога да извикам такси за нас с мама.

— Ще ви закарам.

Клер кимна и върна чашата на пиколото.

— Благодаря ви много. Оценявам разбирането, което проявявате.

— За нас не е притеснение, мис Лоран. Тя никога не създава проблеми. Но е толкова тъжно да я гледа човек.

— Да, така е. — Клер прегърна майка си през рамото и я поведе към вратата, която портиерът вече им бе отворил.

— Не забравяйте куфара й, мис Лоран — припомни й той любезно.

— Аз ще го взема — обади се Касиди.

Мери Кетрин сякаш не забелязваше грохота на гръмотевиците, нито проблясъците на светкавиците, докато чакаше заедно с Клер Касиди да прибере куфара в багажника на колата. Като знаеше, че в

момента майка ѝ е в друг свят и напълно безпомощна, Клер ѝ помогна да се настани на задната седалка и закопча предпазния ѝ колан.

Докато пътуваха обратно към „Френска коприна“, проговори единствено Мери Кетрин:

— Сигурна бях, че трябва да се срещнем днес. В хотел „Пончартрейн“.

Клер кимна леко и затвори очи, усещайки постоянно вниманието на Касиди и интереса му към всичко, което ставаше. Когато стигнаха до „Френска коприна“, той взе куфара, а Клер поведе майка си към третия етаж. В асансьора Клер, без да иска, срещна очите му и бързо погледна встрани, за да избегне неизказаните въпроси.

Влязоха в апартамента и Клер веднага отведе майка си в спалнята ѝ.

— След малко ще се върна.

— Ще почакам.

Клер помогна на Мери Кетрин да се съблече и внимателно прибра старомодната ѝ рокля в гардероба. Увери се, че майка ѝ е изпила лекарството си, зави я грижливо и ѝ се усмихна.

— Лека нощ, мамо. Приятни сънища.

— Сигурно съм объркала дните. Той ще дойде да ме вземе утре — прошепна тя. Усмихна се успокоена и затвори очи.

Клер се наведе, целуна хладната ѝ буза, която бе гладка и без бръчки като на младо момиче.

— Да, мамо, до утре. — Изгаси лампата и излезе, затваряйки тихо вратата на стаята.

Беше изтощена от напрежението. Пътят от спалнята на майка ѝ до хола ѝ се видя безкраен. Касиди я очакваше там като взвод стрелци, които трябва да изпълнят смъртна присъда. Но нямаше друг избор, освен да се изправи лице в лице с него.

Не го видя, като влезе в стаята. Помисли си, че той навярно е променил решението си и си е тръгнал, и веднага усети облекчение. И същевременно почувства и някакво необяснимо разочарование...

Въпреки че отричаше пред Ясмин и пред самата себе си, тя наистина намираще Касиди за привлекателен. Поне физически. Но имаше и нещо друго... отдадеността на работата, издръжливостта, решимостта. Тя бе привлечена от същите негови качества, които я отблъскваха. Страхуваше се от Касиди, макар че той се бе държал

необичайно мило и съчувствено към майка ѝ. Докато очите ѝ го търсеха в мрака, Клер знаеше със сигурност само, че чувствата ѝ към този мъж са двойствени.

Забеляза го край стената — ръкавите на ризата му се открояваха в сенките. Някак интимно шлиферът му висеше на закачалката до нейния. Косата му бе все още мокра, а в ръцете си държеше две чаши коняк. Касиди се приближи към нея и ѝ подаде едната.

— Благодаря, мистър Касиди.

— Е, това си е твой коняк.

— Все пак благодаря.

Клер се радваше, че той не бе светнал лампите. През огромните прозорци влизаше достатъчно светлина. От време на време светкавици огряваха надвисналите облаци и открояваха бездънното нощно небе. Бурята бе поутихнала и само дъждът продължаваше кротко да се лее в нощта. По стъклата се стичаха сребристи струйки, които хвърлиха пъстри сенки по лицето ѝ, когато Клер се приближи до прозореца. Сега реката се виждаше като широка тъмна лента, очертана от светлините от двете ѝ страни. Една празна баржа бавно напредваше срещу течението.

Първата глътка коняк опари гърлото ѝ. Втората изпрати успокояваща топлина по цялото ѝ тяло.

— В такива моменти съжалявам, че не пуша — отбеляза тя. Извърна се и откри, че той е застанал съвсем близо до нея. Очите му имаха същия цвят като дъжда, който се стичаше по прозорците. Впериха се в нея с такава, настойчивост, че Клер чак притаи дъх.

— Пушенето е вредно.

— Знам. Но завиждам за моменталното отпускане, което цигарите дават на пушача. — Тя прокара пръсти по чашата си. — Виждали ли сте някога как човек, който пуши пури, изпуска дима в чашата си с коняк точно преди да отпие? — Той поклати глава. — Много е красиво, когато димът се вие от вътрешната страна на кристала. Пушекът се вдишва, когато преглътнеш коняка. Изглежда предизвикателно, чувствено. Сигурно така вкусът на коняка става по-хубав.

— Кого сте виждали да го прави?

— Всъщност никого. Видях го в един филм с Ричард Бъртън. Може това да е само негов навик или да е било мода през деветнайсети

век.

Смущаващият му поглед не се откъсваше от лицето ѝ.

— Как се сетихте точно за това, Клер?

Тя сви рамене притеснено.

— Дъждовната нощ, конякът.

— Или се опитвате да ме разсеете?

— Нима е толкова лесно да ви разсее човек?

Той се поколеба прекалено дълго, преди да ѝ отговори с едно кратко „не“. После глътна наведнъж остатъка от питието си и остави чашата на барплота. Когато се върна при нея до прозореца, бе възвърнал деловия си тон.

— Какво всъщност стана тази вечер?

— Нали бяхте там, видяхте.

— Но не разбрах нищо. Тя се е измъкнала тайно от вкъщи ли?

— Да, измъкнала се е незабелязано.

— Не исках да прозвуча грубо. Колко често тя... е в такова състояние?

— Различно. Понякога много често, понякога най-неочаквано, след дълга пауза. В някои дни разсъждава съвсем трезво. В други е като първия път, когато я видяхте, изглежда толкова объркана, неориентирана. — Гласът ѝ прозвуча сърдито. — Днес бе напълно откъсната от този свят, сякаш живее в съвсем различно време.

— Какво причинява тези промени?

— Не знам. И лекарите не знаят. Откакто се помня, тя е все така. Пристъпите ѝ стават все по-тежки и по-чести с напредването на възрастта. Когато бях дете, тези пристъпи бяха просто малко по-тежки прояви на депресия. В тези периоди, както ги наричаше леля Лоръл, тя се затваряше в стаята си и плачеше дни наред. Не искаше да става от леглото, не искаше да яде. Леля Лоръл и аз се грижехме за нея.

— Може би е трябвало да получи по-задълбочено лечение още когато всичко е започнало. — Клер настръхна и той побърза да я успокои. — Това бе просто предположение, не критика.

Няколко мига Клер изучаваше лицето му. Когато се убеди, че е искрен, тя смекчи враждебното си изражение.

— Сега знам, че е трябвало да бъде поставена под лекарско наблюдение незабавно. Толкова дълбока депресия не е нормална. Но аз съм била дете. А при всичката ѝ добронамереност леля Лоръл просто

не е знаела как да се справи с душевно заболяване. Дори не е разбрала, че става дума за такова нещо. Мама е била млада жена, чийто любим я е изоставил. Семейството ѝ се е отказало от нея и я лишило от наследство. Леля просто възприела случващото се като следствие от преживените тревоги.

Един ден мама се облече и се измъкна от къщи с куфар багаж като тази вечер. Аз бях много малка, но си спомням, че леля Лоръл се бе побъркала от притеснение, докато един полицаи не доведе мама вкъщи. Той ни познаваше, видял мама да се разхожда по Канал Стрийт, влачейки куфара си. Когато я доближил и ѝ предложил помощта си, разбрал, че тя не разсъждава нормално. За щастие я довел вкъщи, а не в полицията. Така ѝ спестил унижението.

— В такива моменти навярно тя си въобразява, че ще избяга с любимия си?

— Да, предполагам, че когато баща ми я изоставил, ѝ е бил предложил да избягат тайно. Сигурно в последния момент той се е изплашил и я е оставил да чака напразно. Мама си въобразява, че сега любимият ѝ ще дойде на някакво определено място. Сигурна съм, че тази вечер е взела автобуса и после трамвая, за да стигне до „Пончартрейн“.

— Винаги ли ходи там, за да се срещне с него?

— Не, мястото на срещата се променя. Тя никога не е наясно кога или къде трябва да се срещне със своя любим. Вместо да приеме очевидната истина, тя се вини сама, че не е запомнила уговорката.

Клер обърна гръб на прозореца и погледна Касиди.

— В нощта, когато Джексън Уайлд е бил убит, мама се измъкнала и отишла във „Феърмонт“. Андре ми се обади и ми каза, че тя е във фойето на хотела и чака годеника си, така че аз отидох да я прибера. След като научих какво се е случило, помолих Андре да не споменава, че съм била в хотела. Тъй като присъствието ми там нямаше нищо общо с Уайлд, Андре се съгласи да запази тайната ми. Сигурна съм, че вие и колегите ви много сте се ентусиазирали, като сте подслушали разговора ни, но сте го изтълкували напълно погрешно.

Тя обгърна с пръсти чашата си и я пресуши.

— Не би ли било по-лесно за всички, ако настаните майка си в подходящо лечебно заведение?

Клер бе очаквала въпроса. Беше го чувала стотици пъти през годините, но отговорът ѝ бе винаги един и същ.

— Несъмнено би било по-лесно. Но дали е най-доброто за нея?

— Явно имате твърдо мнение по въпроса.

Тя го стрелна с ядосан поглед.

— Откакто се помня, винаги е имало хора — лекари, социални работници, чиновници от държавни агенции, които са се опитвали да ме принудят да направя това с нея.

— А преди това са се опитвали да ви вземат от нея.

При тези думи Клер настръхна.

— Вие наистина не можете да не ровите в живота ми, нали, мистър Касиди?

— Не бих могъл. Това ми е работата.

— Тогава тя е твърде мерзка.

— Понякога — призна си той. — Но вместо да ми разказвате за щастливото си детство, защо не ми казахте направо за проблемите си с властите?

— Тъй като това са прекалено болезнени спомени. Все още сънувам кошмари. Привижда ми се как някакви социални работници ме влачат, за да ме изведат от дома на леля Лоръл, как аз ритам и пищя, а мама е объркана и разстроена.

— Според архивите малката Клер Луиз Лоран е била голям проблем за тях. Мога да им повярвам.

— Нещата си вървяха чудесно известно време. После мама изпаднаше в криза и правеше нещо, което ги подтикваше да подновят опитите си.

— Ами леля ти? Описа я като грижовна и мила.

— Такава беше, но експертите — тя произнесе думата с подчертано презрение — не мислеха така. Леля бе странна личност и не пасваше на бюрократичните им критерии за идеален родител. Идваха да ме вземат, отвеждаха ме. В три различни случая ме настаняваха в сиропиталища. Аз бягах всеки път, докато те не се отказаха и не ми позволиха да си остана у дома.

Когато бях на дванайсет, мама изчезна някъде и я нямаше няколко дни. Най-после я открихме в един долнопробен хотел, но дотогава се бе намесила и полицията. Пак се появиха някакви загрижени социални работници, които смятаха, че аз не раста в

здравословна среда. Липсвал ми пример и стабилност в семейството. Заклех се, че ще избягам, където и да ме отведат, и че каквото и да правят, няма да ме отделят от майка ми. Предполагам, че тогава най-после ми повярваха, защото повече не се появиха. — Цялото и натрупано огорчение сега се бе обърнало с пълна сила срещу Касиди. — Не ме интересува какво пише в архивите ви за мен. Да, аз им бях огромен проблем. И сега бих се отнесла така с всеки, който се опита да ни раздели. Тя не може без мен и аз с радост приемам привилегията да се грижа за нея. Когато е забременяла, тя е имала вариант да се спаси по лесния начин — да отиде в Европа за една година и да ме остави за осиновяване там. Според леля Лоръл точно за това настоявали баба и дядо. Можела е да отиде и на някое забутано местенце из щата и да направи аборт. Това би било много по-просто. Никой не би узнал, дори и родителите ѝ. Вместо това, решила да ме роди и да ме задържи, въпреки че заради това е жертвала наследството си, целия си начин на живот.

— Чувството ви за отговорност заслужава възхищение.

— Аз не се чувствам отговорна за нея. Аз я обичам.

— Затова ли не я заключвате, въпреки че така може да излезе незабелязано?

— Разбира се. Тя няма нужда от ключалки, нуждае се само от любов, търпение и разбиране. Би било жестоко, нечовешко да я затварям. Не мога да я третирам като животно.

— Може да пострада, като ходи по улиците сама.

Клер се отпусна на тапицираната облегалка на бялото канапе.

— Мислите ли, че не знам това? Вместо да я заключвам, аз вземам всички мерки, за да възпрепятствам бягствата ѝ. Ясмин също ми помага. И Хари. Но мама проявява находчивостта на младо момиче, решило да избяга с любимия си. Понякога, въпреки вниманието и предпазливостта ни, тя успява да ни надхитри, както тази вечер, когато си мислех, че спи в леглото си.

Доста дълго и двамата мълчаха. Далечен гръм наруши тишината. Клер скръсти ръце и вдигна поглед. Откри, че Касиди пак я гледа с пронизващите си очи. Те я смуцаваха по много причини и Клер се почуди дали тишината в мрака смуцава и него.

— Защо винаги се чувствам все едно ме гледате под лупа? — въздъхна тя с горчивина.

— Предизвиквате човек да ви изучи по-отблизо.

— Не съм чак такава странна птица.

— Просто сте загадка.

— Животът ми е отворена книга.

— Съвсем не е така, Клер. Наложих ми се да се ровя, за да достигна до всеки факт, свързан с вас. Лъжехте ме във всеки един момент.

— Отидох във „Феърмонт“ онази нощ, за да прибера майка си — повтори тя изморено. — Не виждах причина да ви обяснявам това.

— Излъгахте ме за детството си, като ми го представихте като прекрасно и невероятно.

— Нима има човек, който честно би разказал за детството си?

— И ме излъгахте, когато ми казахте, че никога не са ви арестували.

Тя отпусна глава и се засмя горчиво.

— Наистина действате много задълбочено.

— В деня, когато се запознахме, ти ми каза да не те подценявам. Ти също никога не ме подценявай. — Касиди отново остави учтивата форма, не бе време за любезност. Той повдигна лицето ѝ към себе си. — Разкажи ми всичко, Клер.

— Защо, сигурна съм, че вече го знаете. Просто ударих един полицай.

— Обвинението е отпаднало.

— Бях само на четиринайсет.

— Какво по-точно се случи?

— Не го ли пишеше в досието?

— Искам да чуя твоята версия.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Една моя съученичка бе отседнала у нас за няколко дни.

— Криела си я. Тя е била избягала от къщи.

— Да — съгласи се Клер рязко. — Криех я. Когато полицаите дойдоха, за да я отведат у дома, тя изпадна в истерия. Едното ченге се опита да ѝ щракне белезниците. А аз направих всичко възможно да го спра.

— Защо я криеше? Дори и когато са те заплашили с арест, ти не си им обяснила защо приятелката ти се е спотайвала при теб.

— Бях ѝ обещала да не казвам на никого. Но това бе преди години... Сега вече няма значение. — Клер махна с ръка. Сетне продължи: — Вторият ѝ баща редовно я изнасилваше. Не само я изнасилвал, а понякога се забавлявал и със содомия. Всяка нощ, когато майка ѝ се правела, че не забелязва нищо.

Касиди изруга тихо.

— Беше се стигнало до положение, че тя вече не издържаше. Нямахше към кого да се обърне. Страхуваше се, че ако каже на монахините или свещеника, те няма да ѝ повярват. Освен това се боеше, че у дома ще я накажат сурово. Когато ми призна, аз ѝ предложих да я скрия за толкова дълго, колкото пожелае.

Клер се взря в празното пространство за миг, спомняйки си каква ярост бе изпитвали заради безсилието си тогава.

— Две седмици след като я върнаха в дома ѝ, тя пак избяга. Сигурно е напуснала града. Никой повече не чу нищо за нея.

— Би могла да си спестиш досието в полицията, ако им бе казала истинската причина.

— И каква полза щеше да има? — попита тя с негодувание. — Вторият ѝ баща бе милионер. Живееха в разкошна къща в Гардън дистрикт. Дори и някой да ѝ бе повярвал, всичко щеше да се покрие и щяха да я пратят обратно в дома ѝ. Освен това ѝ бях обещала да пазя тайната ѝ. — Тя поклати глава. — Неприятностите, които аз преживях, са съвсем безобидни в сравнение с това, което тя бе изпитала, мистър Касиди.

— Разкажи ми за Андре Филипи.

Тя го погледна войнствено.

— Какво искате да знаете?

— И двамата сте учили в колежа „Сейкрид Харт Академи“.

— От седми до дванайсети клас — уточни Клер. — Сестра Ан Елизабет е майка игуменка там. Или поне беше, когато Андре и аз още учехме. — Тя наклони глава и го погледна изпитателно. — Срамен факт ли е, че сме били съученици?

— Разкажи ми за него — настоя Касиди, без да обръща внимание на предизвикателството ѝ. — Изглежда доста смешно — такъв дребничък мъж.

Тя изведнъж охладня, дори гласът ѝ зазвуча по-студено.

— Предполагам, че атлетичните типове като вас може да намират Андре за смешен.

— Не исках да прозвучи обидно. Той гей ли е?

— Това има ли значение?

— Още не знам. Гей ли е?

— Не. Всъщност той е влюбен до уши в Ясмин.

— Но няма интимна връзка с никого, мъж или жена?

— Доколкото знам, живее сам.

— Осведомен съм.

— О, разбира се, как не се сетих, че сте проверили.

— Имам досие за него, както и за всеки служител на хотел „Феърмопт“, дори и тези, които не са били на работа във въпросната нощ.

— Имате ли досие и за мен?

— Да, и то доста дебело.

— Поласкана съм.

Касиди се намръщи.

— Ами родителите на Андре. Не открих нищо за произхода му?

— Този въпрос с расов подтекст ли е?

— По дяволите — ядоса се Касиди. — Не е. Ще престанете ли постоянно да се защитавате?

Клер прецени каква ще е ползата, ако разкаже на Касиди за Андре. Ако не го направеше, той щеше да продължи да се рови, а колкото повече се ровеше, толкова по-сложно ставаше положението ѝ.

— Майката на Андре беше кварталонка. Чували ли сте този термин? — Той кимна. — Тя бе изключително красива жена, нещо като Ясмин. Въпреки че бе много интелигентна, не бе завършила колеж. Вместо това се бе усъвършенствала в уменията, необходими за професията ѝ.

— Какво работеше?

— Компаньонка. Беше се учила от майка си. Започнала да приема клиенти петнайсетгодишна.

— Била е проститутка?

Думата засегна Клер и тя не го скри.

— Проститутката виси по улиците и се предлага на минувачите. Има огромна разлика. Майката на Андре е развивала задълбочени и

многостранни отношения с партньорите си и тези отношения често продължавали с години. В замяна те добре ѝ се отплащали.

— Тези „партньори“ бели ли са били?

— Повечето.

— И един от тях е бил бащата на Андре?

— Точно така. Бил известен бизнесмен, който не можел да признае детето, но поел отговорност за него.

— Кой е бил той?

— Андре знае, но никога не е разкривал самоличността му пред мен.

— А дори и да знаеше, ти нямаше да ми кажеш.

— Прав сте. Не бих ви казала.

Касиди обмисли това за момент.

— И тъй като баща му е бил богат, Андре е можел да учи в най-престижните училища.

— Да, но там винаги си оставаше самотник. Другите деца говореха обидни неща за неговата *tata* и постоянно му измисляха грозни прякори. Мен също ме възприемаха като странна птица, защото няхах нормално семейство. Така че бе естествено двамата с Андре да се сприятелим.

Майка му го обожаваше и той изпитваше същото към нея. Точно както майка ѝ я бе научила на много неща, тя научи Андре да познава изтънчената храна и качествените вина, да спазва етикецията, да се облича със стил, да различава качественото от имитацията, било в бижутата, било в тъканите или старинните мебели.

Преди бащата на Андре да ѝ купи къща, тя водела малкия със себе си, когато посещавала партньорите си. Той я чакал във фойетата на луксозни хотели, където иначе не пускали цветнокожи до началото на шейсетте. Може би защото се радвал на тази привилегия, Андре се влюбил в света на хотелите. За него те били по-прекрасни и свещени места от катедралите, защото в тях не всеки имал достъп. Той можел да ходи там, където не разрешавали на други деца. Постепенно започнал да си мечтае да ръководи някой такъв хотел. — С отнесен глас тя добави: — Радвам се, че мечтата му се сбъдна.

— Ами майка му? — попита Касиди. — Тя още ли си има клиента?

— Не, мистър Касиди. Тя преряза вените си с бръснач. Андре я намери един следобед, като се върна от училище.

— Божичко!

— Ако не сте готов за такива ужасни истории, не трябва да се ровите в миналото.

— Да не мислиш, че ми харесва да правя това? — Той смръщи вежди.

— Ако не ви харесва, защо така упорито се ровите в тайните на хората?

— Това е една от най-неприятните страни на работата ми, Клер.

— Отговорете ми на един въпрос.

— И какъв е той?

— Дали е редно да ми говорите на „ти“ и да ме наричате Клер.

Взряха се един в друг продължително и напрегнато. Накрая той отмести поглед.

— Не, разбира се.

— Тогава защо го правите?

Той бавно се извърна. Погледът му сякаш придоби физически измерения — тя усещаше докосването му навсякъде по кожата си.

— Може и да си лъжкиня, Клер, но не си глупава — каза глухо Касиди. — Знаеш защо.

Тя не отмести поглед от очите му, докато напрежението в нея стана непоносимо. Единственото по-непосилно нещо в момента бе да спре да го гледа, но Клер не можеше да се принуди да го направи. Чувстваше как невидими нишки я държаха завързана към него.

Дълго стояха в тъмнината, неподвижни и мълчаливи.

— Да се върнем на Андре — наруши най-сетне тишината Касиди. — Той ти се е обадил онази нощ, за да ти каже, че майка ти е във „Феърмонт“.

Тя кимна. Трудно ѝ бе да проговори, защото сърцето ѝ още се задъхваше от вълнение.

— И ти сама отиде да я вземеш?

— Да, с моята кола.

— В колко часа стана това?

— Не съм сигурна... Не знам — почти извика тя и тръсна глава изнервено. — Беше след службата, защото, както сте видели на записа, аз ходих там по-рано вечерта.

Той се стараеше да се владее, но бе очевидно, че това му коства доста усилия.

— Кажи ми поне някакъв приблизителен час.

— Може би около полунощ. Не по-късно.

— Как е успяла Мери Кетрин да излезе, без да разбереш?

— Казах ви, че тя може да е много находчива. Слязла е долу, изключила е алармената система, преди да отвори вратата.

— И по време на своите пристъпи тя може да действа толкова предвидливо? Толкова нормално?

Клер избегна погледа му.

— Само понякога.

— Добре, значи отишла си с колата до „Феърмонт“.

— Паркирах на забранено място точно срещу хотела. Знаех, че няма да се забавя, и наистина стана така. Изтичах до офиса на Андре, мама бе при него и аз я поведох навън. Сигурно не съм се забавила вътре повече от две минути.

— Някой друг от хотела видя ли те?

— Не знам. Предполагам, че може да проверите.

— Със сигурност ще го направя.

Той пхна ръце в джобовете си и се загледа в облените от дъжда прозорци. Въпреки неприятния разпит, на който я подлагаше, Клер не можеше да откъсне очи от мъжествения му профил, стойката на тялото му, мократа му коса.

— Видяла си Уайлд на службата в зала „Сюпърдоум“. По-късно си била в хотела, където той е бил убит. И се постара да запазиш и двете неща в тайна.

— Колко пъти трябва да обяснявам? Искрах да предпазя майка си от клюки и слухове. Толкова ли е трудно да го разберете?

— Била си само в района на фойето на хотела?

— Да.

— И не си ходила на никой друг етаж и в никоя друга част?

— Не.

— Използва ли асансьора?

— Не.

Той се извърна, опря длани на облегалката на канапето и така Клер се озова между ръцете му. Наведе се към нея и попита:

— Тогава защо, по дяволите, не ми разказа всичко зова по-рано? Ако всичко е било толкова безобидно, защо ме излъга?

— Защото се опитвахте да ме изкарате виновна. Името ми било в списъка на противниците на Уайлд и вие бяхте приели това за много важно. Намерихте папката с изрезки, която аз наивно се бях опитала да унищожа. А това вече бе втора улика срещу мен. Страхувах се, че ако разберете, че съм била близо до хотел „Феърмонт“ в онази нощ, ще стане точно това, което и стана — направихте си погрешни заключения.

— А дали наистина са погрешни, Клер? Само майка ти ли бе причина да отидеш в хотела онази нощ?

— Точно както стана тази вечер.

— Докато беше там, не ти ли помогна старият ти приятел Андре да се промъкнеш в апартамента на Уайлд?

— И Уайлд щеше да лежи гол и спокойно да си разговаря с една напълно непозната?

— Откъде знаеш, че е лежал гол?

— Пишат го във вестниците, всеки ден от един месец насам! Дори и да бях решила да убия Уайлд, мислите ли, че бих замесила и друг човек?

— По дяволите, не знам — тежко въздъхна той.

Видимо разстроен, отпусна глава. Сега беше толкова близо до нея, че тя можеше да долови мириса на дъжд в косата и по кожата му. Ако Клер завъртеше глава съвсем леко, устните ѝ щяха да докоснат слепоочието му.

Най-после той надигна глава и се взря търсецо в очите ѝ.

— Толкова очевидно изглежда. Имала си мотив. Имала си възможност. Дори си имала вътрешен човек, който да ти помогне. Клер, трябва да признаеш, че от моята гледна точка вината ти изглежда несъмнена.

— Тогава защо не се радвате? Нали това искахте? Мислех, че ще ликувате, задето най-после сте се сдобили със заподозрян! Какво още не е наред?

С бавни, решителни движения той постави ръце на раменете ѝ и я изправи пред себе си. Разстоянието помежду им бе опасно малко.

— Какво не е наред ли? Мисля, че открих убиеца. — Той плъзна пръсти в косата ѝ. — Но не исках това да си ти.

После изведнъж устните му плътно притиснаха нейните. Преди Клер да се окопити от първоначалния шок, той обгърна раменете ѝ. Неволен звук се откъсна от гърлото ѝ, когато езикът му раздели устните ѝ. Той ѝ носеше вкус на мъж, омайна смес от аромат на коняк и усещане за дива сила. Гневен и възбуден, той я целуваше властно, потискайки всяка съпротива, въпреки че отначало тя бе прекалено изненадана, за да го спре, а след секунди — покорена от целувките му.

Той отдръпна главата си само за миг, колкото да плъзне ръце към кръста ѝ и да я придърпа още по-близо до себе си. Тя усети твърдостта му. Желанието лудо се надигаше и у нея като разцъфващо пролетно цвете. Клер се притисна към него.

— О, божичко — прошепна той и зарови лице в шията ѝ. Бързо разкопча копчетата на блузата ѝ. Справи се умело със сутиена ѝ и пхна ръце под разхлабените му чашки. Дланите му докоснаха извивките на гърдите ѝ, започнаха да я милват.

Целувката му стана по-дива, по-жадна. Клер се вкопчи в ризата му, защото той извиваше кръста ѝ назад, а и самата тя бе загубила равновесие от целувките и докосванията му.

Устните му не се отделяха от нейните, докато езикът му обхождаше устата, сякаш търсейки там отговорите, които той копнееше да открие. Напрегнатите им тела сякаш пламнаха. Под милувките на ръцете му гърдите ѝ бяха станали горещи, зърната ѝ набъбнаха.

Силата на прегръдката му стана плашеща. Клер се смути и от собствената си разгорещена реакция. Представи си как чувството ѝ за самоконтрол изгаря в пламъците на настойчивото му желание. Скоро нямаше да може да се владее изобщо и това бе най-ужасяващата перспектива. През целия ѝ живот разни представители на властта я бяха поучавали какво е най-добре за нея. Тя бе научена да им се съпротивлява.

— Спрете! — Тя извърна глава и избута ръцете му. — Имате добър опит, но няма да успеете да изкопчите признание от мен по този начин.

Той веднага я пусна и отстъпи назад. Стисна юмруци, задъхваше се, а гласът му бе дрезгав и неравен.

— Знаеш много добре, че не затова те целунах.

Той се извърна, грабна шлифера си от закачалката и със замах отвори вратата. От коридора нахлу светлина и затрептя около силуета му.

Няколко секунди двамата се взираха един в друг в сумрака, после той затръшна вратата зад себе си.

Клер безсилно се отпусна в канапето. Зарови лице в ръцете си и изстена с такова разкаяние, че сестра Ан Елизабет искрено би се гордяла с нея.

— О, божичко, не. Не.

Тя бе целувала страстно мъжа, който навярно щеше да я изпрати в затвора до края на живота ѝ.

* * *

Отвори му вратата, облечена в широка тениска и шарен клин.

— Касиди! — възкликна тя не особено изненадано. — Да не си се заключил отвън? — Хвърли поглед към отсрещната страна на коридора, който разделяше апартаментите им, опитвайки се да открие някакво обяснение за появата му на вратата ѝ в този час на нощта.

— Не, видях, че у вас още свети — отбеляза той, сякаш това обясняваше всичко.

— Влизай. — Пати-Пени-Пеги се дръпна встрани и той прекрачи в хола, който бе почти като неговия, само че по-добре обзаведен и много по-чист и подреден.

— Страхотна буря бе тази нощ — посочи шлифера му тя.

— Май най-лошото отмина.

— Сядай, искаш ли нещо за пиене.

— Не, благодаря.

— О! — Тя се усмихна недоумяващо. — Бих ти предложила малко трева, но това няма да е добра идея, нали?

— Не, няма смисъл.

— Гладен ли си? Вечерял ли си?

— Не си спомням — призна си той. — Май не съм, но не съм гладен.

— Ами, сядай. Ще пусна музика. Каква харесваш?

— Няма значение. — Той свали шлифера си и го преметна на облегалката на един стол, но не седна.

Тя включи компактдиска и зазвуча някаква песен на Ренди Травис.

— Обичаш ли кънтри?

— Горедолу...

Тя продължи да изучава изражението му още няколко минути, после опря ръце на ханша си.

— Виж, Касиди, радвам се, че се отби, но нищо не разбирам. Какво става?

— Дойдох да се чукаме.

Тя примигна два пъти, очевидно изненадана. После устните ѝ се разтегнаха в усмивка.

— Ами защо не си каза направо? — Завъртя се и зашляпа с босите си крака направо към спалнята.

Касиди я последва.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Ариел си отвори един мини „Сникърс“ и го лапна наведнъж. Лакомо сдъвка шоколадовото му покритие, схруска фъстъците и с наслада се отдаде на вкуса на карамел и нуга. Удължи удоволствието от смесените аромати на сладкото блокче, докато то се топеше върху езика ѝ. След като максимално му се наслади, изсмука карамела от зъбите си.

Ниската масичка пред канапето бе осеяна с обвивки от шоколадови блокчета. Когато Ариел бе дете, подобни удоволствия никога не се вместиаха в семейния бюджет — тя се чувстваше късметлийка, ако веднъж на няколко седмици успееше да вкуси захарна пръчица. През последните няколко години Ариел Уайлд усилено наваксваше за лишенията, претърпени в детството, но така и не можеше да се насити.

Протегна се само за да усети удоволствието от плъзгането на копринената пижама по краката си. Огледалото на срещната стена отразяваше една безгрижна жена, заобиколена от хубави неща, които ѝ принадлежат. На Ариел това много ѝ харесваше. Всъщност бе готова на всичко, за да запази положението си.

Единственото нещо, с което можеше да се похвали къщата, в която Ариел бе израснала, бе, че имаше вътрешна тоалетна и чешма. Иначе бе невероятно грозна, с огромни стаи, обзаведени оскъдно с евтини мебели. Все още потръпваше от отвращение, като си я спомняше. Като дете никога не канеше приятелките си на гости, защото се срамуваше от старата, порутена и грозна къща във фермата им. Срамуваше се и от хората, които живееха в нея. Брат ѝ бе по-подъл и от дявола и тероризираше всички около себе си. Откакто се помнеше, родителите ѝ изглеждаха прекалено състарени. Наистина, сега си даваше сметка, че това се е дължало на тежката и непосилна работа, но това не я караше да се чувства по-благоразположена към тях. Радваше се, че са отдавна погребани.

Искаше ѝ се да погребее по същия необратим начин и спомените си от бедността. Но винаги когато се почувстваше доволна от настоящия си живот, тези спомени се събуждаха и започваха да я измъчват. Припомняха ѝ коя е била, преди да се отдаде на милостта на преподобния Джексън Уайлд.

„Тези дни на бедност са си отишли завинаги“, успокои се тя, като оглеждаше стаята си. Всяко кътче и ъгълче бе отрупано с произведения на изкуството — повечето дарения от последователи на Джексън. Той често ѝ бе предлагал да дарят част от тези предмети, но Ариел отказваше да се раздели с който и да е от тях. Даже и да се наложеше да си купи нови шкафове или да прибира някои от вещите на тавана или под леглата, пак щеше да си запази всеки подарък. За Ариел притежанието им означаваше чувство за сигурност, че никога вече няма да изпитва лишения. За да се убеди в това, тя отвори още един „Сникърс“ и го погълна с хищна наслада.

Джош влезе с чаша кафе и сутрешния вестник и веднага забеляза опаковките по масичката.

— Това ли е закуската ти?

— Защо?

— Не е точно овесени ядки. — Той се отпусна на един фотьойл и разтвори вестника. — Какво чудо! Вече не сме новина от първа страница.

Видът му почти вгорчи вкуса на шоколада. Напоследък Джош не бе по-забавен от четирийсетгодишен дръвник. Все още се любеха всяка нощ. Той бе умел и пламенен любовник и притежаваше чувствеността на човек на изкуството. Пръстите му се движеха по тялото ѝ като по клавишите на пианото, силно и нежно.

Но за Ариел половината от удоволствието да спи с него идваше от чувството, че мами Джексън. Тъй като вече нямаше нужда да се крият и да изпитват вина, връзката им бе загубила тръпката си и страстта им бе поутихнала. Дори и след като бе изпитала оргазъм, Ариел усещаше, че нещо не ѝ достига.

Все още не можеше да определи причината за безпокойството и недоволството си. Службата в Синсинати бе преминала изключително добре. Бяха записали две телевизионни програми, които скоро щяха да бъдат излъчени. По време на записите залата бе претъпкана от зрители.

Ариел пя, а Джош свири, както обикновено. Няколко от учениците на Джексън Уайлд прочувствено разказаха какво огромно значение бе имал той и църквата му в живота им. После Ариел се изправи на подиума и започна сърцераздирателната си проповед. Трябваша ѝ няколко дни да я запомни наизуст. Всеки трепет в гласа ѝ, всеки жест бяха старателно обмислени пред огледалото и отрепетирани десетки пъти. Но времето и усилията си бяха стрували. Още преди Ариел да стигне до края на проповедта си, в залата вече триеха сълзите си, а таблите за доброволни пожертвования и дарения бяха отрупани с банкноти.

Тези, които преди седмици се бяха усъмнили в способността ѝ да продължи дейността на църквата без властното водачество на Джексън Уайлд, сега не пестяха комплиментите си. Ариел им бе доказала, че грешат. Можеше да бъде също така внушителна и въздействаща, както и покойният ѝ съпруг. Стотици хора се бяха стекли, за да я видят и чуят, и бяха приели всяка нейна дума като ценен съвет.

Но защо тогава се чувстваше смътно недоволна?

Просто това не ѝ стигаше. Имаше десетки хиляди последователи, но защо не и милиони? Тя рязко се изправи.

— Не мисля, че е така.

Джош учудено я погледна над вестника си.

— Не мисля, че е толкова хубаво, дето вече не сме сред новините на първа страница. — Тя нервно закрачи из стаята. Засуети се да оправя множеството разпръснати възглавнички, да пренарежда кристалните вази и да размества порцелановите фигурки.

— Е, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, ето нашата реклама на петнайсата страница.

Той завъртя вестника към нея, за да може да я види. Отгоре бе запазеният знак на църквата и заглавието на телевизионното предаване, изписано с обичайния шрифт. Отдолу бе нарисуван нейният образ, с микрофон в ръка и обляно в сълзи лице. Най-отдолу бяха датата и часът на излъчването на програмата.

Ариел огледа критично рекламата. „Час за молитва и възхвала с Джексън Уайлд.“ Джексън Уайлд е мъртъв. Защо не сме сменили името на програмата? Защо не „Час за молитва и възхвала с Ариел Уайлд“?

— А защо не само „Час за молитва и възхвала“?

— Защото е прекалено кратко и просто. Освен това хората се нуждаят от личност, с която да се идентифицират.

— Искаш да кажеш — с теб!

— А защо не? Сега аз съм тази, която изнася по-голямата част от службата.

Джош отпи от кафето си, наблюдавайки я над ръба на чашата.

— Можеш да наречеш проклетото предаване както си искаш, Ариел. Не ми пука.

— Съвсем очевидно е.

Той хвърли вестника настрана и сърдито се изправи.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Означава, че ако не бях аз, всичко щеше да се съсипе след смъртта на Джексън. Ти нямаш кураж да ръководиш група скаути, камо ли църква като нашата. Добре че ме има мен. Иначе вече идеше да свириш като пътуващ музикант из разни забутани градчета.

— Но щях да съм много по-щастлив. Поне нямаше да се чувствам като лешояд, който гложга трупа на мъртвец.

Грижливо очертаните ѝ с молив вежди се извиха въпросително.

— Ако си толкова нещастен, знаеш къде е вратата.

Джош се втренчи напористо в нея, но както тя и очакваше, че ще стане, той се предаде. Отиде до пианото, изсвири няколко акорда и после поде някаква класическа пиеса, като вложи в нея цялата страст и сила, които му липсваха в трудни мигове.

Когато най-после се успокои, той я погледна, но продължи да свири.

— Знаеш ли какво е най-трогателното в цялата ситуация? Това, че не си даваш сметка колко нелепо изглеждаш отстрани.

— Нелепо? — повтори тя обидена. — За кого?

— За всички в организацията ни. Заслепена си от раздутото си самомнение. Хората се смеят зад гърба ти. Защо мислиш двама от членовете на управителния съвет вече си подадоха оставките?

— Понеже не им харесваше да ги ръководи една жена. Аз заплашвах тяхната увереност в собствената им мъжественост. На кой му пука за това? Не са ни притрябвали.

— Църквата, която се хвалиш, че си спасила, всъщност се разпада, Ариел. Само че самочувствието ти е прекалено напомпано, за да видиш реалността. — Той прокара пръсти по клавишите, довърши

пиесата и започна нова. — Татко сигурно е някъде на небето сега и добре се забавлява, като ни гледа.

— Ти си се побъркал.

Той ѝ се ухили доволно.

— Още те е страх от него, нали, Ариел?

— Ти си този, когото го е страх.

— Поне си го признавам.

— Аз не се страхувам от никого и нищо.

— Той още те държи в ръцете си.

— Как ли пък не.

— Защо тогава се тъпчеш като невидяла, а после нарочно повръщаш всичко? — Той довърши пиесата с фортисимо, което красноречиво подчерта въпроса.

Напереността на Ариел леко се разколеба.

— Не знам за какво говориш.

— О, знаеш, и още как. Правиш го от месеци. Веднага щом се натъпчеш, отиваш в тоалетната. Поглъщаш шоколади и десерти, после се насилваш да повърнеш. Това е болест. Булимия.

Тя затвори очи.

— Ти кой си, домашният лекар ли? Просто се грижа за фигурата си. По телевизията човек изглежда много по-дебел, отколкото е в действителност. Не искам да приличам на бял кит, когато слизам по онези стъпала.

Той се протегна и обхвана тънката ѝ китка, за да види тя колко много се застъпват пръстите му.

— Ти не просто се грижиш за фигурата си, Ариел. Ти се тъпчеш и после повръщаш.

Тя издърпа ръката си.

— И така да е, какво толкова? Джексън винаги ме критикуваше заради теглото ми. Трябваше да направя нещо, за да не пълнея.

— Ти никога ли не проумя що за човек е той? — попита Джош с тъжна усмивка. — Той беше майстор в това да открива човешките слабости. Точно така упражняваше контрол над мислите на хората. Постоянно натякваше на майка ми, че била глупава, и накрая тя започна да вярва, че е така. През последните години от живота си не смееше да каже каквото и да било, за да не ѝ се смеят.

Знаеш как се държеше с мен. От малък ме убеждаваше, че нямам музикалния талант, за който винаги съм мечтал. Във всеки удобен момент ми припомняше, че мога да свиря само църковна музика, и то посредствено.

С теб темата бе теглото ти. Знаеше, че се стесняваш от фигурата си, и използваше това, за да те държи в подчинение. Той беше по-лукав и от сатаната, Ариел. Правеше го толкова умело, че човек изобщо да не усеща въздействието му, докато в един момент не си даде сметка, че е загубил самоуважението си.

Трябваше да не му обръщаш внимание, когато те дразнеше, че си пухкава като бебе и че постоянно нагъваш сладки. Винаги си била достатъчно слаба. Сега си направо изнемощяла. Освен това, както отбеляза сама, той е вече мъртъв. Вече не може да те тормози.

— Не, но ти достойно го замествах.

Джош поклати глава ядосано.

— Изобщо не разбираш какво искам да ти кажа, Ариел. Аз не те критикувам. Тревожа се за здравето ти, аз...

— Чакай, Джош, имам една идея. — Тя се протегна и притисна ръце върху неговите, така че клавишите под пръстите му да прозвучат гръмовно.

Той издърпа ръце изпод нейните.

— Кучка! Какво правиш?

— Я стига, не съм наранила скъпоценните ти пръстчета. Слушай, това, дето го каза преди, че вече не сме главната новина... Е, прав си! Трябва да направим нещо, за да се върнем на първите страници.

Той сгъваше пръстите си един по един, за да провери добре ли са.

— Какво си си наумила пак? — подозрително я изгледа той.

— Откакто се върнахме от Синсинати, сме се забили тук, в Нашвил, далеч от очите на хората. Време е да се раздвижим, да си върнем бомбастичните заглавия. Ченгетата в Ню Орлийнс трябва да проумеят, че скърбящите вдовица и син не са забравили, че Джексън Уайлд е бил убит съвсем хладнокръвно.

— Мислиш ли, че е добра идея да ги подсещаме за това?

Тя го изгледа смразяващо.

— Джексън имаше цели легиони от врагове. — Тя вдигна показалеца си и го допря до устните си. — Особено един, в Ню Орлийнс.

* * *

— Кажи ми какво означава това?

Касиди бе в особено лошо настроение и разговорът с детектив Хауърд Глен не му помагаше да се почувства различно. В деня, след като бе ходил с Клер до хотел „Пончартрейн“, за да приберат Мери Кетрин, той бе разказал на Глен всичко. Всичко, освен за целувката.

— И тя не отрече, че на касетата е записан нейният глас? — попита Глен.

— Не, защото е имала основателна причина да бъде във „Феърмонт“ онази нощ.

— За да пречука проповедника. — Глен го погледна скептично.

— Или да прибере майка си, както твърди, че е станало. Виж, Глен, не биха могли да ми организират това представление снощи. Умственото разстройство на Мери Кетрин е съвсем реално и Клер, тоест мис Лоран, се грижи за нея като майка закрилница.

Беше му разказал и за отношенията на Клер с Андре Филипи.

— Близки са от деца. Така че изглежда нормално той да излъже, за да я предпази от клюки и подозрения.

Глен се огледа къде да изгаси цигарата си и Касиди му подаде една празна чашка от кафе.

— Боже господи! — възкликна невинно Глен. — Колкото повече се задълбаваме, толкова по-интересно става.

— Но трябва да правим проучванията си съвсем внимателно.

— Какво намекваш?

— Аз също искам да стигна до дъното на тази история. Може би там има нещо, а може би не. Но не можем да подходим към Клер Лоран грубо и агресивно. Все още смятам, че е по-добре аз да се занимавам с нея. Намира те за изключително неприятен.

Глен се намести по-удобно на стола си и кръстоса крака.

— А теб за какъв те намира?

Касиди захвърли раздражено химикалката си и го изгледа свирепо.

Глен вдигна ръце в знак, че се предава.

— Нищо, нищо. Просто не можах да не забележа, че е доста привлекателна. А и ти не си изрод. Като вземем всичко предвид...

— Като вземем всичко предвид — прекъсна го Касиди, — аз ще осъдя убиеца на Джексън Уайлд, който и да е той.

— Значи няма причина да се засягаш, нали?

От този момент нататък разговорът им стана строго делови. Касиди се упрекна, че се е хванал на въдицата на Глен. Не би го направил, ако съвестта му бе чиста, а бе сигурен, че детективът е осъзнал това. Все още не бе споменал възможността за конфликт на интереси, но Касиди бе сигурен, че той няма да забрави случилото се.

Тази сутрин Глен се бе отдал на догадки. Появи се и разпръсна няколко компютърни разпечатки върху бюрото на Касиди. Това бе някакъв списък с хиляди имена, едно от които бе оградено с червено.

— Кой е този Дарби Мос?

— Не е име, което се забравя, нали? — попита Глен риторично. — Преди години, когато още не бях детектив, го арестувах за побой. Яката бе подредил една проститутка. Бяха я приели в болницата. Мос се свърза с един подъл адвокат от Далас, родния му град. Обвинението отпадна. Бях побеснял. Та, когато попаднах на името му в списъка на дарителите за църквата на Уайлд, нещо ми прищрака. През уикенда отидох до Далас и намерих Дарби жив и здрав. Има три сексмагазина.

Касиди свъси вежди.

— Ами?

— Да, от традиционния стил. Списания за всички видове перверзни, разни надуваеми кукли, аксесоари и всякакви дивотии. Странно, а? Като се върнах, започнах да проверявам в компютъра другите имена от списъка и за тях изскочи същата информация. По един или друг начин всички те се занимават с това, срещу което е проповядвал Уайлд.

— Какво означава това за нас? Че те са му плащали, за да не ги закача?

— Така изглежда. И това не е всичко. — Той огледа списъка, докато не откри едно друго име, оградено с червено. — Ето.

— Глория Джийн Рейнълдс?

Глен самодоволно измъкна някакъв лист от джоба на мърлявата си бяла риза и го подаде на Касиди. Той прочете името наум, после погледна въпросително към Глен, който сви красноречиво рамене.

Телефонът на бюрото звънна. Касиди вдигна слушалката.

— Мистър Касиди, обаждат се Клер Лоран.

Стомахът му инстинктивно се присви. Мекият сякаш копринен глас бе последното, което очакваше да чуе. Изобщо не можеше да я прогони от мислите си, макар че невинаги си представяше как я осъжда за убийството.

Сексът със съседката му бе донесъл само краткотрайно облекчение. Когато си бе тръгнал от апартамента ѝ, той още не бе сигурен как точно е името ѝ и това го караше да се чувства като негодник. Беше я използвал по най-долния начин, по който един мъж можеше да се възползва от една жена. Единственото му оправдание бе, че тя си бе получила това, което бе искала и за което бе намеквала многократно.

— Здравейте — каза той на Клер с привидно спокоен тон.

— За колко време можете да стигнете дотук?

Въпросът ѝ го изненада. Дали тя не бе решила да направи признания?

— До „Френска коприна“? Какво става?

— Ще видите, като дойдете. Моля ви, побързайте.

Тя затвори, без да каже нищо повече. Касиди отдалечи слушалката от ухото си и я огледа недоумяващо.

— Кой беше? — попита Глен, докато си палеше цигара.

— Клер Лоран.

Глен присви очи и погледна Касиди през облак дим.

— Наистина ли?

— Наистина. Чао, ще се видим по-късно.

Касиди заряза изумения детектив, грабна сакото си, излетя от кабинета и изтича да хване асансьора, който тъкмо бе спрял на етаж. Упрекна се, че се е забързал така, но после се оправда, като си спомни тона ѝ. Звучеше приглушено, както винаги, но имаше и нещо странно. Раздразнение? Страх? Настойчивост?

След секунди вече бе в колата си и умело си запробива път в натовареното движение към „Френска коприна“. Караше бързо, но през цялото време проклинаше задръстването.

Точно както Клер го бе предупредила, той разбра причината за обаждането ѝ още преди да влезе във „Френска коприна“. Тълпа от поне двеста души протестираха срещу сградата. Касиди прочете само два-три плаката и му стана ясно коя е организаторът на този протест.

— По дяволите! — Той паркира на непозволено място и си проправи път между зяпачите до един полицай. — Касиди, от областната прокуратура — каза той и показа служебната си карта. — Защо не разпръсвате тези хора?

— Имат разрешително.

— Кой идиот го е издал?

— Съдията Харис.

Касиди изстена мислено. Харис бе ултраконсервативна личност и истински почитател на Джексън Уайлд. Поне се представяше за такъв, за да събира гласове.

Полицаят посочи лозунга, който държеше една доста възрастна жена.

— Този каталог наистина ли е толкова неприличен? Може би трябва да купя един на жена си? Може да ни е от полза, за да освежим любовния си живот — кой знае.

Касиди вече не го слушаше.

— Откога са тук?

— Може би час. Стига да не нарушават реда, можем да ги оставим да си протестират. Но поне да сменяха песните.

Демонстрантите пееха в хор „Напред, воини на Христа“ за трети път, откакто Касиди бе пристигнал. Очевидно смятаха да се възползват напълно от вниманието на медиите, които ги бяха обсадили. Всички местни телевизионни канали бяха изпратили свои репортери и оператори. Един фоторепортер се бе покатерил на улична лампа, за да улови тълпата от по-добър ъгъл.

Касиди раздражено си проправи път през редиците последователи на Джексън Уайлд към страничния вход на „Френска коприна“. Натисна звънеца.

— Предупредих ви да не доближавате проклетата врата! — чу се отвътре.

— Аз съм Касиди от областната прокуратура. Мис Лоран ми се обади да дойда.

Отвори същата жена, която го бе посрещнала и първия път. Гледаше намръщено и възмутено, очите ѝ бяха присвити враждебно.

— Пусни го — чу се гласът на Клер иззад гърба на татуираната амазонка.

Тя отстъпи встрани.

— Благодаря — каза ѝ Касиди. Тя измърмори някакъв отговор и затръшна вратата зад него.

Клер изглеждаше прекрасно, макар и загубила обичайното си самообладание. Липсваше студената ѝ резервираност, само очите ѝ с цвят на уиски проблясваха гневно. Страните ѝ бяха поруменели. Бе очевидно, че е разстроена, но леко разрошената ѝ коса и набързо навлечените дрехи я правеха да изглежда още по-секси, по-вълнуваща и по-привлекателна от всякога.

— Направете нещо, мистър Касиди — настоя тя. — Каквото и да е, само ги накарайте да си отидат.

— Страхувам се, че не мога, имат разрешително. Ще трябва просто да ги изтърпите.

Тя посочи рязко към вратата.

— Докато те упражняват уж законните си права, нарушават моето право на личен живот.

— Успокой се, една демонстрация няма да навреди сериозно на бизнеса ти.

— Не се притеснявам за бизнеса — продължи тя сърдито. — Не видяхте ли телевизионните камери? Това направо си е безплатна реклама за нас. Но те внасят смут и пречат на нормалното функциониране на хотела отсреща. — От другата страна на улицата бе красивата, боядисана в розово сграда на известен хотел. — Камионите за доставки не могат да се доберат до задния му вход, главният им готвач ще получи удар. Гостите им се оплакват, а управителят, с когото сме приятели от години, ми се обажда за втори път да прекратя тази лудост!

Страхувам се за работничките си. Когато първата смяна се опита да си тръгне преди известно време, започнаха да ги освиркват и ругаят по най-обиден начин. Точно тогава ви се обадох. Не искам служителите ми да пострадат.

— Съжалявам, Клер, ще трябва да благодариш на Ариел Уайлд за това.

— На Ариел Уайлд и на вас.

— На мен? — възкликна той озадачен. — От къде на къде ме виниш?

— Никога преди не са организирали протести пред сградата ми, мистър Касиди.

— Виж, и на мен това никак не ми харесва — каза той и се наведе към нея. — Ариел иска да изкара, че в полицията на Ню Орлийнс и областната прокуратура има само шепа некадърници. Това е нейното средство да припомни на обществеността, че още не сме открили убиеца на мъжа ѝ. Имала е нужда от нова доза безплатна реклама и е избрала този начин, за да я получи.

— Нека си има всичката реклама, за която ламти, не ме интересува. Просто не искам да бъда забърквана в това.

— Е, вече си замесена.

— Защото толкова много ровихте около мен! — извика Клер.

— Не, а понеже от самото начало не спря да ме лъжеш.

— Само за да предпазя себе си, приятелите си и семейството си от вашето любопитство.

— Аз просто си върша работата.

— Наистина ли?

Това го накара да млъкне, защото в работата му определено не влизаше да целува заподозрените, които разпитва. Изведнъж и тя си спомни точно това и бързо отстъпи.

— Просто ме оставете на мира, мистър Касиди. Ще бъде чудесно, ако ги убедите да си тръгнат заедно с вас.

Тя му посочи вратата, но преди още да бе довършила изречението си, една тухла разби огромния стъклен прозорец под главите им. Цялото стъкло се пръсна на парченца. Касиди погледна нагоре и светкавично се хвърли към Клер. Издърпа я да се скрият зад една купчина кашони, като я стискаше здраво в прегръдката си и притискаше главата ѝ към гърдите си, за да я предпази от падащите стъкла. Работничките се разтичаха във всички посоки, опитвайки да се спасят от стъкления дъжд, който се изсипа над тях. Падащите парченца се разбиваха на още десетки по-малки в бетонния под.

Когато всичко утихна, Касиди отпусна ръцете си.

— Добре ли си? — Той отметна косата ѝ от лицето, за да види дали нежната ѝ кожа не е наранена.

— Да, добре съм. Някой пострада ли? — попита високо тя. Работничките бавно се заизмъкваха от скривалищата си.

— Нищо ни няма, мис Лоран.

Когато Клер се обърна към Касиди, едва сподави възклицанието си.

— Лицето ви е порязано. — Тя докосна бузата му, когато отдръпна пръстите си, по тях имаше кръв.

Той извади носна кърпа от джоба си и ги изтри, чак тогава попи кръвта по бузата си. Навсякъде около тях имаше стъклен пращец, който лъщеше ослепително. Касиди се наведе, вдигна тухлата, която бе счупила стъклото, и я огледа. С маркер някой бе написал: „Мръсна дъщеря на сатаната“.

— Добре — промълви Клер, като разчете грозно изписаните думи. — Това вече е прекалено. — Тя се отправи към вратата, а обувките и заскърцаха върху парченцата стъкло по пода.

— Клер, не! — изкрещя Касиди.

Без да обръща внимание на вика му, тя отвори вратата, излезе на тротоара и се отправи към един от полицаите наблизко. Дръпна го за ръкава, за да привлече вниманието му.

— Мислех, че вашата задача е тази демонстрация да не прораства в насилие.

— Хвърлиха тухлата изневиделица. Съжалявам, мадам.

— Вие съжалявате, но моите работнички можеше да бъдат сериозно наранени.

— Разрешението за протест не включва хвърляне на тухли — обади се Касиди.

Полицаят го разпозна.

— Вие сте Касиди, нали?

— Точно така. И представлявам областния прокурор Краудър. От настоящия момент разрешението за протеста е прекратено. Разпръснете тълпата. Ако трябва, извикайте подкрепления, но незабавно разчистете този район.

— Не знам — засуети се полицаят. Сега протестиращите се бяха хванали за ръце и се молеха на глас. Касиди се успокои малко, щом бяха свели глави и затворили очи, нямаше да забележат Клер. — Съдията Харис...

— Майната му на съдията Харис и на разрешителното му — изрече Касиди с тих, но неумолим глас. — Ако това не му хареса, може да се свърже с областния прокурор. А сега разгонете тези хора, преди да са причинили още щети.

— Ако някой бъде наранен — каза Клер, — ще може да съди мисис Уайлд или мен.

Полицаят най-после, взе решение и бързо се доближи до един мъж, който се молеше високо на глас, застанал най-отпред.

— Извинете, сър, но вие нарушихте условията на разрешителното. Трябва да се разпръснете. — Водачът, който явно се наслаждаваше на звученето на собствения си глас, не искаше да млъкне. Започна да протестира колкото му глас държи, повтаряйки името на Исус. Останалите го последваха.

Касиди изруга:

— Точно от това се страхувах. Влез вътре, Клер.

— Аз трябва да се оправя с тях.

— Да се справиш с тях? Ти луда ли си?

— Те са подведени в мнението си за мен. Ако им обясня...

— Не можеш да вразумиш фанатизирана тълпа с обяснения. — Той повиши глас, за да надвика нарастващия шум. Съвсем скоро нещата щяха да излязат извън контрол.

— Ето я! — извика някой от тълпата.

— Тя е!

— Похотлива мръсница! Стига порнография!

— Дами и господа, моля ви. — Клер вдигна ръце, за да въдвори тишина, но обидите станаха още по-злобни. Фотографите и репортерите едва не се изпотъпкаха, опитвайки се да уловят образа ѝ и да запишат гласа ѝ.

— Влез вътре! — Касиди се опита да я издърпа за ръка, но тя не помръдна.

— Клер Лоран е курва!

— „Френска коприна“ прави порнография!

— Стига разврат!

Касиди трябваше да се наведе, за да чуе какво му казва Клер.

— Само искам да ме чуят.

— По дяволите, сега не е време за речи.

Тълпата напираше да пробие кордона от дошлите полицаи, които се опитваха да овладеят положението. Извисяваха се гневни и враждебни гласове. Мяркаха се лица, изкривени от злоба. Демонстрантите размахваха лозунгите си като оръжия. Само една искра и озверелите демонстранти щяха да започнат саморазправа.

Но тълпата мигновено стихна при неочакваната поява на Мери Кетрин Лоран.

Еlegantно облечена и фризирана, сякаш се бе отправила на градинско парти, тя излезе през страничния вход на „Френска коприна“, бутайки количка за сервиране. Отгоре бяха подредени картонени чашки, пълни с някаква червена течност. Зад Мери Кетрин вървеше висока слаба жена в бяла униформа, която носеше табла с курабийки.

— О, мамо, не! — извика Клер, като проследи разтревожения поглед на Касиди.

Клер се опита да я спре, но тя решително буташе количката към напирещата тълпа.

— Съжалявам, Клер — каза Хариет Йорк, докато ги отминаваше с таблата курабийки. — Тя настояваше и така се разстрои, когато се опитах да я спра!

— Разбирам — рече Клер. Тя настигна Мери Кетрин и я хвана за лакътя. — Мамо, по-добре да се върнеш вътре, това не е парти.

Мери погледна дъщеря си изненадано.

— Разбира се, че не е, Клер Луиз. Не говори глупости. Тези хора са тук заради преподобния Джексън Уайлд, нали?

— Да, мамо, така е.

— Чула съм достатъчно от проповедите му и съм сигурна, че той би се срамувал от последователите си, ако знаеше как се държат в момента. Мисля, че трябва да им припомним това. Преподобният Уайлд каза много лоши неща за теб от амвона си, но той проповядваше и любов към враговете. Никога не би одобрил упражняването на насилие.

Тя отиде право при лидера на групата. Тези, които бяха край него, се смълчаха и останалите също постепенно стихнаха. Мери Кетрин се усмихна на мъжа по начин, който би обезоръжил и нацистки офицер.

— Никога не съм познавала човек, който да се държи жестоко, когато му предлагат пунш и курабии. Моля, сър.

Тя взе една чашка от количката и му я подаде. Да се откаже на подобен жест от една беззащитна жена, би било абсолютно коравосърдечие. А и би направило толкова лоша реклама на църквата на Уайлд, че мъжът бързо си даде сметка за последиците. Той усещаше камерите, които запечатваха странната сцена. Смутено и неохотно, той прие чашата, която Мери Кетрин му подаваше.

— Благодаря.

— За мен е удоволствие. Хари, моля те, почерпи с курабиите. Кой друг ще опита пунша?

Касиди гледаше, поклащайки глава невярващо. Един по един лозунгите и плакатите се отпускаха надолу и тълпата започна да се разпръсва.

— Могат да я използват в ООН.

— Благодаря, мамо — извика Клер. — Това бе чудесен жест. Но сега по-добре позволи на Хари да те отведе горе.

— Радвам се, че помогнах. Създавах такава суматоха.

Клер целуна майка си по бузата и направи знак на Хари да я отведе вътре. Една от работничките прибра количката. Клер помоли останалите да съберат празните пластмасови чашки и салфетките и да изметат парчетата стъкло, паднали на тротоара.

— Когато приключите тук, се върнете към работата си — каза им Клер. — Да се опитаме да наваксаме загубеното време. Мистър Касиди, раната на лицето ви още кърви. Може би ще е по-добре да се качим горе и да я почистя.

Докато пътуваха с асансьора, тя го попита:

— Бихте ли си признати, ако ви болеше?

— И да съсия репутацията си на атлетичен, мъжествен тип, както се беше изразила!

Тя се усмихна леко раздражено, той отвърна на усмивката ѝ. Продължиха да се гледат, докато асансьорът спря на третия етаж. Когато влязоха в апартамента. Мери Кетрин играеше с Хари на карти.

— Отидоха ли си? — вдигна поглед тя.

— Да, мамо.

— Всичко си е пак спокойно — обади се Касиди. — Благодарение на това, което направихте. Но по-добре да не се бяхте

излагали на такава опасност. Полицайте държаха ситуацията под контрол.

— Понякога е по-ефективно човек да вземе нещата в собствените си ръце.

— Хайде, мистър Касиди — прекъсна ги Клер и го поведе към спалнята. — Кръвта капе по ризата ви.

— Печеля! — чуха гласа на Мери Кетрин, докато Касиди влизаше след Клер в просторната спалня. Стаята бе в различни нюанси на бяло и слонова кост. Мебелите бяха съвременни, с изключение на масивен скрин, разположен край едната стена. През спуснатите щори проникваше следобедното слънце и върху голямото легло падаха сенки на ивици, Касиди не можа да се сдържи и да не си пофантазира колко мъже са спали в това легло с Клер. Тя му бе казала, че е имала само няколко по-сериозни връзки след развалянето на годежа, но може би това бе поредната ѝ лъжа.

— Насам. — Тя го насочи към банята, в която се влизаше откъм спалнята. Банята приличаше на декор от филм за 30-те години. Стените бяха покрити с огледала. Ваната, разположена по средата, бе старомодна и голяма.

Личеше си, че се използва от жена — от истинска жена. На порцелановата закачалка на гърба на вратата висеше сатенена нощница с прасковен цвят. Върху бялата тоалетка с мраморен плот бяха подредени множество шишенца с парфюми. Бяло пухче за пудра не бе прибрано в бурканчето, чийто сребърен капак лежеше настрани. Наниз перли се подаваха от сатенена кутия за бижута. Две четки за грим, червило и чифт златни обици също лежаха неприбрани. Там беше и стъкленичката с течността за сапунени мехури.

Всичко това олицетворяваше Клер Лоран. Красива, елегантна, чувствена. Касиди бе очарован от усещането за женственост. Почувства се като дете в магазин за играчки, което иска да докосне и огледа всичко.

— Мисля, че тук имам малко кислородна вода. — Тя отвори един шкаф, който се оказа скрит в огледалната стена. Вътре имаше аптечка. — Седнете.

Касиди се поколеба къде да се настани — имаше табуретка с бяла кадифена възглавничка, един малък скрин и биде. Табуретката не

изглеждаше достатъчно стабилна, бидето изобщо не влизаше в сметките, така че седна на скрина.

Клер се доближи с една снежнобяла кърпа, намокрена на чешмата.

— Ще я съсипеш — възпротиви се Касиди, — петната от кръв може изобщо да не се изперат.

Тя го погледна учудено.

— Вещите могат и да се изхвърлят, мистър Касиди, а хората — не.

Порязването бе точно върху скулата му. Той примигна, когато Клер допря студената мокра кърпа към раната.

— Защо не спреш с това „мистър“? Наричай ме просто Касиди.

— Как е малкото ви име?

— Робърт.

— Хубаво име. — Тя попи раната, после хвърли кърпата и мивката, извади памуче от една кристална купа и го напои с кислородна вода. — Сигурно ще те щипе.

Той стисна зъби, докато Клер почистваше порязаното, но всъщност болката не бе силна.

— Прекалено е келтско това „Робърт“ — каза той.

— А „Касиди“ не е ли?

— Не исках да стана Боб или Боби, така че от гимназията ми викат Касиди.

Клер изхвърли памучето и взе цитопласт от аптеката. Мъжът наблюдаваше ръцете ѝ, докато тя отваряше опаковката, но когато притисна лепенката към раната му, я погледна право в очите.

Усещаше дъха ѝ по лицето си. Долови уханието на парфюма ѝ, което се излъчваше от кожата ѝ, която бе докосвал. Блузата ѝ се разтвори леко, когато тя се наведе напред, и Касиди упражни цялата си воля, за да не надникне към гърдите ѝ.

— Ето, така вече е добре. — Тя докосна бузата му с хладните си пръсти. Обърна се да прибере в аптеката нещата, които бе използвала.

Това бе лудост, бе абсолютно непоносимо... Всичко щеше да се обърне нагоре с краката, ако сега загубеше самообладанието си! Но, божичко... Протегна се, обви ръце около кръста ѝ и я обърна с лице към себе си.

— Клер?

Тя отдръпна ръцете си, сякаш се боеше да не ги постави върху раменете му.

— По-добре да накиснеш скоро тази риза в студена вода, иначе петната от кръв ще останат.

— Клер?

Сякаш против волята ѝ очите ѝ срещнаха погледа му.

— Не искам да говорим за това — промълви тя с онзи тих шепот, който отекваше в сънищата му всяка нощ.

— Не ме разбирай погрешно, Клер. Нямам навик да се целувам със заподозрените...

Погледът му я обходи — прекрасното ѝ лице, гладката шия, съблазнителните гърди, тънката талия и заоблените бедра. Съвсем инстинктивно ръката му се премести от кръста ѝ и погали стегнатия ѝ корем. Клер почувства топлината на дланта му през дрехата си, вълнение заля най-съкровениите кътчета на душата ѝ.

Касиди се бореше със смущението си — цялата ситуация наистина бе абсурдна! Клер бе основната заподозряна по делото, което той разследваше. Неговата работа бе да изобличи престъпника и да го осъди. Кариерата му зависеше от този случай — или щеше да се утвърди като най-сериозния кандидат за поста на областен прокурор, или щеше завинаги да си остане в групата на заместниците. Или щеше да спечели позиции и власт, или да се превърне в прокурор, който се занимава само с наркопласъори и данъчни измамници. Или щеше да изплува, или да затъне завинаги заради онази грешка, която измъчваше душата му и висеше като воденичен камък на шията му.

И сега бе на път да направи още един ужасен гаф. Не, не можеше да си позволи да допусне грешка в работата си.

Той отпусна ръце. Клер се отдръпна и се притисна заднишком в тоалетката.

— Мисля, че не трябва никога вече да ме докосваш по този начин. Може да ти коства делото. Защото, ако се стигне дотам да ме съдиш, ще се погрижа всички да научат за „конflikта на интереси“, в който си се забъркал, Касиди.

— А аз ще отричам — заяви той без колебание. — Ще повярват на твоята или на моята дума, Клер? Няма свидетели.

— Нещо като убийството на Уайлд. Не мога да докажа, че си ме целунал. Ти не можеш да докажеш, че съм го убила. Защо да не

приемем, че сме квит, и да спрем, преди животът ми да се е объркал още повече?

Тя излезе от банята, но той бързо я последва. В спалнята изненадващо ѝ зададе въпроса:

— Защо си правила дарения за църквата на Джексън Уайлд?

Клер се закова на място. Лицето ѝ пребледня, тя нервно прехапа устни.

— Откъде знаеш?

Докато Касиди се взираше в нея, оптимизмът му съвсем помръкна.

— Не знаех — промълви той. — Просто направих предположение.

Клер се отпусна на края на един тапициран стол. След малко вдигна уморен поглед към него.

— Много хитро!

— Не се опитвай да лъжеш. Имам списък на дарителите. Името ти щеше да изскочи рано или късно и всички данни щяха да са при нас. Така че ми кажи истината. Колко си му изплатила и защо?

— Преди около шест месеца му изпратих чек за дарение за петдесет долара.

— Защо, за бога?

— Гледах предаването му по телевизията. Там рекламираха, че всеки, който изпрати дарение за петдесет долара, ще получи три сборника с молитви, притчи и анекдоти. Представяха ги като книги с твърда корица и позлатени букви. Ако книгите бяха пристигнали и не се окажеха такива, за каквито ги представяха, се надявах да го обвиня в измама с поръчки по пощата.

— И какви се оказаха книгите?

— Точно като на рекламата. — Тя стана от стола и отиде до вградените рафтове на стената, откъдето се върна с три тома, които подаде на Касиди. — Беше прекалено умен, за да не доставя това, което е обещал в рекламите. Поне що се отнася до нещо дребно като книги. — Тя разпери широко ръце. — Това е всичко. Кълна се, беше един вид тест и той го издържа. Даже бях забравила за това.

Касиди не забеляза признаци на неискреност нито в изражението ѝ, нито в погледа ѝ. Така му се искаше да ѝ вярва. Но имаше и още нещо, което тя трябваше да изясни.

— А Глория Джийн Рейнълдс?

Реакцията на Клер бе незабавна и очевидна — комбинация от недоумение и изненада.

— Какво питаш за нея?

— И тя е направила дарение. Но значително по-голямо от твоето — хиляда долара.

— Какво? — Въпросът просто се откъсна от устата ѝ. — Ясмин е дарила хиляда долара на църквата на Джексън Уайлд? Защо?

— Точно това възнамерявам да открия.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Когато на вратата на конгресмен Алистър Петри се почука, той захвърли химикалката си и се намръщи. Изрично бе наредил да не го безпокоят.

— Извинете ме, сър — каза забързано секретарката му, като подаде глава през вратата. — Имате посетител. Знаем, че поискахте да не ви свързвам с никого, но реших, че бихте одобрили, ако направя изключение в този случай.

Обичайно тя бе толкова свита и резервирана, че очевидното ѝ въодушевление веднага привлече вниманието му. Сбръчканото ѝ лице бе поруменяло, а безцветните ѝ очи бяха придобили невиждан блясък. Който и да бе решил да ги посети този вторник следобед, явно бе необичайно важна личност в очите на секретарката му.

Той се изправи и пристегна възела на вратовръзката си.

— Разчитам на преценката ви, мис Бейнс. Ако е някой, с когото трябва да се срещна, поканете го да влезе.

Тя бързо изчезна. Алистър едва не се изпусна в гащите си, когато на вратата се появи Ясмин. Като абсолютен идиот той веднага хвърли виновен поглед към сребърната рамка на бюрото, в която бе снимката на Бел и децата.

Слава богу, мис Бейнс, която вървеше зад Ясмин, бе прекалено развълнувана, за да забележи гузната му реакция. Тя продължаваше да бърбри колко се е изненадала, когато прочутата манекенка — нейна лична любимка от години, се е появила в офиса и е поискала среща с конгресмен Петри.

Алистър частично се съвзе от първоначалния шок и залепи на лицето си усмивката, с която бе спечелил първите си избори за конгреса.

— Това наистина с чест, мис...

— Наричайте ме просто Ясмин, конгресмен Петри. И за мен е изключителна привилегия да се срещна с вас.

Това прозвуча като сърдечен поздрав, но Алистър веднага долови двойния му смисъл, особено както Ясмин бе подчертала *изключителна* и *срещна*. Прекрасните ѝ очи проблеснаха лукаво, докато той заобиколи бюрото си. Ако походката му се бе сторила несигурна на мис Бейнс, тя би го отдала на собственото му вълнение от срещата със звездата.

Ясмин носеше бяла рокля от някаква мека, еластична материя, която плътно обгръщаше тялото ѝ. Дълбокото ѝ деколте бе изпълнено със златни колиета и верижки с най-различен дизайн. Неизменните гривни опасваха и двете ѝ китки. Златните обици халки с големината на топки за голф се поклащаха на ушите ѝ. Огромен шал на леопардови шарки бе праметнат през едното ѝ рамо и висеше по цялата дължина на роклята ѝ.

Изглеждаше неотразима и тя го знаеше. Прекрасна и високомерна като древна жрица, стоеше неподвижно, докато той се доближи до нея с протегната като просяк ръка. Кучка.

На високите си токове тя бе пет-шест сантиметра по-висока от него. Той се ядоса, че трябва леко да повдигне глава, за да я погледне в очите.

— Сигурно би било прекалено самонадеяно да си мисля, че сте дошли просто да се запознаем.

Тя се засмя и отметна абаносовочерната си коса.

— Чух една от речите ви миналата седмица. Харесаха ми идеите ви и реших да направя дарение за предизборната ви кампания. В конгреса трябва да има повече хора като вас.

— Благодаря. Направо съм... поразен — измърмори той, продължавайки да се усмихва обезоръжаващо заради секретарката си, която изпитателно ги оглеждаше.

— Може ли да седна? — Още преди да е получила разрешение, Ясмин се настани в кафявата кожена гарнитура, която Бел му бе подарила за рождения ден.

— Разбира се, Ясмин. Мис Бейнс, ще ни извините ли?

— Разбира се. Искате ли нещо за пиене? Кафе, чай?

— Не, благодаря — отвърна Ясмин, като демонстрира отново ослепителната си усмивка. — Но може да попитате придружителите ми дали не искат нещо. — Тя издърпа от рамото си тънката презрамка на кожената си чанта и я сложи в скута си.

— Придружители? — попита Алистър недоумяващо. Божичко, това сигурно бе някакъв кошмар! Колко още хора знаеха, че тя е дошла тук? Да не би да е организирала парад по Пенсилвания Авеню?

— Бодигардове, ако може да се съди по вида им — прошепна мис Бейнс. — Сигурна съм, че звезда като нея трябва да ходи навсякъде с охрана.

Ясмин просто се усмихна безмълвно, оставяйки женицата да си прави своите драматични изводи. Секретарката продължаваше да се суети щастливо чак докато излезе от стаята.

Алистър вече бе свил ръцете си в юмруци. Докато се приближаваше към Ясмин, му се искаше да я прасне здравата по съвършеното лице.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — Той говореше тихо, но гневното му изражение предаваше ясно силата на яростта му.

Никога не бе използвал подобен език пред нея, освен на шега в леглото. Но в квартала, където бе израснала, всички говореха така и Ясмин не можеше да бъде сплашена с подобни приказки. Тя стана рязко от креслото, при което чантата ѝ падна на пода. Шалът и също се свлече.

— Какво има, любов моя? — усмихна се тя. — Не се ли радваш да ме видиш?

— Искам да знам дали си загубила мозъка си. Опитваш се да ме съсипеш ли? Кой те видя да идваш тук? Божичко, да не си известила и пресата? — Той покри с длан лицето си, докато в главата му се раждаха едно след друго все по-ужасяващи предположения. — Какво правиш тук?

— Дарение за кампанията ти. — Тя разкопча маншетите на ръкавите си и преди още той да е осъзнал какво става, издърпа роклята от раменете си. Дрехата се задържа на кръста ѝ заради широкия колан. Ясмин се усмихна и бавно издърпа ръце от ръкавите си.

Гневът му мигновено прерасна в страст. Очите му се спуснаха към вирнатите ѝ заоблени гърди. Зърната им бяха щръкнали и арогантно му се предлагаха.

— Толкова много ми липсваше, мили мой! — Тя се наведе и бавно повдигна долния край на роклята си.

С разтуптяно сърце и изпотени длани, задъхан и все по-възбуден, Алистър проследи с поглед бавното приплъзване на полата ѝ.

Чорапите и, стигащи до средата на бедрата, бяха захванати с жартиери. Той неволно изстена, когато Ясмин му показа малкия дантелен триъгълник на бикините си, който не успяваше да скрие гъстите къдрици.

— Боже господи — прошепна той. Избилата пот по челото му се стичаше по зачервеното му лице. — Ако някой влезе...

— Никой няма да влезе. Дори президентът не би могъл да се промъкне покрай Ханс и Франк отвън. Казала съм им никой, абсолютно никой да не мине през тази врата.

Докато той стоеше като вкаменен, тя пхна палците си под ластика на бикините и ги издърпа надолу. Пристъпи, за да се освободи от тях, и ги завъртя около пръста си.

— По-добре поседни, скъпи. Нещо си пребледнял.

Тя го бутна леко и той политна назад върху коженото канапе — подаръка от жена му. Не се замисли за това в момента. Не мислеше за нищо друго, освен за пулсиращото желание в члена си. Протегна се към Ясмин.

— Не толкова бързо. — Тя застана права пред него, опряла ръце на ханша си и леко разкрячена. — Защо не ми се обади да се видим, негодник такъв?

— Ясмин, дръж се разумно — задъха се той. — Можеш ли да си представиш графика ми? Посред кампанията съм, за бога.

— И усмихнатата ти жена е все до рамото ти.

— А какво, да я накарам да си стои вкъщи ли?

— Да! — тросна му се тя.

— Не мислиш ли, че това би се сторило на всички, особено на нея, малко подозрително? Помисли! — Той отново се протегна към нея и този път тя позволи ръцете му да обхванат дупето ѝ. — Да не мислиш, че на мен ми е лесно да не те виждам? Божичко, ти си луда, че дойде тук, но не можеш да си представиш колко се радвам да те видя.

— Отначало не изглеждаше толкова въодушевен — припомни му тя. — Помислих си, че ще получиш удар.

— Бях шокиран, поразен. Това е ужасно опасно, но... О, боже, усещам мириса ти. — Той се наведе напред и зарови лице между бедрата ѝ, целувайки и хапейки леко през тънката материя на роклята ѝ. — Жалко, че не мога да си затворя този аромат в бутилка.

Ясмин обгърна главата му с дългите си тънки пръсти.

— Любов моя, толкова бях нещастна. Не можех да ям, да спя. През цялото време очаквах обаждането ти.

— Не можех да рискувам. — Той вдигна глава към гърдите ѝ и пое настръхналото ѝ зърно в устата си.

— О! — изстена тя. — Силно, скъпи, смучи го силно.

Хвана гърдите ѝ с две ръце и започна да ги мачка, без да спира да я смуче. Тя го възседна и се засуети с дрехите му, докато пулсиращият му пенис не се озова в ръцете ѝ.

Той пхна ръце под полата ѝ, стисна бедрата ѝ и я придърпа силно към себе си, докато влезе в нея с мощен тласък. Ясмин разкъса копчетата на скъпата му риза с монограм и заби нокти в гърдите му. Той изстена от удоволствие и болка, после грубо потърка лице в набъбналите ѝ зърна и ги одраска с наболата си брада.

Тя го яздеше трескаво. Той усещаше как притиска и тегли мъжествеността му като стегнат, влажен юмрук, като уста. В мъглата от страст смътно чу как телефонът в приемната звъни и как секретарката му приглушено отговаря: „Офисът на конгресмен Петри. Съжалявам, но конгресменът е зает в момента“.

Алистър едва сдържа смеха си. „В момента съм зает да се чукам до побъркване с любовницата си!“, помисли си той. Ясмин започна да се движи бясно напред-назад и поднесе едната си гърда към устата му. Дали изневярата му нямаше да разклати основите на Капитолия? Дали избирателите му нямаше да се почувстват предадени, ако някой ден греховете му излязат наяве?

Тя стигна до оргазъм преди него. Стисна ръце около врата му с всичка сила и прошепна своя еротичен напев в ушите му: „О-скъпи-о-захарче-о-кучи-син-такъв“, докато всеки следващ спазъм го притискаше все по-дълбоко и силно вътре в нея.

Неговата кулминация не бе по-малко разтърсваща. Цяла минута след това Ясмин продължаваше да седи вкопчена в него, отпуснала глава на рамото му.

Когато се изправи, тялото ѝ блестеше от потта и блясъкът се отразяваше от златните верижки на врата ѝ. Очите ѝ на тигрица бяха още замъглени. Но все още бе толкова невероятно красива, че дъхът му, доколкото му бе останал, спираше от вида ѝ...

— Обичам те, кучи син такъв.

Той се засмя и ѝ смигна леко, докато се измъкваше от нея. Осъзна каква бъркотия са направили.

— И аз те обичам. — Даваше си сметка, че между него и краха на кариерата му стоеше само една врата, и се разтревожи колко време са се забавили. Въпреки това не можеше да я отпрати без малко сладки приказки и уверения.

— Когато не ти се обаждам, го правя, за да те предпазя. Трябва да ми повярваш, Ясмин. Постоянно съм заобиколен от хора. Не мога и до тоалетната да отида, без някой да ме последва. Когато съм тук, работя денонощно, а в Ню Орлийнс е още по-трудно да те видя.

Тя обхвана с длани лицето му и го придърпа към себе си за една бавна, влажна целувка.

— Разбирам те, наистина. Но просто се чувствам толкова самотна без теб. Можем ли да прекараме нощта заедно довечера?

Той се разкъсваше от нерешителност. Можеше да е добър ход да ѝ обърне малко внимание. От друга страна, рискът да го хванат във Вашингтон бе огромен.

— Не мога. По програма заминавам със самолета в пет следобед. Довечера в Ню Орлийнс има прием за набиране на средства, и не мога да го пропусна.

— С кой полет ще пътуваш? И аз ще дойда. Можем да се видим довечера след приема ти.

По дяволите! Ситуацията ставаше напечена.

— Не мога, Ясмин. Винаги ми трябва няколко дни предварително, за да планирам срещите ни. Знаеш това. — Тя изглеждаше сърдита, отчаяна и подозрителна. Той бързо я издърпа в прегръдката си и отново я целуна. — Божичко, така ми се искаше да се срещнем довечера. Да го оставим за по-късно тази седмица — аз ще дойда в Ню Йорк. Дай ми само няколко дни да уредя всичко.

— Обещавах ли?

— Обещавам.

Ясмин облече роклята си и намести шала на мястото му. Ризата на Алистър бе видимо измачкана, но той се надяваше това да не се вижда под сакото. Усещаше слипа си лепкав, но щеше да се наложи да изтърпи това, нямаше какво да стори.

Ясмин извади един чек от чантата си и го остави на бюрото му.

— Надявам се, че това дарение няма да ми навлече проблеми.

— Проблеми ли? — Той наместваше възела на вратовръзката си.

— Имах вече един такъв случай. Спомняш ли си, че ти разказах как изпратих дарение на Джексън Уайлд с истинското си име?

— Да, беше казала, че си струва да опиташ да го подкупиш.

— Но не се получи. А аз загубих хиляда долара, които не можех да си позволя да загубя. Потвърждението за получено дарение бе изпратено заедно с една написана на ръка бележка: „Добър опит“. Така и не разбрах дали самият Уайлд, или някой от неговите откачалници я беше написал, но очевидно той не си е падал по подкупите.

— Или пък не си му предложила достатъчно.

— Точно така. Както и да е, помощникът на областния прокурор Касиди е разбрал за тази история с дарението. Обади ми се в Ню Йорк. Признах му опита си да подкупя Уайлд, за да остави Клер и мен на мира. Касиди поиска да види бележката, но аз я бях изхвърлила в секундата, в която я прочетох.

Но това е само половината история. Без да знам, Клер също изпратила пари на Уайлд. Тя яката ме наруга, че не съм ѝ казала за дарението. Аз ѝ припомних, че и тя не ми бе казала за своето дарение. Скарахме се заради това.

— Е, и какъв е проблемът?

— Проблемът е, че Касиди не вярва на обясненията ни и смята, че зад даренията се крие нещо повече.

— Според вестниците той се опитва да изгради хипотезата си без никакви сериозни улики. Не се притеснявай.

— Не се притеснявам, ще мине. — Тя го погледна продължително и му намигна. — Освен това имам адски добро алиби за нощта на убийството, забрави ли?

— Правилно, ти беше в Ню Йорк.

— Не, бях в поза шейсет и девет с теб. — Тя се засмя, отвори чекмеджето на бюрото му и пусна бикините си вътре. — Нещо малко за спомен от мен, конгресмен Петри.

— Нямам нужда от нищо за спомен. Ти си постоянно в мислите ми. — Той неслучайно бе станал политик. Имаше изграден усет кога как да действа. Сега я придърпа към себе си с престорена страст. Прегърнаха се и се целунаха още веднъж. Той се опита да скрие нетърпението си, както и да не забележи отчаянието, с което го целуваше Ясмин.

Най-после тя бе готова да тръгне. В последния момент, когато ръката ѝ вече бе на дръжката на вратата, тя се извърна.

— Алистър, ако разбере, че всъщност ме лъжеш, ще ти почерня живота.

— Да те лъжа? — Той хвана ръката ѝ и я притисна към ципа на панталона си. — Има някои неща, за които един мъж не може да лъже.

Този път тя не се зарадва на шанса да го помилва. Когато той остави ръката ѝ, Ясмин я отпусна безжизнено край тялото си.

— Просто си помислих, че е редно да си предупреден, скъпи. Аз не побеснявам. Аз си връщам.

В гласа ѝ прозвуча някакъв намек, който никак не му хареса. Преди да отвори вратата, той отново залепи усмивката на лицето си — заради секретарката. Двамата с Ясмин се ръкуваха. Той ѝ благодари многословно за финансовата подкрепа, която бе особено ценна, защото тя дори не живееше в неговия щат. Ясмин си тръгна, последвана от две яки момчета, които изглеждаха натъпкани като наденички в евтини черни костюми.

— Е, аз съм поразена — избъбри мис Бейнс, като притисна длан към кокалестата си гръд. — Можете ли да повярвате, че това се случи?

— Не, не мога.

— Толкова е мила. Човек би очаквал такава знаменитост да се държи надутото и непристъпно, а тя е така естествена.

— Хм... Сега да се заемаме с работата си. Моля не ме свързвайте с никого, освен с мисис Петри.

— О, тя се обади, докато бяхте с Ясмин.

Конгресменът усети пристъп на гадене.

— Веднага ще ѝ се обадя — паникьосано каза той.

— О, няма нужда. Тя искаше само да провери часа на полета ви. Каза, че ще ви чака на летището.

— О, чудесно. — Той тръгна към кабинета си, после се обърна отново към секретарката, сякаш се бе сетил нещо. — Споменахте ли ѝ, че Ясмин е дошла да ме посети?

— Не, не съм ѝ казала.

— Аз ще ѝ разкажа довечера. Чувала съм Бел да споменава тази манекенка. Винаги казва, че би искала да е толкова слаба. — Засмя се и потри ухото си по начин, за който знаеше, че изглежда по момчешки умилителен. — Жените все искат да са слаби като манекенки. Никога

не съм разбирал защо, толкова е непривлекателно. А, между другото, тя остави чек за петстотин долара. Всеки цент е добре дошъл, разбира се, но тази сума едва ли си струва да се споменава. Може да е някакъв рекламен трик от нейна страна.

Влезе и затвори вратата, надявайки се да е оставил у мис Бейнс правилното впечатление — че е приел посещението на Ясмин и дарението ѝ за кампанията като случаен жест на една ексцентрична звезда.

Настани се зад бюрото си, отвори чекмеджето, извади бикините и ги смачка в юмука си. Тази история бе стигнала прекалено далече — просто бе излязла извън контрола му. Не му трябваше този проблем отгоре на всички останали. А бе проблем, с който трябваше да се справи съвсем скоро. Но как?

Ясмин вече му създаваше повече притеснения, отколкото всичките му други любовници, взети заедно. Досега тази извънбрачна връзка си струваше ядовете. Въпреки че заплашителните ѝ намеци всъщност не го стряскаха, кой би могъл да предрече какво може да направи една импулсивна жена като нея? Трябваше да приеме заплахите ѝ по-сериозно...

Ако тя поискаше, можеше да направи живота му ад. Имаше връзки в медиите и бе достатъчно известна, за да унищожи напълно шансовете му за преизбиране. Можеше да съсипе семейството му. А нещата му харесваха такива, каквито са, и не искаше нищо да се променя.

— По дяволите! — измърмори той и прокара пръсти през косата си. Този път не виждаше изход.

Единственото разрешение бе да прекрати връзката. Щеше да се лиши от невероятното чукане, но, от друга страна, тази жена заплашваше личния му живот и кариерата му. Ако го изобличаха, щеше да загуби всичко. Пъхна ядосано бикините на Ясмин в джоба на самото си, за да ги изхвърли по-късно, и реши твърдо, че при първия удобен случай ще ѝ каже, че с връзката им е свършено.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Клер тъкмо пробваше някаква кройка на единия от дървените манекени в ателието си, когато телефонът звънна.

— Клер, включи Си Ен Ен, бързо. — Беше Ясмин. Двете не се бяха чували от няколко дни, откакто Клер я обвини за щедротостта за дарение за църквата на Джексън Уайлд. Бяха се скарали.

— Какво става?

— Веднага ще разбереш и ще побеснееш. Побързай или ще го изпуснеш.

Заинтригувана, Клер включи малкия телевизор, който държеше в ателието си, за да ѝ прави компания, когато работеше по цяла нощ. Тъй като Ясмин я бе подготвила, Клер не се изненада да види Ариел Уайлд на екрана. Интервюиращият ѝ задаваше въпроси за неотдавнашната демонстрация пред „Френска коприна“, на която тя без смущение се признаваше за вдъхновител.

— Нашите противници смятат, че след смъртта на Джексън ние сме се оттеглили от битката с порнографията. Искам да ги уверя, че това не е така. Църквата ни, вече под мое ръководство, възнамерява да удвои усилията си срещу всичко неблагопристойно.

— Защо избрахте точно каталога на „Френска коприна“ за начало? — попита я водещият. — Има далеч по-смущаващи издания.

Ариел се усмихна невинно.

— Техните издатели не се правят на безобидни. Не се опитват да прикриват непристойната си същност. Колкото и да се отвращавам от изданията им, аз отчитам честната им позиция. Те поне не са лицемери като мис Лоран, която дори няма куража да участва в обществен дебат с мен.

— Каталогът ѝ е направен стилно, мисис Уайлд. Образите в него са чувствени, но определено не могат да се класифицират като непристойни.

— Това са снимки на мъже и жени, видимо готови да се съвкупяват. Това не е ли достатъчно похотливо според вас?

Очевидно притеснен, водещият се прокашля.

— Снимките просто загатват...

— Значи се съгласявате с мен, че в тях се крие дълбок подтекст?

— Нямах предвид това. — Той хвърли бърз поглед към бележките си, но преди да успее да зададе следващия си въпрос, Ариел каза:

— Според мен е от особено значение, че фабриката на мис Лоран се намира в Ню Орлийнс.

— В какъв смисъл?

Ариел сякаш премисляше нещо в момента.

— Може би е по-добре засега да не разкривам нищо повече. Адвокатът ми ме посъветва да не засягам тази тема. Все пак, чувствам се принудена да изтъкна, че един от най-известните противници на мъжа ми живее точно в града, където той бе убит.

Клер почервения. Възмутеното ѝ възклицание отекна в огромната стая. Тя се надигна от мястото си и разтревожено се втренчи в екрана.

— Да не би да намекувате, че мис Лоран има нещо общо с убийството на съпруга ви? — попита водещият.

— Мога само да кажа, че следствието се интересува от нея — отвърна Ариел загадъчно.

— Въз основа на какви доказателства?

— Не съм информирана. Но със сигурност я разпитват във връзка с произхода ѝ.

Водещият изглеждаше напълно озадачен.

— Клер Лоран е незаконородена дъщеря на една умствено разстроена жена. — Ариел сведе очи и придоби натъжено изражение. — При положение че е била възпитавана от такава личност, нима е чудно, че животът ѝ, включително и професионалните ѝ изяви са изцяло ръководени от страстите ѝ. Помислете си. Тя очевидно притежава талант. Но защо насочва творческото си вдъхновение, за да създава вулгарно бельо и да го рекламира по този непристоен начин? А и защо би избрала за своя партньорка в бизнеса жена, която години наред афишира неморалния си начин на живот.

— Имате предвид фотомодела Ясмин?

— Да, тези три жени — мис Лоран, майка ѝ и Ясмин — са с толкова съмнителен морал, че и аз, а очевидно и прокуратурата си

задаваме един и същ въпрос. Дали разпространението на един мръснишки каталог е единственото им престъпление?

Клер изключи телевизора. Ако чуеше още една дума, щеше да експлодира. От гняв кръвта се бе качила в главата ѝ. Слепоочията ѝ пулсираха и очите ѝ се замъглиха.

Ариел Уайлд беше абсолютна мръсница! Как смееше да говори така по националния ефир? Досега Клер не бе обръщала внимание на злобните ѝ критики по адрес на каталога на „Френска коприна“, но нападите бяха станали съвсем лични. Ариел бе обидила Мери Кетрин и Ясмин и бе обвинила самата нея в убийство. Явно пасивната съпротива не вършеше работа при хора като Джексън и Ариел. Беше време да действа.

Закрачи напред-назад, докато обмисляше вариантите за действие. Колкото и да не ѝ харесваше идеята, трябваше да направи публично изявление. Когато се успокои достатъчно, че да може да говори, тя набра един телефон.

— Новините.

— Обажда се Клер Лоран.

Беше започнала с обаждане в една от местните телевизии. Името ѝ бе споменавано достатъчно често в новинарските емисии и отсреща веднага го разпознаха.

— Да, мадам. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Как бих могла да се свържа със Си Ен Ен?

— Понякога им изпращаме репортажи, мога да ви свържа с тях.

— Ако се интересуват от моя отговор на обвиненията на Ариел Уайлд, нека някой от репортерите им ми се обади.

— Да, мадам. Сигурен съм, че веднага ще ви потърсят.

— Ще чакам.

Клер затвори, побесняла от това, което бе принудена да направи. Винаги бе считала неприкосновеността на личния си живот за една от най-големите ценности. Беше пазила семейството си с отчаяна упоритост най-вече заради Мери Кетрин, но и защото инстинктивно усещаше, че известността ще помрачи живота им. За разлика от Ясмин, която копнееше за светлините на прожекторите и се чувстваше най-добре пред погледите на хората, Клер предпочиташе да бъде анонимна и да стои на заден план. По тази причина хората свързваха само Ясмин с „Френска коприна“.

Клер ненавиждаше необходимостта да излиза на показ. Освен това се страхуваше. Трябваше да използва времето до интервюто, за да обмисли внимателно как да отрече изявленията на Ариел Уайлд, без да разкрие грижливо пазените си тайни.

* * *

На следващата, вечер, докато лежеше в леглото си и гледаше повторението на интервюто си по Си Ен Ен, телефонът на нощното ѝ шкафче звънна. Отначало се изкуши да го остави да си звъни. После с неохота вдигна слушалката, но не каза нищо.

— Клер, чуваш ли ме?

— Касиди?

— Защо мълчиш?

— Защото колкото пъти вдигнах телефона тази вечер, толкова пъти някой ме пращаше в ада.

— Хората на Уайлд ли?

— Несъмнено. Повечето изкрещават нещо обидно и затварят.

— Предполагам, че Ариел е побесняла и е решила да действа. Първо протестът пред фабриката ѝ не постигна желания ефект. Привлече вниманието на медиите, за което бе ламтяла, но Мери Кетрин направи така, че хората на Уайлд да изглеждат като грубияни. Днес пък ти я постави на мястото ѝ. Видях изявлението ти по-рано през деня.

— Не беше точно изявление.

— Е, така е думата. Ти се изрази много точно.

— Бях убедена във всичко, което казах. Ако Ариел Уайлд или някой друг от приближените ѝ се осмели отново да злослови за майка ми или Ясмин, ще ги съдя и това ще донесе сериозни финансови проблеми на църквата им.

— Звучеше много убедително.

— Благодаря ти.

— Но не отрече намека ѝ, че по някакъв начин си замесена в убийството на съпруга ѝ. — Той затаи дъх в очакване на коментара ѝ, но Клер продължи упорито да мълчи. Най-накрая той предложи: —

Ако искаш, мога да използвам връзките си и телефонният ти номер да бъде сменен незабавно.

— Не, благодаря. Тези обаждания са много досадни, но скоро ще им омръзне и ще спрат да звънят.

— Защо просто не включиш секретаря си?

— Въпрос на принцип. Ако съм си вкъщи, винаги вдигам телефона. Няма да им позволя да ме принудят да променя живота си.

Той замълча за момент, после попита:

— Идвали ли са пак демонстранти пред дома ти?

— Не. — Клер се усмихна за пръв път от двайсет и четири часа насам. — Мисля, че мама им изби подобни идеи от главата.

— Като стана дума за майка ти, Хари там ли е в момента?

— Да, ще остане тук през нощта. Защо?

— Ще ти кажа, като дойда. Чакай ме долу.

— Касиди, вече съм си легнала, изморена съм.

Но той вече бе затворил. Тя тресна ядосано телефона. Ако искаше да я види, можеха да се уговорят за следващия ден. Би трябвало сега да го остави да си звъни долу без резултат.

Все пак стана от леглото и отиде в банята. Клер си даваше сметка, че вече никога няма да може да влезе тук, без да се сети за Касиди — разрошен и с наранено лице, от което кръвта капе по ризата му. Изглеждаше страшен и мъжествен и женските ѝ инстинкти бяха откликнали на чара му. Точно както и сега при спомена за силните му ръце, стиснали талията ѝ.

Тя го бе заплашила, че ще го изобличи, че едно такова романтично увлечение с нея може да попречи на работата му. Но бе премълчала как то би преобърнало собствения ѝ живот.

Облече се с дънки и бял памучен пуловер, за да не си помисли той, че се е издокарала специално за срещата си с него. Взе асансьора до първия етаж. Докато стигна до вратата, той вече натискаше звънеца.

— Съвсем точен си — каза му, когато отвори.

— Точността с една от добродетелите ми.

И той бе облечен небрежно. Досега Клер го бе виждала само с костюм. Тази вечер бе с дънки, спортна риза, доста избеляло дънково яке „Левис“ и маратонки.

— Защо искаше да ме видиш?

— Ела тук.

— Защо?

— Тук навън мога да разсъждавам по-трезво. — Тя го погледна неразбиращо. — Обстановката вътре ми въздейства много особено — добави той.

Търговската зона само на няколко пресечки от „Френска коприна“ все още бе много оживена и шумна, но около фабриката улиците бяха тъмни и безлюдни. Когато Клер заключи и се обърна към него, Касиди крачеше напред-назад точно където бяха стояли протестиращите.

— Изглеждаш разстроен — отбеляза тя.

— И така може да се каже. — Той спря и се обърна с лице към нея. — Тази история с даренията...

— Вече ти я обясних.

— Да, Ясмин също ми я обясни. Но не звучи достоверно.

— Това си е твой проблем.

— Временно — рече той кратко. — В колко часа ми каза, че си отишла да вземеш майка си от „Феърмонт“ онази нощ?

Клер не бе очаквала тази рязка промяна на темата. От въпроса гърлото ѝ се стегна.

— Аз... казах ти, че не съм сигурна, но предположих, че е било около полунощ.

— Защо си се забавила толкова много?

— Моля?

— Андре Филипи казва, че ти се е обадил в единайсет. По това време на нощта би ти отнело около пет минути да стигнеш от „Френска коприна“ до „Феърмонт“. А на теб ти е коствало повече от час. Какво те е забавило?

— Касиди, казах ти, че съм стигнала там около полунощ. Това може да е означавало единайсет или единайсет и половина, не съм сигурна.

— Лъжеш! — Той удари с юмрук по отворената си длан. — Тръгнала си към „Феърмонт“, за да прибереш Мери Кетрин чак към дванайсет, защото не си говорила направо с Андре. Когато той ти се е обадил в единайсет, е оставил съобщение на телефонния ти секретар, нали? Ти си му се обадила по-късно.

Застана право срещу нея, а лицата им се приближиха.

— Не си била тук, когато ти се е обадил в единайсет. Тази вечер ми каза, че винаги вдигаш телефона, ако си вкъщи, нали? Андре ти е оставил съобщение на секретаря, за да не се тревожиш къде е Мери Кетрин, когато се прибереш и откриеш, че нея я няма.

Сърцето на Клер биеше до пръсване.

— Мога да ти обясня всичко.

— Спести си обясненията, писна ми от лъжите ти. Прав съм, нали? — Той сграбчи ръката ѝ. — Нали?

— Да, прав си — издърпа ръката си тя. — Имам навик да проверявам как е мама, когато се връщам. Онази нощ леглото ѝ бе празно и куфара ѝ го нямаше, така че разбрах какво се е случило. Тъкмо се канех да изляза да я потърся, когато видях, че лампичката за оставени съобщения свети. Веднага се обадох на Андре. Той ми каза, че е забелязал мама във фойето на „Феърмонт“, прибрал я в офиса си и я почерпил с шери. Когато стигнах в хотела, тя бе изтощена и напълно неориентирана, каквато е обичайно, ако пристъпът ѝ е по-тежък. Закарах я вкъщи и я сложих да спи. Това е истината.

— О, вярвам ти, Клер. Просто искам да знам къде, по дяволите, си била между края на църковната служба и полунощ. Може би си ходила два пъти до „Феърмонт“ в онази нощ? Веднъж да убиеш Уайлд и веднъж да прибереш майка си?

Тя не каза нищо.

— Всичко би могло да се случи в този отрязък от време, който се губи в разказа ти — повиши глас той.

— Разхождах се.

Той очевидно очакваше по-изкусна лъжа. Простотата на обяснението ѝ го свари неподготвен.

— Разхождала си се?

— Точно така. Разхождах се дълго. Сама. Из Френския квартал.

— По това време на нощта? — попита той скептично.

— Често го правя. Можеш да попиташ Ясмин. Тя постоянно ме закача за странните ми разходки.

— Ясмин би потвърдила всяка твоя лъжа.

— Не е лъжа, това е истината.

— И защо избра точно онази нощ за разходки?

— Бях разстроена.

— Да убиеш някого наистина е разстройващо.

Тя се извърна и се отправи към входа на „Френска коприна“.

— Не съм длъжна да понасям тези обвинения.

— Има си хас. — Той протегна ръка и я дръпна за ръкава. — Наистина ми писна от лъжите ти! Би трябвало вече да съм те закарал в полицията, където да ти вземат отпечатъците и да те пратят в ареста. Няма да изглеждаш толкова очарователна в затворнически дрехи, Клер. А и там бельото не е от каталога на „Френска коприна“.

Клер усети, че я побиват тръпки на ужас. Най-големият ѝ страх бе да я изпратят в затвора. Не страдаше от клаустрофобия, но не можеше да си представи да загуби свободата си. Нямахше да понесе да бъде постоянно надзиравана, да не може да взема решения, да е лишена от личния си живот и независимостта си.

Лицето на Касиди бе побеляло от гняв. Кичур от тъмната му коса бе паднал на челото му. Очите му проблясваха с настойчива пронизателност. За пръв път Клер изпита истински страх от него. Той можеше и да изгуби търпението си и да изпълни закана си. Трябваше тя да говори. И то веднага, защото не би могла да понесе нито една нощ, нито минута, нито секунда в затвора.

— Върнах се вкъщи след църковната служба...

— В колко часа?

Тя нервно приглади косата си.

— Кълна ти се, не знам точния час. Може би малко след десет.

— Да кажем, че е било така. Службата е свършила в девет и двайсет, движението е било натоварено, докато си се измъкнала от задръстването, може и да е станало десет.

— Хари беше с мама. Когато се прибрах, я пуснах да си ходи, въпреки че по-късно съжалих, че съм го направила. Чувствах се неспокойна. Опитах да поработя, но не можех да мисля за нищо друго, освен за Джексън Уайлд.

— Защо?

— Бях го гледала по телевизията, но това не можеше да се сравни с впечатлението да го видиш на живо. Той бе въздействащ оратор. Излъчваше такава сила, така контролираше съзнанието на публиката си! Въпреки че аз не бях съгласна с нито една от идеите, които проповядваше, бях впечатлена от излъчването му. Хората около мен бяха като омагьосани. До онази нощ аз не бях осъзнала напълно силата на неговото влияние. Изведнъж се изплаших, че той може

наистина да съсипе „Френска коприна“. Когато отидох до подиума и го погледнах в очите, се чувствах като Давид, изправен срещу Голиат.

Тя погледна Касиди умолително.

— Трябва да си наясно какво значи за мен моят бизнес, за да разбереш състоянието ми онази вечер. Мисля, че най-точното определение е паника. Всичко, за което бях работила така упорито, бе заплашено от една помитаща сила. Дори си представих как всичко, което съм изградила с толкова много старание и борба, се срива и унищожаваша.

— Мога да разбере това, Клер, дори по-добре, отколкото си представяш — каза внимателно Касиди. После отново очите му се впериха в нея. — Дотолкова заплашена ли се почувства, че да се промъкнеш в апартамента му и да го убиеш?

Тя извърна глава.

— Казах ти, отидох да се разходя.

— Ще трябва да измислиш нещо по-убедително.

— Това е истината! Чувствах, че стените ме задушават, не можех да мисля за нищо друго. Думите на Джексън Уайлд отекваха в ушите ми. Просто трябваше да изляза навън. — Изведнъж се обърна с лице към него. — Мога да те заведа.

— Къде?

— Ще повторим маршрута, по който минах онази нощ. Ще се опитам да вървя със същото темпо и ти ще разбереш защо съм изпуснала обаждането на Андре.

Той се намръщи, обмисляйки предложението ѝ.

— Добре. Накъде?

Подхвана лакътя ѝ, когато тръгнаха да пресичат улицата. Повечето сгради от тази страна на Конти Стрийт бяха изоставени и тъмни. Входовете им тънеха в дълбоки сенки и изглеждаха зловещо. Почти навсякъде прозорците бяха покрити с решетки или мрежи.

— Не те ли е страх да се разхождаш сама тук през нощта, Клер?

— Не, изобщо. — Тя го погледна. — Теб страх ли те е?

— И още как. — Той бързо се огледа. Тя се засмя и го дръпна да не стъпи в една дупка на тротоара. — Виждам, че познаваш района много добре.

— Естествено, израснала съм в този квартал, играла съм по тези тротоари. — Тя му посочи една фабрика с розови навеси над

прозорците. Тук правят невероятно вкусни бонбони. Когато бях малка, понякога раздавах на децата от бракуваните кутии, които не ставах за продажба. На следващия ъгъл завиваме надясно.

Известно време вървяха мълчаливо. Отминаха сивата страда, в която в миналото се бе помещавал Върховният съд на щата Луизиана. Завиха по Ройъл Стрийт и Клер спря пред един антикварен магазин.

— Онази нощ спрях да разгледам тази витрина. Имаше една брошка с марказит и изумруд... Ето я там, на третия ред отзад, втората отляво — виждаш ли я?

— Красива е.

— И аз това си помислих. Дори реших да дойда отново някой от следващите дни, за да я разгледам отблизо, но така и не успях. — Тя постоя още няколко минути, загледала в бижутата. После тръгна.

От другата страна на улицата две ченгета току-що излязоха от близкия полицейски участък. Те кимнаха учтиво на Клер и единият я заговори на френски. Партньорът му само добави:

— Добър вечер, мис Лоран.

Изгледаха продължително Касиди, но дори и да го разпознаха, не го поздравиха по име.

Минаха покрай боядисаните в прасковено стени и зелени сенници на известния ресторант „Бренънс“, Клер усети, че Касиди я наблюдава много внимателно. Тя също се втренчи в него.

— Не си женен, нали, Касиди?

— Личи ли?

— Не. Но повечето жени не биха търпели подобно работно време. — Тя се постара изражението ѝ да не се промени, но вътрешно се зарадва, че не е увеличила греховете си с това, че се е целувала с женен мъж.

— Бях женен — уточни той. — Но провалих брака си.

— Съжаляваш ли?

Той сви рамене.

— Не съжалявам за нея. Така се получи по-добре и за двама ни. Може да се каже, че съм бил повече женен за кариерата си. Нещо като теб. — Той замълча, давайки ѝ възможност да направи някакъв коментар.

Вместо това тя зададе нов въпрос.

— Имаш ли деца?

— Не. Така и не намерихме време за това. Предполагам, че и това в крайна сметка се оказа за добро. Не бих искал да травмирам децата си с развод. — Той спря пред една витрина и се загледа през дебелия ѝ стъкла. — Магазин за оръжие. Колко удобно.

— Нима не можеш да измислиш нещо по-хитро?

— Всъщност, като се замисля, ти си прекалено умна, за да си купиш пистолет толкова близо до дома си, и то в един квартал, където почти всички те познават.

Тя го погледна недоверчиво.

— Все пак си проверил, нали?

— Да — призна той.

След това спряха пред един магазин, в който се продаваха обици.

— Ясмин е една от най-добрите им клиентки — каза му Клер, докато той се взираше със страхопочитание в огромното разнообразие.

В този район магазините бяха луксозни и почти всички вече бяха затворени. Тишината на улицата ги обгърна. Бърбън Стрийт бе само на една пресечка, но все едно бе на сто мили. От време на време се дочуваше тромпет, свирещ протяжен джаз. Звуците се понасяха в знойната нощ, но после бързо се губеха в тъмнината — като души, тръгнали да си търсят подслон. Парапетите от ковано желязо на балконите подсилваха това усещане за изолираност. През красивите извивки на железните врати се виждаха вътрешни дворове, обрасли с мъх сълзящи фонтанчета, припукващи газови фенери и порутени тухлени стени, криеци много тайни.

Попаднаха на една котка, която си търсеше храна в торба с боклук на ъгъла. Две двойки, облечени спортно, вървяха бавно по улицата, смееха се, разговаряха шумно и постоянно отпиваха от коктейлите си, които си бяха взели в пластмасови чашки от кръчма. Един старец с дълга брада и съвсем неподходящо за сезона дебело палто невъзмутимо се облекчаваше в малка странична уличка. Елегантно облечени възрастни мъж и жена, хванати под ръка, ги задминаха, поздравявайки учтиво. Млад мъж, облечен в тесни черни дънки, с черно поло и силен грим мина забързан край тях, като пътъом изпрати на Касиди въздушна целувка с покритите си с алено червило устни.

Завиха по Сейнт Питърс Стрийт точно пред кафенето „Ройъл“. Клер посочи широката му тераса:

— Според мен то е най-хубавото във Френския квартал.

— Не, мисля да пийнем капучино на друго място — каза Клер, посочвайки му отсрещното „Кафе дю Монд“. Изчакаха да отминат колите, за да пресекат улицата. На ъгъла свиреше саксофонист и минувачите хвърляха монети в шапката му на тротоара. Кочияшът на един стар фойтон и един уличен художник, които явно бяха приключили с работата за деня, водеха приятелски спор за футбол.

— Съгласна съм с художника — отбеляза Клер. — Ако „светците“ подсилват защитната си линия, може и да стигнат до финалите тази година.

— Нима разбра какво си приказваха онези двамата?

— Ти не можа ли? — учуди се Клер.

Сънената кобила, впрегната във фойтона, имаше сламена шапка с яркорозови цветя. Клер погали муцуната ѝ, докато минаваше покрай нея.

— Нито дума. Когато се преместих тук, мина почти година, докато започнах да разбирам местния акцент. Все едно бях отишъл в чужбина.

— Моят акцент не ти създава проблеми.

— Но самата ти ми създаваш най-много проблеми.

Клер му посочи една маса на откритата тераса на „Кафе дю Монд“. Касиди ѝ отмести металния стол, за да се настани, и чак тогава седна срещу нея. Веднага се появи сервитьор с дълга бяла престилка, който свойски поздрави Клер.

— Мис Лоран, *bonsoir*. Очарован съм да ви видя тук.

— *Merci* — отвърна му тя, когато той се наведе да ѝ целуне ръка.

— Това е Клод, сервитьорът — представи го тя на Касиди. — Една порция понички, Клод. И два пъти капучино.

— Да, мадам. — Той бързо се отправи към кухнята.

— Очевидно идваш често тук — отбеляза Касиди.

— Туристите развалиха това кафене, но мама го обожава, така че я вода поне веднъж седмично.

Клод донесе поръчката им. Мирисът на пухкавите прясно изпечени понички и ароматът на кафе веднага събудиха апетита на Клер. Тя захапа една поничка и невъзмутимо облиза пудрата захар от пръстите си. Погледна Касиди и се засмя на полепналата захар около устата му и му подаде салфетка.

Двамата бързо изядоха по една поничка и се отпуснаха мълчаливо, наслаждавайки се на аромата на кафето. Обаче Касиди прекалено бързо се върна към работата си.

— Онази вечер — започна той — колко дълго стоя тук?

— Предполагам около трийсет минути.

— Толкова дълго? — Той повдигна вежди.

— Тук е Френският квартал, Касиди. Точно като европейците, които са се заселили тук първоначално, и ние можем да удължим една вечеря с часове. Тук всичко е с по-бавен ритъм. Когато човек пресече Канал Стрийт, трябва да забрави американската деловитост и да опита да се порадва на живота си. Устоях на изкушението да изям втора порция понички, но си поръчах второ кафе и дълго го пих.

Тя направи знак на Клод и той подмени празните им чаши с пълни. Като гледаше как парата се надига, Клер каза:

— Онази нощ имах толкова много да обмислям. Джексън Уайлд бе само една от тревогите ми.

— Какво друго?

— Мама. Премислях кой ще се грижи за нея, ако нещо се случи с мен. Например, ако отида в затвора. — Тя го погледна дяволито, после сведе очи към кафето си и разлюля леко дебелия бяла чаша. — Също и за новия каталог. Винаги искам следващият да е по-добър от предишния, а се страхувам, че идеите ни ще пресъхнат.

— Този страх е типичен за всеки творец.

— Сигурно. Тревожих се и за Ясмин.

— Защо?

— Нещо лично. — Изражението ѝ го предизвикваше да я попита за тайната на приятелката ѝ, но той не го направи.

— Доста дълга разходка се получи. — Той се облегна на стола си и протегна крака. Старите дънки му стояха много добре, плътно обгръщаха бедрата му и подчертаваха формата им. Клер се опита да се съсредоточи върху думите му. — Предполагам, че ако попитам Клод, той ще се закълне в майка си, че си прекарала поне половин час тук онази вечер.

— Мислиш, че лъжа ли, Касиди?

— Не. Мисля, че ме доведе тук, за да видя как всички в този район те уважават и с какво ще се сблъскам, ако се опитам да те осъдя. Та ти се познаваш дори с кварталните полицаи. Един добър адвокат ще

изреди всички тези хора на свидетелската скамейка и дори да не могат да се закълнат, че си се разхождала във Френския квартал точно онази вечер, не биха могли да се закълнат, че не си.

— Това ли щеше да направиш, ако бе мой адвокат?

— Несъмнено. Ако прокурорът не разполага с неоспоримо физическо доказателство, бих успял да те представя като светица и бих объркал съдебните заседатели, отрупвайки ги с факти, които не са свързани със случая.

— Виждам, че знаеш всички номера.

Той стисна устни и лицето му сякаш помръкна.

— Да, всички номера.

Клер реши, че има още много неща за Касиди, които не знае. Във вестниците описваха само помощника на областния прокурор, не човека. Тя искаше да открие точно тази негова същност, да разбере какво причинява това внезапно мрачно и тъжно изражение, което се появяваше на лицето му от време на време. Но сега тя си имаше свои проблеми, за които да се притеснява.

— Все още вярваш, че аз съм извършила убийството, нали?

Касиди въздъхна, отмести поглед и сякаш се втренчи в статуята на Андрю Джексън на кон, която се виждаше на площада от другата страна на улицата. После опря ръце върху малката кръгла масичка и се наведе напред.

— Ето какво мисля, че се е случило. Мисля, че си планирала това убийство много отдавна — още откакто си прочела, че преподобният Уайлд ще идва в Ню Орлийнс. Купила си, взела си назаем или си откраднала револвер 38-и калибър. Отишла си на службата и там си се срещнала лице в лице с мъжа, когото си възнамерявала да убиеш. Вече те познавам достатъчно добре, за да съм сигурен, че имаш куража да направиш подобно нещо. Смятала си, че това е един почтен начин да убиеш някого, както прадедите ти са се срещали извън града и с цялата помпозност и тържественост са се дуелирали до смърт. Както и да е. Върнала си се у дома и си освободила Хари. Това е бил риск, който не се е оправдал, но в онзи момент ти си смятала, че ако се наложи, тя ще свидетелства, че ти си се прибрала къщи в десет. Отишла си до „Феърмонт“ и с помощта на Андре си влязла в апартамента на Уайлд. Застреляла си го, навярно в съня му. После си се прибрала у дома. Но случайността ти е изиграла номер. Мери Кетрин се е била измъкнала

от вкъщи. Открила си, че нея я няма и по ирония на съдбата си се върнала отново във „Феърмонт“, за да я прибереш. Обзалагам, се, че това здравата те е изнервило — да се върнеш на местопрестъплението толкова скоро.

— Това изобщо не е вярно. Не виждаш ли колко дупки има в теорията ти?

— Да, теорията ми все още е като сито. Затова и ти не си още в затвора.

Клер се съвзе от тази забележка за секунди, после попита:

— Как съм влязла в апартамента?

— Много просто, Андре ти е дал ключ. Докато Уайлд е вечерял, ти си се вмъкнала вътре. Може би си се скрила в някой гардероб. Той се е върнал, взел си е душ и си е легнал. Ти си го изчакала да заспи, после си го убила.

Клер поклати глава.

— В твоя сценарий има една основна грешка, Касиди. Никога не бих замесила свой приятел в убийство.

— Може да си го използвала, без той да знае.

— Като открадна ключ от рецепцията?

— Не, като се запознаеш добре с разположението на хотела. На седмия етаж има няколко ниши в коридора, където би могла да се скриеш, така че никой да не те види. Когато камериерката е влязла да пригответи леглото на Уайлд, ти може да си се промъкнала зад нея.

— Много находчиво.

Очите му изучаваха лицето ѝ.

— Да, Клер, много логично.

Тя отпи от вече изстиналото кафе, напрягайки се ръката ѝ да не трепери, за да не издаде нервността ѝ.

— Откъде съм можела да зная, че Уайлд ще се прибере в апартамента сам? Или съм възнамерявала да убия и мисис Уайлд, ако се наложи?

— И това не ми бе ясно отначало. Но само докато Джош и Ариел Уайлд не ми признаха, че „репетирали“ всяка вечер. Андре би могъл да ти каже за този техен навик. Така че ти си разчитала, че Джексън Уайлд ще се прибере сам.

— Уайлд не одобряваше каталога на фирмата ми и затова ме проклинаше от амвона си. Аз не одобрявах проповедите му и затова

съм го убила. Всъщност излиза, че аз съм по-малко толерантна и по-радикална от Джексън Уайлд. Поставяш ме на нивото на фанатиците, които ми се обаждат и заплашват живота ми.

Касиди реагира така, сякаш го бяха сръгали в слабините.

— Обаждали са се със заплахи за живота ти? Не си ми казвала за това.

Тя не бе възнамерявала да го направи и веднага съжали за думите си.

— Е, никой не взема на сериозно подобни заплахи по телефона.

Но Касиди очевидно не бе съгласен. Бързо се огледа наоколо, сякаш в сенките може да се спотайва убиец.

— Стояхме тук поне половин час — изправи се той. — Хайде да тръгваме. — Но тя не помръдна от стола си. Касиди я изгледа подозрително. — Какво има?

— Онази нощ отидох на още едно място, преди да се прибера. Ей там. — Тя посочи реката.

Прекосиха военния мемориал, който стигаше до павираната алея, наричана Лунната пътека. Под тях водите на реката приглушено се блъскаха в скалите. Светлините от отсрещния бряг се отразяваха по повърхността на водата, която миришеше на петрол, солена вода и тиня. Подухваше влажен бриз и Клер с облекчение го усети в косата и по кожата си. Беше нежен и лек, както обикновено на юг. Лунната пътека бе любимо място за туристи, просяци, проститутки, пияници, любовници. Но тази вечер малцина се разхождаха, наслаждавайки се на гледката. Когато отминаха доста разгорещена двойка, разположила се на една от пейките, Касиди избухна.

— Защо не ме улесниш и не си признаеш?

— Дори и ако не съм го направила?

— Благодаря, такива си имаме достатъчно. Вече четирима души се обадиха, че са убили Уайлд.

— Но аз очевидно се радвам на по-специално отношение.

— Тези четиримата периодично си признават за неизвършени престъпления — отвърна небрежно той. — Винаги проверяваме версиите им, естествено, но нито един от тях не е бил във „Феърмонт“ онази нощ.

Двамата спряха, за да погледат реката. След малко Касиди изтърси съвсем неочаквано:

— В съда има една служителка в архива. По-миналата вечер ме покани в дома си на спагети и секс.

Той я гледаше съсредоточено, очаквайки реакцията ѝ.

— Е, поне не си е хабила времето с празни приказки — вметна тя, прикривайки изненадата си.

— Всъщност това за секса се подразбираше.

— Ясно. А ти отиде ли?

— Да.

— О, и как беше?

— Страхотно. С много червен сос с миди.

Тя отначало не разбра думите му, после постепенно проумя, че той се опитва да се пошегува. Клер се насили да се засмее, но откри, че не може да понесе така ведро мисълта, че той е спал с друга.

— Спагетите бяха невероятно вкусни. Но сексът бе средна хубост.

— Сигурно много си се разочаровал — промълви Клер.

Той сви рамене.

— А няколко нощи преди това спях със съседката си. Беше доста бурно, но аз дори не съм сигурен как се казва тя.

Клер избухна:

— Опитваш се да ме впечатлиш със сексуалните си подвизи ли? Аз не съм свещеник. Не съм искала да ми се изповядваш.

— Просто си помислих, че може би се интересуваш от това.

— От къде на къде! — възмути се тя.

Той грубо я придърпа към себе си и притисна главата ѝ в дланите си.

— Защото двамата здравата сме загазили и ти го знаеш не по-зле от мен.

После я целуна.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Да целуне Клер, бе по-хубаво, отколкото да спи с десет други жени. Устата ѝ бе топла и сладка и езикът му би продължил безкрайно омайната целувка. Но не можеше... Касиди я пусна и отстъпи назад.

Тя леко се бе задъхала, полуоткрехнатите ѝ устни бяха влажни, но лицето ѝ изглеждаше съвсем спокойно. Клер умееше майсторски да прикрива емоциите си. Несъмнено тя бе развила това качество, след като ѝ се бе наложило бързо да порасне и да не се държи като дете. Беше ѝ се налагало да се справя с проблеми като възрастен човек и да взема отговорни решения на възраст, когато повечето момиченца още си играят с кукли.

Но, по дяволите, той се бе надявал да предизвика у нея някаква друга реакция! Беше ѝ разказал за двете свои похождения, а после се бе впуснал да я целува страстно. Защо сега тя не го ругаеше, защо не го зашлеви?

Беше спал с чиновничката от съда по същата причина, поради която бе отишъл и при съседката си — да потърси облекчение от непоносимото сексуално напрежение, което изпитваше. Но и двата му опита да прогони Клер от мислите си се бяха провалили. Въпреки че чиновничката от съда нетърпеливо бе търсила близостта им, голотата ѝ не му се бе сторила така възбуждаща, както фантазиите за Клер — съблечена и отдаваща му се.

Сега липсата на всякакъв отклик от нейна страна го разгневи. Той се чувстваше като в някакъв ад през последните дни. Беше крайно време и тя да се почувства по същия начин.

— Тук ли се отърва от оръжието?

— Какво?

Внезапният въпрос я свари неподготвена.

— Добре ме чу. Направо тук ли дойде от „Феърмонт“, за да хвърлиш пистолета в реката?

— Никога не съм притежавала пистолет.

— Това не е отговор на моя въпрос, Клер — повиши глас той. — Имаш толкова много приятели. Всеки от тях би могъл да ти намери револвер.

— Но никой не го е правил. Аз дори не знам как се стреля.

— За да простреляш някого в топките от близко разстояние, не се изискват специални стрелкови умения.

Тя скръсти ръце и въздъхна отегчено:

— Тук е хладно. Може ли вече да тръгваме?

Той бе напълно отчаян от държанието ѝ и от цялата ситуация. Въпреки това съблече сакото си и наметна раменете ѝ. Ръцете му се плъзнаха под косата ѝ, докато повдигаше яката ѝ, после се задържаха така ненужно дълго.

— Ако изобщо си идвала тук онази нощ, Клер, какво всъщност прави?

— Седнах на една от тези пейки и гледах реката.

Касиди бе готов да даде всичко, което имаше или се надяваше да има, само и само да научи истината, която се криеше в спокойния кехлибарен поглед. А докато това станеше, трябваше да си играе с огъня всеки път, когато бе близо до Клер.

— По-добре да тръгваме.

Извървяха цялото разстояние до „Френска коприна“ в мълчание. Когато стигнаха до вратата на Клер, той отрони съчувствено:

— Искрено те съветвам да си наемеш адвокат с опит в криминалните дела.

— Кога възнамеряваш да ме арестуваш?

— Много скоро. Историята ти е пълна със съвпадения. Даже и да не ме лъжеш за всичко, не казваш цялата истина. Може би прикриваш някой друг, не знам. Но не си честна с мен. Знам, че разчиташ на обстоятелствата, но при случаите за убийство няма ограничение за време. Докато не разрешим случая, аз ще продължа да търся. И рано или късно ще открия онази брънка, с която ще свържа цялата верига. — Той замълча за момент, давайки ѝ възможност да се защити, но за негово разочарование тя не проговори. — Наеми си адвокат, Клер.

Тя се взира в празното пространство известно време, после го погледна в очите. Беше възстановила невъзмутимото си изражение.

— Няма да го направя. Имам един адвокат на фирмата и един счетоводител. Предприятието се разрастваше бързо и се принудих да

ги наема, но дори и това направих с неохотата, че ще им отстъпя отчасти контрола върху нещо, което ми принадлежи. — Тя си пое дълбоко дъх. — Няма да поверя живота си в ръцете на някой непознат. За това какво е добро и какво не за мен се доверявам най-вече на собствените си инстинкти, а не на чужди съвети. Когато бях дете, социалните работници, съдиите, така наречените експерти постоянно ме убеждаваха, че за мен ще е най-добре да живея разделена от хората, които обичам. Е, те или ужасно са грешали, или съзнателно са ме заблуждавали. Така че аз нямам доверие на тази система, Касиди. — Тя свали сакото му от раменете си и му го подаде. — Благодаря ти за съвета, но не ми трябва адвокат.

— Както решиш — ядоса се той. — Но мисля, че правиш голяма грешка.

— Е, тя си е само моя.

— И не напускай града.

— Вдругиден заминавам за Мисисипи.

Това му дойде като гръм от ясно небе.

— За какво, по дяволите?

— Там ще правим снимките за пролетния каталог.

— Отмени ги или ги отложи.

— И дума да не става, тези снимки са насрочени от седмици. Наети са всички необходими хора. Ясмин не може да промени уговорките. Във всички случаи трябва да снимаме преди есента, за да се вижда свежа зеленина. Не можем да правим пролетен каталог на фона на пожълтели листа. Възможностите ти са ограничени, Касиди. Или ме арестувай, или трябва да ме пуснеш на снимките.

Ръцете му бяха вързани — и двамата го знаеха. Без доказателство, на което да основе обвинението си, той не можеше да я задържи, както не можеше да задържи Джош и Ариел Уайлд.

Тя долови колебанието му и се усмихна.

— Лека нощ, Касиди.

— По дяволите, това те забавлява, нали? — Той стисна брадичката ѝ, а пръстите му се забиха в бузите ѝ. — Слушай — наведе се той заплашително към лицето ѝ, — досега правех всичко възможно, за да се усъмня във вината ти, но повече няма да се насилвам да го правя, разбра ли? — Той се наведе още по-близо: — Разбира се, че ми се иска да те изчукам, но това да не те успокоява. На първо и най-

важно място поставям отговорността си да осъдя убиеца на Джексън Уайлд. Не допускай грешката да забравиш това, Клер. За теб всичко може да е само игра, но отсега нататък аз ще играя не по правилата.

Тя се дръпна от ръката му и го отблъсна.

— Благодаря за кафето и поничките, мистър Касиди.

Клер бързо влезе във „Френска коприна“ и затръшна вратата в лицето му.

* * *

Ариел Уайлд ядосано захвърли списанието настрана. Беше късно, а тя се чувстваше адски изнервена. Мъжът от Ню Орлийнс ѝ бе обещал да се обади тази вечер, колкото и късно да е. А отдавна минаваше полунощ.

На долния етаж Джош свиреше на пианото. Не бе спирал от часове. Ариел мразеше класическата музика, не намираще никаква мелодия в нея. Всичко звучеше по един и същ начин. Какъв бе смисълът да я слуша човек, след като дори нямаше текстове? Не можеше да си представи как е възможно някои така да се задълбочават в тази музика. Но когато свиреше класическите си пиеси, Джош забравяше всичко останало — не се сецаше за ядене, за спане, дори за секс.

Не че сексът ѝ липсваше, сега тя се бе концентрирала върху по-важни неща. Демонстрацията пред „Френска коприна“ се бе оказала пълен провал. Тя искаше хората ѝ да изглеждат като кръстоносци, отправили се на вдъхновена от Бога мисия. Вместо това онази луда старица ги бе накарала да изглеждат зловни и глупави. Всички медии подробно бяха отразили случилото се, но историята бе предадена като любопитен факт. Ариел Уайлд нямаше да позволи да ѝ се присмиват!

За да възстанови добрия си имидж, тя бе дала интервюто за Си Ен Ен, което по собствената ѝ преценка бе преминало изключително добре. Без да казва нищо направо, тя бе загатнала, че Клер Лоран е страхливка, която отказва да участва в дебат с нея, че е основната заподозряна за убийството и че тя и всички други, свързани с „Френска коприна“, са аморални личности, достойни за презрение. За късмет един от последователите на църквата, родом от Ню Орлийнс, ѝ бе

разказал, че Клер е незаконородена. Ариел възнамеряваше да продължи темата за това как аморалността ражда аморалност.

Но Клер Лоран бе направила изявление по Си Ен Ен днес — изглеждаше царствено като принцеса и говореше с уверен протяжен глас, който сякаш бе омагьосал водещия, а вероятно и повечето зрители. Думите ѝ бяха точни и недвусмислени, без да звучат агресивно. Тя бе отхвърлила клеветите на Ариел като бръщолевения на човек, който страда от дълбока заблуда, но бе подчертала, че ще предприеме законови мерки, ако атаките срещу семейството ѝ продължат.

Така за втори път тя бе изкарала хората от църквата на Джексън Уайлд да изглеждат като група фанатизирани глупаци. Ариел просто не можеше да го понесе. Всеки, който се държи така спокойно и овладяно като Клер Лоран, би трябвало да има някакви тайни. Защо иначе би издигала такава стена около себе си?

Сега Ариел бе възложила на един свой приближен в Ню Орлийнс да държи под око съперницата ѝ и да ѝ се отчита ежедневно. Когато телефонът на нощното ѝ шкафче звънна, тя веднага го грабна. Беше мъжът, когото очакваше.

— Улучихме десетката още от първия опит — доволно заяви гласът отсреща. — Колкото и да го отрича по телевизията, тя все още е основната заподозряна. Касиди пак ходи да говори с нея тази вечер.

Ариел доволно се облегна на купчината възглавници.

— Наистина ли? Колко дълго я разпитва?

— Разхождаха се из Френския квартал.

Колкото повече слушаше за последната среща между Клер Лоран и красивия сексапилен прокурор, толкова по-бързо препускаха мислите ѝ. Тъй бе заета да анализира чутата информация, че едва не пропусна най-ценната част от разказа.

— Моля? — прекъсна го тя. — Какво казахте?

— Точно така, мисис Уайлд, чухте ме правилно. Те се целунаха.

Ариел възбудено изслуша целия разказ, без повече да го прекъсва.

— Благодаря — каза тя, когато мъжът млъкна. — Обадете ми се веднага щом има нещо ново. Искам да знам всичко. Запомнете, вие сте моите очи и уши. — После, сякаш се сети нещо, добави: — И Бог да ви благослови, ще се моля за вас.

Джош влезе в стаята точно когато тя затваряше телефона.

— Кой се обажда по това време? — Той издърпа фланелката си през глава и започна да се съблича.

— Мъжът от Ню Орлийнс, който организира демонстрацията пред „Френска коприна“.

— Какво фиаско — измърмори той, докато изуваше маратонките си.

Ариел не знаеше думата фиаско, но по звученето ѝ разбра, че е нещо неприятно, и прие критиката му лично.

— Как можехме да предположим, че майката на Клер, онази изкуфяла старица, ще се престраши да излезе срещу враждебна тълпа?

Джош се засмя добродушно и се пхна в леглото до нея.

— Искаше фойерверки, а получи пунш и курабийки.

— Не е смешно — сопна му се тя и отхвърли ръката, с която той бе обгърнал кръста ѝ. Отметна завивките, стана от леглото и си запали цигара — навик, който бе подновила след смъртта на Джексън, след като вече не можеше да ѝ забранява нищо. Отвори пакет шоколадови десерти и бързо натъпка един в устата си.

— Искам още утре да тръгнем на път — каза тя на Джош с пълна уста. — Ще обиколим няколко града и ще изнесем по една служба във всеки. — Сега вече мислите ѝ препускаха с бясна скорост. — Ще ги направим специални служби, чиято цел е да съберем поддръжниците си в обща молитва за бързото залавяне и осъждане на убиеца на Джексън Уайлд.

Джош изстена, опря ръка в челото си и притвори очи.

— Ариел, тези неща се планират предварително. Трябва да се наемат зали...

— Не ме интересува къде ще ги проведем, ако ще да е по стадионите. Искам само да дойдат много хора, да има много репортери, ти да си там — завърши тя, като го посочи с пръст — и да изглеждаш съсипан от скръб.

— Ще трябва да взема назаем гримове ти.

— Върви по дяволите!

Тя се върна в леглото, но не преди да е изпила две хапчета разслабително, за да е сигурна, че ще се отърве от калориите, които току-що бе погълнала. Когато Джош се притисна към нея и докосна гърдите ѝ, тя измърмори:

— Не сега. Имам толкова много да обмислям.

— Няма да е голяма загуба — въздъхна примирено Джош. — Тъй си отслабнала, че кокалите ти тракат, когато се любим.

— Да те...

— Точно това имах предвид, но... — Той се изкиска и зарови глава във възглавницата си. Ариел бе прекалено превъзбудена, за да заспи. През деня поглъщаше толкова много кафета, че рядко успяваше да дремне повече от три-четири часа на нощ. Тъмните сенки под очите ѝ вече не се нуждаеха от много подсилване с грим.

Премисли отново всичко, което знаеше за Клер Лоран. Аристократичната кучка — висока, слаба, елегантно облечена. Класическа хубост. Тя бе точно типът жена, който Ариел винаги се бе старала да стане, макар да знаеше, че е абсурдно, защото то не е в гените ѝ. Можеше да се напъва до второто пришествие, но никога нямаше да постигне тази изискана елегантност, с която или се раждаш, или не.

Клер Лоран си правеше дълги разходки из Френския квартал с помощника на областния прокурор Касиди, който винаги гледаше Ариел с подозрение и зле прикрита неприязън. Той сякаш усещаше, че колкото и често да се къпе, Ариел никога не се чувства напълно чиста. Той бе целунал Клер Лоран! Срамота! Мислите за това как би могла да използва тази информация, сега я караха да се чувства в приповдигнато настроение и почти компенсираха разяждащата я завист.

Онази долна кучка го бе омаяла, точно така беше! Дали той не смяташе, че такава надута особа като Клер Лоран не е способна да извърши убийство? „Помислете си пак, мистър Касиди!“, заплаши го мислено Ариел.

Беше безспорно, че той е изневерил на служебните си задължения. Утре сутринта, още преди да свика пресконференция, на която да обяви за най-новата проява на „Часа за молитва и възхвала с Ариел Уайлд“, тя трябваше да проведе един по-важен телефонен разговор.

* * *

Бяха предупредили Касиди, че шефът е бесен, така че, когато Тони Краудър го извика в кабинета си, той не се изненада.

— Очаква те — усмихна му се съчувствено секретарката. — Влизай направо.

Касиди си придаде спокоен вид.

— Добро утро, Тони. Искал си да ме видиш?

Краудър се втренчи в него иззад бюрото си. Касиди седна и кръстоса крака.

— Радвам се, че ме повика, защото искам да обсъдя нещо с теб.

— Отстранявам те от случая „Уайлд“.

— Какво? — Касиди тропна толкова силно с крак по пода, че чашата с кафе на Краудър изтрака в чинийката.

— Добре ме чу. Вече не работиш по този случай. Прехвърлям го на Нанс.

— Не можеш да го направиш!

— Вече го направих. Или по-точно ще го направя веднага след края на тази среща. Който вече настъпи.

— Как ли пък не! — Касиди скочи на крака. — Защо правиш това?

— Ще ти кажа защо — извика Краудър. — Бял ден не виждам заради този случай. Постоянно ми звънят. Кметът, градските съветници, съдиите. Особено онзи тъпанар Харис! Конгресмени! Дори и откаченият ни губернатор не пропусна да се включи. Джексън Уайлд вече ми излиза през носа и това положение ми писна. Искам всичко да приключи възможно най-бързо, а ти все още не си направил нищо.

— Опитвам се.

— С Клер Лоран ли?

Касиди предпазливо прецени блясъка в очите на шефа си. Гневът, който го бе обзел, започна да се смесва с притеснение.

— Не само с нея.

— Какво по-точно се „опитваш“ да направиш с Клер Лоран?

— Това ми звучи като въпрос с подтекст.

Краудър се протегна към чашата с кафето си и отпи от нея, без да отмества погледа си от Касиди.

— Тази сутрин ми се обади Ариел Уайлд.

— Аха, започва да ми става ясно — каза Касиди и взе да диша по-спокойно. — Тя ти е напомнила, че още не сме арестували убиеца

на мъжа ѝ, и ти си изпитал нуждата да си го изкараш на някого. Това ли е?

— Отчасти, но не напълно.

— Е? Какво друго?

— Ходил ли си на романтична разходка с Лоран из Френския квартал снощи?

Въпреки че сърцето на Касиди отиде в петите при този въпрос, той се опита да запази спокойното си изражение.

— Ходих във „Френска коприна“, за да задам на мис Лоран въпроси, свързани с информация, която бях получил от други източници. — Той обясни за телефонните разговори и несъответствието във времето. — Мис Лоран твърдеше, че през въпросния отрязък от време е отишла да се поразходи, за да се успокои, след като се е изправила лице в лице с Уайлд на службата същата вечер. Предложи ми да повторим маршрута ѝ, за да засечем колко време ѝ е отнело.

— И това е включвало отбиване в „Кафе дю Монд“?

— Да.

— И разходка по Лунната пътека?

— Също.

— Където може би се е отървала от оръжието на убийството?

— И аз направих това предположение пред нея — оправда се Касиди.

— А тя какво каза?

— Твърди, че никога не е притежавала каквото и да било оръжие и не знае как се стреля.

— Не трябва кой знае какви познания, за да простреляш някого в топките от близко разстояние.

— И това ѝ казах — засмя се Касиди.

— Намираш това за смешно?

— Не, засмях се, защото това е пример колко сходно разсъждаваме.

— А, така ли? Но аз никога не съм флиртувал със заподозряна.

Касиди рязко погледна Краудър.

— Нито пък аз!

Не така се е сторило обаче на шпионина на Ариел Уайлд.

— Шпионин? Какво, за бога, говориш?

— Нашата скъпа мисис Уайлд е накарала един от приближените си да държи под око Клер Лоран и да я информира за всичко уличаващо или подозрително. Засега единственото подозрително нещо, което тя е направила, е, че е отишла на среща...

— Не беше среща!

— ... с един мъж, който много вероятно е да се наложи да бъде прокурор срещу нея в съда. Само че аз елиминирам тази вероятност, като те отстранявам от случая.

— Не можеш да ми отнемеш разследването — извика Касиди. — Обясних ти защо тръгнахме на тази разходка.

— Не си играй с мен! Човекът на Ариел Уайлд ѝ е предал всичко много подробно. Тя ми преразказа какво сте правили. Ти си наметнал Клер Лоран със сакото си. Прегърнал си я. Целунал си я. Не го ли стори?

Касиди кимна сковано, но Краудър продължи да настъпва:

— Според съгледвача не е било просто лека целувка по бузата.

— Не — каза Касиди. — Не беше.

— Боже господи! — Краудър се изправи и тропна с юмрук по бюрото. — Къде ти е бил умът?

Касиди сведе глава, после отрони напрегнато:

— По дяволите! Ясно ми е как може да е изглеждало на човек, който не знае обстоятелствата. Аз я разпитвах, Тони.

— С езика си ли?

С много по-мек и убедителен тон Касиди каза:

— Опитвах се да открия празнини в защитата ѝ, да разбера какво не е наред в историята ѝ?

— Значи си сигурен, че нещо не е наред?

— Почти съм сигурен. Не зная дали лъже, за да защити себе си или някой друг, но не казва цялата истина. За съжаление, не мога да я арестувам въз основа само на инстинкта си.

— За съжаление? — Областният прокурор го изгледа изпитателно с поглед, на който нищо не убягваше. — Да не би да се опитваш да ме убедиш, че не намираш тази жена за привлекателна?

— Намирам я за изключително привлекателна. — Касиди го гледаше право в очите.

Краудър седна на стола си и прокара ръка по вече оредяващата си коса.

— Трябваше да стана зъболекар, както настояваше майка ми — въздъхна безпомощно той. — Е, поне не ме лъжеш. Но щях да разбера и да беше опичал, вече се носят слухове.

— Какви слухове?

— За това, че си омагьосан от мис Лоран. Глен се е оплакал на шефа си, той дойде да говори с мен.

— Божичко! — възкликна Касиди сърдито. — Глен няма право...

— По дяволите, има право! Това е и неговият случай, забрави ли? Не желае случаят да бъде прецакан от някой прокурор, който е загубил ума си. Не искам да постъпвам така с теб, момче, но ти не ми оставяш избор. Трябва да те отстраня от случая.

— Не го прави, Тони. — Касиди се надигна от стола си и се наведе над бюрото на Краудър. — Този случай ми трябва. Ще отведа убиеца в съда и ще го осъдя. Кариерата ми зависи от това. Няма да пропиляя тази възможност за нищо на света.

— Дори и заради жената, в която си влюбен?

— Особено пък заради подобни емоции.

Краудър се взира в него известно време.

— Звучиш убедително.

— Така е. — Касиди се поколеба дали да засегне една тема, която никога не споменаваше. Но предната вечер той бе заявил на Клер, че оттук нататък ще се стреми с всички сили да спечели. Трябваше да убеди и Краудър в това. — Тони, сигурно си се чудил защо от адвокат съм решил да стана прокурор.

— Намирах за странно да замениш добре платената адвокатска практика с фиксирана държавна заплата. Но след като видях колко дела си спечелил и колко си загубил, реших, че е истински късмет, че ще работиш за мен, и не полюбопитствах за причините. Защо да го коментираме сега?

Касиди закрачи нервно из кабинета.

— Както сам каза, аз имах доста доходна практика като адвокат. Имах зад гърба си впечатляващ брой спечелени дела и в съда, и при споразумения. Както и да е, моите клиенти запазваха свободата си и аз бях доволен и уверен в способностите си.

— Познавам този тип адвокати.

Касиди кимна намръщено и продължи:

— Един клиент ме нае да го защитавам. Беше истинско копеле, а списъкът с предишните му престъпления бе по-дълъг от ръката ми. Беше осъждан веднъж, но излежал съвсем малка част от присъдата си и го пуснали на изпитателен срок. Няколко седмици по-късно той ми се обади. Каза ми, че му препоръчали да се обърне към мен. Чул, че не ме е страх от никакви дела, и бил уверен, че ще го защитя, за да не отиде повторно в затвора. — Касиди спря, притваряйки очи за момент. — Най-ужасното бе, че и аз бях уверен в същото. Този път бе обвинен в опит за изнасилване, макар че жената бе успяла да избяга. — Спря да крачи и се взря през прозореца. — Жертвата бе около двацет и две годишна, красива, с хубава фигура. Клиентът ми я бе нападнал, когато тя си тръгвала от работа по здрач. Аз не можех да отричам — бяха го хванали буквално със смъкнати панталони на половин пресечка от сградата. Прокурорът отхвърли всички предложения за извънсъдебно споразумение. Той искаше да тикне моя човек зад решетките. Случаят стигна до съд. Аз можех да разчитам единствено на триковете и уменията си, които до този момент вече бях превърнал в изкуство. — Касиди стисна юмруци и се замисли за миг. — Нямах никакви морални задръжки. Когато приключих с кръстосания разпит на жертвата, съдебните заседатели бяха напълно убедени, че момичето пред тях е курва, която съзнателно е носела миниполи на работа, за да съблазнява колегите си. Дори си спомням, че се бях зарадвал, че е с големи гърди, защото това подкрепяше тезата ми. Погрижих се и съдебните заседатели да обърнат внимание на гърдите ѝ, за бога. — Той потърка очи, опитвайки се да изтрие натрапчивия спомен за разплаканата млада жена, която бе разпънал на кръст на свидетелската скамейка. — Аз я съсипах, сринах репутацията ѝ, убедих всички, че е обичала да дразни мъжете край себе си и че просто този път бе прекалила и си бе получила заслуженото. — Касиди свали ръка от очите си и се взря невидящо пред себе си. — Беше брилянтно организирана защита. Не пропусках да информирам медиите за всяка пикантна подробност и после се възползвах от интереса им в най-пълна степен. Ако съдебните заседатели бяха решили, че клиентът ми е виновен, винаги можех да представя нещата точно по обратния начин и да оспорвам присъдата, защото процесът е бил повлиян от пресата. Но те се произнесоха, че клиентът ми е невинен! — Гласът му ясно показваше недоумението, което все още изпитваше при мисълта за това дело. — Съдебните

заседатели се бяха хванали на моето представление. Те оправдаха кучия син.

— Направил си това, за което са ти плащали — вметна Тони.

— Това не е извинение.

— Половината от гилдията бяха те потупали по рамото, завиждайки на успеха ти.

— Успех? Безскрупулно манипулиране на мнението на съдебните заседатели и подигравка с ролята на адвоката на защитата?

— Така не си минал от другата страна — каза Тони. — Колко време мина оттогава, пет години или повече? Забрави го, Касиди. Простено е да допуснеш една грешка.

— Може би щях да мога, ако това бе всичко.

— О, по дяволите! — Краудър се облегна изтощено назад.

— Две седмици след като го бяха оправдали, клиентът ми отвлякъл едно единайсетгодишно момиче от двора на училището, откарал я до някаква изоставена част на градския парк и там я изнасилил, гаврил се с нея и накрая я удушил с трикото ѝ. И това са само престъпленията му, които имат правно наименование, останалото бе неопишуемо.

Краудър мълча няколко минути.

— И тогава си затворил адвокатската си кантора.

Касиди се обърна с гръб към прозореца и погледна шефа си в лицето.

— Затворих адвокатската си кантора, приключих с живота си, освободих жена си от петното да бъде омъжена за мен и напуснах града. Затова дойдох тук.

— Където винаги си бил невероятно съвестен и упорит.

Касиди сви рамене, чудейки се дали някога ще успее да изкупи чувството си за вина. Дали ще извоюва присъда, която да компенсира погубения живот на малкото момиче. Дали ще е в състояние да се изправи пред съкрушените ѝ родители и да им каже: „Изкупих вината си, поправих се“. Не, но можеше да продължи да се опитва.

— Никога вече няма да проявя небрежност в работата си, Тони. Никога няма да позволя на някой психопат да се измъкне, няма да пусна изнасилван или убиец на свобода сред нищо неподозиращите хора, повечето от които имат неоправдано голямо доверие в нас и правната система.

— Доверието им невинаги е неоправдано. От време на време успяваме да осъдим престъпниците.

Касиди вложи цялата си убедителност в погледа си.

— Няма да те изложат, Тони, защото не мога да си го позволя. Кълна се, че ще осъдя убиеца на Уайлд, който и да се окаже той.

Тони се поколеба известно време.

— Добре, давам ти още две седмици. Но смятай, че главата ти е на гилотината.

— Ясно. — Бяха се разбрали и Касиди не виждаше смисъл от празни приказки. И двамата щяха да се чувстват неловко, ако се впуснеше в благодарности.

Тръгна към вратата, но Краудър го спря.

— Касиди, трябва да съм сигурен. Ако недвусмислено се докаже, че Клер Лоран е виновна за убийството, ще можеш ли да се изправиш срещу нея в съда и да постигнеш присъда, която в случая би била доживотен затвор?

Касиди си бе задавал този въпрос, така че вече знаеше отговора.

— Разбира се, не бих се поколебал нито за миг.

Докато излизаше от кабинета, той се закле да спази това обещание пред Клер, пред Тони и пред самия себе си. При никакви обстоятелства нямаше да позволи на личните си чувства да повлияят на професионалните му задължения.

Излезе от сградата на прокуратурата и пресече улицата, за да влезе в полицията. Хауърд Глен седеше зад едно очукано, затрупано с папки, бюро, облегал се назад на въртящия се стол и подпрял телефонната слушалка между брадичката и рамото си. Касиди спря до бюрото му и се втренчи сурово в него.

— Ще се чуем по-късно — каза Глен в слушалката и затвори.

— Слушай — рече му уморено Касиди, — следващия път, когато имаш оплакване от работата ми, ела направо при мен и ми го кажи по мъжки. Няма смисъл да се жалваш пред шефовете. Поне това си дължим един на друг.

— Мислех, че прекият ми началник ще го пази в тайна.

— Мислел си, но не си бил прав — прекъсна го Касиди грубо. — Аз напълно контролирам емоциите си, влеченията си, цялата ситуация и адски побеснях, че ти е хрумнало да накараш да ме плеснат през

ръцете сякаш съм ученик. Не го прави повече. Ако имаш някакви проблеми, свързани с мен, можеш още сега да ми ги кажеш.

Глен премести цигарата си от единия ъгъл на устата си в другия, без да откъсва поглед от областния помощник-прокурор.

— Нямам проблеми.

— Добре. — Касиди погледна часовника си. — Почти дванайсет е. Ще те чакам следобед в кабинета си, за да обсъдим насоката на следващите ни действия.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Камбаните на катедралата „Сейнт Луи“ зазвъняха и младоженците излязоха, обсипвани с дъжд от ориз и благопожелания от роднини и приятели. Шаферките, облечени в ефирно розово, весело се сборичкаха за букета. Булката, в дантелена рокля и с було от тюл, спря за миг, за да целуне разплаканата си майка. Младоженецът, очевидно нетърпелив и малко изнервен от дългите сбогувания, с лекота вдигна съпругата си на ръце и я отнесе до дългата бяла лимузина, която ги очакваше.

Изад металната ограда, която обикаляше целия площад „Джексън“, Ясмин наблюдаваше романтичната сцена, изпитвайки едновременно копнеж и цинизъм. Тази сутрин бе прочела на светската страница на вестника, че конгресмен Алистър Петри и съпругата му ще присъстват на една сватба в късния следобед. Ясмин, която бе пристигнала в Ню Орлийнс предната вечер, бе отишла пеша от „Френска коприна“ до църквата и се бе настанила край оградата с надеждата, че ще успее да зърне любовника си.

Въпреки че го бе известила за пристигането си, той още не й се бе обадил. Беше се надявала, че той ще успее да уреди да прекарат една нощ заедно, преди тя да се отправи към Мисисипи за снимките на каталога. Не бе помръднала от телефона, но той не бе звъннал нито предната вечер, нито днес.

— Сигурно е бил прекалено зает да се приготвя за сватбата — измърмори си тя, докато наблюдаваше колоната официално облечени гости да се изнизва през високите тесни врати на катедралата.

Все пак, когато го забеляза, ядът й се изпари и сърцето й се сви от любов и копнеж. Той бе истинско въплъщение на Американската мечта — красив, чаровен, преуспял мъж... с обожаваща го съпруга до рамото му. Ясмин бе виж дала Бел Петри само на снимка. Жената на Алистър бе слаба и руса, красива по един малко блед, аристократичен начин и съвсем не така безлична, както Ясмин си я бе представяла.

При вида на Алистър и Бел заедно кръвта на Ясмин се качи в главата ѝ и тя усети как завистта пулсира във вените ѝ.

Докато се движеше из тълпата, ръкуваше се и се усмихваше безспир, той съвсем не изглеждаше така нещастен, както твърдеше, че се чувства. Напротив, беше напълно доволен и уверен — като човек, който върти света около малкия си пръст. Нито пък Бел изглеждаше лишена от брачно щастие.

Ясмин едва се овладя. Първият ѝ импулс бе да се втурне през портите и да се нахвърли върху мъжа, който я бе довел до такава ревност и отчаяние, че да се унижава да го шпионира отдалече. Представете си какъв шок би било за издокараните гости тя публично да изобличи Алистър Петри, най-изтъкнатия сред тях, като лъжец и прелюбодеец. Ако само можеше да им разкаже какво правеше този изтъкнат мъж в леглото!

Но с такава сцена би изложила и самата себе си като ревнива глупачка, а тя не бе готова за това. Отчаяно се вкопчи в последните си остатъци гордост, въпреки че би ѝ доставило огромно удоволствие да стане свидетел на унижението на Алистър.

Изпита поне малко удовлетворение, когато той я забележа. Реагира много комично — усмивката му се стопи, на лицето му се изписа ужас. Няколко секунди челюстта му остана увиснала, придавайки му много глуповат вид.

Докато се движеше покрай оградата, Ясмин не отдели поглед от ужасените му очи. Когато тя стигна до вратата, Алистър изглеждаше на ръба на припадъка. Ясмин си достави още малко перверзно удоволствие и тръгна право към него. Той облиза пресъхналите си устни. Ясмин го доближи дотолкова, че видя потта, която изби по челото му. В последния момент тя сви встрани и постепенно се отдалечи.

Тръгна по Чарлс Стрийт към центъра на града. Въпреки че ѝ се искаше да види реакцията на Алистър от срещата с нея, не се обърна нито веднъж.

Когато се върна във „Френска коприна“, Клер и Мери Кетрин вечеряха. Клер се извини, че не са я изчакали.

— Имам още толкова неща да свърша преди тръгването утре, че реших да отхвърлим вечерята по-рано.

— Няма значение, не съм гладна. — Ясмин влезе направо в спалнята си и я затвори плътно, за да подскаже на Клер, че не ѝ е до разговори.

Почувствала се на спокойствие в стаята си, тя даде воля на сълзите, които до този момент упорито бе потискала. През следващия час и половина се мятеше между бурен гняв и пълно отчаяние. В един момент си представяше как бавно и болезнено убива Алистър пред погледа на жена му, в следващия миг си мечтаеше как двамата се любят до пълна забрава.

Тя се отпусна на леглото изтощена и скри очи с ръката си. На вратата се почука леко.

— Не ми се говори сега, Клер — извика тя.

— Не бих те притеснявала, но пристигна нещо за теб.

Ясмин изтърча боса до вратата, Клер ѝ подаде дълга, тясна и плоска кутия. Без да забелязва съчувственото изражение на приятелката си, Ясмин взе кутията, благодари и затвори вратата. В кутията имаше една-единствена прекрасна роза, поставена върху тънка зелена хартия. Беше идеален, свеж и прелестен бледорозов цвят. Жестът бе толкова мил, че прониза душата ѝ, сърцето ѝ се сви от болка. Ясмин прегърна розата и се отпусна на възглавницата си разплакана.

След няколко минути иззвъня телефонът. Ясмин трескаво вдигна слушалката:

— Току-що я получих — каза тя, уверена кой се обажда, още преди да е чула гласа му.

— Скъпа моя...

Гласът му предизвика нов изблик на сълзи.

— Мислех, че ще си бесен, дето те подразних — каза тя.

— Отначало наистина бях — призна си той.

— Когато ме видя край оградата, изглеждаше сякаш си глътнал топка за голф.

— Нямахте да съм по-изненадан даже и булката да ме бе стиснала за топките. — Двамата се засмяха. После той каза: — Не мога да те виня, че ме шпионираш, Ясмин. Държах се като свиня. Цялото ми време и сили отиват за предизборната кампания. Толкова съм зает. Дърпат ме на хиляда различни посоки. Пренебрегнах те. Вярно, от

необходимост, но... Искам да ти кажа, че съжалявам. Бъди търпелива, скъпа моя. Когато изборите отминат, всичко ще е различно, ще видиш.

— Вие с Бел изглеждате толкова щастливи заедно, Алистър — промълви тя. Извинението му звучеше искрено, но тя все още не можеше да забрави двамата, хванати за ръка пред църквата.

— Бел може и да е щастлива — каза той. — Тя не изпитва такива страсти като мен. Като нас... Отдавна сме спрели да се любим, а на нея това дори не ѝ липсва. Единственото, което някога е искала, е да има съпруг с успешна кариера и красиви деца. Тя не знае какво означава истинска страст. Божичко — изстена той, — Ясмин, между вас двете не може и да става сравнение. Трябва да си сигурна в това.

— Да, не може да става сравнение — тя има теб, а аз не.

— Аз само живея с нея — каза той спокойно. — Сърцето ми не ѝ принадлежи. Не за нея си мисля всеки час. С теб искам да съм точно сега.

— Да се срещнем тогава — предложи тя нетърпеливо.

— Не мога. Цяла вечер сме ангажирани с тази сватба. Сега има прием, после парти за по-близките. За мен е важно да се срещам с тези хора, те са много влиятелни. Три четвърти от парите в Луизиана са тук тази вечер. Измъкнах се само колкото да поръчам розата и да ти се обадя.

— Утре заминавам, Алистър — каза тя, опитвайки се да не се разплаче. — Ще остана в Мисисипи поне седмица.

Той замълча за миг, после попита:

— В четвъртък вечерта ще можеш ли да дойдеш до Ню Орлийнс и после да се върнеш?

— Да, „Роузшарън“ е само на два часа път с кола. Доста каране ще ми се събере за една нощ, но копнея да те видя.

— Значи до четвъртък.

Уговориха се и Ясмин каза без дъх:

— Нямам търпение да се срещнем.

— Нито пък аз, но точно сега трябва да тръгвам. Бел ще ме потърси. Бях ѝ казал, че трябва да проведе един бърз делови разговор.

— Обичам те, Алистър.

— Оф, ето я, задава се! Вика ме да се върна при хората. До четвъртък!

Дори не ѝ каза довиждане, преди да затвори. Ясмин отчаяно остави слушалката. Стоя дълго на края на леглото, взряна неவிждащо пред себе си, вцепенена от отчаяние. Никога през живота си не се бе чувствала по-нещастна. Дори и розата вече не можеше да я разтуши. Толкова силно я бе притискала към себе си, че тя бе започнала да увяхва.

Най-после събра сили и отиде до тоалетката, където се втренчи в отражението си в огледалото. Дори и сълзите не бяха помрачили перфектното ѝ лице. Тя се огледа продължително и попита: „Защо си причиняваш всичко това, тъпа кучко?“.

Не беше честно. Алистър бе на прием, смееше се, пиеше шампанско, танцуваше, заобиколен от хора, които го намираха за възхитителен. А ето я нея: Ясмин, кралицата на модните подиуми и кориците на списанията, сама и ридаеща. „Какво не е наред?“, попита тя отражението си.

Мъжете са негодници. Всички мъже. От безотговорния ѝ баща, който бе изоставил майка ѝ, когато Ясмин е била още пеленаче, до любовника ѝ — всички бяха долни, окаяни, подли кучи синове, които рядко отговаряха за постъпките си. Но и рядко си получаваха заслуженото.

Разбира се имаше и изключения. Някои ги връхлиташе наказанието, което заслужаваха. Като Джексън Уайлд.

* * *

Клер миеше чиниите от вечерята, когато чу, че Мери Кетрин надава някакъв вик. Тя пусна гъбата в мивката и изтича в дневната. Мери седеше на едно кресло и четеше вечерното издание на „Таймс Пикаюн“. Лицето ѝ бе пребледняло и ръцете ѝ трепереха.

— Мамо! — извика Клер притеснена. — Какво има? — Тя се втурна към нея и грабна вестника от ръцете ѝ. — Божичко! — прошепна Клер, след като прочете само няколко реда от уводната статия.

— Наистина ли мистър Касиди смята, че ти си убила преподобния Уайлд, Клер?

— Той просто си върши работата, мамо.

— Вярно ли е, че те е целунал?

— Какво значение има? — запита Клер с горчивина. — Във вестника пише, че го е направил.

Мери Кетрин скри лице в дланите си.

— За всичко съм виновна аз. Моите грехове се прехвърлят на теб. Ако аз не бях съгрешила...

— Мамо, престани с това! — Клер я погали по косата. — Ти си била млада. Влюбила си се и си дала нещо от себе си. Не ти си прегрешила, другите са го направили спрямо теб.

— Но във вестника пише, че заради възпитанието, което си получила, ти си се опитала да прелъстиш прокурора, за да не те разследва. О, Клер, толкова съжалявам. Никога не съм искала да те съдят заради това, което съм направила аз.

— Това — Клер посочи вестника — е дело на една озлобена, подла и жестока жена. Ариел Уайлд се опитва да ме изкара виновна, за да отвлече вниманието от себе си. Мисис Уайлд не познава нито теб, нито мен. От значение ли е какво си мисли тя за нас? Нека си говори каквото си иска.

— Но другите хора, мистър Касиди... — Лицето ѝ се гърчеше от мъка. Тя прошепна бързо и заговорнически: — Само ако той бе дошъл за мен навреме, както ми обеща. Аз бях точна, бях си приготвила багажа. Сигурна съм, че трябваше да се срещнем днес. Но той не дойде и...

— Слушай, мамо. — Клер коленичи пред стола и хвана ръцете ѝ. — Хрумна ми чудесна идея. Защо ме дойдеш в Мисисипи с нас утре?

— В Мисисипи ли?

— Да, за теб ще е като ваканция. Няма ли да ти хареса да прекараш няколко дни извън Ню Орлийнс? — Напрегнатото лице на Мери Кетрин започна да се отпуска. Клер продължи: — Можем да вземем и Хари, за да ти прави компания, докато ние работим. Моля те, ела.

Мери Кетрин развълнувано докосна с ръка брадичката си и придоби вид на свенлива девойка, която току-що са поканили на танц.

— Е, Клер, ако наистина ти трябвавам...

— Така е, мамо. — Клер се изправи и ѝ помогна да стане. Бързо дръпна вестника настрана. — Можеш да започнеш да си приготвяш багажа още сега. Трябва да решиш какво искаш да вземеш. Аз ще се

обада на Хари да дойде да спи тук. Ще тръгнем рано сутринта. Наела съм един пикап, така че ще има достатъчно място за всички. Ще спрем да закусим някъде по пътя. Чудесно пътешествие ще си направим! Не сме ходили никъде заедно от толкова време!

— От толкова време — повтори Мери и тръгна към стаята си. — Ще си взема новата рокля.

— На всяка цена. Толкова ти отива синьото!

Веднага щом майка ѝ излезе от стаята, Клер грабна вестника и прочете скандалната статия. Бяха дълнопробни клевети, но успешно внушаваха на читателите, че издателката на скандалния каталог на „Френска коприна“ е жена с нисък морал, която се е опитала да прелъсти прокурора, за да не я обвинят в убийство.

Клер се опита да открие Касиди по телефона, но не успя. Като се поуспокои малко, реши, че е по-добре, дето не се бе свързала. И той нямаше да е доволен от написаното във вестника. Беше за предпочитане да се справят с тази ситуация поотделно, а не заедно, което би подхранило намеците на Ариел, че помежду им има неприемлива връзка.

Обади се на Хариет Йорк, за да ѝ съобщи за промяната в плановете, и след това на собствениците на хотела, за да ангажира още една стая. Щом Хари пристигна, Клер я остави да помага на Мери Кетрин с приготвянето на багажа и слезе в ателието си. Обади се на адвокатата си в Ню Йорк, който тъкмо отиваше на вечеря. Той търпеливо изслуша Клер, която му прочете почти цялата статия.

— Предупредих я да спре с клеветите срещу мен — каза Клер, когато свърши с четенето. — А тя продължава демонстративно да ме дразни и да ме предизвиква да я съдя.

— Точно това ме притеснява — каза адвокатът. — Тя иска да удължи враждата с теб и да се възползва от вниманието на медиите. Нищо не може да загуби, като те тормози. От друга страна, ти мразиш да пишат за теб в пресата. Освен ако не искаш личният ти живот да бъде още по-широко обсъждан...

— Не желая това.

— Тогава просто не ѝ обръщай внимание.

— По дяволите! — измърмори тя. — Знам, че си прав, но не трябва да отстъпвам пред нея. Каква полза от ултиматумите, ако не ги спазвам?

— Също като при звездите, които заплашват да съдят таблоидите за измислените истории, които публикуват за тях. Ако изпълнят закана си, само ще подхранят нежелания шум около себе си. Това е ситуация, от която няма печеливш изход. Не искаш ли да извадят мръсното ти бельо на показ, си с вързани ръце.

— Но как мога да ѝ позволя да си приказва каквото ѝ скимне за мен и семейството ми?

— Това е положението, Клер. Ако дори се опиташ да контролираш какво може и какво не може да се говори пред пресата, трябва да си готова за последиците. Ариел Уайлд веднага ще обяви, че ти защитаваш Първата поправка на конституцията за свободата на словото само когато ти изнася.

— Не бях го погледнала от тази страна — въздъхна Клер.

— Не бих се учудил, ако това е крайната ѝ цел — каза адвокатът. — С удоволствие би те уличила, че си противоречиш по отношение на цензурата.

Двамата обсъдиха въпроса още няколко минути и Клер обобщи:

— Значи наистина нямам друг избор, освен да продължа да не ѝ обръщам внимание.

— Това е моят съвет. Тя е голяма досадница, но не може да ти навреди особено.

— Изобщо не ме е грижа какво приказва Ариел Уайлд или който и да е друг за мен. Притеснявам се за мама. Когато някой обижда нея, това ужасно ме вбесява. Тя и Ясмин са единствените ми близки. Ако не сме сплотени, сме загубени.

— Знам го. Точно затова толкова се озадачих от другия проблем.

— Какъв проблем?

И той ѝ съобщи наистина лошата новина.

* * *

Двете мисис Монтейт, бяха почти еднакви на вид. Косата на Грейс бе с един нюанс по-тъмночервена от косата на Агнес, но освен това между двете приятно закръглени жени нямаше почти никаква разлика. Те бяха етърви, както обясниха на Клер, когато тя пристигна в малкия хотел, известен като „Роузшарън“.

— Мъжете ни бяха братя — поясни Агнес. — Загубихме ги почти едновременно.

— И вместо да се караме коя какво да наследи от къщата, решихме да се обединим — допълни Грейс.

— Обичаме да готвим. Беше съвсем естествено да превърнем хобито си в бизнес.

— Но домът ни не бе подходящ за хотел.

— Така че продадохме част от земята и с парите наехме известен дизайнер, който да промени къщата напълно.

— Е, очевидно не сте дали парите си напразно — каза Клер, като огледа просторното фоайе. Къщата бе обзаведена с довоенен разкош.

— Доста странна птица беше дизайнерът — прошепна Агнес. — Беше по-женствен и суетен от повечето ни приятелки.

— Агнес! — Грейс потисна кикота си. След това върна на Клер кредитната ѝ карта и се усмихна.

— Стаите ви са готови. В кухнята винаги има сокове, студени безалкохолни и закуски, ако някой изпусне обяда или вечерята. Закуската е между седем и осем и половина, но в трапезарията винаги има кафе. Обядът е студен бюфет. От три и половина до пет има чай и сандвичи. В пет отваряме бара, но за питиетата се заплаща, с изключение на виното за вечерята. Всеки си налива сам и се доверяваме на гостите да си отбелязват колко са изпили. Вечерята е официална, сервира се в седем и половина.

Клер много ги хареса и се надяваше, че никой от екипа за снимките няма да се възползва от гостоприемството и наивността им.

— Ще се опитаме да се съобразяваме с графика ви — каза тя. — Естествено, ако се забавяме понякога, надявам се, че можете да проявите малко гъвкавост.

— Разбира се, скъпа. Вие сте първите ни гости, които идват тук по работа. И двете сме толкова развълнувани. Единственото по-хубаво нещо, което може да ни се случи, е да дойдат да снимат филм тук — възкликна Агнес.

— Ние обожаваме каталога ви — допълни Грейс. — Когато пристигне по пощата, се караме коя първа да го разгледа.

— Радвам се да го чуя. — Клер не можа да сдържи усмивката си, но, слава богу, двете жени не я изтълкуваха като присмех. — Съдейки по това, което вече видях, домът ви ще е идеален фон за снимките.

Тя се бе впечатлила от пейзажа още когато се бяха отбили от магистралата по оградения от двете страни с дървета чакълен път до „Роузшарън“. Въпреки че есента щеше да настъпи всеки момент, зеленината край хотела бе съвсем свежа и още имаше много цъфнали цветя. Под сенките на дърветата имаше бели градински мебели.

Самата къща приличаше на сватбена торта. Стените отвън бяха боядисани в бледорозово. Отпред имаше шест бели колони в коринтски стил. Голяма веранда опасваше целия първи етаж, а балконът на втория я пазеше сенчеста и прохладна. Клер бе доволна от избора на Ясмин.

— Искаме престоят ви тук да е приятен — каза Грейс. — Запомнете, вие сте гостите, ще се съобразяваме с вашите желания.

Някакъв шум отпред на верандата привлече вниманието им. Един нисък слаб мъж с бял ленен костюм и жълта фланелка с якичка отвори стъклената врата и се появи тържествено.

— Клер! — възкликна той, когато я видя. — Боже! Тук е фантастично, скъпа! — Той я целуна по бузите, после вдигна светломера, който висеше на врата му, и погледна отчетената стойност. — О, ще станат страхотни снимки. Нямам търпение да започваме, стига да не се разгоня от тази жега. Вие, местните, как издържате на такъв климат? Но къщата е невероятна, наистина. Ясмин ми беше казала, ала я знам как преувеличава обикновено.

Леон бе един от най-търсените модни фотографи в Ню Йорк. По-голям от бърливостта му бе само талантът му в боравенето с осветлението и обективите. Когато не бърбореше превъзбудено и не сплетничеше, можеше да бъде много забавен.

Леон продължаваше да говори.

— Витата стълба е убийствена. Трябва да снимаме някое от момичетата, приседнало замечтано на нея. — Той застана в съответната поза. — Присвити очи, нали знаеш, ще снимаме отгоре. Може би в късния следобед, когато светлината струи под подходящ ъгъл. Да, да — плесна с ръце той. — Някоя е дълга коса, която да отметне назад. Влажни кичури по слепоочията. О, божичко, разтрепервам се само като си го помисля.

Останалите от екипа също влязоха, стоварвайки багажа си като изтощени войници.

— Боже, каква жегга! — възкликна една от манекенките и пристегна дългата си руса коса.

Фотомоделите бяха четири жени и двама мъже. Ясмин и преди ги бе използвала за каталога. Бяха весела групичка и всички си говореха на „ти“. Фелиша, Дейна, Лиз и Алисън — млади, пищни и чаровни. Кърт, единият от мъжете, имаше разкошна черна коса до раменете. Можеше да изглежда и като изтънчен европейец, и като опасен дивак. Другият мъж, Пол, бе рус и със сини очи. Той имаше по-момчешки вид.

Дизайнерката, която отговаряше за подбора на дрехите, бе известна в модната индустрия просто като Ру. Бе матрона на средна възраст с глас на бетонобъркачка. В устата ѝ неизменно димеше черна цигара с остра миризма.

Гримьорката бе една тиха азиатка с порцеланова кожа и очи като на кошута. Фризьорката пък, колкото и странно да изглеждаше, нямаше почти никаква коса — бе подстригана съвсем късо. За сметка на това носеше огромни обици, които висяха почти до раменете ѝ.

Помощникът на Леон, пълничък и с розово лице като на бебе, бе всъщност много експедитивен млад мъж, който се движеше като негова сянка.

— Може би трябва първо всички да се настаним в стаите си — предложи Клер. — Щом си разопаковате багажа, бих искала да обсъдя с Леон и Ясмин плана за снимките.

Агнес и Грейс Монтейт извикаха две момчета, които да помогнат на гостите за багажа. Преди всички да се разпръснат, Клер се обади още веднъж:

— Моля всички манекени да отидат на проба преди вечеря. Ру вече е поставила имената ви на моделите, които е избрала за всеки.

Разделиха се на три двойки. Клер не знаеше кой с кого спи, но не се поинтересува да научи. Ключките можеха да развалят атмосферата на снимките. Даже и да се разиграваха някакви драми по време на престоя им, тя предпочиташе да не научава за тях.

Мери Кетрин щеше да спи в една стая с Хари. Леон и помощникът му заемаха друга, а Клер и Ясмин щяха да си поделят последното свободно помещение. Гримьорката и дизайнерката бяха предложили да спят в близкото селце и Клер с радост прие, защото така се бе освободила стая за майка ѝ и Хари.

За щастие сега можеше да се съсредоточи върху работата си, без да се притеснява, че на Касиди може да му хрумне да разпитва майка ѝ. Това бе основната причина да настоява Мери Кетрин да не остане в Ню Орлийнс.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Клер стана рано и докато пиеше кафето си, обсъди с Леон, Ру и Ясмин снимките, които бяха планирали за деня.

— Какво ще кажеш да използваме старинната тоалетка в нашата стая за някоя от вътрешните снимки? — попита тя Ясмин.

Ясмин се съгласи ентузиазирано.

— Можем да снимаме момичето отзад, както се гледа в огледалото, и да се вижда отражението на един от мъжете, който я наблюдава откъм терасата. Ще спуснем прозрачните пердета, за да се различава само силуетът на мъжа.

— Това ще е подходяща снимка за онзи сутен без гръб — обади се Ру през кашлицата си.

— Звучи страхотно — въодушеви се и Леон. — Но нека изчакаме някой облачен ден за вътрешните снимки. Искам да се възползвам от разкошното слънце, докато го има.

Сутрешният сеанс мина чудесно. До обяд бяха приключили със снимките на три модела от колекцията.

— Ще продължим следобед — каза им Клер и всички с нетърпение се отправиха към сенчестата веранда, където Агнес Монтейт стоеше с един безжичен телефон в ръка.

— За вас е, мис Лоран. Някой си мистър Касиди. Казах му, че тъкмо сервираме обяда, но той настояваше.

— Знам го какъв е. — Клер взе телефона намръщена и изчака всички да влязат, преди да се обади. — Здравей, Касиди. — Гласът ѝ определено не звучеше дружелюбно.

— Как е в Мисисипи?

— Горещо е.

— Не толкова, колкото е тук.

— Така ли?

— Не се прави на невинна. Краудър ми разгонва фамилията.

— Заради статията във вестника ли?

— Прочете ли я?

— Точно преди да тръгна. Според Ариел Уайлд съм истинска курва, а?

— Толкова шум заради една бегла целувка!

Не беше точно „бегла целувка“, помисли си Клер, но се въздържа да го отбележи.

— Трябваше да помислиш за последствията, преди да ме докоснеш.

— Помислих си, но точно тогава последствията не ме притесняваха особено.

Клер почувства как остава без дъх. Обля я горещина и се отпусна на един плетен стол наблизо. Опита се да измисли нещо, с което да запълни неловката тишина, която последва, но Касиди продължи:

— Ариел се беше обадила на Краудър още преди да се изповяда пред пресата. Очевидно е накарала някой да те следи.

Мисълта, че непознат я наблюдава скришом, накара Клер да потръпне, сякаш я заляха с мръсотия.

— Дяволите да я вземат, защо не ни остави на мира! Защо ти не ни оставиш на мира?

— Виж, последните дни и на мен не ми бе никак лесно.

— Краудър заплаши да ме отстрани от случая.

— А ти не желаш това, нали?

— Не.

— Какъв е официалният отговор на Краудър за клеветите във вестника?

— Отрича всичко.

— Но как би могъл? — учуди се Клер.

— Те нямат доказателства, че съм те целунал. Тяхната дума срещу нашата! На кого мислиш ще повярват хората — на един религиозен фанатик или на областния прокурор?

— Краудър е съгласен да излъже, за да те защити?

— Не мен, той защитава прокуратурата. Той е политик преди всичко и е готов яростно да пази установения ред.

Клер се опитваше да асимилира чутото, когато ѝ хрумна една смразяваща мисъл.

— За да умилостивиш Краудър, ти сигурно си му казал, че си почти готов с доказателствата срещу мен. Това е единственият начин

да докажеш, че не си предубеден и че моите похвати на съблазнителка не ти действат.

— За бога, не! — каза той разпалено. — Съвсем не беше така.

— Наистина ли? — скептично попита Клер.

— Е, поне в известна степен. Това няма нищо общо с политическите игри на Краудър. Единственият човек, на когото трябва да доказвам нещо, съм самият аз. Аз пожелах да ми възложат този случай. Аз настоявах да ми го дадат. И сега, когато той е мой, аз съм отговорен за това да доведе убиеца на Джексън Уайлд в съда и да докажа, че е виновен. — С по-мек глас той добави: — Независимо кой е той. Ето защо...

— Ето защо какво? — притеснено го прекъсна Клер.

— Ето защо тази сутрин поисках разрешение за обиск във „Френска коприна“ и го получих.

Новината я прониза като остра болка. Мисълта, че някакви непознати ще ровят в личните ѝ вещи, бе непоносима.

— Не можеш да ми причиниш това, Касиди!

— Съжалявам, Клер, но трябва да го направя. Всъщност вече ме очакват там.

Той затвори, без да се сбогува.

Когато Клер се присъедини към групичката край бюфета, положи всички усилия да се държи непринудено, но очевидно не успя да заблуди никого.

Мери Кетрин я дръпна встрани.

— Всичко наред ли е, скъпа? Изглеждаш разстроена.

Тя стисна нежно ръката на майка си.

— Добре съм, няма проблеми.

— Мистър Касиди ти се обади, нали? Пак ли пита нещо за преподобния Джексън Уайлд?

— Не, нищо подобно. Харесва ли ти тук? Как прекарахте сутринта с Хари?

Мери Кетрин подхвана един дълъг разказ за сутрешните си занимания, но Клер не успя да се съсредоточи върху думите ѝ. Мислите ѝ през цялото време се въртяха около факта, че полицаите ще претърсват личните ѝ вещи. Бог знае какво щяха да си помислят работничките ѝ. Реши да се обади малко по-късно, за да ги увери, че няма защо да се притесняват заради обиска.

Този следобед Клер изпълни всичко, което се очакваше от нея, но в съзнанието ѝ постоянно бе картината с униформените мъже, които ровят в бюрата и чекмеджетата на Мери Кетрин, Ясмин и нейните собствени, които разлистват документите ѝ и тършуват в дрешниците.

Никога нямаше да прости на Касиди за това.

* * *

— Мила, знаеш ли къде са ми златните копчета за ръкавели?

Алистър Петри се появи откъм дрешника с разкопчана риза. Двамата с Бел трябваше след половин час да са на вечеря за набиране на средства за предизборната му кампания. Вече закъсняваха с тръгването. Когато Алистър се бе прибрал след следобедната си среща с избиратели, имаше съвсем малко време, за да си вземе душ и да се преоблече.

— Копчетата ти са на тоалетката ми, скъпи.

Бел седеше на една тапицирана с кадифе табуретка пред огледалото и прокараваше четката през късата си руса коса. Прическата ѝ бе една и съща още от гимназията — Бел поддържаше копринената мекота и блясък на косата си със скъпи процедури с горещо масло и ежемесечни подстригвания.

— Успя ли да видиш речта ми в метрото? — попита той, докато се приближаваше, закопчавайки ризата си.

— Не, скъпи. По това време се приготвих за вечерята. Сигурна съм, че си бил невероятно убедителен.

Той се протегна над рамото ѝ, за да вземе копчетата.

— Два телевизионни канала... — Алистър млъкна и дръпна рязко ръка, сякаш го бе клъвнала кобра.

Копчетата за ръкавелите бяха поставени върху миниатюрно парче дантела, което той веднага разпозна. Стомахът му се сви. Няколко непоносими минути той се бореше да не повърне върху кремове и парфюмите на Бел.

Очите му срещнаха нейните в огледалото. Съвсем спокойно тя закачи втората си диамантена обица.

— Открих ги в джоба на едно сако, което приготвих за химическо чистене. Съпругите имат навика да изпразват джобовете на дрехите,

преди да ги пратят за чистене или пране. Би трябвало да се сетиш и да си по-внимателен.

— Бел, аз...

— Ти какво, Алистър? — Тя се обърна и го погледна с толкова мило изражение, което в никакъв случай не можеше да е искрено. — Да не би да си започнал да носиш дамско бельо? — Тя повдигна за краищата малкия триъгълник от дантела. — Какъв беше терминът? Склонност към травестия?

Сега, когато се бе покопитил от първоначалния шок да види дантелените бикини на Ясмин върху тоалетката на жена си, той започна да се разгневява. И другите мъже си имаха разни връзки, но никога не се налагаше да дават обяснение заради тях. Защо той вечно трябваше да се прави на разкаян?

— Не ми говори по този начин, Бел.

— Добре тогава — каза тя и опъна ластика на бикините, преди да ги остави да паднат върху тоалетката. — Единственото друго заключение, което мога да си направя, е, че имаш извънбрачна връзка.

Тя се изправи и леко го бутна настрани. От всичките ѝ превземки, този високомерен жест го вбеси най-много. Само с няколко добре отиграни жестове и думи тя можеше да го накара да се чувства евтин, дребен и глупав.

Та той бе конгресмен на Съединените щати, за бога! Никой, дори и жена му, нямаше право да го унижава. Никога не би ѝ признал, че има любовница, камо ли да ѝ се извинява.

Бел извади една пищна шифонена рокля от дрешника и бързо я облече, пъхайки ръце в миниатюрните ръкави.

— Закопчей ми ципа.

Той дръпна ципа на роклята ѝ и тя се обърна с лице към него.

— Никога не съм била толкова глупава, та да вярвам, че не ми изневеряваш. Сигурна съм, че си бил и с други жени. Имаш любовница в момента, сигурно ще имаш още. Не това е въпросът обаче!

— Тогава защо да го обсъждаме? — попита той войнствено. Тя можеше дискретно да изхвърли бикините и да избегне грозната сцена. По цял ден му се насъбираха неприятности, трябваше поне вкъщи да му ги спестяват.

— Повдигнах темата, за да изтъкна отблъскващата ти глупост.

Алистър почервения от ярост.

— Слушай какво! Няма...

Тя вдигна спокойно ръце.

— Спести ми възмущението си, Алистър. Не можеш да си го позволиш. Слушай ме и запомни това, което ти казвам. — Тя леко присви очи и го прониза с поглед. — Щом аз съм открила, че си изневерил на брачната си клетва, и други ще могат да го сторят. Проявил си невероятна глупост и опасна небрежност. Рано или късно някой репортер ще надуши за твоята любовна история, точно както го направих аз. През цялата кампания успешно омайваш избирателите си. Създал си си един солиден и надежден кръг от гласоподаватели. — Тя спря, за да си поеме дъх. — Как мислиш ще реагират по-набожните от тях, като например последователите на Джексън Уайлд, ако научат, че ти си прелюбодеец? Даже и от гроба Уайлд продължава да вдъхновява много хора. Влиянието му все още може да се използва. Вече изрази публично възмущението си, че полицията все още не е открила убиеца му, и с това спечели точки. Но всичко ще се окаже напразно, ако образът ти на примерен християнин бъде опетнен. Нима си готов да жертваш хиляди гласове заради няколко часа... — Тя махна с ръка към бикините на тоалетката.

— Чукане. Нарича се чукане, Бел. — Той с удоволствие видя как лицето ѝ пребледнява и как тя цялата се стяга. — И ако ти не беше толкова дървена в леглото, аз нямаше...

— Спри! — Тя насочи показалеца си към гърдите му. — Не изкарвай мен виновна. Това си е изцяло твоя грешка, Алистър. Аз просто те информирам, че няма да понасям последиците от нея. Харесва ми да съм мисис Петри, съпругата на конгресмена. Такава и възнамерявам да си остана. Но ако те хванат, ако бъдеш разобличен като мъж, който изневерява и лъже, не очаквай от мен да те защитавам и да твърдя, че си чудесен съпруг и любящ баща. Няма да се правя на глупачка. Освен това — продължи тя, като понижи глас — знаеш много добре какво би означавало да оттегля финансовата си подкрепа за кампанията ти. — Алистър усети как кръвта оттича от лицето му, а Бел се усмихна. — Никой не знае, засега, че ако не беше помощта ми, ти никога не би спечелил първите си избори за Конгреса. Без моите финансови дарения няма да спечелиш и този път. Помисли си за това! А следващия път, когато изпиташ желание да чукаш — както

очарователно се изрази — просто упражни брачните си права. — Тя го потупа по колосаната му риза с грижливо оформения си маникюр. — Би било крайно недалновидно да продължиш да ме разстройваш, Алистър. Прекрати тази връзка. Веднага. — Тя се надигна на пръсти и докосна устните му в целувка. — Свършвай с обличането, защото ще закъснеем. Остави си няколко минути, за да кажеш лека нощ на децата. — Когато стигна до вратата на спалнята, тя се обърна и кимна към тоалетката. — И бъди така любезен да изхвърлиш онова, за да не ми се налага да го виждам отново.

Алистър кипеше от гняв и ярост, но не можеше да направи абсолютно нищо. Погледнато отстрани, бракът им бе идеален. Стига нещата да ставаха според желанията на Бел, животът им бе съвсем хармоничен. Но Алистър не хранеше никакви заблуди за съпругата си. Може и да изглеждаше крехка като парникова орхидея, но ако човек ѝ се изпречеше, ставаше зла като оса.

Беше прекалено предвзета, за да се наслаждава на добрия земен секс. Харесваше всичко да е чисто, подредено, организирано, планирано и контролирано. Тя не се бе ядосала, че той има любовница. Беше се разгневила от това колко ненавременна е връзката и че той не бе успял да я опази в тайна. Нещата се бяха изплъзнали от нейния контрол! Точно това я бе разгневило.

Алистър се доближи до тоалетката и вдигна дантелените бикини. Прекалено много пъти вече връзката му с Ясмин бе излизала извън границите на разумното. Той потрепери при мисълта, че някой обигран репортер може да надуши за връзката му с известната чернокожа манекенка. Но какво трябваше да прави той — да преживява само със стерилния, скучен секс в брачното ложе? Да стане абсолютно потаен след изборите? Беше невъзможно да не привлече вниманието по време на предизборната кампания — чувстваше се като гръмоотвод, който се забелязва отдалече.

Двете неща ставаха несъвместими. Трябваше да се откаже от едното. Не можеше да има всичко.

Докато мачкаше с пръсти дантелата и си припомняше онзи странен следобед, когато Ясмин го бе посетила в офиса му във Вашингтон, на лицето му се появи усмивка.

— Кой пък казва, че е така? — засмя се той.

Вечерята бе отвратителна, както и настроението на Касиди. Това бе един от онези малки семейни ресторанти, които дават отстъпка за полицаи в замяна за незначителна защита и оскъдни бакшиши. Детектив Глен бе предложил да дойдат тук. Помещението бе точно като самия него — мрачно и потискащо. Касиди предпочиташе да е на всяко друго място и да обсъжда всяка друга тема, само не и тази, която ги бе занимавала, докато поглъщаха безвкусните хамбургери, мазни картопки, стипчив кокосов пай и безброй чаши воднисто кафе.

— Знаеш ли, мислех си — каза Глен, като запали поредната си цигара — дали пък някоя от тези женички не е имала вземане-даване с Уайлд. Имам предвид някаква любовна история. Допускаш ли си тази възможност?

— Не — отвърна Касиди, засегнат от идеята някой да нарича Клер женичка. — Това пък откъде ти хрумна?

— Тази Ясмин явно си пада по мъжете, списъкът с гаджетата ѝ сигурно е дълъг цял километър. А с кого ходи сега? Повече от година не са писали да има нов любовник. Странно, а?

— Мислиш, че се е виждала с Уайлд?

Глен присви рамене.

— Може даренията, които му е правила, да са имали друго обяснение.

— Май си прекалил с никотина — каза Касиди кисело и помахна пред лицето си, за да разкара дима.

— Ами след това, което открихме днес, съм готов да повярвам на всичко за нея. — Той подсвирна: — Истинска откачалка!

Касиди не каза нищо, но продължи да си играе със счупената кутия за салфетки на края на масата.

— А и онази Лоран не излезе цвете за мирисане!

— Не — тихо каза Касиди. — Не излезе. Но това, което открихме, все още не доказва нищо.

— Но пък е някакъв напредък. — Глен гаврътна кафето си. — Какво каза Краудър? Ти му се обади, нали?

— Да, съобщих му какво сме намерили. Каза да действваме нататък.

— Значи...

Касиди вдигна глава и погледна намръщено към детектива.

— Значи какво?

— Значи какво ще правиш — ще си седиш навъсен, сякаш си загубил последния си приятел, или ще се стегнеш, ще престанеш да мислиш с онази си работа и ще се захванеш за бачкане?

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

В „Роузшарън“ всеки момент щеше да завали. Високата влажност на въздуха бе изтощителна за несвикналите на подобен климат и всички се чувстваха изнервени. Сутринта облаците се бяха сгъстили и бе станало още по-задушно. Фотомоделите, които не участваха в снимките, се бяха прибрали в стаите си, където, за щастие, имаше климатици. Тъй като времето не бе подходящо за снимки на открито, бяха решили да направят някои от вътрешните фотосеанси и сега използваха тоалетката в стаята на Ясмин и Клер.

Както Ру бе предложила, Дейна представяше сутиена без гръб. Бяха го комбинирали със сатенени бикини в цвят на слонова кост, чорапи с дантела и сатенени обувки с висок ток в същия цвят като бикините. Клер бе попитала двете мисис Монтейт къде е най-близкият град, в който може да се намери сватбена рокля под наем.

— Ами ние имаме тук една — възкликнаха те в един глас.

Сватбата на племенницата им се бе състояла в „Роузшарън“ няколко месена по-рано и роклята все още бе при тях. Те увериха Клер, че племенницата им би била поласкана да я даде назаем за каталога на „Френска коприна“. Донесоха роклята и я извадиха от калъфа. За щастие, тя не бе бяла, а кремава и идеално подходеше на бельото, което искаха да рекламират. Ру бързо изглади гънките на пара, като не спря да си мърмори:

— Само това ни трябваше, още проклета влажност.

Сега сватбената рокля висеше до тоалетката, подсказвайки, че Дейна е булка, която се приготвя за сватбата си. Бяха преместили тоалетката, така че тройното ѝ огледало да отразява френските прозорци към терасата. Щеше да е трудно да се постигне желаният ефект без Леон и цялото му осветление.

— Нека Дейна вдигне косата си с ръка, така че добре да се вижда конструкцията на сутиена.

Гримьорката още не бе готова с грима на Дейна и Ясмин помоли Клер да заеме нейното място, за да могат да разположат лампите.

Клер приседна и се погледна в огледалото.

— Изобщо не приличам на булка — пошегува се тя. Ленената ѝ риза бе измачкана, а потта бе размазала грима ѝ. — Освен ако не се женя за Франкенщайн.

— Вдигни косата от врата си — каза Ясмин.

Клер сви косата си с две ръце и я прибра на главата си, като задържа лактите си на нивото на раменете.

В този миг очите ѝ доловиха някакво движение край френския прозорец. Изненадващо Касиди разтвори прозрачните завеси и прекрачи в стаята. Погледите им се срещнаха в огледалото.

— Идеално, Клер — извика нищо неподозиращата Ясмин. — Идеално, точно такава изражение ни трябва. Видя ли го, Дейна? Изненадана, почти останала без дъх... — В следващия момент Ясмин прозря, че причината за вцепененото изражение на Клер е Касиди, и ентузиазмът ѝ се изпари. — Какво правите тук? — попита тя очевидно раздразнена, след което се обърна към Клер: — Ти ли го покани?

— Не — отвърна тя, без да отделя очи от Касиди.

Леон остави помощника си да намества осветлението и се доближи до Касиди, като стисна ръката му над лакътя.

— Вие пък кой сте?

— Едно ченге от Ню Орлийнс — отвърна Ясмин.

Касиди се усмихна дружелюбно, но внимателно освободи ръката си.

— Не съм ченге.

Клер се изправи и посочи на момичето да заеме мястото си за снимката.

— Трябва да я направим. Всички готови ли са?

Дейна се настани на стола пред тоалетката. Ру и помощниците ѝ се засуетиха наоколо. Ясмин и Леон подновиха разговора си за вариантите на композицията.

Клер издърпа Касиди в единия ъгъл на стаята, опитвайки се да прикрие колко е бясна.

— Какво се опитваш да постигнеш, като идваш тук?

— Не очаквах, че ще попадна в центъра на кадъра, когато влязох през... през завесите. — За момент вниманието му се отклони към Дейна, която изглеждаше невероятно секси като булка под златистата светлина, която бе постигнал Леон.

— Фотографските ни сеанси са строго забранени за посетители — каза Клер ледено, проследявайки погледа му.

— Не пускаме родители, приятели, дори съпрузи. Ограничението се налага заради фотомоделите, те трябва да се чувстват спокойни.

— Съжалявам, но ще се наложи да направите изключение. В противен случай ще получите съдебно разпореждане.

— Пак ли ще ни обискирате? Да предупредя ли екипа да очаква претърсване?

Той се намръщи и я погледна смутено.

— Как разбра къде сме? — попита тя сърдито.

— Имам цял взвод детективи, които участват в разследването, така че не беше никакъв проблем да ви открием.

— Изненадана съм, че двете мисис Монтейт са те пуснали. Мислех, че хотелът е само за гости.

— Аз съм гост.

— Какво? — извика тя и в следващия момент осъзна, че е привлякла вниманието на останалите. Снизил глас, но продължи ядосано: — Изричното ни условие, когато правехме резервацията, бе, че няма да има други гости.

— Имаха една свободна стая. Служебната ми карта лесно убеди собственичките на хотела да ми я предоставят.

— Не те искам тук, Касиди.

— Сигурен съм, че е така. Особено като се има предвид, че идвам с лоши новини.

Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Нима някога си идвал с добри? Е, какво е този път, давай побързо.

Касиди се огледа наоколо — всички изглеждаха заети или поне се правеха на такива. И той като Клер се притесняваше от присъствието им. Реши, че все пак е по-удобно да говорят в коридора.

— Знаеше ли, че тя практикува вуду? — започна направо той, когато останаха насаме.

— Кой, Ясмин ли? — Той кимна и Клер сви леко рамене. — Много хора в Ню Орлийнс се увличат временно по това. Тя също се беше запалила. Купи си няколко вуду-талисмана, различни свещи...

— Стаята ѝ във „Френска коприна“ е пълна с всевъзможни предмети за черна магия.

— Но това не означава нищо. Откакто я познавам, тя все е увлечена по някаква религия — от юдаизъм до будизъм. Понякога носи на врата си християнски кръст и в същото време на ръката си има гривна с египетско божество. Тя изобщо не се задълбочава в смисъла на тези символи.

— Екзотичните ѝ занимания не са толкова безобидни, Клер. Намериха сред вещите ѝ вуду-кукла с образа на Джексън Уайлд.

— Но тя не е влагала никакъв особен смисъл в тази кукла — настоя Клер тихо, опитвайки се да не привлече вниманието на останалите. — Не можеш да изградиш обвинението си върху някаква глупава кукла. И само това ли намерихте?

— Във „Френска коприна“ полицаите не откриха нищо, което да те свързва директно с убийството на Уайлд.

Клер бавно въздъхна, като се постара да не покаже облекчението си.

— Можех да те уверя, че няма да намерят нищо, но ти едва ли щеше да ми повярваш. Е, сега казвай лошата новина.

Очите му сякаш я пронизаха.

— Нишките от тапицерията на пода в колата ти са същите като намерените в стаята на Джексън Уайлд в хотела. Тестовете бяха категорични. Лъгала си ме, Клер. По дяволите, ти си била там!

* * *

Джош почука леко на вратата на банята.

— Ариел, добре ли си?

Бяха отседнали в някакъв хотел в Тълса.

— Ариел — продължи да чука по вратата той. — Отвори ми!

Чу как се пуска водата на тоалетната и след няколко минути Ариел излезе.

— Толкова рядко ми се удава да остана насаме със себе си, Джош. Ще съм ти благодарна, ако ми даваш тази възможност поне докато съм в банята.

Въпреки че Джош бе виждал как тя все повече се изтощава през последните няколко седмици, видът ѝ сега го шокира. Около очите ѝ имаше тъмни кръгове, които вече не се дължаха на грим. Бузите ѝ бяха

хлътнали, лицето ѝ изглеждаше съвсем изпито. Когато тя се обърна с гръб към него, Джош с ужас видя как плешките ѝ се очертават под роклята.

— Играеш си със собственото си здраве. — Той я последва до гардероба, където тя започна да рови из дрехите си. Колебаваше се какво да облече за двете предавания по местната телевизия и интервюто за вестника.

— Добре съм, само ме боли глава от твоето мърморене.

— Наобядвай се веднъж нормално и главоболието ти ще мине.

— Снощи се наядох като прасе.

— Но после се прибра в банята и повърна, нали?

Тя го изглежда гневно, извади една рокля и я хвърли върху леглото.

— Ариел, хапни нещо — настоя Джош. — Трябват ти сили, чака те натоварена програма.

— Престани да ми опяваш.

— Трябва да хапнеш.

— Ядох!

Тя посочи с ръка таблата от румсървиса. Джош я огледа внимателно. Салатата и сандвичите не бяха докоснати, Ариел бе изпила само кафето.

— Искам да се преоблека — каза тя изнервено. — Наистина ме чака напрегнат следобед.

— Отмени ангажиментите си.

Тя го погледна изумено, сякаш му бяха поникнали рога.

— Отмени всичките си срещи и остани в леглото днес следобед.

— Луд ли си? Не мога да направя подобно нещо.

— По-точно не искаш да го направиш.

— Добре, не желая. Довечера залата трябва да е пълна. Искам хората да се тълпят на входовете, за да влязат и да се помолят заедно с нас.

— Ариел, това е лудост — изруга тихо Джош. — Пътуваме от десет дни. Всеки ден даваш интервюта и всяка вечер водиш служба, която трае няколко часа. После пътуваме цяла нощ, за да стигнем до следващия град и всичко да започне отначало. Всеки момент можеш да припаднеш от изтощение.

— Да, но пътуването вече дава резултати.

— Ала изпива силите ни.

— Ако не можеш да издържиш на темпото...

— Това, което правиш, няма нищо общо със случилото се в Ню Орлийнс, нали? Не организираш тези глупави колективни молитви, за да се задейства полицията. Правиш всичко в името на собствения си имидж. Ние не сме тръгнали на свещена мисия. Ние сме тръгнали да задоволяваме жаждата ти за слава. Твоето его, Ариел, и нищо друго.

— Даже и да е така, какво? — извика му тя. — Не събираш ли и ти плодовете от това пътуване? Не виждам да се оплакваш, когато телевизионните камери те снимат как свириш. Съмнителният ти талант щеше ли да се радва на такова внимание от медиите, ако не бях аз и моите амбиции? Отговори ми де!

— Моят талант не е съмнителен.

Тя прихна подигравателно:

— Нима? Джексън не бе на това мнение. Аз те съжалявах, когато той започваше да се оплаква, че синът му не е по-талантлив. Сега започвам да си мисля, че е бил прав.

— Какво се опитваш да кажеш?

Тя се обърна.

— Ще закъснеем.

— Какво се опитваш да кажеш? — изкрещя той.

Лицето ѝ се изкриви от злоба.

— Само това, че баща ти се притесняваше да те вижда на сцената до себе си. Безброй пъти ми е натяквал, че те държи там само защото си единственият му син. А какво можеше да стори? Да те уволни и да наеме някой професионалист с излъчване — винаги му се е искало да го направи. Постоянно ми се оплакваше, че от теб няма никаква полза. Нямах нюх за бизнес, не ставаш за оратор, още по-малко за водач. Джексън се радваше, че все пак си се научил да свириш няколко песни, за да не се налага да хамалуваш, за да си изкарваш хляба.

Още преди Джош да осъзнае какво прави, ръцете му бяха стиснали тънкия ѝ врат.

— Ти си лъжлива кучка! Проклета, мръсна лъжкиня! — Той я разтърси, продължавайки да стяга шията ѝ.

Ариел се опита да вкопчи нокти в ръцете му, но дългите му силни пръсти не се отпуснаха.

— Татко знаеше, че аз имам талант, и това го плашеше. Страхуваше се, че ако упорито се боря за мечтата си, може да стана по-велик, по-известен от него.

— Пу... пусни ме! — задави се тя.

Изведнъж погледът на Джош се проясни и той видя как очите на мащехата му изпъкват в тъмните кръгове. Той я пусна толкова рязко, че тя политна към нощното шкафче и едва се задържа на краката си. Ариел продължаваше да кашля и да се дави, вперила в него презрителен поглед.

— Ти си луд!

Джош беше също толкова задъхан. Избликът на насилие, който неочаквано бе изригнал у него, го изплаши.

— Той ни направи такива — простена Джош. — И продължава да ни влияе, сякаш изобщо не е умирал негодникът.

Джош пак сграбчи Ариел и бутна главата ѝ към тоалетката, така че лицето ѝ да е само на сантиметри от огледалото.

— Виж се! Виж се на какво приличаш! Като призрак си. Той те прави такава и ти му позволяваш. Той е причината да гладуваш до изтощение. А сега ми кажи кой е луд.

Отвратен и от себе си, и от нея, той я остави да се взира в изпосталелия образ в огледалото.

* * *

След обяда снимачният екип се настани на задната веранда на „Роузшарън“. За фон бяха избрали един стар хладилен бидон за сладолед, захвърлен преди в гаража. Синята му боя бе напукана и пообелена, тук-там имаше ръждиви петна, но всеобщото мнение бе, че е много оригинален фон.

Манекенката Лиз седеше на ниско трикрако столче, облечена в дълга бяла копринена нощница с безброй миниатюрни копченца отпред. Първите няколко бяха разкопчани, а нощницата бе набрана в скута ѝ, така че се виждаха бедрата ѝ, обгърнали бидон за сладолед. Впечатлението, което Клер искаше да се създаде, бе, че Лиз се труди, а на белия хамак на заден план Курт си почива.

— Изглежда адски еротично — обади се Ясмин.

— Напротив, захаросано е — оплака се Леон, докато нагласяше фокуса на обектива си. — Не е достатъчно разгорещено.

— Единственото нещо тук, което не е горещо — измърмори Ру и запали цигарата си. — Божичко, как живеят местните? Дали някога са виждали есен?

— Може би Лиз трябва да е малко поизпотена — обади се плахо гримьорката.

— Мога да напръскам лицето ѝ с вода, така че да изглежда потно — предложи фризьорката.

— Да опитаме.

— За бога, побързайте, всеки момент ще се разтопя — проплака пак Леон.

— Може да ти стане по-леко, ако съблечеш проклетата си риза — предложи му Ясмин. Той носеше копринена риза с дълъг ръкав в яркорозово.

— Но това е един от любимите ми цветове.

— За този цвят и отвратителен е слаба дума.

— Кучка! Нямах си понятие от мода...

— Моля ви, спрете — прекъсна ги Клер изморено. — Хайде да се опитаме да приключим с тази снимка.

— Още малко и тази мрежа ще се отпечата на задника ми — оплака се Курт от неудобния хамак.

Бяха решили, че той не трябва да се вижда ясно на снимката и че на фокус трябва да бъде само един повесен от люлката загорял крак. Така че сега Курт лежеше там гол, с изключение на една кърпа, метната върху слабините му, която също щеше да изчезне, когато започнеха да снимат.

— Потърпи още малко, Курт.

Косата на Лиз бе леко навлажнена и сега къдравите ѝ кичури бяха залепнали за врата и раменете.

— Така е много по-добре — каза Клер на фризьорката. — Благодаря.

Гримьорката навлажняваше лицето и горната част от тялото на Лиз, за да създаде впечатление за леко изпотяване.

— Сега се чувствам много по-добре — въздъхна Лиз.

— Изглежда страхотно. Да, сега вече усещам снимката — извика Леон.

— Нека се вижда малко повече от деколтето ти, Лиз — обади се Ясмин.

Лиз се приведе напред, сякаш се е подпряла на дръжката на бидона.

— Супер! — изпищя Леон.

— Чакайте — нареди Клер. — Зърната ѝ прозират. — От хладната вода набъбналите зърна на гърдите ѝ се очертаваха съвсем ясно под тънката нощница.

— И какво от това? — Леон театрално отмести фотоапарата си, видимо раздражен от прекъсването.

— И преди са се виждали вирнати зърна — обади се Ясмин.

— Точно така, имало е такива снимки — подкрепи я Леон. — Нали аз съм фотографът, знам най-добре.

— Може да се виждат, но под непрозрачни материи — запази спокойствие Клер. — Това тук изглежда вулгарно. Не искам да прилича на конкурсите за мокра фланелка.

— Та на снимката ти има гол мъж! — извика Леон толкова силно и пискливо, че едва не счупи семейния кристал на мисис Монтейт.

— Но той е само илюзия. Подказва някаква идея, без да я демонстрира. — Клер внимателно контролираше гласа си. — Край на спора.

— О, боже — измърмори Леон. — Откога се държиш като света вода ненапита.

— Откакто пречукаха Джексън Уайлд — обади се Ясмин.

Клер бързо се извърна и изгледа приятелката си удивена и ядосана.

— Това е абсурдно, Ясмин. Уайлд никога не е бил барометърът, по който да съдя кое изглежда безвкусно и кое не. Знаеш това много добре.

— Знам само, че ти не си същата, откакто намериха Уайлд мъртъв. Отпусни се, той вече не може да те сочи с пръст!

Безчувствената забележка на приятелката ѝ вбеси Клер, особено като знаеше, че Касиди чува всичко. Допусна го да присъства на снимките, надявайки се, че ако му покаже тази страна от живота си, той ще спре да се рови в миналото ѝ. Присъствието му сякаш не впечатляваше никого, освен нея — тя постоянно се чувстваше изнервена и раздражена.

Сега буквално усети как той наостря уши при думите на Ясмин, но когато хвърли поглед към него, лицето му бе съвсем безизразно.

— Просто направи снимките, Леон, и да свършваме — каза решително тя.

След половин час приключиха и смълчаната групичка започна да се разпръсва. Клер доближи Ясмин и ѝ каза тихо:

— Искам да говорим в моята стая веднага.

Пет минути по-късно Ясмин влезе в стаята.

— Знам, че си побесняла.

Клер почиваше върху леглото, беше пъхнала зад гърба си снежнобелите колосани възглавници, които ухаеха на „Гайд“. Бе пуснала папката с бележките в скута си и свалила очилата си.

— При дадените обстоятелства, Ясмин, забележките ти за смъртта на Джексън Уайлд са нежелателни и признак на лош вкус.

Ясмин присви очи пренебрежително.

— На кой ли му пука какво приказвам за него?

— Например на помощника на областния прокурор — Клер хвърли папката настрани. — По-добре да не изглеждаш толкова възторжена или облекчена, че него вече го няма.

— Не може да вярваш, че някаква забележка, казана на шега, може да повлияе сериозно на мнението на Касиди за твоята вина или невинност.

— Не това е основната причина да ти се сърдя — промълви Клер след известно мълчание.

След това ѝ разкри разговора с адвоката си от вечерта преди пътуването. Веднага щом спомена името му, в очите на Ясмин проблесна гняв.

— Този хитър негодник, предупредих го да не ти казва.

— Значи е вярно? Помолила си го да ме убеди да пуснем част от акциите си на борсата, за да можеш да продадеш своя дял?

— Е, поне опитвах. Трябва да продам дела си. Това е единственият начин да се справя с моите дългове.

— Единственият начин ли? — извика Клер. — Можеше да дойдеш при мен!

— Протегнала ръка за подаяния, така ли? И да ти призная, че съм разорена.

— По дяволите, Ясмин, това ми е известно от месеци.

— О, чудесно! — Бившата суперзвезда приседна на другото легло и я погледна войнствено.

Клер смекчи тона си.

— Няма от какво да се срамуваш. Просто си имала лош късмет с някои от вложенията си. Случва се на всеки от време на време. С радост ще ти дам известна сума назаем, докато нещата ти потръгнат.

— Ти си последният човек, от когото бих поискала пари.

— Защо?

— Защото и без това ти движиш този бизнес. Не започвай да ми противоречиш, така е, Клер. Ти го доведе от една идея до това, което е днес. Ти изнасяш тежката част от работата, Клер.

— Моята малка фирма никога не би се разраснала, ако не беше твоята красота.

Ясмин сви рамене, убедена, че приносът ѝ е незначителен.

— Точно преди една година имах купища пари. Явно съм си мислела, че те никога няма да свършат. Не ги управлявах добре, обърнах се към финансови съветници, които ми отмъкнаха половината спестявания.

— И разпиля известна част по безнадеждни каузи като дарението от хиляда долара за Джексън Уайлд.

Ясмин вдигна ръце помирително.

— Виновна съм. Както и да е, стигнала съм до нулата. Затова се надявах да продам акциите си от „Френска коприна“.

Клер поклати глава.

— Никога няма да се съглася да пуснем акции от „Френска коприна“ на борсата. Ако настояваш да продадеш дела си, аз ще го купя.

— И така да съм ти длъжница.

— Не възприемам нещата по този начин. За мен това означава самосъхранение. Знаеш каква егоистка съм, когато става дума за бизнеса ми.

— Знам, божичко, да не мислиш, че ми беше лесно да отида при онзи тлъст гадняр, адвоката? Никога не бих го направила, ако отчаяно не се нуждаех от пари. Продадох и последното си кожено палто, всичките си ценни бижута. Акциите са последното, което ми е останало.

— Можеш да ги заложиш срещу заем от мен.

— Казах ти вече — не!

— Не разбирам защо?

Ясмин скочи от леглото.

— Не настоявай, Клер. Няма да взема пари назаем от теб, но съм съгласна да ти продам проклетите акции. Аз ще се сдобия с малко пари, а фирмата няма да попадне в чужди ръце. Амин! Повече не искам да чувам и думам по този въпрос, защото точно сега имам по-сериозни проблеми в живота си.

— Не е извинение, че си тръгнала да правиш нещо зад гърба ми и против волята ми. Всички си имаме проблеми. — Клер опря длан към гърдите си. — Мен ме обвиняват в убийство.

— Касиди ли? — възкликна Ясмин. — Та той няма никакви улики.

— Сравнили са нишки от тапицерията на пода в колата ми с намерените в стаята на Уайлд и са установили, че съвпадат.

Ясмин я погледна изненадано.

— Кога?

— След обиска във „Френска коприна“.

— И в моята стая ли са ровили? — изтръпна манекенката.

— Да, открили са разни зловещи вуду-атрибути, Ясмин, включително и кукла, която прилича на Джексън Уайлд.

— Но това беше майтап!

— Точно това казах и на Касиди. Но той не мисли, че е смешно.

— Вярно, много сериозен беше днес.

— Убеден е, че съм била в стаята на Джексън Уайлд в нощта на убийството. Нишките от колата го доказват.

— Но колко коли в Ню Орлийнс имат същата тапицерия? Десетки, сигурно стотици.

— Предполагам, че това е единствената причина той още да не ме е арестувал. Каза, че един опитен адвокат би представил статистика за броя на крайслерите и би изтъкнал, че въз основа на тази улика собствениците им също би трябвало да са в списъка на заподозрените. — Клер отиде до вратата на балкона. — Страх ме е, Ясмин.

— Глупости, ти никога не си се плашила. Поне откакто те познавам.

— Но сега ме е страх.

— От Касиди ли?

— Той е свързан с това. Най-вече се боя, че не мога да контролирам ситуацията. Това е най-ужасяващото — да нямаш контрол над собствената си съдба.

— Успокой се, Клер. Касиди няма да те прати в затвора.

— О, ще го направи, без да му мигне окото — засмя се тя горчиво. — Веднага щом се убеди, че има достатъчно доказателства, за да извоюва присъда срещу мен, той ще ме арестува.

— Преди или след като те изчука? — Ясмин сви рамене. Клер я изгледа изумено. — Този мъж те желае толкова силно, че във всеки момент изглежда готов да ти скочи.

— И да ми прочете правата.

— Не точно — поклати глава Ясмин. — Той иска да те види по гръб или както там се получи и да се движиш в един ритъм с него. — Преди Клер да успее да възрази, тя продължи: — Виж какво, когато спях за пръв път с мъж, бях на тринайсет години. Започнеш ли толкова рано със секса, развиваш шесто чувство за тези неща. Мога да подуша кога един мъж го иска и кога жената желае да му се отдаде. А вие и двамата сте готови. Щом той влезе в стаята, твоята аура започва да свети и обратното. Напрежението помежду ви е толкова силно, че във въздуха прехвърчат искри.

— Касиди е настоявал да му дадат този случай. Възложили са му го, защото е много добър. Присъдата ще му осигури силни позиции за поста на областен прокурор. Това напрежение, което усещаш да се излъчва от него, не е страст, а враждебност — настоя Клер. — Аз го дразня, защото никак не улеснявам задачата му. Веднага щом се сдобие с неопровержимо доказателство, че аз съм била в стаята на Джексън Уайлд, Касиди ще положи всички усилия да докаже вината ми.

— Но ние знаем, че ти не си виновна, нали?

Няколко секунди двете се гледаха изпитателно. Клер усещаше толкова силно пулсирането в главата си, че се почувства замаяна.

Накрая каза безизразно:

— Ще ти напиша чек за една четвърт от акциите ти. Така ще имаш известна сума пари в брой, но ще си запазиш дял от „Френска коприна“. Ако нещата ти потръгнат добре, можеш да откупиш обратно акциите за сумата, която съм ти платила.

— Благодаря — промълви Ясмин, без да се усмихва.

— И друг път не прави неща зад гърба ми.

Писалката му я нямаше.

Когато обличаше сакото си за вечеря, Касиди забеляза, че гравираната му със злато писалка липсва — беше подарък от родителите му по случай дипломирането в университета. Държеше я в левия вътрешен джоб на сакото си и почти никога не я оставяше на друго място.

Провери върху бюрото в спалнята си, да не би да я е забравил при монетите и другите дреболии, които бе извадил от джоба си. Не беше там. Провери и в другите си сака, но без резултат. Беше сигурен, че не я е забравил никъде. Никога не я даваше назаем и винаги съзнателно я прибираще в джоба си, след като я бе използвал.

Опита се да си спомни къде бе оставял сакото си сутринта. Заради непоносимата жега го бе съблякъл и го бе оставил на една закачалка във фойето, когато излезе да се поразтъпче около хотела следобед.

Дали не бяха откраднали писалката му? Не можеше да си представи никой от гостите на „Роузшарън“ да тършува из чужди джобове. Невъзможно бе двете собственички да допуснат и някой от работещите в хотела да краде, всички усърдно се стараеха да удовлетворят всяко желание на гостите.

Писалката не бе и особено ценна, но Касиди искрено съжаляваше заради загубата по сантиментални причини. Когато вечерта слезе, за да се присъедини към останалите за вечеря, бе искрено разстроен и озадачен.

Две от манекенките се мотаеха около малкия бар, който очевидно бе скорошно допълнение към старинната къща. Касиди се пъкна между тях, за да си налее чаша уиски с лед.

— Не забравяй да си го маркираш — каза му очарователната брюнетка.

— Ти честно ченге ли си или играч? — подразни го дългокраката блондинка.

— Аз не съм ченге — усмихна се той мило.

— Така ли — изсумтя тя, скептично почуквайки с лакирания си нокът по предните си зъби. После прокара пръста си по лъскавите

пухкави устни. — Обзалагам се, че можеш да се държиш като играч.

Той чукна чашата си в нейната.

— Правилно.

За разочарование и на двете той се извини и отиде при Ясмин, която стоеше край прозореца, загледана към поляната. Навън вече падаха дългите сенки на дърветата.

— Красиво местенце — рече безгрижно той.

Тигровите ѝ очи не пропуснаха да го застрелят.

— Ако сте толкова скупен и пред съдебните заседатели, е цяло чудо, че някога изобщо сте печелили дело, мистър Касиди.

— Просто се опитвах да подхвана любезен разговор.

— Спестете си предисловията.

Той отпи от уискито си.

— Съзнателно ли е това враждебно отношение от ваша страна?

— Не обичам ченгетата.

Той стисна зъби и повтори отчетливо:

— Не съм ченге.

— Все едно.

Тя бе невероятно красива жена. Дори и като я гледаше толкова отблизо, той не можеше да открие никакъв недостатък в лицето и тялото ѝ. Ако продължеше да търси, щеше просто да удължи удоволствието, което тя доставяше на очите му. Но иначе не я харесваше. Тя се държеше предизвикателно и арогантно по начин, на който заплахи, ласкателства или хитрини не можеха да въздействат. Бе точно типът жена, която не би искал да разпитва на свидетелската скамейка. Ако тя решеше да лъже, човек не би могъл по никакъв начин да изтръгне истината от нея.

Реша да използва по-груби изрази, които да я предизвикат да отговори.

— Нещо май ти е подпалило задника? — попита той.

— Ти например. Защо най-после не оставиш Клер на мира?

— Защото може да е убила човек.

— Как ли не! Тогава и аз съм едно от седемте джуджета.

— Не мислиш, че тя го е направила, така ли?

Ясмин изсумтя презрително.

— Ами тогава стигаме до теб — настъпи Касиди. — Имала си също толкова причини да убиеш Уайлд. Може би не съм дошъл тук, за

да наблюдавам Клер, а за да държа под око самата теб.

Красивите ѝ устни се разтегнаха в усмивка. Тя опря ръка на кръста си, изпъчи гърди и вирна гордо глава.

— Ами, ето ме, сладурче, напълни си очите.

Той се разсмя.

— В това се различавате с Клер. Тя по-скоро би ми пустила щорите.

— Не ми пука, гледай, докато ти изтекат очите, но не искам да се мотаеш наоколо и да тормозиш Клер. Действаш ѝ на нервите.

— Тя ли ти се оплака?

— Не се е налагало. Освен майка си Клер най-много обича „Френска коприна“. Тя е перфекционистка. Фотосеансите за каталога са достатъчно напрегнати и уморителни и без Клер да нервничи заради теб.

— Клер не ми прилича на жена, която е склонна да нервничи.

— Не я познаваш като мен. Тя никога не губи самообладанието си, но вътрешно кипи и ѝ се натрупва, докато изригне.

Той повдигна въпросително вежди.

— За какво си приказвахте двете в стаята днес следобед? Упрекна те заради забележката ти за Джексън Уайлд ли?

— Много ли ти се иска да знаеш?

— Да, много съм любопитен.

— Да ти го начукам, Касиди.

Той вдигна чашата си за наздравица.

— Чудесно. Май наистина това имаше предвид.

— Не се и надявай. Точно сега мразя всички мъже на света.

— О, какво сме ти направили?

— Дишате. — Тя допи виното си.

— Вечерята е сервирана! — Грейс Монтейт удари една малка камбанка и отвори вратите към трапезарията.

Касиди бе уредил да седне точно срещу Клер на масата. Въпреки че манекенките бяха млади и красиви и би било удоволствие за очите да седи срещу всяка от тях, никоя не можеше да се сравни с Клер Лоран. Разликата бе като между гроздов сок и отлежалото бургундско, което Агнес Монтейт в момента им наливаше в чашите.

Докато ядеше печено месо със зеленчуци, Касиди мислено преценяваше всеки един от хората около масата, чудейки се кой би

могъл да вземе писалката му. Беше убеден, че някой я е откраднал, и то от чиста злоба. Нито гримьорката, нито фризьорката изглеждаха способни да го направят. Някоя от манекенките? Всичките бяха заети през деня. А и защо биха го направили?

Можеше съвсем спокойно да наблюдава всички, без да привлича вниманието им, тъй като Леон не спираше да говори, докато асистентът му мълчаливо омиташе всичко от чинията си.

— Много ми хареса старата дървена люлка на западната морава — каза Леон, докато си мажеше една питка с масло. — Трябва да снимаме нещо там.

— Може би някой от модните клинове? — предложи Клер.

— Страхотно — съгласи се Леон. — Идеално за разни ездачески пози. На люлката, имам предвид. — Той се изкиска, после бързо възвърна сериозното си изражение и започна да дъвче съсредоточено. — Но няма да е зле и малко контраст между коприна и онези стари, започнали да прогниват дъски. Видяхте ли градинския душ?

— Беше инсталиран там, за да могат да се мият работниците, които са ходили да берат памук — обясни Грейс, която в момента поднасяше десерта.

— Аз имам идея за снимки с душа — съобщи Ясмин, — но това ще е моята изненада.

— Отивам да пуша. — Ру стана от масата и излезе на верандата. — Момичета, по-добре спрете да се тъпчете, защото утре коремите ви няма да са плоски.

Никой не обърна внимание на забележката ѝ.

— Утре сутринта — продължи Леон — смятам първо да снимаме дългата прозрачна нощница. Кой щеше да я носи?

— Фелиша — подсети го Ясмин.

— Фелиша, скъпа, значи ти си първа утре.

— По дяволите — измърмори Фелиша, докато ядеше крем карамела си.

— Искам слънчевите лъчи да падат отзад. — Леон вдигна ръце към лицето си, за да покаже под какъв ъгъл ще пада светлината, за да изглежда като рамка. — Може да имаме късмет и да хванем росата. Ако не, нашата любезна домакиня ми предложи да включи пръскачката, с която поливат градината. — Докато Агнес му наливаше кафе, той улови ръката ѝ и я целуна. — Както и да е, тревата ще бъде

мокра и блестяща. Искам долният край на нощницата да е мокър и провиснал. Едното рамо оголено, леко да се вижда овалът на гърдата.

— А Курт да е на заден план — предложи Ясмин, — застанал на верандата, с разпиляна коса и само с долнище на пижама.

— Харесва ми, страхотно! — изпищя Леон. — Не се бръсни сутринта, Курт. Обожавам да правя снимки на естествени модели. О, скъпа Агнес, виждам, че страните ти са пламнали. Извини ме за безцеремонността. Мислиш ли, че съм ужасен?

Касиди вдигна очи към тавана, показвайки, че му е писнало от превземките на Леон, и неволно срещна погледа на Клер. Тя потисна смеха си. Двамата си размениха усмивки. Беше много интимно, дори и в присъствието на толкова хора.

Касиди веднага усети вълната от нежност, която се надига в гърдите му. Ако Клер не бе основната заподозряна, той щеше да направи всичко възможно, за да я отведе в леглото си. Знаеше, че е така. И Краудър го знаеше. Навярно и самата Клер. По дяволите, сам ѝ го бе казал.

„Повече никакви интимности!“, заповяда си той. Дори и размяна на погледи през масата.

Агнес и Грейс Монтейт поканиха гостите да отнесат кафето си на верандата, където вече бе прохладно.

Касиди последва Клер. Тя спря до стълбището, за да си размени няколко думи с Мери Кетрин и Хариет, които се канеха да се оттеглят в стаята си.

— Ще дойда да ти пожелаая лека нощ, когато си легнеш — обеща Клер на майка си.

— Лека нощ, мистър Касиди.

— Лека нощ, мис Лоран, мис Йорк.

Мери Кетрин се усмихна мило и тръгна нагоре по стъпалата.

Касиди отвори вратата пред Клер и двамата се озоваха на верандата. Клер се подпря на парапета и отпи от ароматното кафе.

— Е, как намираш работата ни?

— Интересна е.

— Много дипломатичен отговор.

Касиди се поколеба дали да я предупреди, че някой в екипа краде, но реши да не го прави. Едно обвинение стигаше.

— Защо си се втренил в мен?

— Мислех си за това, което Глен каза снощи. — Касиди забеляза как Клер потръпна при споменаването на името на детектива, но продължи: — Хрумна му, че е възможно Ясмин да е била любовница на Джексън Уайлд.

— Какво! — Чашата изтрака върху чинийката и Клер я остави върху парапета. — Приятелят ти съвсем губи представа за реалността. Ако и ти си на същото мнение, не ти завиждам.

— Не е чак толкова невероятно.

Тя го погледна невярващо.

— Помисли ли изобщо, преди да кажеш подобна глупост?

Сега, като бе изложил теорията на глас, тя наистина звучеше абсурдно, но Касиди продължи да я защитава, за да може по-късно да увери Глен, че е несъстоятелна.

— Ясмин сама ми каза, че мрази всички мъже.

— И това доказва, че е била любовница на Джексън Уайлд? Та той бе колкото мой, толкова и неин враг.

— Само привидно.

— Смяташ, че са се виждали тайно ли?

— Защо не?

— Абсурд! Освен това тя е била в Ню Йорк в нощта на убийството.

— Сигурна ли си?

— Посрещнах я на летището на другия ден.

— Може това да е било просто постановка.

— Опитваш се да се заловиш за всяка сламка, Касиди.

— Тя има ли любовник в момента?

— Не виждам какво те засяга това.

— Има ли?

— Да — рязко му отговори Клер.

— Кой? Как се казва?

— Не знам.

— Глупости!

— Кълна се, че не знам!

Той я изгледа продължително и накрая реши, че тя казва истината.

— Защо е тази тайнственост? Женен ли е?

— Единственото, което знам, е, че тя му е вярна — отговори Клер уклончиво. — А това моментално изпраща налудничавата ви теория за нея и Уайлд на боклука. Те дори не са се срещали.

— Напълно ли си сигурна?

— Абсолютно. Иначе би ми казала.

— Да, тя не те лъже и няма тайни от теб. Както и ти от нея. — Касиди се приближи до Клер. — Може би ти си имала тайна връзка с Уайлд? — Лицето ѝ се напрегна от гняв. Тя се опита да се изправи, но той я спря с ръка. — Огромното внимание на медиите към войната помежду ви е било добре дошло и за двамата. Може би заедно сте измислили този хитър план за безплатна реклама.

— Това пък на кого му хрумна — на теб или на Глен?

Без да отговори на въпроса ѝ, той продължи:

— Ти си осигурила на Уайлд срещу какво да протестира, кауза, която го е превърнала от обикновен проповедник евангелист в национална знаменитост.

— В замяна на безплатната реклама за „Френска коприна“, предполагам.

— Точно така. Ти сама ми призна, че атаките му срещу теб всъщност са били от полза за бизнеса ти, а не са му пречели.

— Тогава защо да го убивам и да прекратя такава взаимноизгодна дейност?

— Вероятно си открила, че не си единствената, с която е сключил сделка. Може да е имал цял легион от жени — по една за всеки вид грях.

— Ти си луд!

— Може любовната ви връзка да се е изчерпала. Дали пък твоето „дарение“ не е било, защото той е започнал да те изнудва? Може би сте се уговорили да се видите в Ню Орлийнс и да обсъдите графика за плащане? Само дето ти си решила да сложиш край на всичко. — Клер се изправи и понечи да си тръгне, но той застана на пътя ѝ. — Къде се срещахте с Джексън Уайлд?

— Казах ти вече — погледна го тя в очите. — Срещала съм го само веднъж — на службата вечерта преди убийството. Заедно с другите желаещи да получат личната му благословия.

— Може би докато е поставял ръка на главата ти, за да те благослови, ти е прошепнал номера на стаята си в хотела? — Той

стисна ръката ѝ. — Ти имаше колекция от изрезки от вестници, които проследяваха изявите му в продължение на години. Нямахте дреболия, която той да е направил и ти да не си я отбелязала. Това издава вманиачаване. Или страст?

— Вече ти обясних за изрезките.

— Не вярвам на обяснението ти.

— Мога да те уверя, че със сигурност не съм била негова любовница.

— Не спиш и с никой друг.

— Откъде знаеш?

Въпросът ѝ увисна помежду им. Въздухът се насити с враждебност и потисната страст.

Накрая Клер каза:

— Извинете ме, мистър Касиди.

Заобиколи го и влезе през стъклената врата.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

По време на службата в „Кемпър Арина“ в Канзас Сити Ариел припадна.

Половин час бе държала огромната тълпа като омагьосана. Облечена в бяло и осветена от прожекторите на затъмнената сцена, косата ѝ изглеждаше като блестящ ореол. Вдигнала ръце към небето, Ариел създаваше впечатлението за изгубен ангел, който се моли да го приберат отново в небесата.

Тъкмо бе извисила глас в молитва, а тялото ѝ се бе разтреперано от напрежение, и тя се строполи на сцената. В първия момент Джош помисли, че е решила да стигне малко по-далеч в обичайното си театралничене. Дори мислено я поздрави за усета и уменията, с което владееше публиката си. Зрителите в един глас ахнаха, щом крехкото ѝ тяло се скри в голямата бяла роба, която се разпростря наоколо като парашут.

Но когато изминаха няколко секунди, а тя не помръдна, Джош рязко се изправи, събаряйки стола си пред пианото. Коленичи до нея и тревожно извика името ѝ. Лицето ѝ изглеждаше съвсем безцветно под прожекторите. Опита се да я надигне, но тя лежеше отпусната като парцалена кукла, главата ѝ бе клюмнала на една страна. Това не бе представление.

— Тя е в безсъзнание! Някой да се обади на „Бърза помощ“! Извикайте линейка! Ариел! Ариел! — Плесна я няколко пъти по бузите, но тя не реагираше. Опита се да напипа пулса на невероятно тънката ѝ китка, той бе съвсем слаб. — Отдръпнете се, за да има въздух — извика Джош на тези, които се бяха скупчили наоколо да предложат помощта си.

Всички в залата бяха на крака и вдигаха такъв шум, че Джош не можеше да чуе собствения си глас. Някои се молеха, други плачеха, трети се суетяха. Джош викна на единия от организаторите да помоли всички да си тръгнат.

— Шоуто свърши! — кресна той.

Всички усилия на Джош да свести Ариел бяха напразни. Тя отвори очи чак когато линейката пристигна и хората от „Бърза помощ“ се заеха с нея.

— Какво става? — промълви тя и започна да се озърта.

— Припадна — обясни ѝ Джош. — Линейката дойде и сега ще те закарат в болницата. Едва те свестихме.

— Линейка ли? — Тя немощно се опита да протестира да не я слагат на носилката. Докато я откарваха към линейката, започна да ги убеждава, че вече е добре и няма нужда от болница.

— Имате ли представа каква може да е причината за този припадък? — попита единият от мъжете в линейката Джош, който бе настоял също да тръгне с тях. — Тя диабетичка ли е?

— Не, доколкото ми е известно. Мисля, че е изтощена от умора и глад. Повръща всичко, което хапне.

Премериха кръвното ѝ налягане и по радиостанцията съобщиха за състоянието ѝ на лекаря в спешното отделение на болницата „Сейнт Люк“, закъдето пътуваха. Лекарят им поръча да ѝ направят венозна инжекция, но когато пристигнаха, Ариел продължаваше да изглежда много зле. Все още бе съвсем бледа, устните ѝ бяха като тебеширени и очите ѝ изглеждаха дълбоко хлътнали. Веднага я откараха в една зала, където не пуснаха Джош.

Всъщност той имаше доста неща, за които да се погрижи. По телевизията вече бяха съобщили новината и бяха показали видеозаписа от службата, когато Ариел бе припаднала. Към болницата бяха започнали да се стичат тълпи от репортери, фотографи и поклонници, та се наложи полицията да отцепи района. Джош, който не бе свикнал да говори пред публика, сега направи една кратка импровизирана реч пред камерите и микрофоните.

— Мисис Уайлд се изтощи напълно в опитите си да постигне справедливо наказание за убиеца на баща ми. Лекарите ми дадоха оптимистични прогнози. Веднага щом знам повече, ще го споделя с вас. Молете се за нея.

Докато отпиваше от кафето, което си купи от автомата в коридора на болницата и чакаше да му съобщят информация за състоянието ѝ, Джош се опита да асимилира чувствата си. Само преди няколко дни толкова мразеше Ариел, че бе готов да я убие. Сега се страхуваше, че тя може да умре. Какво щеше да стане, ако тя вече не бе

в състояние да ръководи църквата? Ако всичко се разпаднеше? Какво щеше да прави той през остатъка от живота си?

Можеше да си намери работа в някой оркестър, който свири на балове и приеми. Да стане гастролиращ пианист в заведенията на хотелите от веригата „Холидей ин“. При тази потискаща мисъл той сведе глава към коленете си като за молитва.

Мразеше цирка, в който се бе превърнала църквата, но определено се радваше на възможността да свири пред толкова широка публика. Ариел бе права за това. Въпреки че презираше лицемерието на идеите, които се проповядваха, за него службите означаваха възможност да свири почти всяка вечер. Беше постоянна работа, а за един музикант това бе лукс. Публиката му в църквата го харесваше и не скъпеше аплодисментите си. Изпълненията по време на службите му бяха дали самоувереност, която не бе изпитвал преди. Това, че го харесваха, му вдъхваше сили и енергия, независимо от обстоятелствата. Без да усеща това одобрение, не би могъл да живее. Или не би искал.

Какво щеше да стане, ако тези представления секнеха?

— Мистър Уайлд?

Лекарката бе млада и привлекателна и изглеждаше по-скоро като учителка в детска градина.

— Мисис Уайлд е започнала да развива болест, свързана с храненето, наречена булимия, но мисля, че я открихме навреме. Изглежда, че е била в добро здраве, преди да започне този цикъл от лакомо ядене и повръщане. С консултации при специалисти и подходяща диета опасността може да се преодолее. Не мисля, че ще има трайни увреждания за здравето ѝ или за бебето.

Джош се вкамени. Примигна невярващо.

— Бебето ли казахте?

— Точно така — усмихна се лекарката. — Вашата мащеха е бременна.

* * *

Клер Луиз Лоран никога не бе изпитвала ревност. В детството ѝ не бе имало нищо, което да събуди подобни чувства у нея. Не бе имала

съперници за любовта и вниманието на майка си.

Беше си изградила трезва самопреценка, а това бе истинско чудо при странното детство, което бе преживяла. Винаги се бе чувствала добре в кожата си и никога не бе мечтала да е някой друг. Състезаваше се само със себе си, опитвайки се да се усъвършенства, без да сравнява външността, качествата или постиженията си с тези на останалите.

Така че, когато чувството за ревност се промъкна в душата ѝ и я обви като мъгла, тя се шокира и засрами. Особено като се имаше предвид, че причината за ревността ѝ бе Ясмин.

— Чудо, прелест! — шепнеше Леон, сякаш съзираше през обектива си нещо наистина невиждано. — Ти си най-добрата от всички, скъпа. Винаги си била най-добрата. Никога няма да има друга Ясмин.

— Това е, сладурче — отвърна му Ясмин през рамо, докато съблазнително поклащайте задните си части.

Облаците, надвиснали предния ден, се бяха разпръснали и въпреки че мирисът на буря още не бе изчезнал, слънцето огряваше щедро „Роузшарън“ и снимачният екип се бе струпал около градинския душ. Температурата бе към двайсет и пет градуса, влажността — непоносима. Клер винеше за настроението си лепкавата жега, но знаеше, че истинската причина е друга.

Ясмин бе пазила идеята си в тайна до момента, когато бяха готови да снимат.

— Ще облека това — съобщи тя и извади една ефирна бяла памучна пижама.

— Тъкмо се чудех къде е изчезнала — отбеляза Клер.

— Бях си я скрила. — Комплектът не изглеждаше като модел, който Ясмин би избрала. Тя предпочиташе да представя по-впечатляващи неща.

— Не е ли прекалено проста за теб?

— Не и по начина, по който ще я облека — усмихна се лукаво Ясмин. — Ще видиш, като се срещнем при градинския душ.

„Е, сега тайната е разкрита!“, помисли си обидено Клер, докато гледаше Ясмин, която заемаше поза след поза. Леон щракаше непрестанно, а асистентът му жонглираше с фотоапаратите, обективите и осветлението.

Ясмин бе захвърлила горницето на пижамата и бе навила долнището така, че крачолите да стегнат горната част на бедрата ѝ. Първо застана под душа с гръб към фотоапарата. После пусна водата и черната ѝ коса заблестя под струйките, които се изливаха отгоре ѝ. Капчиците проблясваха и по ръцете ѝ, които тя размахваше грациозно като балерина, заемайки поза след поза. Водата започна да се стича по гладкия ѝ гръб на ручейчета. Тънката материя на пижамата мокро залепна за стегнатия ѝ ханш. Извивките, които се очертаваха, изглеждаха чувствени, секси и невероятно съблазнителни. Ясмин владееше тялото си до съвършенство. То бе като машина, настроена за максимална прецизност на изпълнението.

Клер искаше да се възпротиви, че снимките ще са прекалено сексуални, както бе направила предния ден с мокрото момиче. Но сега мотивите ѝ бяха различни. Ясмин безспорно изглеждаше като произведение на изкуството. Подобно съвършенство на формите не би могло да се нарече неприлично. Образът, който създаваше, бе несъмнено еротичен, но в никакъв случай порнографски. Той бе празненство на човешката чувственост. И тъй като до голямата снимка в каталога щеше да има малка, само на пижамата, Клер не можеше да протестира, че моделът не се вижда добре.

Не всяка жена би изглеждала така фантастично като Ясмин в тази пижама, но фантазията, че това е възможно, щеше да продаде хиляди бройки. Клер несъмнено би поздравила Ясмин за страхотната идея, както правеха останалите от екипа, ако не бе Касиди... Той бе зяпнал Ясмин като влюбен и напращял от желание тийнейджър.

Клер се чувстваше изнервена и ядосана, разяждана от ревност, и то само заради него. Той бе причината за тази нежелана, закъсняла реакция, която я глождеше отвътре.

Трябваше да му нареди да се отдалечи. Но обяснението ѝ, че присъствието му смущава останалите, щеше да прозвучи глупаво, защото другите нямаше да я подкрепят. А би било още по-нелепо да си признае, че притеснява единствено нея.

Ясмин изглеждаше невероятно красива, но Клер никога преди не бе ревнувала от приятелката си. Ясмин винаги поддържаше имиджа си на дива сексуалност, но Клер го намираше по-скоро за забавен, ако изобщо се замисляше по въпроса. Никога преди не бе изпитвала

завист. А сега Ясмин бе просто в стихията си пред фотоапаратите, не се опитваше нарочно да съблазни Касиди.

— Харесва ли ти, Клер? — провикна се Ясмин въодушевено.

— Да — отвърна равно Клер. — Много е хубаво.

Ясмин отпусна ръце и се извърна изненадано към нея. Дори не прикри голите си гърди.

— Хубаво? Не е въпрос да е само хубаво.

— А каква е идеята?

— Да привлече вниманието, да възбужда. Идеята е да успее да продава тази глупава пижама, която, честно казано, намирам за най-безцветния модел, който някога си правила. В нея няма стил, няма класа, няма нищо. Опитвам се да ѝ придам малко тръпка, без която тази пижама ще е пълен провал.

Ясмин изрече всичко това с такава враждебност, че дори и Леон млъкна. Настана напрегната тишина. Дори и Ру, която имаше навик да пуска саркастични остроумия в най-неподходящите моменти, сега пушеше мълчаливо. Всички останали също се престориха на заети. И преди бяха чували Клер и Ясмин да спорят, но никога по този начин.

Клер усещаше, че гърдите ѝ ще се пръснат от напрежение, но тя се обърна и попита Леон спокойно:

— Засне ли достатъчно кадри?

— Смятам, че да. Освен ако не мислиш, че трябва да заснемем още. — Той говореше нетипично кротко и сговорчиво, сякаш се страхуваше да не задейства детонатор на бомба.

— Доверявам се на преценката ти, Леон. Благодаря на всички, приключваме за днес. Ще се видим на вечеря.

Клер им обърна гръб и тръгна към хотела. Вървеше бързо и само искаше да се прибере в прохладната си стая, където насаме да опита да се пребори с ревността си.

Почти бе стигнала верандата, когато Касиди я спря.

— Защо направи това? — От потта косата около лицето ѝ бе слепнала. Той изглеждаше не по-малко изнервен и ядосан от нея.

— Не съм в настроение за един от твоите разпити, Касиди.

— Защо позволи на Ясмин да те злепоставя така пред останалите?

— Тя злепостави само себе си. А сега се дръпни от пътя ми. — Клер го заобиколи и изкачи няколко стъпала, преди той отново да

застане пред нея.

— Вчера не позволи да снимат момичето с мократа фланелка, а днес Ясмин беше по-гола от всякога. Не разбирам.

— Не е и необходимо.

— Защо едното те подразни, а другото — не?

— Защото има тънка разлика между чувственост и откровено сексуално предизвикателство. Стремежът ни е да направим снимки, които ще възбудят, без да са смущаващо директни.

— Знаеш от собствен опит, че това е много субективно.

— Неизбежно. Но тук аз преценявам и вярвам, че имам отличен вкус — заяви тя самоуверено. — Доверявам се на преценката си за това кое е качествено и кое не.

— Хареса ли позата на Ясмин?

— Казах вече, че я харесах, нали?

— Но не звучеше искрено и всички го доловиха, особено твоята приятелка.

— Работата ми не е да я лаская.

— Не, твоята работа е да продаваш стоките си и онази снимка със сигурност ще продава пижамата.

— Намекваш ли нещо, Касиди?

— Изведнъж започна да нервничаш заради чувственото излъчване на Ясмин, защо?

— На теб чувствено ли ти се стори? Всъщност защо ли питам, личеше си по изражението ти. Беше като хипнотизиран. — Той я погледна недоумяващо, от което тя се вбеси още повече. — Е, не беше ли така?

— Не съм обърнал внимание — каза той тихо. — Но явно ти си обърнала.

Клер усети, че има опасност да каже прекалено много неща, и извърна глава.

— Това ли с всичко, Касиди?

— Не съвсем. Какви точно са отношенията ви с Ясмин, че ѝ позволяваш да те обижда по този начин? Всеки друг на твое място би вдигнал скандал.

— Ясмин се нахвърля на хората само когато се чувства много разстроена.

— Вчера пак те нападна с онези глупости за Уайлд. Защо? Защо е толкова разстроена?

— Това изобщо не ти влиза в работата. — Опита се бързо да мине встрани, но той ѝ попречи. Кипнала от яд, Клер го погледна в очите. — Добре, ето какво ще ти кажа. Ясмин отива с колата до Ню Орлийнс тази вечер, за да се види с любовника си. Ще се върне рано утре сутринта.

— Тогава какъв е проблемът?

— Мисля, че може да са се скарали при предишната си среща.

— С пикапа ли ще ходи?

— Да.

— Тя кара ли понякога твоята кола?

— Пак се отплесваш, Касиди! Причината да задаваш този въпрос е съвсем прозрачна. Искаш да знаеш дали Ясмин не е карала моята кола в нощта на убийството на Джексън Уайлд. Забрави ли, че тя беше в Ню Йорк, а аз карах колата си?

Той се наведе заплашително към нея.

— Радвам се, че помниш това, Клер. Нали не си забравила, че автомобилът ти те свързва с убийството на Уайлд? Освен това рано или късно ще попаднем и на улика, която да доказва вината ти недвусмислено.

Клер потрепери и прошепна:

— Извини ме, искам да отида в стаята си.

Но Касиди я настигна във фойето и притисна ръката ѝ върху парапета на стълбището.

— Клер, защо просто си тръгваш, когато ти отправям обвиненията си, без да отричаш?

— Не е необходимо. Аз съм невинна, докато не се докаже вината ми. Няма защо да се страхувам от теб.

— Има, и още как! — процеди през зъби той. — Не съм дошъл чак дотук, защото така ми е скимнало.

— А защо тогава? Натрапваш ми присъствието си и ми пречиш на работата! Да ме принудиш да призная за несъществуващата ми връзка с Джексън Уайлд, като ни настроиш с Ясмин една срещу друга? Разделяй и владей, това ли е новата ти стратегия?

— Не, дойдох, защото нямах друг избор. Доказателствата срещу теб вече не са само теоретични. Нишките са физическа улика. Ако не

бях аз, досега да са те арестували.

— Защо все пак не ме оставиш на мира?

— Първо, защото не искам да изглеждам като глупак в съда и да допусна да се измъкнеш, понеже не съм си свършил добре работата.

Махалото на стенния часовник се люлееше, отчитайки секундите, в които те просто се взираха един в друг. Накрая той продължи:

— И второ, защото искам да ти дам шанс да докажеш невинността си. Но Глен и всички други ангажирани с този случай вече губят търпение.

— Да, заради писъците на една истеричка.

— Която случайно е бременна.

— Бременна? — Клер ахна.

— Ариел Уайлд припаднала по време на службата снощи в Канзас Сити. Щеше да го видиш по новините, ако ги бе гледала. — В стаите в хотела нямаше телевизори. По време на престоя си в „Роузшарън“ човек буквално губеше връзка с външния свят. Единствените новини идваха с местния вестник, но и там почти не се споменаваха за останалата част от страната или света.

— Тя е бременна? — невярващо повтори Клер.

— Точно така — отвърна той сериозно. — Което на практика я изключва от списъка на заподозрените.

— Не е задължително.

— За теб може би, дори и за мен. Но за всички останали тя вече е невинна. Накъде мислиш ще се насочи сега съчувствието на хората? Към жената, която олицетворява майчинството или към дамата, която публикува неприлични снимки?

— Може детето да не е от Джексън — отчаяно продума тя. — Може да е от Джош.

— Знам това. И ти го знаеш. Но на обикновения гражданин и през ум не му минава. Единственото, което той вижда на цветния си „Панасоник“, е една скърбяща бременна вдовица с вид на светица и последното нещо, което би си помислил за нея, е, че е убила хладнокръвно мъжа си, защото му е изневерявала с доведения си син. Бъди готова за всичко, Клер. Ариел ще изиграе картите си възможно най-добре. Вече на два пъти я усети как умело манипулира медиите в своя полза. Заплахата ти, че ще я съдиш, не я трогва. Тя няма да

пропусне да обрисова образа на една неморална и злонамерена личност, която чудовищно е отнела живота на съпруга ѝ и е превърнала в трагедия живота ѝ — нейния и на нероденото ѝ бебе. — Той се наведе още по-близо до нея. — Започваш ли да проумяваш какво ще означава за теб нейната бременност?

Ужасът и страхът от предстоящото се настаниха дълбоко в сърцето ѝ. Но тя нямаше да позволи на Касиди да усети страха ѝ.

— Какво искаш от мен?

— Признание.

Тя се изсмя презрително.

— Тогава не ми позволявай да те обвинявам, без да отстояваш невинността си. Бори се, вбеси се, избухни! Не се скривай зад високомерието си, Клер, така само изглеждаш по-виновна. Бори се, за бога!

— Няма да се унижа дотам.

— Унижение! — ахна той. Лицето му се бе изкривило от гняв. — Унижението е в затвора, Клер. Унижението е да те съдят за убийство, да ти дадат доживотна присъда. — Дъхът му изгаряше лицето ѝ. — По дяволите, кажи ми, че греша в подозренията си. Дай ми нещо неоспоримо, което да обори всички улики срещу теб.

— Докато не бъде официално обвинена, не виждам защо трябва да се защитавам. Правната процедура...

— По дяволите процедурата. Кажи ми истината!

— Мистър Касиди? — Разтрепереният глас бе на Мери Кетрин, която стоеше пред трапезарията. — Защо крещите на Клер? Не се каните да я отведете, нали?

— Разбира се, че не, мамо — възкликна Клер.

— Защото няма да ви позволя да го направите.

Клер бързо отиде при майка си и я прегърна през раменете.

— Мистър Касиди и аз просто... обсъждахме нещо.

„Къде е Хари? — запита се Клер. — Защо не е с мама?“

— Всичко е наред, мамо. Ти добре ли се чувстваш?

Мери Кетрин се усмихна несигурно.

— Ще има свински пържоли за вечеря. Не е ли това чудесно? Трябва да ги помоля да изрежат всички тлъстини от порцията на леля Лоръл. Нали знаеш, че не може да яде свинско, защото получава

киселини. О, извинете ме, мистър Касиди, че обсъждам такава деликатна тема в компанията ви.

— Няма нищо — смути се той.

— Леля Лоръл иска да си вземе няколко филиза от розовите храсти тук, за да ги насадим във вътрешния двор. Чудесна идея, нали Клер?

— Да, мамо, прекрасно хрумване.

Изведнъж Мери Кетрин се приближи до закачалката край вратата, където висеше сакото на Касиди. Извади нещо от джоба на полата си и го пхна във вътрешния джоб на сакото. Без да обясни странното си действие, тя продължи разговора:

— Клер, скъпа, лицето ти е поруменяло.

— Навън е много горещо.

— Да не би да си потна, скъпа? Съвсем неприемливо за една дама. Може би трябва да отидеш да се изкъпеш и преоблечеш преди вечеря.

— Точно това възнамерявам да направя, мамо. Тъкмо бях тръгнала нагоре.

— Работиш прекалено много. Двете с леля Лоръл си говорихме за това по време на чая. Трябва повече да се грижиш за себе си. — Мери Кетрин я погали по бузата и изчезна нагоре по стълбите. Веднага щом чуа вратата на спалнята ѝ да се затваря, Касиди погледна в джоба на повесеното си сако.

— Боже мой!

— Какво има? — попита Клер.

Той ѝ показа писалката си.

— Твоя ли е?

Той се усмихна тъжно и обясни:

— Забелязах, че я няма следобеда, след като пристигнах. И тогава бях оставил сакото си да виси тук за известно време. Предположих, че някой я е откраднал, въпреки че не можех да си представя защо би го направил. Не е скъпа писалка, ценна е само за мен, защото е подарък от родителите ми, а те и двамата са вече покойници.

Клер се извърна с гръб към него, облегна се на един от високите тесни прозорци край вратата и тъжно притисна чело към стъклото.

Касиди се доближи до нея.

— Успокой се, това не е чак толкова важно, Клер.

Гласът му бе нежен, тих и предразполагащ. Когато той постави ръце на раменете ѝ и я извърна към себе си, тя се изкуши да облегне глава на рамото му. Такова облекчение би било най-последно да му каже всичко и да се разтовари от напрежението.

— О, Касиди, така ми се иска да...

— Слушам те — насърчи я той внимателно.

Тя сведе глава. Естествено не можеше да му каже какво ѝ се иска в действителност, така че просто въздъхна:

— Ако не беше толкова горещо, вече щяхме да сме свършили и да сме се прибрали. Искам да подредя дома и офиса си, защото си представям какъв хаос е там след обиска на полицията. — Тя прехапа устната си, за да не се разплаче от страх и отчаяние. — Искан ми се никога да не съм чувала за Джексън Уайлд. И да ми беше казал за писалката, можех да ти го обясня веднага.

— Върнах си я, другото няма значение. Забрави за тази история.

— Виждаш ли — започна сконфузено Клер, — мама взема разни неща. Не ги краде, защото тя всъщност не осъзнава, че прави нещо нередно. Просто ги „взема назаем“. Никога не пропуска да ги върне. Действията ѝ са съвсем невинни и безвредни, повярвай ми.

— Стига, Клер, вярвам ти. — Той прокара пръсти през косата ѝ и докосна устните ѝ в лека целувка. Но когато приведе глава, за да я целуне по-продължително, тя го отблъсна и се взря в очите му.

— Не е така, Касиди! — Вече не говореше за майка си и писалката. Клер поклати бавно глава. — Изобщо не ми вярваш.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Ясмин потегли за Ню Орлийнс преди вечеря. Празното място край масата предизвика любопитството на останалите, но Клер ги успокои, без да им съобщава никакви подробности.

— Ясмин имаше уговорена среща в Ню Орлийнс тази вечер, но ще тръгне обратно още през нощта.

Леон бе превъзбуден заради снимките, които бе направил през деня. Ентузиазмът му, подсилен и от няколко чаши отлежало вино, поддържаше красноречието му по време на цялата вечеря. Той заля покорните си слушатели със забавни истории за известни личности и бъдещи знаменитости, които посещаваха модните заведения в Манхатън.

— Разбира се, сега не е като едно време, когато „Студио 54“ бе на върха на славата си — отбеляза той замислено. — Направо е срамота, че сега с тези мисли за СПИН и наркотици хората вече не правят истински купони.

Клер се извини и напусна компанията веднага след вечеря. Останалите решиха да играят някаква колективна игра, но Клер знаеше от опит, че тези игри неизменно завършват с караници. Обясни, че се чувства изтощена, и се оттегли с Мери Кетрин и Хариет. Постоя в стаята им и побъбри с майка си, докато не видя, че приспивателното на Мери започва да действа. Майка ѝ не спомена изобщо за писалката на Касиди, нито имаше вид да си спомня за нея.

В бързината си да тръгне час по-скоро за Ню Орлийнс Ясмин бе оставила стаята им като след ураган. На Клер ѝ отне половин час да прибере разпилените дрехи и да подреди гримове и парфюмите върху тоалетката. Банята не бе в по-добро състояние. Клер пререди и там, после полежа във ваната с хладка вода. Опита се да се отпусне и да спре да мисли за бременността на Ариел Уайлд и за негативните последици от това за самата нея.

Като излезе от банята, напудри тялото си с талк и си облече една копринена нощница с цвят на стари перли, която стигаше до средата на

бедрата ѝ. Прибра косата си на кок, натрупа възглавници на леглото си и се облегна върху тях. Смяташе да включи нощната си лампа, но тъмнината ѝ поддейства успокоително. Трябваше да обмисли работния график за следващия ден, но повече се нуждаеше от сън.

Мислите ѝ обаче не ѝ даваха покой като непослушни деца. Успяваше да затвори очи за секунди, но после упорито се разсънваше. Леглото, в което досега бе спала спокойно, ѝ се стори твърде неудобно. Клер размени възглавниците няколко пъти, все по-изнервена от безсънието. Откъм долния етаж се дочуваше смях — там играта все още продължаваше. Клер започна да се моли всички най-после да се приберат по стаите си и да млъкнат.

Винеше за дискомфорта всичко около себе си, но не искаше да си признае, че причината за тревогите и ревността ѝ бяха дълбоко у нея самата. Не бе типично за нея да се чувства в конфликт с приятелите си, колегите, със самата себе си. Никак не харесваше образа, който бе придобила.

Но пък се страхуваше да потърси истинското обяснение. Инстинктивно усещаше, че каквото и да бе причинило тази промяна в характера ѝ, бе нещо, което не би искала да признае. По-добре да го избягва, вместо да му се противопоставя. Не искаше да се опитва да пребори това, което вътрешно я побъркваше. Може би, ако не му обръщаше внимание, то само щеше да отшуми.

Чу се шум, сякаш някой разместваше мебели по дървения под. Не, това бе гръмотевица. Продължаваше да се надява, че ще заспи, и се заслуша в тъмнежите по небето, които започнаха да отекват все по-близо до „Роузшарън“. Светкавица проблесна през прозрачните пердета на френските прозорци. Може би този път облаците щяха да донесат дългоочаквания прохладен дъжд. Досега само бяха подсилвали очакването и въздухът ставаше по-тежък и задушен.

Бурята приближаваше, а Клер се чувстваше все по-неспокойна.

* * *

Касиди отказа да се включи в общата игра, защото искаше да се разходи на открито. Но непоносимата влажност и многобройните комари го принудиха бързо да се прибере в стаята си. Преди това спря

пред вратата на Клер, която бе точно до неговата, и се послуша, но не долови нищо. В процепа под вратата не се виждаше светлина и той предположи, че тя е заспала.

Влезе в стаята си и се съблече гол — дори вътре се усещаше лепкавата жега. Поколеба се дали да не се върне до бара, за да си вземе една студена бира, но се отказа. Можеше да налети на Агнес или Грейс, които неизбежно се впускаха в дълги разговори с гостите на хотела. Южняшкото гостоприемство е доста досадно от време на време, а сегашното му настроение определено не предразполагаше към безсмислени разговори. Тази вечер не бе добра компания за никого, дори сам се намираше за непоносим.

Взе си един бърз душ за разхлаждане, легна на леглото и си запали цигара. Беше спрял да пуши преди две години, но сега се чувстваше много нервен. Освен това му трябваше нещо, с което да заеме ръцете си, докато мислите му трескаво се движеха във всички посоки.

Клер имаше мотив. Имаше възможност да го направи. Имаше конкретно доказателство, което я свързваше с местопрестъплението — нишките от пода в колата ѝ. Липсваше ѝ и желязно алиби. Клер бе най-добрата му възможност да извоюва присъдата за убийство, от която отчаяно се нуждаеше.

Но не искаше Клер да е убила Уайлд...

— По дяволите! — Думите отекваха в тишината дълго след като ги бе изрекъл. Беше се поставил сам в ужасна ситуация. Ако следваше съвестта си и професионалната етика, би трябвало да се откаже от случая. Краудър вече му бе дал краен срок, за да представи заподозрян. Дните изтичаха... Не можеше да си представи и как би понесъл да го отстранят от случая въпреки волята му.

Ами ако преди крайния срок помолеше да го освободят от този случай? Краудър смяташе, че той е прекалено лично ангажиран, и с облекчение щеше да приеме подобна молба. Това решение нямаше да се отрази на отношенията помежду им. Всъщност дори щеше да спечели благосклонността на шефа, Краудър просто щеше да възложи случая на някой друг.

Не, не ставаше и така. Другият вероятно щеше да действа по-агресивно и да щракне белезниците около ръцете на Клер Лоран веднага щом тя се върнеше в Ню Орлийнс. Щяха да я арестуват за

убийство. Да вземат отпечатъците ѝ, да я фотографират, да я пратят в затвора. От тази перспектива му призля.

Но пък как да живее с мисълта, че е оставил една виновна жена на свобода само защото се е чувствал увлечен по нея. Не бе толкова просто... Откакто за пръв път бе отишъл във „Френска коприна“ и се бе запознал с Клер Лоран, нищо не бе обичайно или лесно.

Сякаш бе омагьосан. Във фабриката цареше някаква странна и мистична атмосфера. Не само защото сградата бе старинна и се намираще във Френския квартал. Беше ходил в тази част на града много пъти, откакто се бе преместил в Ню Орлийнс. Намираще квартала за очарователен, но никога не се бе чувствал сякаш е попаднал в друго време, където всичко се движи с по-бавно темпо и нищо не е такова, каквото изглежда на пръв поглед.

Не самото място го бе хипнотизирало, а Клер. Тя имаше мистично излъчване, което го объркваше. Това неясно нейно качество бе опасно романтично, невероятно съблазнително и може би катастрофално. Беше го обгърнало като невидима паяжина. Колкото повече се бореше с нея, толкова повече се оплиташе. Дори сега, когато би трябвало да обмисля как да докаже вината ѝ, той се чудеше как да я защити от правосъдието.

„Ти си луд!“, рече си той и поклати глава, ядосан на самия себе си. Но въпреки това продължи размишленията си. Нямахше нищо лошо да обмисли всички варианти. Всъщност не беше ли точно това най-разумният, отговорен и професионален подход?

Кой друг бе възможен заподозрян?

Ариел Уайлд. Сега беше бременна, но можеше да е убила мъжа си по най-различни причини. Въпреки това щеше да е трудно да я осъди и да излезе от съда като герой. Винаги би могъл да огласи съмненията си за това кой е баща на бебето ѝ. Но един добър адвокат би опитал да спре подобна насока на разпита. Съдията можеше да подкрепи мнението на защитата. Така съдебните заседатели нямахше да научат за връзката на Ариел с доведения ѝ син и щяха да се настроят отрицателно към Касиди, който се опитва да петни една бъдеща майка с вид на светица.

Джошуа Уайлд. Интуицията на Касиди му подсказваше, че младият мъж не би могъл да убие муха, камо ли тираничния си баща. От друга страна, той все пак се бе осмелил да спи с жената на баща си.

Проблемът в един евентуален процес срещу Ариел или Джош бе, че не разполагаше с нито едно физическо доказателство срещу тях. Всичко бе само предположения и теории и ако съдебните заседатели проявяха разумна недоверчивост, Ариел и Джош щяха да си тръгнат оправдани. Областният помощник-прокурор Касиди щеше да е загубил доверието и всички щяха да повтарят, че той е оставил истинския убиец на свобода.

Този вариант бе немислим. Основната му цел бе да се погрижи това да не се случи. Над всичко останало бе неговото задължение да залови убиеца и да го осъди.

Мисълта за Клер го накара да изругае на глас. Той загаси първата си цигара, без изобщо да я е пушил, и си запали нова. Представи си Клер така, както бе изглеждала следобеда. Разстроеният ѝ вид бе трогателен. От потта кожата ѝ бе поруменяла, а от влажния въздух косата около лицето ѝ се къдреше много чаровно. Тя изглеждаше изнервена и ядосана. Но когато той я бе заговорил, проклетата ѝ гордост не ѝ бе позволила да си признае, че я измъчват две съвсем човешки слабости — ревност и страст.

Неспокоен и ядосан, Касиди стана от леглото и бързо навлече дънките си. Дори не ги закопча, отвори със замах френския прозорец и излезе на терасата. Въздухът бе още по-зноен и не се усещаше и най-малък полъх.

Хвърли поглед към френския прозорец на Клер, но той тънеше в мрак. Тя спеше. Погледна към небето, облаците се бяха скупчили съвсем ниско. Долавяше мирис на дъжд, но все още не падаше нито капка. Атмосферата бе наситена с напрежение, сякаш ще се случи нещо съдбовно.

Точно когато си помисли това, една светкавица разцепи небето над неподвижните върхове на дърветата.

* * *

Когато небето се озари от ярката назъбена линия, Клер рязко седна в леглото си. Затаи дъх в очакване на гърма. Той отекна като удар с гигантски камшик върху покрива и разтресе прозорците и стъклата. Последва го внезапен силен порив на вятъра. Френските прозорци на

стаята се разтвориха и се блъснаха в стената отвътре. Прозрачните завеси се издуха като платна на кораб.

Клер стана от леглото и прекоси стаята. Дърветата пред хотела се люлееха силно, сякаш вятърът духаше във всички посоки. Той разроши косата ѝ и прилепи нощницата към тялото ѝ. Нова светкавица озари за миг терасата.

И тогава Клер видя Касиди. Той стоеше облегат на парапета, гол до кръста, пушеше и гледаше право към нея. Тя понечи да се скрие обратно в стаята си и да затвори прозорците, но не можа да помръдне. Изгарящият му поглед сякаш я бе вкаменил. Без да казва нищо, Касиди се отдели от парапета и я доближи с бавни, отмерени крачки като на хищник.

Сърцето ѝ се разтуптя бързо като бушуващия вятър. Мислите ѝ трескаво се лутаха. Изрече първото смислено изречение, което ѝ хрумна.

— Не знаех, че пушиш.

Касиди не каза нищо, но продължи да се приближава по същия заплашителен начин.

Тя изрече без дъх:

— Мисля, че най-после ще завали.

Той хвърли цигарата си през парапета и придърпа Клер в прегръдката си в мига, когато проехтя следващият гръм. Целувката му бе помитаща като надигащата се буря. Пръстите му се заровиха в косата ѝ и наклониха главата ѝ така, че устата ѝ напълно да се подчини на настойчивите му устни.

Докосването до тялото му бе изгарящо. Най-после освободеното му сексуално желание струеше от всяка пора на кожата му и преминаваше у Клер, а тя жадно му откликваше, признала в мислите си истинската причина за неспокойствието си. Желанието се разливаше като гореща вълна в тялото ѝ — една сладка до болка нужда... от Касиди.

Пръстите ѝ се вкопчиха в раменете му, а тялото ѝ се изви и притисна към неговото. Той изстена тихо. Устните му докоснаха шията ѝ. Клер отметна глава и с наслада се отдаде на нежните милувки.

Той плъзна ръка по гърба ѝ и я придърпа още по-плътно към себе си, притискайки слабините ѝ към твърдата си мъжественост. Свали презрамката на нощницата и оголи гърдата ѝ. Потърси зърното и

склучи устни около него. Лудата игра на езика му изтръгна нежни стенания от устата на Клер.

Бурята се бе разбунтувала с пълна сила. Една след друга проблясваха светкавици и отекваше гръм след гръм. Плисна проливен дъжд, ураганен вятър помете струите под навеса на терасата. Но Клер и Касиди не забелязваха нищо от това, докато не чуха приближаващи се гласове.

За да се порадват на дъжда, две от манекенките бяха решили да минат през терасата за стаята си вместо през вътрешното стълбище. Клер се отдръпна от Касиди и притеснено погледна към ъгъла на къщата, където всеки момент щяха да се появят момичетата.

Той хвана ръката ѝ и я придърпа в нейната стая. Затвори двата френски прозореца точно в момента, когато се появиха момичетата зад ъгъла и спряха за миг да погледат бурята.

Касиди прегърна Клер и двамата безнадеждно се оплетоха в пердето. Той спря протестите ѝ с една дълга целувка. Езикът му прелъстително разтвори устните ѝ, а горещите му пръсти бавно се плъзнаха под нощницата ѝ. Помилва бедрата ѝ и ги притисна към своите, тя едва сподави вика си.

Отвън долетя гласът на една манекенка.

— Вали като из ведро, никога не съм виждала такива светкавици.

— Тихо, ще събудиш Клер.

Но в този миг всяка частица от тялото на Клер откликваше на настойчивите пръсти на Касиди. Те се плъзнаха по копринено нежните косъмчета между бедрата ѝ, единият му пръст потъна във влажната ѝ мекота и започна бавно да се движи навътре и навън. Клер се вкопчи в раменете му. Той отлепи устни от нейните след една опияняваща целувка и я прониза с очи, без да прекрати влудяващо нежната милувка с ръката си.

— Най-добре и ние да си лягаме — дочу се пак гласът на манекенката.

— В колко часа си поръчала да ни събудят?

— Осем и половина.

Дочу се писък.

— Внимавай, хлъзгаво е!

— Ру ще ме убие, ако се появя утре със синини.

Касиди издърпа леко пръста си и го завъртя отново и отново около хлъзгавата ѝ перла. Клер примигна, насилвайки се да държи очите си отворени, но образът на Касиди се замъгляваше. Забеляза само, че косата му е паднала над челото и че чертите на лицето му са напрегнати, а очите — трескави.

Клер бе пометена от приближаващия връх. Тя се опитваше да му се противопостави, но той я обля като чудодейна топлина. Изблик на страст, вълни от наслада...

Гласовете на момичетата бяха стихнали и сега се чуваше само отшумяващата буря и забързаното дишане на Клер. Касиди обви ръце около тялото ѝ и я отнесе в леглото, където веднага се отпусна до нея. Свали нощницата ѝ и ръцете му опипаха щедрия овал на гърдите ѝ. Върховете на пръстите му си играеха със зърната и усещането, което предизвикваха, бе толкова силно, че Клер изстена. Той сведе глава и ги целуна нежно. Тя зарови пръсти в косата му. Знаеше, че трябва да спре всичко това, но бе все едно да спре поройния дъжд навън.

Касиди целуна корема ѝ. Тя прошепна настойчиво името му, изпълнена с колебания.

Без да ѝ обръща внимание, той обгърна ханша ѝ и притисна устни към женствеността ѝ. Езикът му се наслади на сладостта ѝ, играеше по нея и леко я дразнеше. Целуваше я и смучеше, сякаш опитваше сочната сладост на зрял плод.

Възбудата ѝ нарасна, усети, че изпада в непоносим екстаз.

— Моля те! Спри... — прошепна тя без дъх.

Но той коленичи между бедрата ѝ и влезе в нея с мощен тласък. Клер чувстваше горещия му неравномерен дъх върху бузата си. Чу го как изстена:

— О, боже господи!

После той започна да се движи в нея, нежно и силно, и тя напълно забрави за всичко останало.

Гърбът му бе съвсем мокър. Ръцете ѝ се плъзгаха по извивките на мускулите под дънките му и го придърпваха още по-дълбоко в нея. Той изстена от удоволствие, устните им отново се впиха.

Ръцете му милваха гърдите ѝ. Тя изви гръб и рязко затаи дъх, изричайки името му. Повторно я заля едно невероятно, още по-силно усещане. Сякаш я обсипаха хиляди искри и още цяла вечност Клер имаше чувството, че се носи във въздуха.

Касиди свърши малко по-късно. Прегърна я силно и ѝ шепнеше нежно, докато Клер усещаше горещото му освобождаване дълбоко в себе си.

Двамата се отпуснаха... Той бе склонил глава върху гърдите ѝ, а тя още обгръщаше с крака тялото му. След малко той стана, свали дънките си, после легна обратно и я придърпа в прегръдката си. Клер се сгуши в голото му тяло.

Бурята бе отминала, но продължаваше да вали. Далечният екот на гръмотевиците напомняше на Клер за нощта, когато Касиди я бе целунал за пръв път. Тогава двамата бяха отишли в хотел „Пончартрейн“, за да приберат Мери Кетрин.

Клер потрепери и прогони този спомен. Не искаше точно сега да се досеща, че двамата всъщност са противници.

Той усети треперенето ѝ и нежно целуна слепоочието ѝ.

Тя въздъхна и по устните ѝ се плъзна усмивка.

— Това бе най-неприличният секс, който съм правила през живота си.

Той се усмихна нежно. Развеселена от реакцията му, тя леко погали гърдите му.

— Касиди, какво ще стане утре?

Той се надвеси над нея, като опря пръст до устните ѝ.

— Ако говорим за това, ще трябва да си тръгна. Искаш ли? — Погали устните ѝ, после я целуна, дълбоко, жадно, давайки ѝ всичко от себе си. Разтвори бедрата ѝ и подканващо се притисна към слабините ѝ.

Тя усети отново твърдостта му и въздъхна:

— Не, не си тръгвай.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Андре Филипи не можеше да си намери място от радостно възбуждане. Ясмин отново бе в хотела му. Ясмин! Най-прекрасното същество на света.

Тъкмо правеше обичайната си обиколка, за да провери дали всичко е наред, когато я видя да влиза. Въпреки че слънцето вече бе залязло, тя носеше големи слънчеви очила. Очевидно не искаше да я разпознаят. Ако не познаваше така добре лицето ѝ, дори и той не би я забелязал. Но той прекарваше повече време загледан в нейни снимки, отколкото в собственото си отражение в огледалото. Познаваше лицето ѝ по-добре от своето.

Тя се отправи решително към един от отворените асансьори. Андре се втурна, за да се присъедини към нея точно когато вратата се затваряше.

— Ясмин, добре дошла. — Той сведе глава в учтив поклон.

— Здравей, Андре. — Ясмин се усмихна, свали очилата си и ги пъхна в голямата си чанта. — Как си? Не съм те виждала от цяла вечност.

Клер ги бе запознала преди няколко години на една вечеря за ограничен кръг приятели в дома ѝ. Оттогава се бяха срещали при различни поводи. Въпреки това Андре винаги се чувстваше поласкан и развълнуван, че тя се отнася с него като с приятел.

— Добре съм. А ти?

— Не мога да се оплача. — Усмивката ѝ сякаш се постара да потвърди думите, като че ли не бяха прозвучали съвсем убедително.

— Дошла си заради снимките за каталога ли?

— Всъщност правим снимките за пролетния каталог в Мисисипи. Тук съм само за вечерта.

Андре никога не питаше гостите на хотела за причината за пребиваването им. Това би било грубо нарушение на правилата, които гарантираха абсолютна дискретност.

— Как е Клер?

— Честно казано, нещо я бе прихванало, като тръгвах днес следобед — отвърна Ясмин.

— О, боже, да не е заради Мери Кетрин...

— Не, няма нищо общо с майка ѝ.

Той изчака учтиво, надявайки се Ясмин да поясни причината за състоянието на общата им приятелка, без да се налага той да пита.

Ясмин възнагради тактичността му.

— Предполагам, че ѝ се отрази напрежението от работата по каталога. Нали знаеш каква е, никога не показва външно, че е нервна, което е много вредно за здравето. По-добре да се накрециш. А тя само кипи вътрешно и кара всички наоколо да се чувстват като идиоти.

Андре усети, че между двете жени, на които той се възхищаваше толкова много, е назрял някакъв конфликт.

— Уверен съм, че каталогът ще си струва усилията, които полагате за създаването му — каза дипломатично той.

— Навярно. — Липсата на ентузиазъм в отговора ѝ бе съвсем очевидна.

— Напрежението не е ли винаги част от творческия процес?

— Този път е повече от обичайното.

— Но защо? — не се въздържа да попита той.

— Заради Касиди.

Андре пребледня.

— Искаш да кажеш, че и онова ужасно ченге е там?

— Проследи Клер до хотела, в който сме отседнали, и на практика се превърна в неизменна част от снимачната площадка.

Андре нервно облиза устни.

— Защо, за бога, продължава да я тормози така?

Асансьорът бе стигнал до желанния етаж. Андре придружи Ясмин и двамата тръгнаха по коридора.

— Още я подозира за убийството на Уайлд.

— Но това е абсурдно! — Андре се спъна, сякаш сърцето му се бе свлякло в краката. — Божичко, това е ужасно! И за всичко съм виновен аз. — На челото му изби пот и той извади една снежнобяла кърпа от вътрешния джоб на сакото си. — Ако не се бях хванал в капана му и не му бях разкрил, че на записа е гласът на Клер...

— Ами! — Ясмин съчувствено постави ръка на рамото му. — Клер ми разказа колко си бил разстроен от случилото се. Виж какво,

Касиди е хитра лисица. Рано или късно щеше да открие, че Клер е идвала във „Феърмонт“ в нощта на убийството. Не си му издал нищо, до което е нямало да се докопа сам.

Тя снижи глас и почти прошепна:

— Ако искаш да знаеш мнението ми, аз смятам обратното. Касиди се старее да докаже, че Клер е невинна, а не че е виновна.

— Кое то всъщност е истината — бързо добави Андре. — Клер дойде тук онази вечер, за да прибере Мери Кетрин, нищо повече. Бих се заклел за това в съда.

— Приятелите ти разчитат на това.

Андре възприе думите ѝ като неясни и смущаващи. Искаше още веднъж да подчертае увереността си в невинността на Клер, но Ясмин го прекъсна тактично:

— Надявам се скоро да се видим за по-дълго, Андре. Той хвана ръката ѝ, наведе се и я целуна.

— *Au revoir*, Ясмин. Твоята неповяхваща красота дарява светлина на всички около теб.

Усмивката, която я бе направила известна, разцъфна на лицето ѝ.

— Хей, потаен човече! Та ти си бил поет!

— Признавам си — съгласи се той плахо. Тя никога нямаше да узнае колко дълги часове прекарва той, съчинявайки оди за нейната красота и очарование.

Ясмин докосна бузата му с длан.

— Ти си истински джентълмен, Андре. Защо не може всички мъже да са мили, грижовни и предани като теб? — Усмивката ѝ стана тъжна. Тя се извърна и тръгна. Той не я последва. Но изчака, докато тя влезе в една стая, след като почука и тихо съобщи името си.

Андре не завиждаше на мъжа, който я чакаше от другата страна на вратата. В неговата любов към Ясмин нямаше сексуално желание. Любовта му се коренеше в душата му, витаеше на много по-високо ниво от физическото. С цялото си сърце той ѝ желаше да изпита любовта и щастието във всичките им форми.

Буквално прелетя обратно до асансьора, залят от еуфория. Ясмин бе докоснала бузата му с чувство на привързаност! Ръката ѝ бе гладка и хладна като милувките на неговата *taman*, когато бе момче. И в очите ѝ имаше нещо, което му напомняше за майка му — една позната

горчивина, за която той се сещаше прекалено добре. Но Андре прогони тази мисъл и не й позволи да развали искрящата радост на момента.

* * *

— Ти, мръсен кучи син! Ти, подло копеле! — Ясмин ругаеше Алистър Петри с всички възможни изрази, които й хрумваха.

— Очарователен език, Ясмин.

— Затвори си лъжливата уста, дявол да те вземе!

Яростта извираше от нея на вълни. Тялото й бе напрегнато и потреперваше от гняв.

— Никога не си смятал да напуснеш жена си, нали? — Очите й проблясваха ожесточено.

— Ясмин, аз...

— Нали?

— В годината на изборите това би било политическо самоубийство. Но това не означава...

— Проклет лъжец! Подъл, отвратителен плъх! Мога да те убия.

— За бога! — Той прокара пръсти през разрошената си коса. Бяха се любили почти толкова бурно, колкото се караха в момента. Бяха се борили и вкопчвали един в друг, сякаш това не бе любовен акт, а състезание на тепих. — Преиграваш — каза той със спокоен глас, опитвайки се да предотврати нов изблик на гневни писъци. — Това е само временна раздяла, Ясмин. Ще е най-добре...

— Най-добре за теб!

— Най-добре и за двама ни, ако за малко усмирим топката, поне докато минат изборите. Не прекратявам връзката ни завинаги. Божичко, да не мислиш, че бих могъл? Не! Та ти си моят живот!

— Лъжи, лъжи...

— Кълна ти се, че щом минат изборите...

— Какво? Ще ме удостояваш с по някой час чукане веднъж на две седмици? И докога? Цял живот? Майната ти, конгресмен Петри. Няма да се задоволя с това.

— Не очаквах да ти хареса. Бог ми е свидетел, че и аз ще се чувствам също толкова съкрушен от раздялата ни, колкото и ти. — Той разпери ръце. — Просто искам да проявиш малко разбиране. В

момента съм претрупан с ангажменти, истински кошмар. Постоянно съм под напрежение.

— Скъпи, ти не знаеш какво значи напрежение. — Гласът ѝ прозвуча съвсем заплашително. — Когато свърша с теб, кокалестият ти задник няма да струва и пукната пара нито в този щат, нито където и да било другаде. Малката ти негърка повече няма да се чука с теб. Купонът свърши, захарче. Сега трябва да си плащаш!

Тя тръгна към вратата. Той се втурна по петите ѝ.

— Чакай, Ясмин, нека ти обясня. Не се държиш разумно. — Хвана раменете ѝ и я обърна към себе си. — Моля те! — Гласът му прозвуча почти като ридание. — Моля те.

Тя повече не направи опит да си тръгне, но очите ѝ продължиха да святкат като живи въглени. Алистър си пое дълбоко дъх и запримигва отчаяно, сякаш ще моли за отсрочване на екзекуцията си.

— Ясмин, скъпа — започна той с разтреперан глас, — влез ми в положението. Обещай ми, че няма да разкажеш за това на медиите.

Думите му се забиваха в плътта ѝ като скалпели, причинявайки болка и нов гняв.

— Ти не даваш и пет пари за чувствата ми! Мислиш само за себе си и за проклетите избори!

— Не исках да кажа това...

Тя извика диво, замахна към лицето му и раздра кожата му с дългите си нокти, оставяйки върху бузата му четири дълги кървящи следи. Едновременно изскубна тънък кичур от косата му с бесен замах.

За момент Алистър бе прекалено потресен, за да реагира. После рязко усети болката, извика и вдигна ръка към лицето и косата си.

— Ти си луда! — изкрещя, когато видя кръвта по пръстите си. — Ти си абсолютно побъркана!

Ясмин остана още няколко секунди, раздирана от мъка и ярост, преди да излезе и затръшне гневно вратата зад себе си. По пътя към асансьора тя срещна мъж и жена в коридора. Те я изгледаха странно и се отместиха встрани, когато се разминаваха. Ясмин осъзна, че лицето ѝ е обляно в сълзи и че блузата ѝ е разкопчана.

Докато слизаше с асансьора, бързо закопча блузата и си сложи слънчевите очила. Прекоси фойето на хотела със сведена глава, мярна Андре, но не забави ход, за да не го насърчи да дойде при нея. Бързо

напусна сградата, взе пикапа от паркинга и се отправи към Канал Стрийт.

Беше мека вечер. Мнозина вече предвкушаха уикенда. Улиците на Френския квартал бяха пълни с туристи, които пречеха на колите и задръстваха тесните тротоари. Ясмин не можа да намери място за паркиране и накрая спря непозволено. Трябваше да измине още няколко пресечки по Ру Дюмейн. Не поглеждаше никого в лицето и се стараше да привлече възможно най-малко внимание.

Сградата бе отворена, но ако Ясмин не знаеше точно къде се намира, никога не би я забелязала. Няколко купувачи оглеждаха рафтовете, върху които имаше наредени билки, и се опитваха да се ориентират сред изобилието от шишенца с отвари.

— Искам да видя жрицата — каза Ясмин тихо на продавачката, която пушеше марихуана. Възрастната жена с вид на хипи изчезна някъде, а след минута се върна и направи знак на Ясмин да я последва. Стаята с олтара бе отделена от магазина с една прашна кафява кадифена завеса. Стените бяха украсени с африкански маски и метални гравюри, наречени веве, с които се призоваваха могъщите духове. В ъгъла имаше голям дървен кръст, но той не бе с обичайната за разпятие форма. Около центъра му бе увита Дамбала, змията, най-могъщият дух. Тя се използваше при вуду-ритуалите, които се изпълняваха край блатата извън града. На самия олтар имаше статуи на християнски светци, снимки на хора, които твърдяха, че са били благословени от духовете, горящи свещи, запалени ароматни пръчици, джу-джу, кости и черепи на животни.

Жрицата седеше на трона до олтара. Тя бе огромна, големите ѝ гърди бяха провиснали над корема, който се стелеше на няколко пръстена тлъстини. Гигантската ѝ глава бе увита с тюрбан. На късия ѝ дебел врат висяха безброй златни верижки. Поне на половината от тях имаше медальони, кръстове и всевъзможни амулети. Ръцете ѝ бяха огромни като бейзболни ръкавици, отрупани с проблясващи пръстени. Тя вдигна едната си ръка и направи знак на Ясмин да се приближи.

Жрицата бе хаитянка, черна като нощта. Кръглото ѝ лице бе мазно и лъскаво от потта. Тя наблюдаваше посетителката си като в транс, почти спуснала клепачите на малките си, но лъскави като диаманти очи.

Ясмин се обърна към нея с повече почитание и смирение, отколкото вярващ католик би проявил при среща с кардинал.

— Нуждая се от помощта ви. — Гъстият дим на запаления тамян действаше замайващо. Ясмин почувства странна лекота в главата си, но това ставаше винаги, когато посещаваше света на черната магия. Тъмните сили сякаш извираха от жрицата, от амулетите, от зловеците сенки в ъглите.

С равен глас Ясмин разказа на жрицата за своя любовник.

— Той ме излъга толкова много пъти. Той е зъл човек. Трябва да бъде наказан.

Жрицата кимна тържествено.

— Имаш ли нещо негово?

— Да — отвърна манекенката.

Жрицата даде знак с ръка и помощничката ѝ изникна незначително откъде. Тя подаде на Ясмин малка порцеланова купичка. Ясмин изстърга внимателно остатъците от кожички и засъхнала кръв под ноктите си и ги пусна в купичката. После разви кичура коса на Алистър и също го пусна вътре.

Ясмин вдигна поглед към жрицата. От примигващите пламъци на свещите красивите ѝ кехлибарени очи изглеждаха като очи на ранено животно. Устните ѝ едва помръднаха, но желанието ѝ стана съвсем ясно.

— Искам той да страда жестоко.

* * *

Бел Петри посрещна Алистър във вестибюла, когато той пристигна във вилата им на езерото Пончартрейн. Децата бяха вечеряли рано и вече си бяха легнали. Преди да си тръгне, икономката бе подредила празнично масата за вечеря с най-красивия сервиз и свежи цветя за украса.

Бел бе облечена в лилав копринен панталон, който се развя около краката ѝ, когато тя тръгна да посрещне съпруга си.

— Божичко! Тя ли ти направи това? — Бел огледа раните, но в гласа ѝ не се усети съчувствие, само изненада.

— Доволна ли си, Бел? Тези драскотини ти доказват, че спазих обещанието си.

— Казал си й, че всичко между вас е свършено, и си я предупредил повече да не ни безпокои?

— Точно така. Тогава тя се нахвърли отгоре ми като разгневена пантера.

Лъскавата коса на Бел почти не помръдна, когато тя поклати глава.

— Качи се горе и почисти раните с кислородна вода, а аз в това време ще наляя виното. После ще вечеряме.

— Не съм гладен.

— Разбира се, че си гладен, скъпи — настоя тя с изкуствена усмивка. — Бягай да се погрижиш за лицето си. Ще те чакам на масата след малко.

Алистър разбра добре подтекста на думите й — тя искаше да види дали той ще й се подчини. По своя префинен начин тя му излагаше условията, при които ще остане с него, ще подкрепи финансово кампанията му и няма да го разобличи публично за изневярата. Отсега тя щеше да е сценарист, продуцент и режисьор на този фарс. Ако той искаше да участва, трябваше да приеме ролята си и да я изпълнява без никакви импровизации.

Какъв избор имаше, освен да приеме условията й, колкото и нетърпими да бяха. Разбира се, че щеше да ги спазва само известно време. Налагаше се да устиска до изборите. Тогава, ако решеше да поднови връзката си с Ясмин или с някоя друга, щеше да го направи, без да му мигне окото. Само защото са го хванали веднъж, не означаваше, че ще прекара остатъка от живота си като кастрирано кученце на Бел. Засега обаче бе благоразумно да се преструва, че се е примирил с положението.

— Връщам се след минута.

Огледа лицето си в огледалото в банята. Резките от ноктите на Ясмин още кървяха и го понаболяваха. Как, по дяволите, щеше да обясни раните пред екипа от предизборния си щаб, медиите, избирателите? Бодливи храсти, които е подрязвал? Своенравно домашно котенце? Кой ли щеше да повярва на това?

От друга страна, за да оспорят версията му, те трябваше да го обвинят в лъжа и да го докажат. Така че защо да се притеснява, щяха

да приемат думите му, защото нямаха алтернатива.

Не се боеше, че Ясмин ще го хвърли като неоглозган кокал на хрътките от медиите. Вярно, бе се изплашил от тази вероятност за момент, когато яростният ѝ поглед бе накарал кръвта му да се смрази. Но щом се успокоеше и започнеше да разсъждава по-трезво, тя щеше да промени мнението си за отмъщение. В края на краищата тя го обичаше. Любовта ѝ бе като проклетие, което сега можеше да се превърне в благословия. Тя не би направила нищо, с което да съсипе кариерата му, защото сигурно още не можеше да изостави мечтата си някой ден да стане съпругата на конгресмен Петри.

Освен това тя бе болезнено горда. Не би могла да огласи връзката им, без да се изкара глупачка. Тя също трябваше да мисли за кариерата си, за бизнеса, за преследващите я кредитори. Последното нещо, от което Ясмин се нуждаеше сега, бе скандал.

Но какво щеше да стане, ако желанието ѝ за отмъщение надделееше над здравия ѝ разум? Ако наистина се разприказваше?

Алистър сви рамене, загледан в отражението си в огледалото. И какво от това? Отзвукът от една такава скандална връзка щеше да се отрази по-пагубно на нея, отколкото на него. Той просто трябваше да седи спокойно, хванал Бел за ръка, и решително да отхвърля всички твърдения на Ясмин. Кой би повярвал на една банкрутирала, истерична жена със съмнителен морал, при това негърка от Харлем, вместо на почтения, солиден и щастливо женен джентълмен от Юга?

След като бе отхвърлил всички страхове и съмнения, той слезе долу в почти приповдигнато настроение. Бел го целуна нежно и отново огледа загрижено раните на бузата му.

— Всичко е вече зад гърба ни — каза тя и му протегна чаша добре изстудено бяло вино. — Как мина денят ти? — Сервира му лека вечеря от салата от раци с мариновани домати върху препечени филийки и малинов крем за десерт.

Още допиваха кафето си, когато нещо се удари в прозореца на трапезарията. То се блъсна с такава сила, че огромното стъкло се залюля.

— Какво, по дяволите, беше това? — рязко извърна глава Алистър.

Бел скочи паникьосана от стола си.

Алистър ужасен се взря в кръвта, която се бе размазала по прозореца.

Бел затули уста с ръка, за да не повърне.

— Боже господи! — прошепна Алистър. — Стой вътре!

— Алистър...

— Стой вътре казах!

Никога не бе проявявал необичайна смелост и сега излетя навън, подтикван по-скоро от гняв, отколкото от безстрашие. Излезе на грижливо оформената морава пред къщата. Надолу по улицата се чу свистене на гуми, но колата бе прекалено далече от него, за да може да се види в полумрака марката или номерът ѝ.

Предпазливо отиде до прозореца на трапезарията. Изцапаното с кръв стъкло отгук изглеждаше още по-отблъскващо. Усещаше се и мирисът на кръв. Като знак от ада.

Наведе се над цветната леха, за да я огледа отблизо, но загуби равновесие и падна в храстите под прозореца точно върху едно мъртво пиле. Гърлото му бе прерязано. Разрезът бе съвсем скорошен. Перата бяха мокри и лъснали от тъмната кръв.

Конгресменът извика ужасен.

Изправи се с усилие, проправи си път през храстите и с олюляваща се походка се изкачи по предните стъпала. Влезе и бързо заключи вратата. Трескаво набра кода, за да включи охранителната система.

Бел, която се бе окопитила от първоначалния шок, сега настояваше за обяснение.

— Кой е направил това отвратително нещо? Знаеш ли колко трудно ще се почисти?

Прииска му се да я хване и да я разтърси, докато ѝ затракат зъбите.

— Не разбираш ли какво означава това? Тя желае смъртта ми.

— Кой, скъпи?

— Тя.

— За бившата ти любовница ли намекваш?

Той кимна, треперейки.

— Тя... тя ме е проклела.

— За бога, Алистър, овладей се. Не ставай смешен.

Той поклати глава разярен.

— Полицията трябва да се погрижи за това. Бел невъзмутимо се отправи към телефона.

— Не! — Той сграбчи слушалката и изскубна кабела от стената.
— Не.

— Алистър, не се държиш рационално. Какво те изплаши чак толкова?

Той дрезгаво изрече една-единствена дума:

— Вуду.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Ясмин нахълта в стаята малко преди шест часа. Тя отвори рязко вратата и влетя вътре, но в следващия миг се закова на място, като видя Клер да спи сгушена в прегръдката на Касиди.

— О, по дяволите!

Ругатнята ѝ изтръгна Клер от дълбокия сън. Тя приседна в леглото, отмести сънено косата, която падаше върху очите ѝ, и дръпна чаршафа, за да прикрие голите си гърди, които бяха порозовели след любовната нощ.

При рязкото ѝ движение Касиди се извърна по гръб.

— Какво има? — Той проследи смутения поглед на Клер и зърна Ясмин, която продължаваше да ги гледа изумено. След няколко неловки секунди тя излезе, затръшвайки вратата след себе си.

— Ясмин. Нещо не е наред — каза Клер и се пресегна за нощницата си, която висеше до леглото.

— Какво искаш да кажеш? Кой не е наред? Колко е часът? — Касиди се изправи на лакти и запремига замаяно.

— Нещо става с Ясмин.

Клер си беше облякла халат върху нощницата. Касиди се протегна и хвана ръката ѝ. Огледа я със сънените си очи. Тя разбра много добре какво означаваше погледът му.

— Не мога — прошепна тя със съжаление. — Ясмин се нуждае от мен.

— Аз също се нуждаю от теб.

— Ти вече ме има — припомни му тя със срамежлива усмивка.

Разкъсвана между предаността към приятелката си и надигащото се желание, тя хвърли поглед към вратата, после пак към Касиди.

— Трябва да видя какво ѝ е, Касиди.

— Добре — изръмжа недоволно той. — Но аз няма да се примиря. — Той дръпна ръката ѝ към устата си и целуна нежно дланта ѝ. — Връщай се бързо.

— Обещавам.

Коридорът бе облян от сиво-виолетовата светлина на зората. Клер бързо стигна до стълбището и слезе по него на пръсти, за да не събуди останалите. Огледа фоайето, но не забеляза Ясмин никъде. Тъкмо щеше да отмине трапезарията, когато я мярна край бара.

Манекенката вдигна една бутилка.

— Ще пийнеш ли и ти?

— Ясмин, какво е станало?

— Интересува ли те? Като съдя по вида ти, добре си си прекарала нощта. Гушната гола с детектива!

— Не си справедлива! Теб какво те засяга дали спя с Касиди?

Ясмин излезе иззад бара, стиснала висока чаша, пълна с водка.

— Не ме интересува. Всъщност пукната пара не давам с кой се чукаш.

— С кого се чукам — поправи я Клер. — Ако ще ме обиждаш, поне говори правилно.

Ясмин тропна с чашата върху бара. Опита се да сдържи гнева си, но не успя. Устните ѝ се разтеглиха в горчива усмивка.

— Клер Луиз Лоран. Винаги си толкова точна и благоприлична, по дяволите. — Тя се ухили злорадо, после чертите на лицето ѝ се свиха болезнено. Наведе глава, скри лице в шепите си и заплака.

Клер я прегърна през рамо и я отведе до един от високите столове край бара.

— Какво не е наред, Ясмин? — попита тя, докато галеше успокоително косата ѝ. — За да се държиш толкова гадно, трябва да ти се е случило нещо ужасно.

— Подлецът ме заряза.

Клер се бе опасявала от това. Неизбежното се бе случило. През цялото време бе смятала, че е само въпрос на време жененият любовник на Ясмин да я изостави, и със страх бе очаквала този ден. Придърпа главата на приятелката си към себе си и я остави да си поплаче на рамото ѝ.

— Кучият син ме е лъгал от самото начало — изхълца Ясмин през сълзи. — Никога не е възнамерявал да напусне жена си. Никога не е смятал да се ожени за мен или да живеем заедно. Толкова бях глупава, Клер. Такава проклета глупачка! — Тя заудря по ръба на бара с юмруци. — Как съм се оставила да ме прави на идиотка!

— Любовта влияе на преценките ни. Кара ни да правим неща, които знаем, че са лоши за нас, но въпреки това ги правим.

Ясмин се изправи и избърса носа си с крайчето на блузата си.

— Дори имаше наглостта първо да се люби с мен и после да ми съобщи новината. Можеш ли да повярваш? Като пристигнах там, той ме награби от вратата. Повтаряше ми, че съм красива, че дните му без мен са истински ад. Чукахме се като зайци, бързо и мощно. — Изпод сведените ѝ клепачи се отронваха сълзи и се стичаха по прекрасното ѝ лице. — Аз го обичах, Клер.

— Знам. Съжалявам, че стана така.

— Като премислям нещата сега, не мога да разбера как съм се хванала на лъжите му. Как съм си фантазирала, че ще ме представи във Вашингтон.

— Във Вашингтон ли?

Ясмин се засмя горчиво.

— Това може да му струва един глас, но майната му. Защо да продължавам да пазя тайната? Тайнственият ми любовник бе конгресменът Алистър Петри.

— Алистър Петри — повтори тихо Клер.

— Познаваш ли го?

— Не, не съм го срещала. Но познавам жена му Бел. Уших ѝ някои неща преди сватбата. Тогава още шиех и по поръчка. Една от приятелките ѝ ме бе препоръчала.

— Каква е тя?

— О, Ясмин, недей...

— Хайде, за бога, Клер, разкажи ми. Каква е тя?

— Красива, руса, слаба...

— Не за това питам, знам как изглежда.

— Срещала ли си я?

— Виждала съм я — призна Ясмин, а Клер повдигна въпросително вежди. — Да, ходила съм да ги наблюдавам от далече един-два пъти. Правех всичко, което една сладка малка любовница не трябва да прави. Плачех, давах ултиматуми, настоявах, избухвах. Обаждах се в дома му посред нощ, за да чуя гласа му. Всевъзможни дивотии.

Откакто започна кампанията за преизбирането му, той имаше все по-малко време за мен. Колкото по-рядко се виждахме, толкова повече

го преследвах. Сигурно това е една от причините Алистър да побеснее. Правех неща, заради които рискувахме да ни хванат. Той се страхуваше, че Бел ще разбере. А може и наистина да е разбрала, кой знае? Сега вече не бих повярвала и на една негова дума.

— Разбирам какво го е привлякло към теб. Ти си толкова различна от нея.

— В какъв смисъл?

— Във всяко едно отношение — отвърна Клер. — Аз не я харесах. Тя е с аристократичен произход и прави така, че всички да го научат. Държи се студено и високомерно. Предвзето и ограничено. И, предполагам, безчувствено.

— Може би не ме е лъгал за това.

— Сигурно не е — каза Клер. — Може и да не ми вярваш, но това е истината. — Тя стисна ръцете на Ясмин между дланите си. — Тази връзка не ти влияеше добре. Та ти беше нещастна почти през цялото време. Без него ще ти е по-хубаво.

Ясмин поклати глава.

— Не, Клер, грешиш. Нещастна съм без Алистър. Всъщност сега животът ми се струва съвсем безсмислен.

— Не е така, Ясмин!

— Очевидно си забравила финансовите ми проблеми. Парите, които ти ще ми дадеш за акциите, няма да покрият и половината от това, което дължа на кредиторите си.

— Нещата ще се оправят, имай търпение. Ти си красива и талантива, Ясмин. Хиляди жени ти завиждат. Сега сърцето ти е разбито, но с времето всичко ще се оправи.

Ясмин присви очи и придоби заплашително изражение.

— Сърцето ми е разбито, но аз няма да страдам сама. — Тя бръкна в чантата си и извади оттам нещо, от което Клер настръхна.

— За бога, Ясмин, какво ще правиш с това?

Вуду-куклата бе гротескно подобие на конгресмена. Ясмин я вдигна и я огледа доволно.

— Виждаш ли косата? Това е истински кичур от Алистър. Така магията е по-силна. А това — тя посочи големия червен пенис, който сгърчеше на чатала на куклата — знаеш какво означава.

Клер бе отвратена.

— Не говориш сериозно, нали? Няколко свещи и талисмани, добре. Но не може да вярваш наистина в заклинания и черна магия.

Ясмин я изгледа сърдито.

— Защо не? Ти вярваш в непорочното зачатие, нали?

Да подхванат спор за религии, би било напълно безполезно. Клер нямаше никакво намерение да го прави, особено при сегашното състояние на приятелката си. Тя мълчаливо проследи с поглед как Ясмин постави куклата върху бара и бръкна в деколтето си. Извади един сребърен талисман, който висеше на верижка около врата ѝ. Талисманът бе куха прозрачна сфера. Беше пълна с нещо, което Клер не можа да разпознае, но миришеше на билки.

— Като нося това близо до тялото си, мога да контролирам мислите му. Няма да може да спре да мисли за мен. Образът ми ще го преследва ден и нощ. Ще го накарам да се побърка.

— Ясмин, плашиш ме.

Тя се засмя гърлено.

— Твоят страх е нищо в сравнение с това, което Алистър ще изпита, докато свърша с него.

— Какво значи „докато свърша“? Ясмин, какво смяташ да правиш?

Манекенката не обърна внимание на въпроса, а продължи:

— Гледай, Клер, само гледай! Учи се, в случай че ти се наложи да прокълнеш някого.

Тя вдигна яката на ризата си и от долната страна се показа един ред дълги зловеци игли. Тя издърпа една игла, запали клечка от кибрита, оставен на бара, и прокара пламъка по иглата, докато тя се нагорещи дотолкова, че вече не можеше да я държи. След това я заби в пениса на куклата.

— Добро утро, Алистър — прошепна тя. — Добре ли спа? Не си и помисляй да се любиш с тъпата си жена. Дори и някоя от моите невероятни свирки не би могла да ти го вдигне сега. — Тя запали нова клечка, нагря друга игла и я заби в тялото на куклата.

Клер я сграбчи за раменете и здраво я разтърси.

— Спри! Това е абсурдно! Практикуването на вуду е опасно и глупаво и няма да позволя най-добрата ми приятелка да се заблуждава по този начин. Чу ли ме!

Ясмин примигна, за да избистри погледа си, сякаш Клер я бе изтръгнала от транс.

— Разбира се, че те чувам. — Тя се усмихна широко. — Не си взела на сериозно това, нали? Успях да те преметна! — Тя прибра талисмана под ризата си и пъкна куклата в голямата си чанта.

— Внимавай Касиди да не види това. Той и без това се бе заинтересувал от куклата на Джексън Уайлд. Аз го убедих, че е само шега, но този път...

— Хайде, Клер, успокой се. Все едно да дадеш на някоя циганка да ти гледа на ръка, като отидеш на панаир. Не вярваш и на една нейна дума, но ти е забавно, нали?

Клер още не бе убедена и изражението ѝ го показва. Ясмин я погледна невинно, докато вземаше чашата си.

— Тези черни магии и тям подобни глупости не значат нищо, но все пак ми е забавно да си представям, че наистина мога да нараня Алистър. Защо само аз да страдам? Става ми малко по-леко, като си мисля, че негодникът също страда. — Тя отпи от чашата си. — Стига за моя любовен живот. Я кажи с какви сладки приказки Касиди успя да се намъкне в леглото ти?

* * *

Клер тихо влезе в стаята си. Тя бе от западната страна на сградата и затова бе още сумрачна. Касиди лежеше в леглото, пъкнал ръце под главата си, загледан във вентилатора, който бавно се въртеше на тавана. Имаше красив профил, силен, мъжествен, с изразени черти. Клер се възхити на формата на устните му и като си спомни вкуса им, потрепери от желание.

Бицепсите му бяха изпъкнали и твърди. Меки косъмчета покриваха ръцете и гърдите му над плоския стегнат корем. Имаше тесен кръст и още по-тесен ханш. Клер вече познаваше тялото му.

Опита се да потисне еротичните спомени, докато затваряше вратата зад себе си. Той обърна глава към нея.

— Всичко наред ли е?

— Сега вече да. Тя бе ужасно разстроена.

— Защо?

— Това влиза ли ти в работата?

Той се надигна и се опря на лакът.

— Не вади жилото си, Клер. Попитах просто от учтивост.

Тя седна на леглото, но с гръб към него.

— Любовникът ѝ е скъсал с нея. И не ме питай кой е той, защото не мога да ти кажа.

— Не съм се канел да питам.

— Ами... добре. Тогава няма проблем.

— Наистина ли? Трудно можеш да ме заблудиш. Познавам по гласа ти, че нещо не е наред.

— Трябва да се прибираш в стаята си. Ясмин ще иска да си вземе душ и да поспи два-три часа преди снимките.

— Това няма нищо общо с Ясмин.

— Така е, няма. — Клер скочи на крака и се извърна войнствено към него. Тя посочи френския прозорец. — В случай че не си забелязал, слънцето изгря. Вече е сутрин.

— И какво? Ще се превърнеш в тиква ли?

— Не, но пак ще се превърнем в областния помощник-прокурор и заподозряната в убийство.

— Ти ли извърши убийството?

— Няма нужда да ти отговарям на този въпрос.

— И аз бих предпочел да не ми отговаряш, ако пак ще ме лъжеш.

— Просто си тръгни.

Той отметна чаршафа и се изправи, гол и сексапилен. Спомените от изминалата нощ нахлуха в главата на Клер. Опита се да ги прогони, но не успя. Като го видя пред себе си в този вид, отново ѝ се прииска да го докосне, да усети силните му бедра, притиснати към нейните, да се наслади на милувките на ръцете му.

Не откъсна поглед от него, докато той обличаше избелелите дънки, с които бе дошъл в стаята предната вечер. Сега пак не си направи труда да ги закопчее. Бяха паснали на формата на краката му така добре, че нямаше никаква опасност да се свлекат надолу.

— Защо не прескочиш глупостите за Ясмин и тайния ѝ любовник и не ми кажеш направо какво става?

— Не знам за какво говориш.

— Спри! — Той допря закачливо носа ѝ. — Не се скривай зад високомерно си презрително изражение, Клер. Вече знам, че е

престорено и че го използваш винаги когато искаш да не се конфронтираш. Снощи видях каква си в действителност. Там! — Той посочи измачканото легло.

— Затова ли преспа с мен, за да ме опознаеш по-добре?

— Да, във всяко едно отношение.

— Колко романтично! Сега можеш да кажеш и истинската причина.

Той сграбчи ръката ѝ и я пъкна в отворения цип на панталона си.

— Остави преструвките, целуни ме и след двайсет секунди паметта ти ще е освежена.

Тя издърпа ръката си.

— Предполагам, че ще твърдиш, че само си искал да се любим.

— Това бе основната идея.

— Не ти вярвам, Касиди. Постоянно ме обвиняваш, че лъжа.

Мисля, че сега ти си този, който лъже.

Той се засмя иронично и поклати глава в недоумение.

— Какво се случи през този половин час, когато те нямаше?

— Възвърнах си здравия разум — отвърна тя и извърна глава встрани.

Той хвана брадичката ѝ и завъртя лицето ѝ към себе си.

— Не ми говори с недомлъвки.

— Добре, ще говоря направо. — Ясмин каза някои неща, които ме накараха да се замисля.

— Какви неща?

— За сладките приказки на мъжете.

Въпросът на Ясмин за това как Касиди бе успял да се намъкне в леглото ѝ, я бе изтръгнал от топлото, замаяно състояние на влюбеност и я бе запратил в студената реалност. Вътрешно разколебана, но външно съзнателно враждебна, тя попита:

— Защо спа с мен снощи?

— Не е ли очевидно, Клер? Ние двамата се желаехме.

— Но ти поде инициативата.

— Не си направила нищо насила.

— Не, ти не ме принуди със служебната си карта, нито ми връчи официална заповед. Беше достатъчно прозорлив да не го направиш, защото знаеш как се противопоставям на подобни демонстрации на власт и служебно положение. Вместо това дойде като мъж при жена.

Събуди ревността ми. Да! — Тя размаха гневно ръце. — Поради някаква съвсем абсурдна причина вчера те ревнувах от Ясмин! Ти се възползва от това и от сексуалното напрежение, което пораждат снимките. Ясмин се упрекваше, че се е държала като глупачка. Аз я успокоих, като ѝ казах, че на всеки се случва от време на време да изперка и най-често причината е у самия него. И точно тогава осъзнах каква невероятна глупачка съм! Ти си ме съблазнил с надеждата, че на сутринта вече ще разполагаш със самопризнанията на убиеца. Надявал си се така да ме омагьосаш, че да получиш признанието ми още преди да съмне.

— Млъкни, за бога! — Беше я слушал все по-нетърпеливо, докато избухна. — И кога точно е трябвало да се случи това с признанието, Клер? По време на любовната ни игра? Или може би съм очаквал, че в оргазма си ще изкрещиш: „Виновна съм“? Не, чакай, сетих се. Надявал съм се, че след като сме се чукали до пълна забрава, ти ще проговориш в съня си.

— Не е смешно.

— Права си, никак не е смешно — извика той.

— Но ако толкова отчаяно искаш да заловиш заподозрения, защо си създаваш всички тези проблеми? Просто ме арестувай!

— Не ти ли е хрумвало в каква каша се забърквам аз? От седмици се боря с това. Снощи желанието ми да те любя бе много по-силно, отколкото да постигна присъда за убиеца.

— Лъжец!

Той я погледна сърдито.

— Ако си мислиш, че съм спал с теб, за да разреша случая си, то паметта ти е по-кратка от времето, за което свършваш.

Клер присви юмруци и изкрещя:

— Махай се от очите ми!

Преди да излезе през френския прозорец, той се извърна.

— Знаеш ли какво наистина те е вбесило, Клер? Не можеш да си намериш място, че си ми показала истинската си същност. Сърдита си, защото сниши гарда си, защото толкова много ти хареса всичко, което правихме. Страхотно ти хареса, от първата целувка до последната въздишка. И единственият човек, който лъже, си ти — опитваш се да излъжеш самата себе си.

— Какво искаш да чуеш? — извика сърдито тя. — Че си страхотен любовник? Да не би мъжкото ти самочувствие да има нужда от похвали и дитирамби? Добре, ще го кажа. Беше адски хубаво. Знаеше точно къде да пипнеш, кога да си настъпателен и кога да си нежен.

— Благодаря.

— Това не е комплимент. Такава добра техника се овладява с практиката. С колко други заподозрени си спал? Може би ченгетата си водите бележки? Не дали сте успели да ги изпратите в затвора, а дали сте успели първо да ги изчукате.

— Слушай — процеди той през зъби. — Никога не ми се е налагало да чукам, за да подсигурия присъдата, за която се боря.

— О, няма?

— Никога не съм се възползвал от непозволени трикове. Прекалено добър съм в това, което правя.

— Ами щом сте толкова добър, мистър Касиди, захващайте се за работата си и се махайте от стаята ми!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

— Изглеждаш фантастично. — Джошуа Уайлд нахлу в болничната стая на Ариел, бутайки една инвалидна количка. Сестрата го бе информирала, че Ариел е облечена и е готова да бъде изведена навън, където я очакваше тълпа журналисти, нетърпеливи да я снимат и да ѝ зададат въпроси за този най-нов драматичен епизод в живота ѝ. — Колесницата ви е готова, мадам.

Ариел затвори куфара си.

— Необходимо ли е тази колесница?

— Политика на болницата. Освен това има библейски подтекст.

Тя се намръщи.

Джош прие лошото ѝ настроение с разбиране. Тази сутрин той изглеждаше изключително привлекателен и елегантен. Дрехите му бяха комбинирани със стил, косата му бе добре пригладена, един закачлив кичур падаше над веждите му. В походката му имаше необичайна лекота. Последните няколко дни на почивка и отмора го бяха освежили видимо.

Въпреки че Ариел все още се обличаше в траурно черно, тя изглеждаше невероятно привлекателна за човек, когото тъкмо изписват от болницата. Беше поръчала в стаята ѝ да дойде фризьорка, която изми и изсуши дългата ѝ платиненоруса коса. Сама се бе гримирала, но не положи никакво усилие да скрие бледовиолетовите сенки под големите си сини очи. Те трябваше да напомнят на всички през какво ужасно изпитание бе преминала.

Не бе особено радостна да види Джош и решително демонстрира, че не споделя доброто му настроение.

— Ухилил си се като пача. Какво ти е станало?

— Нищо — отвърна той усмихнато. — Просто се чувствам щастлив.

— Сигурно докато съм стояла тук затворена, през цялото време си свирил на пиано.

— Почти непрекъснато. — Той си взе един банан от кошницата с плодове, обели го и отхапа. — И не съм изсвирил и една нота от църковни песни.

— Само класическите ти тъпотии — измърмори тя, докато оглеждаше отражението си в огледалцето си. — Радвам се, че не съм била там да те слушам.

— Свирих много добре, колкото и нескромно да звучи.

Тя прибра огледалцето в чантата.

— Пази си пръстите, защото след няколко дни няма да свириш за удоволствие. Пак ще трябва да се отдадеш на госпълите.

Усмивката на Джош се стопи.

— Какво значи след няколко дни? Лекарите ти поръчаха пълна почивка поне месец.

— Не ме интересува какво приказват лекарите. Искам да насрочим нова служба преди края на следващата седмица. Бяхме набрали такава скорост, преди да стане това. — Тя плесна стомаха си, сякаш наказваше детето в утробата си. — Трябва да се задвижим отново. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Няма да спра, докато Касиди или който там отговаря за разследването не започне процеса срещу убиеца на Джексън. И това ще е само началото. Смятам да ходя в съдебната зала всеки ден. Процесът ще е централна новина в продължение на седмици, може би месеци. Искам да присъствам там до края му. Да се набивам на очи. Една съсипана от скръб жена. Трябва да се възползвам от тази безплатна реклама. Готов ли си?

Докато излагаше плановете си, Ариел провери банята, шкафчетата и чекмеджетата за нещо забравено. Сетне се обърна подканващо към Джош, който мълчаливо слушаше речта ѝ, но накрая не издържа:

— Нека се разберем веднъж завинаги. Ти май пак не си си извлякла поука.

— Вече ще ям. Доволен ли си? Престани да ми опяваш за това.

— Но булимията е само половината проблем, Ариел. Ще се докараш до нов припадък, това ли искаш?

— Не, не това е планът ми — отвърна тя престорено мило. — Нямам намерение пак да идвам в болницата. Но и няма да стана отшелничка само защото веднъж съм се преуморила и съм припаднала за момент.

— Ами бебето? От мен ли е?

— Не — заяви тя решително. — На скъпия ти покоен баща е. Той ми погоди този номер. — Очите ѝ проблеснаха злобно.

— Сигурна ли си?

— Да, ти винаги използваш презерватив. Той не слагаше, кучият му син.

— Ти не си ли искала дете?

— По дяволите, да не съм луда! За какво ми е, за да трябва да се откажа от всичко, за което съм работила?

— Но татко го е желал.

— О, естествено — каза тя хапливо. — Знаеш го какъв беше. Той и чудовищното му тщеславие. Мечтаеше си за един Джексън Уайлд-младши, който да е точно негово копие. — Ариел изгледа Джош с презрение. — Понеже първият му син се бе оказал разочарование.

Джош сведе поглед към дългите си тънки пръсти — не можеше да каже нищо в отговор на тази омразна истина.

— Постоянно ми натякваше за това дете — продължи Ариел. — Твърдеше, че ще е добре за имиджа ни и че ще укрепи силата на църквата. Че едва ли не ще станем по-популярни от семейството на президента.

Аз се опитвах да му противореча, но както и сега, кучият син има последната дума. Обзалагам се, че в този момент добре се забавлява на наш гръб. — Тя погледна към пода и тропна с крак, сякаш се обръщаше към съпруга си в ада. — Мразя те, мразя те, негодник такъв.

— Кога откри, че си бременна, Ариел?

Тя отметна косата през рамото си и го изгледа с досада.

— Вечерта, когато припаднах, около час след като ме докараха тук и ме прегледаха.

— И не си знаела преди това?

Тя впери непроницаемия си поглед в Джош.

— Накъде биеш?

— Подозираше ли, че си бременна, преди татко... да умре?

Тя се извърна с гръб към него и взе чантата си.

— Какво значение има? Той не ми оставяше избор. Ако беше жив, щях да съм вързана с дете. За щастие, вече не е в състояние да ме спре да не загубя бебето.

Джош я сграбчи за раменете.

— Да го загубиш?

Тя избута ръцете му.

— Не бъди наивен, Джош. Ако мислиш, че ще се откажа от кариерата си на телевизионен проповедник заради мръсни памперси и сок от моркови, не си на прав път. Не искам дете и никога не съм искала. — Тя се усмихна доволно. — Това е единственият ни спор, в който Джексън ще загуби.

— Замисляла ли си се колко непопулярна ще станеш сред последователите на църквата, ако разберат, че си направила аборт?

— Не съм толкова глупава — тросна се тя. — Всички, които са гледали телевизия миналата седмица, знаят, че припаднах от изтощение и мъка. Скоро ще научат, че въпреки бременността си аз съм твърдо решена да продължа мисията на Джексън и да разгромя враговете му. И че няма да се успокоя, докато убиецът му не бъде заловен и осъден. За известно време ще се възползвам от бременността. Сълзите ми ще рукват всеки път, когато говоря за това, колко щастлив би бил Джексън, ако е знаел, че нося живота му семе в утробата си. И после пак ми приказвай за библейски подтекст! — засмя се саркастично тя. — Ще говоря за Аврам и Сара и за това как Бог накрая възнаградил предаността им с дете. А след няколко седмици ще направя спонтанен аборт. Само си представи каква лавина от съчувствие ще ни залее. „Лишена от съпруга си, лишена от детето си, тя смело продължава своя кръстоносен поход...“

Мечтата ѝ за снимките във вестниците накара очите ѝ да заблестят в сини пламъци. Тя хвърли поглед към Джош и отново се засмя.

— Какво ти става, изглеждаш сякаш всеки момент ще повърнеш?

— Направо ми се догади от това, което говориш.

— Не ми казвай, че си се развълнувал заради бебето. Затова ли си толкова възторжен напоследък? Да не си си представял как ставаш втори баща на доведения си брат? — Тя го потупа насмешливо по бузата. — Ако това не бе толкова тъпа идея, щеше да си направо трогателен.

Той бутна ръката ѝ настрана.

— Съвсем не съм толкова тъп, колкото си мислиш, Ариел. — Раздразнено кимна към инвалидната количка и попита: — Готова ли си?

— Да, но ще вървя, няма да се возя в това. — Тя посегна за куфара си.

— Не трябва да го мъкнеш сама.

— Защо не? Нямам търпение да се отърва от последните останки от Джексън. — Тя грабна тежкия куфар и се отправи към вратата.

* * *

— Отворено е. — Касиди вдигна поглед от купчината папки на бюрото си.

Влезе детектив Хауърд Глен и спокойно се настани на един стол.

— Добре дошъл. Как мина?

— Точно както ти бях предрекъл, че ще стане. Мис Лоран заяви, че има стотици коли като нейната в този щат и че за Ясмин вудуто е било само преходен интерес. Увличала се е поне по няколко религии, но не е сериозно вярваща. Все пак научих едно нещо. Ясмин наистина има тайнствен любовник, но той не е бил Уайлд. Връзката ѝ в момента е в криза. Може да възложиш на някого да се заеме с това.

— Ще го направя. Междувременно аз проверих някои други работи.

Глен извади малък бележник от вътрешния джоб на карираното си спортно сако.

— Досега съм открил още десет много съмнителни дарители. Става дума за значителни дарения. Между пет и двайсет и пет хиляди. Той изчака реакцията на Касиди.

— Слушам те.

— Трима от десетмината са собственици на порнокина. Двама имат книжарници за порнолитература. Два салона за масаж и два бара с голи танцьорки. Освен това и една от най-големите звезди на порнофилмите.

Касиди стана от въртящия се стол и отиде до прозореца. Пъхна ръце в джобовете си и се взря невидящо навън.

— И след като са направили даренията си, Уайлд е преставал с нападките срещу тях.

— Не разполагах с толкова много хора, че да успея да проследя и докажа тази хипотеза, но тя е най-логична.

— Може би Уайлд е повишил прекалено цената за мълчанието си и на някого му е писнало.

— Възможно е.

— Някой от тези хора бил ли е в Ню Орлийнс в нощта на убийството?

— Е, тук е вече загадката — отвърна детективът замислено. — Пръснати са из цялата страна и никой не живее на близо.

— Е, живеем във време на бързи самолети, автобуси и идеални междущатски магистрали.

— Няма нужда да ставаш язвителен, Касиди.

— Извинявай, но не се чувствам особено щастлив.

— С всички ни е така — сви рамене Глен. — Само филмовата звезда признава да е идвала в Ню Орлийнс, но преди доста време. Тя специално е била в Рим в деня на убийството.

— Можем ли да го проверим?

— Има някакъв италиански режисьор, който твърди, че тя живеела с него във вилата му от април насам.

Касиди усети как отчаянието го наляга като воденичен камък.

— Предлагам ти да продължиш в тази посока, Глен. Кажи на хората си да проверят тези списъци по сто пъти, ако се налага, но да отсеят всички, които не изглеждат фанатично вярващи.

— Съгласен съм — изправи се Глен, — но ще отнеме доста време.

Касиди смръщи вежди и попита:

— Ами фирмените дарения?

— Проверих няколко, нищо интересно.

— Да продължим да проверяваме и тях. Кой стои зад фирмата? Това е едно добро прикритие, ако някой иска да остане анонимен. Да започнем от корпорациите, които са свързани по някакъв начин с Юга, особено тези, които имат офиси тук, а след това да разпрострем проверката.

Детективът кимна и бавно излезе. На Касиди му се прииска да го ритне в задника, за да види дали ще се забърза малко. Но точно сега не можеше да си позволи конфликти с никого. Имаше малко съюзници. А в прокуратурата беше пълно с политици, които бягаха от губещите като от чумави. Щом Касиди отидеше до кафемашината, колеги те му веднага се пръсваха във всички посоки.

Когато се върна в града, той съобщи на Краудър, че пътуването му до Мисисипи не е донесло нищо. Търпението на областния прокурор бе на предела и той не пропусна да обясни това на Касиди.

— Времето ти свършва. Или ми даваш нещо конкретно по случая до края на седмицата, или те отстранявам от случая.

— Когато и да поставиш на мое място, той ще се сблъска със същите стени, които ми пречат, Тони, а и няма да успее да се погажда така добре с Глен.

— Може би, но не съм уверен.

Краудър запази каменното си изражение. Касиди въздъхна.

— Слушай, нямаме никакви физически улики, с изключение на няколко нишки от постелка, които може да са дошли от всяка от около десет хиляди такива коли в града.

— Но една от тези коли принадлежи на Клер Лоран и тя е имала и мотив, и възможност да извърши престъплението.

— Но не мога да докажа, че е била в апартамента на Уайлд в хотела по времето на убийството.

— Нишките може да се окажат достатъчни.

— Как ли не! — Касиди поклати невярващо глава. — Няма да се явя пред съдебните заседатели, без да съм си прикрил задника.

Краудър се намръщи:

— Само внимавай да не се окаже, че не прикриваш собствения си задник, а този на Клер Лоран.

Касиди така се разгневи от тази забележка, че бе готов да забие няколко юмрука в лицето на шефа си. Вместо това обаче той просто бързо напусна кабинета му.

Оттогава двамата не бяха разговаряли, а вече бяха минали два дни. Часовете на Касиди буквално изтичаха.

Най-ужасното бе, че Краудър, без да знае, бе улучил точно в целта. Касиди наистина искаше да защити Клер. Въпреки че ѝ бе толкова ядосан, че бе готов да я удуши със собствените си ръце, той не желаше да я праща в затвора. Но ако тя наистина бе виновна, нямаше избор. Щеше да я вкара зад решетките до края на живота ѝ без възможност за помилване, амнистия или по-бързо освобождаване.

— Божичко! — простена Касиди и притисна слепоочията си.

Точно в тази измъчена поза го свари Джошуа Уайлд няколко минути по-късно.

— Какво искаш? — изръмжа Касиди.

— Все още ли отговаряте за разследването на убийството на баща ми?

— Поне така писа местният вестник тази сутрин. Влез. Но те предупреждавам, че не съм в настроение за глупости и ако си тук да ме разиграваш, по-добре веднага да си тръгнеш.

— Не съм дошъл да ви разигравам.

— Седни.

Младият мъж се настани на стола срещу бюрото.

Касиди кимна към входа на сградата.

— Защо не си там, да подкрепяш протестите?

Откакто се бе върнал от „Роузшарън“, всеки път, когато влизаше в сградата, на Касиди му се налагаше да си пробива път през тълпи от демонстранти, които го обвиняваха в некадърност. Хората в тълпата бяха гръмогласни и враждебни, не се уморяваха да скандират и да пеят химна на църквата часове наред. Размахваха плакати и лозунги всеки път, когато го зърнеха.

— Това е най-новата идея на мащехата ми — каза Джош за добре организираната протестна кампания.

— Мислех, че току-що е излязла от болницата.

— Така е, но веднага се зае за работа. Няма да ви остави и минута покой, докато не осъдите убиеца.

— Не е само тя — измърмори Касиди. — Защо не я посъветваш да спре с тези глупости навън? От тях няма никаква полза.

— Напротив, така Ариел влиза в централните новини, а това е основната ѝ цел.

— Но е само въпрос на време, преди нещата да се обърнат срещу вас. В тази сграда идват и някои изключително неприятни личности. Някой от тях може да се почувства засегнат. Ариел не би желала такава негативна реклама.

— Тя ще измисли как да се възползва и от нея.

— Е, не се справи много добре с протеста пред „Френска коприна“.

— Да, Ариел побесня от това как Клер Лоран преобърна ситуацията в своя полза. — Изречението му стана замислено. — Тя е интересна дама. Повечето хора биха отвърнали на клеветите, но тя има класа. Възхищавам се на самообладанието ѝ.

„Да — помисли си ядосано Касиди, — как да не се възхити човек на самообладанието й“.

— Както и да е, да се върнем на Ариел — продължи Джош. — Тя изобщо не обръща внимание на моите съвети. Всъщност в никого не се вслушва. Щом си науми нещо, не може да я спре човек.

— За мащехата си ли говориш или за някой ударен взвод?

— Повярвайте ми, вие не я познавате така, както аз. Тя се е побъркала, особено... особено, откакто бе убит баща ми.

Джош избягна погледа на Касиди и с това му вдъхна някаква надежда. Непогрешимият му инстинкт му подсказваше, че е на път да направи някакъв пробив. Беше трудно да задържи нещата в своя полза, но се постара да запази спокойното си изражение, сякаш не е чул нищо особено впечатляващо. Направи жест с ръка, за да подкани Джош да продължи.

— Сигурно сте чули за бременността на Ариел.

— На теб ли трябва да честитя?

— Питате дали аз съм бащата? — Джош поклати глава. — Тя казва, че бебето е от татко. Точно затова съм тук. — Той внезапно се изправи и се приближи към бюрото на Касиди.

— Защо не се успокоиш и не ми кажеш какво те тревожи? — Касиди се постара да звучи уверено, така че да предразположи Джош да му се довери. Искаше да вдъхне достатъчно кураж на нерешителния син на покойния евангелист.

— Аз ви излъгах — изгърси Джош неочаквано.

— За кое? — Касиди се напрегна, за да изглежда спокоен.

— За онази нощ. За това, че двамата с Ариел сме били заедно през цялото време. Истината е, че тя... Тя излезе от стаята ми за известно време и ходи до техния апартамент.

— В колко часа?

— Някъде около полунощ.

— За колко дълго?

— Петнайсет, може би двацет минути.

— Говорила ли е с баща ти?

— Не знам, кълна се в Бога.

— Няма нужда, закълни се пред мен.

Джош облиза пресъхналите си устни.

— Кълна се, че не знам.

— Добре, продължавай.

— Измисли някакво извинение, че ще отиде да потърси един нотен лист. Каза, че татко спял. На мен това не ми направи впечатление до следващата сутрин. Но тогава тя ме помоли да не казвам нито на вас, нито на полицията, че е излизала.

Сърцето на Касиди биеше до пръсване. Все пак не си позволи да се отдаде на напразни надежди, доверявайки се на думите на един човек, който вече го бе излъгал веднъж за нещо изключително важно. Разполагаше само с преразказ на факт. Това в никакъв случай нямаше да е достатъчно в съда. Все още нямаше реална улика срещу вдовицата. Все пак това щеше да даде нова насока на разследването и да измести центъра от Клер. След толкова безплодни дни тази новина бе като богата реколта.

— Защо се съгласи да излъжеш, Джош? — попита Касиди.

— Честно казано, не мислех, че е важно. Ариел изпадна в истерия, когато откри тялото. Беше толкова... страшна гледка. Не си помислих и за миг, че може тя да има нещо общо с убийството.

— А сега какво мислиш?

Джош надигна леко глава и плахо погледна Касиди.

— Сега мисля, че има.

Касиди не смееше да преглътне, да мигне, да направи каквото и да било, за да не разколебае нерешителното изявление на Джошуа Уайлд. Струваше му се, че само за миг то може да се срине и изчезне.

— Защо промени мнението си?

Джош очевидно се бореше със самия себе си. Поне такава впечатление създаваше. Той изтри потните си длани в панталона.

— Противно на това, което Ариел говори пред медиите, тя не се радва изобщо на бременността си. По-точно е бясна, че е станало така. Смята да се погрижи да пометне — така хем ще се отърве от бебето, хем ще си спечели нова вълна от съчувствие.

Касиди се показва шокиран, напълно според очакванията на Джош.

— Това звучи чудовищно!

— Това не е и половината от истината, мистър Касиди. Тя се възприема като мегазвезда, способна да влияе на милиони хора. Само да чуете плановете ѝ за телевизионното предаване. Пълна самозабрава. За начало смята да превърне амвона в политически форум на хора,

които споделят възгледите ѝ. Вече е разпратила първите покани. Тя е амбициозна и хитра и е твърдо решена нищо и никой да не се изправи на пътя ѝ. Напълно е загубила връзка с реалността.

— Върни се на убийството.

Джош отново седна. Пъхна пръсти между плътно прибраните си колене и се загледа в тях.

— Баща ми бе истински тиранин. Правеше се на бог пред всички, включително пред Ариел и мен. Особено пред Ариел и мен! Той постоянно я дразнеше, че е пълничка, и тя си навлече проблеми с яденето.

— Вестниците загатнаха, че е развила булимия, но от болницата в Канзас Сити не го потвърдиха.

— Вярно е. А бебето тя възприема като още една от жестоките шегички на татко. Сякаш чрез него той продължава да я контролира. Мисля, че е знаела за бременността си преди нощта, когато припадна. Мисля, че е побесняла, че татко я е насилвил да забременее, въпреки ясно изразеното ѝ нежелание. Мисля, че заради това го е убила.

Касиди реши да се опита да обори обвиненията на Джош, както би постъпил евентуално адвокатът на Ариел.

— На теория звучи приемливо, Джош, но нищо не го потвърждава. Чул ли си баща ти и Ариел да се карат заради бременността?

— Не. Той не би ѝ позволил това.

— Мащехата ти притежава ли пистолет?

— Не. Поне аз не знам. Но брат ѝ е в затвора.

Касиди бе открил това още в началото на разследването.

— Според дневниците за посещения в затвора Ариел не се е виждала с брат си от години. Не са си кореспондирали. Съмнявам се той да ѝ е осигурил оръжие, без никой да разбере.

Джош сви рамене.

— Просто направих предположение. Може да си е купила пистолет и после да го е изхвърлила някъде, където никой не може да го открие.

— Може би — съгласи се неуверено Джош.

— Помислете за изстрелите. Жена забременява от определен мъж. Чувства се бясна, че той ѝ е направил дете, въпреки волята ѝ. И тя го прострелва в топките. Това не ви ли изглежда логично?

Касиди присви очи, сякаш преценяваше вероятността на тази хипотеза. После потри врата си.

— Трябва да ви кажа, че все още теорията изглежда съвсем куха.

— Мислех, че ще реагирате по-ентусиазирано — разочаровано въздъхна Джош.

— Когато е излязла от стаята ти онази нощ, Ариел беше ли с обувки?

— Обувки? Не. Мисля, че беше боса. Беше ги свалила, защото се любихме. Не си спомням после да ги е обувала отново. Защо?

— Все още се опитваме да установим произхода на някои от влакната, които открихме в стаята на баща ти. — Той замълча за момент. — Случайно ти или Ариел да сте наемали кола в Ню Орлийнс?

— Аз, защото предпочитам собствен транспорт.

— Е, кара ли из Ню Орлийнс?

— О, много, всеки ден. Наех кабриолет и се наслаждавах да карам с прибран гюрук.

Тази информация можеше лесно да се провери.

— Ариел идвала ли е с теб на тези разходки?

— Мисля, че веднъж. А може би два пъти. Защо?

— Ти продължаваш ли да спиш с нея?

— Не, не сме го правили от седмици.

— Защо, какво стана?

Джош го погледна за миг, после отклони погледа си.

— Не знам. Тя прекалено се вживява в това, че е водач на църквата. Все не беше подходящ момент. Или тя се чувстваше скапана и заспиваше веднага, или аз започвах да ѝ натяквам, че повръща всичко, което яде, и тя се вбесяваше. Сега, като знам за бебето... Е, не мисля, че е редно да я любя, когато тя носи в утробата си доведения ми брат.

Касиди се наведе напред.

— Съзираш ли иронията на съдбата, Джош? За теб не е било проблем да се чукаш с жената на баща си, докато той е бил жив, но сега, когато него го няма, а тя е бременна с детето му, ти изведнъж започваш да страдаш от предразсъдъци.

Джош се опита да се защити:

— Просто така се чувствам.

— Добре. — Касиди се облегна на стола си. — Нека за момент си представим, че се е случило точно тъй. Готов ли си? Ариел те оставя в стаята ти, връща се в апартамента, който е споделяла с баща ти, убива го с оръжие, за което никой не е знаел, че притежава, и което не е открито и после се връща за втори сеанс с теб в леглото, правейки правилното предположение, че ти ще си нейното алиби.

— Така мисля, че е станало.

Касиди изпухтя ядосано.

— Това, което ме смущава най-много в момента, е причината ти да дойдеш и да ми разкажеш всичко точно сега.

— Лъжата мъчеше съвестта ми.

— Съвест? — повтори Касиди скептично.

Джош отново започна да се оправдава:

— Аз може и да съм прелюбодеец, признавам, че съм мамел собствения си баща с жена му. Но няма да споделя вината за убийството с Ариел. — Той прехапа долната си устна, колебаейки се. — Добре, не е само заради съвестта ми, мистър Касиди. Може и да не повярвате, но аз се страхувам от нея.

Касиди прихна в искрен смях, но Джош го прекъсна съвсем сериозно:

— Така е. Преди да се случи всичко това, знаех, че е амбициозна и пресметлива, но сега тя надхвърли всички граници. Действа безмилостно! Подло. Няма да се спре пред нищо, за да постигне своето. Ако някой дръзне да ѝ противоречи и за най-малкото нещо, тя го уволнява, без изобщо да се замисли. Без да се съветва с никого. Тряс! — Той удари с юмрук в разтворената длан на другата си ръка. — И този човек повече не съществува.

Впери поглед в разтреперените си ръце.

— Сякаш досега съм бил сляп. Може би съм се съсредоточавал прекалено много върху баща си и не съм прозрял истинската същност на Ариел. Мисля, че е способна на всичко, за да защити интересите си. Според мен тя е неуравновесена. Опасно неуравновесена!

Касиди дълго и замислено се вира в него, после се изправи, слагайки край на разговора.

— Благодаря, Джош. — Той му протегна ръка. Младият мъж изглеждаше напълно озадачен.

— И това ли е всичко? Мислех, че ще ми зададете хиляди въпроси.

— Ще ти ги задам, но по-късно. Веднага ще започна да работя по тази версия. Междувременно ти се дръж съвсем нормално с мащехата си. Върши си работата. Не прави и не казвай нищо, което да ѝ подсказе, че си идвал при мен. Нека тя продължава да си въобразява, че съм я елиминирал като заподозряна още преди седмици. — Касиди изглежда Джош сериозно. — Разбирам, че не ти е било никак лесно да дойдеш тук.

— Така е. Години наред двамата с Ариел намирахме утеха от тираничността на баща ми един в друг. Зависехме един от друг. Двамата бяхме нещастни и потиснати по една и съща причина и разчитахме на подкрепата си, за да понасяме някак това положение. Откакто баща ми умря, ние спряхме да се нуждаем един от друг. Вече няма на кого да отмъщаваме. Явно единственото, което ни е сближавало, е била омразата към него. Предполагам, че Ариел има сериозни психологически проблеми, които се коренят още в бедното ѝ детство. Понякога ѝ се гневя, но в повечето случаи се боя от нея. Но въпреки това — добави той, като поклащаше тъжно глава — не мога да я оставя да се измъкне безнаказано, след като е извършила убийство.

— Джош, трябва да те попитам заради дългата ти връзка с Ариел. Ти би ли могъл да свидетелстваш срещу нея в съда?

— Да — отвърна Джош без ни най-малко колебание.

Двамата се сбогуваха. Веднага щом младият мъж излезе от кабинета му, Касиди облече самото си и стегна възела на вратовръзката си. Изчака достатъчно, за да е сигурен, че Джош е напуснал сградата, и после взе асансьора до съседния етаж, където бе кабинетът на Антъни Краудър. Не обърна внимание на секретарката, която го предупреди, че шефът е ужасно зает и е помолил да не го безпокоят. С увереност, която не бе изпитвал от дни, той нахълта без покана.

— Преди да започнеш да стреляш срещу мен, чуй какво ще ти кажа. Мисля, че знам кой е убил Джексън Уайлд.

Краудър захвърли химикалката, с която пишеше.

— Е?

— Синът му.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Касиди повтори почти буквално разговора си с Джошуа Уайлд. Когато той приключи разказа си, Краудър спря да барабани с пръсти по бюрото.

— Не мога да разбера. Ти каза, че според теб синът е убиецът, а той обвинява вдовицата.

— За да се презастрахова. Това е начинът му да си върне на Ариел. Джош е страхливец и не би могъл да измисли нищо по-добро.

— Как тогава е събрал кураж да убие баща си?

— Издебнал е Уайлд в момента, когато той е най-уязвим. Гол, легнал по гръб, навярно заспал. Джош е познавал навиците му, знаел е кога да атакува. Което всъщност се отнася и за Ариел — промърмори Касиди замислено. — Както и да е, Джош е прострелял Уайлд в топките, за да изглежда убийството като дело на жена. Той дори ми припомни този факт, докато говорехме.

Краудър опря брадичката си върху месестите си ръце и се замисли.

— Но защо Джош ще желае смъртта на баща си? От ревност?

— Възможно е. Ако бебето на Ариел наистина е от баща му, както твърди тя. Но мисля, че е имал по-сериозен мотив.

— По-сериозен от ревността? Пари?

— Не точно. Джош се е надявал да поеме църквата след смъртта на баща си. Представял си е, че ще е законният наследник на поста и всичко останало. За един млад мъж, който винаги е бил на втора позиция, винаги в гигантската сянка на баща си, това изглежда разумна амбиция.

— А вместо това Ариел поема нещата в свои ръце.

— И не търпи възражения. Точно както и преди, Джош си остава на втори план. Пак не е в светлините на прожекторите. Но даже и да изключим църквата, той има и личен мотив. Джош ми призна, че Джексън Уайлд е бил деспотична личност, че е подлагал на постоянен психически тормоз и него, и Ариел. През целия си съзнателен живот

той е бил обект на нападките на Джексън. Накрая му е писнало. Насъбрал малкото си кураж и се е отървал от стареца. Но се оказало, че така дал възможност на мащехата си да се развихри. И това ако не е лош късмет.

— Сиреч заменил е един деспот с друг.

— Точно така. А сега, за да се отърве и от нея, трябва да я изкара виновна за убийството. Или може би... — Насочвайки мислите си в друга посока, на Касиди му хрумнаха още възможности. — Може заедно да са замислили убийството на Уайлд. После поради причините, които вече изброих, Джош решава да влезе в ролята на Юда.

— И двете версии изглеждат вероятни. Обсъди ли ги с Глен?

— Не още, но той ще си умре от радост, от самото начало подозира Ариел и Джош. Сега вече ще ги гледа под лупа и ще рови и проучва, докато не научи и майчиното им мляко. Няма да е зле да поставим и на двамата „опашки“.

— Шефът на полицията ще се развика, ако поискаме още хора да работят по този случай.

— Ти ми даде срок до края на седмицата, Тони. Помогни ни, накарай го да ни сътрудничи.

Касиди се върна в офиса си с чувството, че източниците му на енергия са презаредени. За пръв път от дни усети прилив на адреналин. Вече имаше цел и нов план за атакуване. Щеше да им се посвети, докато изчерпи всички възможности.

Първото нещо, което направи, бе да проведе една поредица от телефонни разговори.

При първия не му се наложи да се представя на човека, който му отговори.

— Все още ли захранваш с информация онзи репортер?

Системата бе двупосочна: прокурорите използваша същите източници на информация, както и медиите и понякога новините съдържаха полуистини и намеци, които бяха съзнателно подвеждащи.

Касиди продължи:

— Проведох един дълъг разговор на четири очи с Джошуа Уайлд днес следобед. Той си тръгна от кабинета ми сърдит и разстроен на вид. Това е всичко засега.

После се обади на един от служителите в прокуратурата да провери всички фирми за даване на коли под наем в града.

— Открийте фирмата, от която Джошуа Уайлд е наел кола в седмицата на убийството на баща си. Искам да знам каква марка и модел е, колко километра е навъртял с нея и в какво състояние я е върнал. Ако е била „Крайслер“ със сини стелки и тапицерия на пода, искам колата да бъде незабавно открита и откарана в полицейската лаборатория. Благодаря. — Може пък момчетата от лабораторията да откриеха частица от засъхнала кръв, която да се окаже от Джексън Уайлд, и тогава — край — ще има заподозрян с неоспорими улики срещу него.

— Това ще е най-лесният тип наблюдение — обясни Касиди на лейтенанта от полицията, който щеше да оглави екипа за проследяване. Краудър все пак бе успял да извърънка шефа на полицията. — Джошуа и Ариел Уайлд се набиват на очи повече от травеститите по главната улица. Не могат да ви се измъкнат.

Щом възложи и тази задача, Касиди се облегна на стола си и въздъхна със забравено чувство за оптимизъм. Сега вече нещо трябваше да изскочи. Някакво неоткрито доказателство, което да уличи недвусмислено Джош или Ариел и да потвърди невинността на Клер.

Беше се опитал да не мисли за нея след неприятната караница в „Роузшарън“, но безуспешно. Тя продължаваше да заема основно място в мислите му — как го бе любила, как го бе обсипала с обвинения.

Беше го нарекла измамник и манипулатор. В някакъв момент това може и да е било истина. Като адвокат той бе използвал всички възможни средства, бе изнасял истински театрални представления, сълзи, смях, презрителни и възмутени погледи, всичко, което би могло да осигури клиентите му да си тръгнат от съдебната зала оправдани.

Ако тогава се обаждаше съвестта му, той намираше оправдание за действията си. Негов дълг бе да защитава престъпниците, нали? Дори и най-закоравелите бандити заслужаваха някой да се грижи за правата им в съда, така че защо това да не е той? Просто си вършеше работата.

Даваше си сметка, че това са елементарни оправдания. Че има етичен и разумен начин да се защитава обвиняемият, без да се използват трикове, които в повечето случаи бяха чисто позорство.

„Погледни се, умнико Робърт Касиди, детето чудо, което не е учило в елитно частно училище и не е получило дипломата си за адвокат в «Харвард». Доста добре се справи в живота като за момче от провинциалната част на Кентъки!“, мислеше си патетично той.

Като адвокат се бе стремял да извоюва победата, а не да помогне да се възцари справедливостта... докато не спечели един случай, който му излезе прекалено солено. Когато Клер го бе обвинила, че е измамник, тя изобщо нямаше представа колко близо бе до истината. Но такъв той беше по-рано, не и сега, когато се стремеше справедливостта да възтържествува и да изпрати престъпниците там, където вече не биха могли да заплашват невинни хора.

Този случай не бе изключение. Касиди би направил всичко, за да може съдебните заседатели да признаят за виновен убиеца на Джексън Уайлд.

Бог да му е на помощ, ако виновният се окаже Клер Лоран!

„Не, няма да е тя“, упорито си повтаряше той. Жена, която бе толкова топла и всеотдайна, не можеше да е способна на хладнокръвно убийство. Той бе докоснал не само устните и гърдите ѝ, бе докоснал душата ѝ. Щеше да усети, ако в нея имаше отрова.

Но противно на това, което Клер си бе помислила, той не бе спал с нея, за да се увери дали е виновна или невинна. От деня, в който се бяха запознали, съдбите им се бяха слели.

Веднага щом бе сигурен в невинността ѝ, щеше да отиде при нея и смирено да я помоли за прошка, задето я бе подложил на това ужасно изпитание. В края на краищата тя не би го уважавала, ако той не поставяше работата си на областен помощник-прокурор на първо място. А щом си простяха взаимно за погрешните обвинения, щяха отново да се любят.

Тази мисъл веднага го върна към действителността. Клер сигурно вече си беше дошла в Ню Орлийнс. Касиди се взря в телефона, изкушен да ѝ се обади. Но тя сигурно още бе сърдита. Най-добре да ѝ даде още няколко дни, за да ѝ мине.

Междувременно той щеше да продължи с разследването, за да уличи някой друг и да оневини Клер.

Тя беше невинна.

* * *

Клер се намръщи на купчината неотворени писма върху бюрото си. Имаше сметки за плащане, разни съобщения, на които трябваше да отговори, и един заплашителен плик от Данъчната служба. Не ѝ се захващайте с тази бумацина и се оправда с умората от пътуването. Беше работила усилено и претовареният график на снимките бе спазен въпреки непоносимата жегга. Нуждаеше се от няколко дни заслужена почивка, преди да поднови работата си. После си даде сметка, че почивката нямаше да разреши проблема ѝ.

Тя прогони тази потискаща мисъл и се опита да се концентрира върху купчината на бюрото си. Освен неотворените писма там бяха и последните няколко броя на местния вестник. Според неназован, но сигурен източник областният помощник-прокурор Касиди пренасочваше фокуса на разследването върху Ариел и Джошуа Уайлд.

Името му, напечатано с по-тъмен шрифт, привлече вниманието ѝ и тя се взира в него, докато загуби представа за изминалото време. Най-вероятно щеше да продължи да го гледа, отдадена на спомените си, ако на вратата не се бе появила майка ѝ с поднос в ръце.

— Искаш ли чай, Клер? Толкова изморен вид имаш напоследък, та реших, че малко чай ще ти подейства добре.

— Благодаря, мамо, но само ако ми правиш компания.

— Надявах се, че ще ме поканиш.

Клер се усмихна, взе един от вестниците и се премести в къта за почивка, където бе поканила Касиди при първата им среща. Сякаш всичко, което казваше и правеше, ѝ напомняше за него. Ядосваше се на натрапчивата му власт да обсебва мислите ѝ. Не ѝ се бе обадил, нито бе направил опит да я види от сутринта, когато си бе тръгнал от „Роузшарън“, без да се сбогува. Не знаеше дали да се чувства облекчена, съсипана или обидена...

Мислите за него събуждаха всички емоции, които някога бе изпитвала, някои блажено щастливи, други отчайващо потискащи. Улавяше се, че ту се усмихва без причина, ту е готова да избухне в сълзи. Откакто социалните работници насила я бяха отвели от дома на леля Лоръл, никой не бе упражнявал такава власт над нея.

Мери Кетрин постави сребърната табла на ниската масичка. Подаде на Клер една бродирана ленена салфетка и наля две чаши ароматен чай от порцелановия чайник.

Двете си побъбриха за незначителни неща, докато отпиваха от чая и хапваха кексчетата, които Мери и Хари бяха изпекли същата сутрин. Пътуването до Мисисипи ѝ се бе отразило добре. Клер забелязваше здравословна руменина по страните ѝ, каквато не бе виждала от години. Погледът ѝ изглеждаше бистър и оживен. В очите ѝ я нямаше онази празнота, която притесняваше Клер още от дете и която подсказваше, че е дошъл някой от пристъпите на майка ѝ. Доколкото Клер бе забелязала, майка ѝ не бе имала пристъп, откакто бе върнала писалката на Касиди.

Сякаш прочела мислите ѝ, Мери каза:

— Видях, че четеше вестниците. Там пише, че според мистър Касиди синът или вдовицата на Джексън Уайлд са убийците. Това е доста глупаво, не мислиш ли?

— Глупаво ли? — озадачи се Клер.

— Не са го направили те. И не вярвам мистър Касиди да смята така.

— Откъде знаеш, че не са го направили те, мамо?

Без да обръща внимание на въпроса, Мери Кетрин попита:

— И защо пред сградата ни пак има демонстранти? — Откакто се бяха върнали в града, пред „Френска коприна“ постоянно се събираше тълпа от протестиращи. — Искане ми се най-после да се махнат — продължи тя разпалено. — Така с Хари не можем да ходим на пазар сутрин. Аз обичам разходките, но ако трябва да си проправяме път през тази тълпа, ни се разваля удоволствието.

За Мери Кетрин невъзможността да се разходи на спокойствие до пазара бе по-обезпокоителна, отколкото фактът, че обвиняваха дъщеря ѝ в убийство. Но и това не притесни Клер толкова, колкото предположението на майка ѝ.

— То е само временно неудобство, мамо. Щом арестуват някого за убийството на преподобния Уайлд, хората отпред ще се разотидат.

— Той ще се върне ли?

За един ужасяващ миг Клер си помисли, че майка ѝ говори за Джексън Уайлд.

— Кой, мамо? — изтръпна тя.

— Мистър Касиди.

Клер отпусна рамене.

— Не знам, защо?

Очите на Мери изведнъж се напълниха със сълзи и долната ѝ устна затрепери.

— Надявах се, че когато ти се влюбиш, твоят любим няма да те разочарова, както направи моят.

Тя извади от джоба на полата си кърпичка — много фина, ухаеща на рози.

Докато майка ѝ триеше очите си, Клер се протегна и потупа нежно ръката ѝ.

— Не плачи, мамо. С мен... и мистър Касиди... няма такова нещо.

— О... — прошепна тя. — А пък на мен така ми се стори. Надявах се да е тъй. Аз много го харесвам. Такъв хубав млад мъж. И знае как да се държи с една дама.

„О, да — помисли си Клер, — наистина е хубаво.“ Тя веднага си представи лицето му, притъмняло и напрегнато от страст, устните му, които нежно целуваха гърдите ѝ, усещането за топлото му голо тяло. И със сигурност знаеше как да се държи с една дама, особено в леглото. Такова чудесно любене не можеше да бъде резултат от пресметливост, нали?

Тя прогони тази мисъл, беше прекалено болезнена. Беше безнадеждно влюбена в Касиди, безнадеждно... За тях нямаше бъдеще. Дори и да не бяха на противоположни страни в криминално разследване, Касиди възплащаваше системата, която Клер презираше и от която се страхуваше. Колкото и да обичаше мъжа, не мислеше, че някога ще успее да повярва на прокурора.

Този конфликт късаше сърцето ѝ. Когато се замислеше за него, я обземаше парализиращо отчаяние, така че тя се стремеше да държи тази тайна любов заключена у себе си и се преструваше, че изобщо не съществува.

Клер протегна чашата си.

— Моля те, налеј ми още малко чай, мамо. Никой не прави такъв хубав чай като теб. — Клер насочи разговора им към побезбидни теми. Половин час по-късно Мери Кетрин се оттегли и отново остави Клер насаме с мислите ѝ. Тя веднага грабна вестника.

Джошуа Уайлд категорично отричаше да има нещо общо с убийството на баща си. Ариел обвиняваше Касиди, че се занимава с тях само за да прикрие безпомощността си. Тя дори намекваше, че по лични причини измества вниманието от най-сериозния заподозрян. Предвидливо бе отказала да го назове, въпреки че изрично я бяха попитали дали има предвид Клер Лоран. Уклончивостта ѝ само бе потвърдила това предположение.

Клер естествено се чувстваше облекчена, че вече не е основната заподозряна, но не можеше да се успокои напълно. Това бе временно затишие, след което щеше да се надигне нова и още по-зловеща буря. Ако Джошуа започнеше да нервничи заради обвиненията на Касиди, никой не знаеше какво ще каже или направи той, за да се спаси от атаките. Сега вместо с един враг Клер се бе сдобила с двама.

Все още обмисляше тази ситуация и се стресна, когато телефонът звънна. Изчака го да звъне още два пъти и чак тогава вдигна слушалката.

— Клер, ти ли си?

— Андре? *Bonsoir*. Радвам се да те чуя. Как си?

— Добре, много добре. Аз съм добре. Всъщност не... — Той замълча за момент. — Ужасно се тревожа за Ясмин.

Клер се намръщи, защото напълно разбираше и споделяше тези негови притеснения. Откакто бе скъсала с любовника си, приятелката ѝ се държеше много странно. Привидно си бе същата. Докато работеха в „Роузшарън“, тя се шегуваше с останалите от екипа, задяваше се с Леон и проявяваше към всяка снимка обичайното си въображение. Но ентузиазмът и смехът ѝ звучаха фалшиво.

Когато приключиха работата си в Мисисипи, Клер очакваше, че Ясмин ще замине заедно с другите от екипа за Ню Йорк, където щяха да направят останалите снимки за каталога в едно студио. Вместо това тя се върна с Клер в Ню Орлийнс. А щом прекрачиха прага на „Френска коприна“, веднага изостави преструвките и стана мълчалива и отнесена.

Ясмин не споменаваха нищо за завършването на каталога. Клер предпочиташе да се съсредоточи върху деловата страна на въпроса и тъй като срокът за предаване за печат бе след няколко седмици, тя реши да изчака търпеливо. Ясмин стоеше в стаята си по цял ден, но

излизаше късно всяка вечер и се прибираше чак призори. Никога не казваше къде ходи, нито предлагаше на Клер да я придружи.

Клер предполагаше, че Ясмин тайно наблюдава къщата на конгресмен Петри или че прави опити да го види. Изкушаваше се да я предупреди колко необмислено и детинско е подобно поведение, но тя упорито избягваше разговорите. Всъщност дори правеше всичко възможно, за да ги предотвратява. Постоянно заключваше вратата на стаята си, не се хранеше заедно с Клер и Мери Кетрин.

По-рано Ясмин бе вечно заобиколена от хора и обичаше да се наслаждава на вниманието на тълпи обожатели. По принцип мразеше да стои сама и сегашното ѝ поведение сериозно тревожеше Клер. Но тя приемаше с разбиране желанието на приятелката си да се усамоти, тъй като очевидно това бе начинът, по който Ясмин бе решила да лекува разбитото си сърце. Все пак дали не бе дошъл моментът Клер да се намеси?

Явно и Андре споделяше същите тревоги.

— Виждал ли си Ясмин напоследък? — попита го Клер.

— Миналата седмица, когато бяхте в Мисисипи. Тя дойде в хотела, остана само час и си тръгна. Клер, известно ти е, че съм абсолютно дискретен, но като знам колко сте близки с Ясмин...

— Не се съмнявам в лоялността ти, Андре. Доверявала ти съм се много пъти. Въди спокоен, че няма да приема думите ти за клюка.

— Ако съм мислел така, изобщо нямаше да се обадя.

— Но нещо те е накарало да го направиш. Усещам тревогата в гласа ти. Да разбирам ли, че си говорил с Ясмин, когато сте се видели?

Той и предаде разговора в коридора и ѝ описа колко разстроена е изглеждала Ясмин, когато си е тръгвала.

— Никога не съм я виждал в такова състояние. Изглеждаше съсипана. Сега вече добре ли е?

— Нещо я е разстроило онази вечер — каза Клер. — Тя го сподели с мен на следващата сутрин. Надявам се, че разговорът ни поне малко ѝ е помогнал.

— Тя върна ли се в Ню Йорк?

— Не, остана, може би тук ѝ е по-спокойно. Животът не е така трескав като в огромния град. Вероятно иска да се поуспокои, преди да се прибере у дома.

„И освен това Алистър Петри живее тук“, помисли си Клер и изведнъж си спомни, че е видяла снимката му на първа страница на сутрешния вестник. Естествено, тя не спомена името на конгресмена пред Андре. А той даже и да знаеше кой бе тайният любовник на Ясмин, прояви обичайната си дискретност.

— Мислиш ли, че вече се съвзема от тази... неприятна история?
— попита Андре.

Това бе труден въпрос. Въпреки че живееха под един и същ покрив, Клер контактуваше с Ясмин по-малко, отколкото като бе в Ню Йорк. Тогава през ден провеждаха дълги разговори по телефона.

— Поне не изглежда по-зле — отвърна откровено тя.

— О, това много ме облекчава — въздъхна Андре. Той дори леко се засмя. — За теб не е тайна колко се възхищавам на Ясмин.

— Разбира се, че не е тайна. — Усмивката на Клер бързо помръкна. — Може би я оставих прекалено дълго на спокойствие. Май е време да проведем още един женски разговор.

— Моля те, обади ми се, ако мога да помогна с нещо. Каквото и да е.

— Ще ти се обадя.

— Клер, ти... не ми се сърдиш, нали? Заради онази история с мистър Касиди?

— Забрави за това, Андре, моля те. Ти си бил най-безскрупулно подведен. Както и аз — добави тя.

Увери го още веднъж, че номерата на ченгето не биха могли да повлияят на дългогодишното им приятелство, и двамата се уговориха скоро да вечерят заедно. Щом се сбoguваха, Клер затвори телефона и отново взе слушалката.

* * *

Касиди се доближи до полицаия, който трябваше тайно да следи Джошуа Уайлд. Помоли го за огънче като някой непознат.

— Не знаех, че пушиш — каза полицаият тихо. Извади запалка от джоба си и му поднесе огънче.

— Спрях преди две години — обясни Касиди и се задави с пушека, който вдиша.

— И пак ли започваш?

— Само ти поисках огънче. Какво друго бих могъл да поискам от непознат? Една свирка ли?

Стройният чернокож мъж се засмя. Дългата му коса бе стегната на опашка. Той смигна на Касиди и започна леко да гали рамото му.

— Тарифата ми е доста висока. Ще можеш ли да си я позволиш? Касиди избута ръката му.

— Да ти го начукам!

— О, звучи чудесно, сладур.

Очевидно младият полицаи си подобряваше настроението на негов гръб. Той бе висок, слаб и привлекателен, така че често го изпращаха по задачи във Френския квартал. Сега се облегна съвсем небрежно на един стълб срещу „Гъмбо шоп“ на Сейнт Питър Стрийт. По микрофона, скрит под ревера на костюма му, той се бе обадил в централата, че е проследил Джош до известния ресторант. Касиди, който бе прекалено изнервен, за да чака спокойно в кабинета си или в малкия си задушен апартамент, бе решил да се включи активно в наблюдението.

— Откога е тук?

Полицаят погледна часовника си — имитация на „Ролекс“.

— От трийсет и две минути.

— Вечеря ли?

— Така изглежда.

Касиди присви очи заради дима от цигарата. Взря се в прозорците на ресторанта, опитвайки се да различи нещо.

— Колко време според теб може да вечеря сам човек?

Полицаят отново погледна Касиди преценяващо, сякаш бе проституиращ мъж, който оглеждаше потенциален клиент. Пак заговори със съответния жаргон:

— Хей, мой човек, като те гледам, задникът ти е много стегнат. Ако ще се забавляваме, трябва да се отпуснеш.

Касиди го изгледа злобно и тъкмо щеше да се отдръпне встрани, когато Джош се появи на малката вътрешна алея пред входа на ресторанта. Касиди бързо се обърна с гръб към него и се престори, че оглежда фланелките в магазина за сувенири. Хвърли крадешком поглед към Джош и видя, че цялото му изражение е напрегнато и сърдито.

— Охо — прошепна полицаят, — нашият човек май е вбесен.

Касиди се взря в една фланелка с лъскав надпис, въпреки че вниманието му бе изцяло насочено към това, което ставаше зад гърба му. Една ухилена продавачка с азиатска физиономия го приближи и му предложи помощта си.

— Не, благодаря, само гледам.

— Трябваше да се сетим — измърмори полицаят. — Кой може така да вбеси един мъж.

— Някоя жена ли? — Касиди хвърли поглед към ресторанта от другата страна на улицата, после рязко извърна глава.

— По дяволите! — прошепна ядосано той.

— Моля? — усмихна му се азиатката.

Полицаят ѝ се усмихна чаровно.

Жената, която бе излязла от ресторанта, каза нещо на Джош, после се извърна и тръгна по тротоара. Джош сякаш понечи да я последва, но после се отказа и само продължи да се вира в гърба ѝ. Дългите му музикантски пръсти се свиха в юмруци. След това той пое в противоположната посока с изражение на обиден пророк.

Касиди хвърли цигарата си в кошчето и се намръщи към полицаия.

— Нали каза, че е сам!

— Проваляш ми прикритието, човече. — Той се усмихна и хвана ръката му над лакътя. С грейнали очи и прелъстителна усмивка обясни: — Той беше сам, като влезе в ресторанта. Сигурно са се срещнали вътре.

— Ти тръгвай след него — кимна Касиди към Джош, който вече бе стигнал до кръстовището с Ройъл Стрийт.

— Ти ли ще проследиш дамата?

— Това не е дама — каза Касиди и слезе от тротоара, за да пресече улицата. — Това е Клер Лоран.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Клер се закова на място, когато заобиколи ъгъла и забеляза Касиди да стои пред входа на „Френска коприна“. Виждаше го за пръв път от сутринта, когато той разгневен бе напуснал стаята ѝ в „Роузшарън“. От внезапната среща направо ѝ секна дъхът. Сърцето ѝ подскочи, но тя запази спокойното си изражение и се опита да се държи непринудено, докато го приближаваше.

— Здравей, Касиди.

— Хубава вечер, нали? — кимна той. Бе изпотен и задъхан.

— Да, задържа се нетипично топло за сезона. Есента още не е дошла в Ню Орлийнс.

Той изтри капките пот от челото си.

— Наистина, времето е горещо и лепкаво като евтина курва в събота вечер.

Клер се наежи.

— Не оценявам натуралистичните ви аналогии, мистър Касиди.

— О, значи пак си говорим на „вие“.

Искаше ѝ се да му удари една силна плесница, за да спре да се подсмива.

— Аз се прибирам. — Пред сградата отново обикаляха демонстранти и пееха бавно и гръмогласно „Напред, воини на Христа“. Клер се надяваше, че скоро ще се изморят и ще им излязат мазоли.

Тя незабелязано се вмъкна през страничния вход. Преди да успее да затвори вратата, Касиди я последва.

— Какво искаш? — попита тя намръщено. — Мисля, че изчерпахме темата за времето.

— Минавах наблизко и реших да се отбия.

Клер забеляза, че още бе задъхан. Ризата, която се виждаше под сакото му, бе съвсем мокра.

— Оценявам тази проява на внимание. А сега ме извини.

— Искаш ли да отидем да хапнем нещо?

— Не, благодаря, вечерях рано с мама.

— О, вечеряла си вкъщи?

— Точно така.

— Значи си излязла просто да се поразходиш?

— Цял ден работих в ателието си. Прииска ми се малко да се пораздвижа.

— Ходи ли някъде конкретно?

— Не, просто се помотах. — Тя се опита да го отпрати: — Извинявай, Касиди, но трябва да се качвам горе, за да проверя дали мама е добре. Наложих се да я оставя за малко.

Касиди я сграбчи за раменете и я притисна към вратата.

— Оставила си я сама, за да отидеш на срещата си с Джошуа Уайлд в „Гъмбо шоп“.

Усещаше, че той ѝ крои някакъв капан, но въпреки това не повярва на ушите си, когато чу как зъбците му щракват около нея. Опита се да измисли някакво логично обяснение, но нищо не ѝ хрумна.

— Значи ме следиш? — контраатакува тя. — Може би историите във вестника са били само хитрост, за да ме накараш да притъпя вниманието си.

— Не теб следяхме, а Джошуа Уайлд. Представи си колко се изненадах, когато видях с кого е била срещата му.

— Щом си знаел всичко, защо беше нужно това представление, Касиди?

— Минах по друг път и тичах дотук, за да видя дали ще ми кажеш истината. Както винаги, ти излъга.

— Защото знаех, че няма да ме разбереш.

— Знаеше, че няма да преглътна още от твоите лъжи. — Той се наведе по-близо до нея и снижи глас: — Хайде, опитай, Клер. Пробвай да ми кажеш истината. Кога се запозна с Джошуа Уайлд?

— Тази вечер.

— И очакваш да повярвам на тези небивалици?

— Кълна се. Обадох се на няколко места, докато открия къде е отседнал. Помолих го да се срещнем и той се съгласи.

— И как така?

— Сигурно защото е бил любопитен да се запознае със скандалната собственичка на „Френска коприна“.

Касиди поклати глава.

— Питах защо си искала да се срещнете? Какво, за бога, бихте могли да си говорите двамата?

— Предложих му пари.

— Пари? — повтори той недоумяващ.

— Да, за да упражни влиянието си над Ариел. Помолих го да се опита да я убеди да спре с обвиненията срещу мен и майка ми, да прекрати протестите пред сградата ни, изобщо да приключи с целия този цирк. Казах му, че искам да живея живота си и да движа бизнеса си на спокойствие, независимо колко ще ми струва.

— Опитала си да го подкупиш? Това ли намекваш?

— Можеш ли да се отдръпнеш малко назад, не мога да дишам — измърмори Клер.

Очите на Касиди, които се бяха втренчили пронизващо в нейните, примигнаха като разсънени. Чак сега той осъзна, че плътно беше притиснал Клер между вратата и себе си, и се дръпна назад, отпусайки ръце.

— Благодаря — прошепна тя.

— Още не сме свършили, продължавай.

— Общо взето това е всичко. Известно ми е, че Джексън, а вероятно и Ариел, и Джош са вземали подкупи от други издания в замяна на имунитет.

— Откъде знаеш това?

— Това, изглежда, е единственото разумно обяснение. Списания, които би трябвало да са в списъка на враговете на Джексън, липсват там. Как бе възможно той да не протестира срещу издания от рода на „Сладки цепки“ и „Горещи слипове“. Защо един каталог за бельо да е постоянно атакуван от амвона, но не и подобни порноиздания? Сигурно защото те са се погрижили той да не ги закача. — Тя изгледа Касиди, сякаш току-що ѝ бе хрумнало нещо. — Сигурно и вие сте проверили това.

— Да, имаме хора, които работят в тази насока. Какво ти отговори Джош?

— Не призна, че баща му е вземал подкупи, но и не го отрече.

— Но защо си чакала досега, за да измислиш това разрешение на проблема? Би могла да платиш на Уайлд още преди година и да си спестиш всичките неприятности. Предлагала ли си му пари?

— Не, само онова дребно дарение, за което знаеш.

— Тогава защо реши да го направиш чак сега, Клер?

— Защото ми писна, ето защо! — възкликна тя. — На теб не би ли ти писнало? Плакатите на демонстрантите пред „Френска коприна“ ме изкарват пропаднала жена. Мама също ги вижда и много се разстройва. Протестиращите притесняват работничките ми, пречат на бизнеса ми, като причиняват задръствания по улицата и затрудняват получаването и изпращането на стоките ни. Една от транспортните компании ни заплаши с увеличение на цените, защото шофьорите им се оплакват постоянно.

Тя вдигна глава, сякаш умоляваше небесата да ѝ помогнат.

— Месеци наред, преди да бъде убит, Джексън Уайлд не спираше да ни тормози. А сега, седмици след смъртта му, тормозът продължава. Искам най-после той да излезе от живота ни, да се освободя от него веднъж и завинаги.

Тя изведнъж осъзна, че думите ѝ са прозвучали двусмислено. Бързо погледна Касиди, който я наблюдаваше внимателно.

— А убийството му не постигна тази цел.

— Не казах това.

— Да не би през цялото време да съм вървял по погрешна следа, Клер? Да не би ти и Джош да сте били съучастници, а не Джош и мащехата му?

— Това е абсурдно! Запознах се с Джошуа Уайлд тази вечер.

— Лъжеш, Клер!

— Не лъжа!

Касиди се изсмя. Отдръпна се още няколко крачки назад и извърна глава. Известно време оглежда една купчина кашони, преди отново да впери поглед в нея.

— Нали си даваш сметка, че сега те познавам по-добре, отколкото преди две-три седмици?

Цялото напрежение и страст, които ги бяха обзели по време на бурята в „Роузшарън“, сега ги изпълваха отново. Клер първа отмести погледа си от очите му.

— Не лъжа. Запознах се с Джошуа Уайлд тази вечер и му предложих чек в замяна за мир и спокойствие.

— Може би. Но какво премълчаваш?

— Нищо.

— Добре, ще приема твърденията ти. Как реагира Джош?

— Беше възмутен.

— И ти отказа? — попита той невярващо.

— Категорично. Каза, че не е изнудвач и кождер. — Тя изглежда Касиди студено. — Вярвам му.

— Тогава си единствената, защото на мен тези не ми минават. Предложила си подкуп на Джош и той го е отказал. Това ли очакваш да повярвам?

— Не ме е грижа дали ще повярваш.

— По-добре се загрижи, Клер. Защото според мен ти прикриваш истинската причина да се срещнеш с Джошуа Уайлд.

— Каква друга причина би могло да има?

— Не знам, но ми е трудно да повярвам, че ти би предложила някому подкуп. Първо, ти си прекалено горда. Второ, не се интересуваеш особено от мнението на хората за теб. Освен това ти сама ми каза, че тази шумотевица е от полза за бизнеса ти. А още по-трудно ми е да повярвам, че Джош ще ти откаже подкупа. Както и да е, цялата история ми се вижда скалъпена.

— Но може да ти се наложи. Май ще те сменят. Разни хора на високи постове вече искат главата ти. Дори и покровителят ти Антъни Краудър няма да те защитава още дълго.

— Какво намекваш?

— Опитваш се да изнамериш нещо от нищото. Не си по-близо до разгадаване на убийството, отколкото бе в сутринта, когато откриха тялото на Уайлд.

— Не бъди толкова сигурна.

— Сигурна съм в едно: синът му не го е убил.

— Тогава пак оставаш ти, Клер! — Той отвори вратата и си тръгна, без да се сбогува.

* * *

— О, за бога, махнете се и ме оставете на мира.

— Отвори!

Вратата на хотелската стая се прихлопна за момент, за да се откачи веригата, и после Джош я отвори.

— Много е късно — измърмори той.

Касиди влезе в стаята и бавно се огледа. Леглото още бе оправено, въпреки че кувертюрата му бе измачкана.

— Още не си бил легнал, Джош. Предполагам, че трудно ще заспиш тази вечер. И с мен е така.

Джош се отпусна на единия от двата фотьойла и покани Касиди да седне на другия.

— Вие сте негодник, мистър Касиди. Аз дойдох при вас по собствена воля, разказах ви всичко, споделих с вас факти, за които погрешно предположих, че ще запазите в тайна. А те се появиха на първа страница на вестниците още на следващата сутрин. Ариел е побесняла и не ми говори. Тя дори ме уволни, ако искате да знаете! В момента, когато вестниците с вашата сензация стигнаха до будките, аз, Юда Искаротски, вече не участвах в „Час за молитва и възхвала“. Мисля, че буквално очаква аз да отида и да се обеса.

— Предполагам, че уволнението ти е дошло като неочакван удар.

Джош се засмя горчиво.

— Това е най-хубавото нещо, което се е случвало в живота ми. Може и да не го вярвате, но се кълна в Бога, че е така. Чувствам се по-свободен от всякога.

— Интересно, нямаш вид на човек на върха на щастието — отбеляза Касиди. — По-скоро приличаш на натикан до шията в лайна.

— На вас трябва да благодаря за това. Според туй, което чета напоследък във вестниците, аз най-вероятно отново съм заподозрян в убийството.

— Според дефиницията, Джош, заподозрян е всеки, чиито действия са подозрителни.

Джош сви рамене недоумяващо.

— Например?

— Например опитът да представиш мащехата си, която ти е и любовница, като вероятната убийца.

— Мислех, че постъпвам правилно.

— Съвестта ти ли проговори? — попита Касиди саркастично.

— Не исках да споделя вината й. Казах ви вече.

— Добре, но обясни ми друго: защо се среща с Клер Лоран тази вечер?

Джош се взря изумено в Касиди.

— Откъде знаете? Пратили сте някой да ме следи ли?

— Сам ви видях, когато излизахте от „Гъмбо шоп“.

— А вие просто минавахте оттам? — попита Джош ядосан.

— Отговори на въпроса ми!

Викът на Касиди успокои краткия изблик на възмущение на Джош. Той се огледа наоколо, за да не срещне въпросителния му поглед.

— Тя ми се обади и предложи да се срещнем, а не аз.

— Ти и собственичката на „Френска коприна“ сте доста странна компания, не мислиш ли?

Джош стана от стола си и закрачи нервно из стаята. Движенията му бяха тромави и непохватни.

— Та аз едва не изпуснах слушалката, когато тя се обади и ми се представи.

— И не се бяхте срещали никога преди тази вечер?

— Не! След цялата мръсотия, която църквата ни бе изрекла по неин адрес, тя бе последният човек, когото очаквах да се обади и да предложи да се срещнем за по едно питие.

Точно като Клер Джош или лъжеше, или спестяваше част от истината. Касиди продължи да опипва почвата.

— Страхотна външност има, а?

— Сигурно — отвърна Джош намръщено.

— Ти изглеждаше доста ядосан, когато си тръгваше от ресторанта.

— Така се чувствах.

— Хайде да спрем с баламосването, Джош. Какво искаше тя?

— Нямахме нищо общо с убийството на баща ми.

— Остави ме аз да преценя.

Младият мъж сякаш се бори със себе си няколко минути, преди да изрече:

— Предложи ми чек за двайсет и пет хиляди, за да прибера кучетата.

Касиди свирна с уста.

— Доста висока цена само за да се спре една протестна демонстрация.

— Не само нея, всичко — протестите, обажданията по телефона, историите на Ариел пред репортерите. Мис Лоран искаше всичко това

да спре. Честно казано, не я виня.

— И какво ѝ отвърна?

— Казах ѝ да си гледа работата. Това, което тя очевидно не знае, е, че аз нямам никакво влияние над Ариел. Откакто татко умря, Ариел командва парада, не аз. Тя не се вслушва и в една моя дума.

— Значи ти отказа на предложението на Клер?

— Скъсах чека ѝ и символично ѝ го хвърлих в лицето. Казах ѝ, че нямам нищо общо с действията на църквата. Никога не съм имал, нито съм искал да имам. Аз просто свиря — свирех на пиано. Това е всичко, което някога съм искал да правя. Не определям политиката на църквата. Не съм приел за свои враговете тези на баща си. Ако той е приемал подкупи, това си е било негов бизнес. Аз не искам да имам нищо общо.

— Но сега си без работа. Можеше да ѝ обещаеш това, което е искала, да вземеш чека и добре да се посмееш на път за банката.

Джош го изгледа с враждебен и студен поглед.

— Вие сте истински гадняр, Касиди. Махайте се.

— Не бързай толкова. Стояхте вътре повече от половин час. Само това ли си казахте?

— Имаше дълги, неловки паузи.

— Хайде, стига си ме занасял!

— Сериозно! Щом тя заговори по същество, приключихме разговора за минути. Тя си събра парчетата от чека в чантата си и остави достатъчно пари, за да плати сметката. Като си тръгнахме, каза довиждане и това е всичко!

— Но ти спря на тротоара, сякаш ти се искаше да я последваш.

Джош се замисли за миг.

— Не си спомням.

— Но аз си го спомням. Съвсем ясно. — Касиди се наведе напред. — Да не би да размисли за парите?

— Не, аз не съм крадец и не съм убиец.

Касиди поиска да го хване за яката и да го разтърси.

— Има нещо, което не ми казваш, Джош. Няма повече да си играя с теб. Какво премълчаваш?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Тя...

— Какво? — настоя Касиди.

— Не знам — направи отчаяно изражение Джош. — Ако наистина съм се взирал след нея, както казвате, то е, защото бях не само бесен, но и напълно озадачен.

— От какво?

— От нея. Тя има особено излъчване, нали знаете.

— Не, не знам. Обясни ми.

— Не мисля, че мога да го опиша с думи.

— Опитай.

— Сякаш виждаше вътре в мен — рече той. — А аз се чувствах, сякаш я гледах през някакъв воал. Говорехме на един и същ език, а думите не отговаряха на това, което ми казваха очите ѝ. Тя остана пълна загадка за мен.

— Какво, по дяволите, приказваш?

Всъщност Касиди съвсем точно разбираше Джош. Всеки един път, когато бе разговарял с Клер, с изключение на онази нощ, когато тя открито и свободно бе споделила страстта му, той се бе чувствал напълно прозрачен, докато нещо съществено от нейната същност винаги оставаше прикрито. Сякаш тя бе с маска. Знаеш, че е тя, но не можеш да я видиш както трябва.

— Знаех си, че няма да ми повярвате — измърмори Джош. — Затова не исках изобщо да го споменавам.

Надявайки се да изкопчи още някаква информация от разстроения млад мъж, Касиди излъга:

— Мисля, че ми наприказва един куп небивалици, за да ме пратиш да гоня вятъра.

Джош изруга и направи жест, сякаш се опитваше да намери точните думи, с които да изрази мислите си.

— Никога не бях се срещал с тази жена лице в лице, но изпитах странното чувство, че я познавам. Или още по точно, че тя ме познава.

По дяволите, нищо не разбирам. При татко постоянно идваха разни хора. Може някой път да съм се засякъл за малко с нея и да си спомням за това само подсъзнателно.

Той престана да крачи и се извърна с лице към Касиди.

— Току-що ми хрумна нещо. Може би Клер Лоран е опитала същата тактика с баща ми и когато той ѝ е отказал, тя го е убила. Мислили ли сте за този вариант?

Без да му отговаря, Касиди се изправи и тръгна към вратата. Там спря за миг, обърна се и каза със заплашителен тон:

— Джош, ако си ме лъгал, ще се върна и здравата ще пострадаш. Ще издърпам долната ти устна нагоре, докато покрие главата ти, и после надолу по гърба ще я натикам в задника ти. — Той насочи показалеца си към него. — Питам те за последен път. Срещал ли си се с Клер Лоран преди тази вечер?

Джош преглътна с видимо усилие.

— Не. Кълна се в гроба на майка си.

Отвън Касиди изостави суровото изражение. Идваше му прекалено изтощително. Той се завлече до колата си изведнъж сломен от умора. Докато караше към апартамента си, очите го пареха и реагираха раздразнено от всеки блеснал фар насреща му. Но той осъзнаваше, че веднага щом легне в леглото си, очите му ще се отворят широко и няма да може да заспи поне до зори.

Влезе в задушната дневна на апартамента си, набързо прегледа пощата и се замъкна до спалнята. Докато изучаваше изпитото си отражение в огледалото над мивката в банята, той осъзна защо се чувства като бегач след изтощително състезание. Тази вечер се бе уверил, че Клер не го е излъгала за срещата си с Джош, но междувременно се бе натъкнал на друга възможна причина тя да е убила Джексън Уайлд.

* * *

Касиди бе оставил Клер много разстроена. Дълго след като заключи вратата на „Френска коприна“ зад него, тя не помръдна оттам, опряла глава на хладния метал. Беше се надявала срещата ѝ с Джош да остане абсолютна тайна. Отсега нататък трябваше да бъде двойно по-

предпазлива. Сигурно бе изпратил цивилни полицаи, които да я следят непрестанно.

Тази мисъл я потресе по няколко причини. Първо, така отново се нарушаваше правото ѝ на личен живот. Второ, независимо от променената насока на разследването тя и всички свързани с „Френска коприна“ явно още си оставаха сред заподозрените. А най-неприятно от всичко бе, че мъжът, с когото бе имала интимна близост, сега упражняваше такава огромна власт над живота ѝ.

Демонстрацията му насила разваляше спомена за нежната и страстна нощ, сякаш някой безчувствен и коравосърдечен човек бе захвърлил прекрасен букет рози в калта. Цветята си бяха още цветя, но тяхната красота бе безвъзвратно загубена.

С тази тъжна мисъл Клер се отдръпна от вратата и се отправи към товарния асансьор. Когато го доближи, чу, че той се движи, и след миг видя Ясмин да отваря вратата.

— Здравей — каза тя, опитвайки се да прозвучи по-бодро, отколкото се чувстваше. За съжаление видът на Ясмин не я зарадва. Тя ѝ беше още една грижа. — Пак ли ще излизаш тази вечер?

— Да, за малко.

— Искаш ли компания? Мога да се обадя на Хари да дойде при мама.

— Извинявай, но имам други планове — поклати глава приятелката ѝ.

Клер положи всички усилия да задържи усмивката на лицето си.

— Радвам се, че пак започна да излизаш. Вече се тревожех за теб.

— Не е трябвало, всичко е наред.

— Знаех, че ще се справиш. Вземи колата ми, ако искаш.

— Не, благодаря. Ще извикам такси.

За да не любопитства излишно, Клер не попита Ясмин къде отива. Не можеше да отгатне и по дрехите ѝ. Беше си облякла семпла копринена рокля. Прасковеният цвят подчертаваше мекото сияние на кожата ѝ. Естествените къдрици на косата ѝ ограждаха лицето с абаносовия си блясък. На ушите ѝ висяха големи златни дискове. Неизменните гривни подрънкваха около тънките ѝ китки. Изглеждаше изключително красива и Клер ѝ го каза.

— Благодаря, постарах се да изглеждам добре тази вечер.

— Ти винаги изглеждаш добре — призна Клер и в спонтанен изблик прегърна приятелката си.

Ясмин отвърна на прегръдката.

— Благодаря ти за всичко, Клер.

— Няма нужда да ми благодариш. Не ти бе лесно напоследък.

— Но ти остана моя приятелка, когато всички други ме забравиха.

— Никога няма да те изоставя. Можеш да разчиташ на това. — Прегърна я още по-силно. — Приятно прекарване и се пази.

— Познаваш ме добре, скъпа. — Ясмин се отдръпна и ѝ намигна. — Винаги съм на върха.

Клер се засмя. Това бе старата неотразима Ясмин. За миг се зачуди дали Алистър Петри не ѝ се е обадил да се сдобрят. Това би обяснило специалните грижи, които бе положила за външността си тази вечер.

— Да се тревожа ли, ако закъснееш?

— Не, не ме чакай. Чао. Ще включа алармата, като излизам.

— Благодаря. Чао.

Клер я изчака да прекоси целия първи стаж до външната врата. Там Ясмин се обърна и ѝ махна весело. Дори и от такова разстояние се чуваше подрънкването на гривните ѝ. Горещ Клер надникна в стаята на майка си и се успокои, като я видя да спи дълбоко. Тъкмо затваряше вратата на стаята на Мери Кетрин, когато подуши дим и се закова на място. По време на ремонта на старата сграда Клер бе платила доста пари за противопожарни детектори. Въпреки тях и автоматично включващите се пръскалки Клер продължаваше да е параноичка на тази тема.

Сега проследи откъде идва пушекът и стигна до спалнята на Ясмин. Отдавна не бе влизала там, но преди раздялата си с Алистър Петри приятелката ѝ рядко затваряше вратата на стаята си. Сега Клер не се поколеба да влезе вътре и да провери какво става.

Щом прекрачи прага и влезе в стаята, едва не изпадна в шок от това, което видя и подуши. Притисна ръка към носа си и се доближи до саморъчно направения върху нощното шкафче олтар. По края му имаше кръг от димящи догарящи свещи, които хвърляха трептящи сенки върху стените. По повърхността на шкафчето бяха разпръснати

някакви неразгадаеми билки и масла, които отчасти бяха причината за зловонното в цялата стая.

В центъра на олгара имаше груба глинена купа, пълна с нещо, което приличаше на останки от някакво дребно животно. В някой предишен момент сигурно ясно се бяха виждали органите на животното. Сега всичко бе някаква отвратителна пихтия. От мириса Клер едва не повърна.

На повърхността на тази смес внимателно бе капано с кръв, за да се оформят определени фигури. Малката кукла с образа на Алистър Петри, която Ясмин бе показала на Клер сутринта след раздялата, сега бе обезглавена и кастрирана, а една огромна игла бе забодена в гърдите ѝ.

— Божичко! — изстена Клер и се отдръпна от ужасяващата гледка. — О, божичко, Ясмин! Не!

Веднага щом Хари пристигна в отговор на трескавото ѝ телефонно обаждане, Клер се втурна към колата си и се отправи към тежкарския квартал край езерото Пончартрейн, където живееше конгресмен Алистър Петри заедно с жена си и децата си. Клер неспирно се молеше да не пристигне прекалено късно.

* * *

— Да ви изчакам ли? — Шофьорът на таксито прехвърли ръка през облегалката на седалката си и погледна ослепителната пътничка.

— Не, благодаря. — Ясмин му подаде дваисетдоларова банкнота. — Задръжете рестото.

— Благодаря, мис. Оценявам щедростта ви. Вижте, не ви ли познавам отнякъде? Да не сте някоя известна личност?

— Бях фотомодел. Сигурно сте виждали снимките ми в списанията.

Той се плесна по челото.

— Боже господи! Как не се сетих! — Той се ухили и показа кривите си, пожълтели от тютюн, зъби. — Кой би помислил, че ще ви возя в таксито си? Единствената друга знаменитост, която съм возил, бе онази от готварското шоу по телевизията. Джулия някоя си. Вижте,

с удоволствие ще се върна да ви откарам обратно. Мога да ви дам номера си. Обадете се, когато сте готова да тръгвате.

Ясмин поклати глава и се усмихна.

— Благодаря.

— Ами, довиждане, за мен бе удоволствие.

Той превключи на скорост, махна на Ясмин и потегли. Тя го изчака да се отдалечи. Усмихваше се, стана ѝ драго, че е зарадвала този човечец. Той сигурно щеше да говори за нея месеци наред, може би години. Щеше да разказва на всички, че е возил Ясмин в колата си в нощта, когато тя е станала особено известна.

— Желая ти късмет, захарче — прошепна тя в тихата вечер. Застанала на тротоара, огледа голямата къща от другата страна на улицата. Беше като от пощенска картичка. Дори и испанският мъх по клоните на дъбовете отпред бе идеално разположен.

По тъмния прозорец на трапезарията вече нямаше кръв. Бяха я измили още на следващата сутрин, след като Ясмин бе платила да „доставят“ тук мъртвото пиле. Беше минала с колата на другия ден, за да провери. Нямаше и следа от ужаса, който се надяваше, че е причинила на онзи самодоволен кучи син с пратката си.

Но той не знаеше какво е ужас. Все още не.

Ясмин слезе от тротоара и тръгна да пресича улицата. Бръкна в голямата си кожена чанта и извади револвера. Въпреки че бе проверявала барабана му десетки пъти през дългия следобед, докато чакаше да се мръкне, видя още веднъж дали е зареден.

Тръгна по тясната алея, която разделяше моравата на две идеално оформени половини. Вървеше с широки и уверени крачки — така, както го бе правила години наред по модните подиуми из целия свят. Ню Йорк, Париж, Милано — никой друг нямаше походката на Ясмин, никой не можеше да я имитира. Много манекенки се бяха опитвали, но никоя не бе успяла да комбинира като нея чувственото движение на бедрата и раменете с елегантност и грация.

Поколеба се само за миг, преди да стъпи на най-долното стъпало към верандата, после бързо ги изкачи, стигна до входната врата и натисна звънеца.

* * *

— Татко, в събота е мачът ми. Този път ще успееш ли да дойдеш? Аз съм вратар.

Алистър Петри се пресегна през масата в кухнята и разроши косата на сина си.

— Ще се постарая. Не мога да ти обещаая, но ще опитам.

— Ей, това ще е страхотно! — засия лицето на момчето.

От инцидента с пилето, който бе съкратил живота му поне с десет години, Алистър се бе променил коренно. Дни наред не можеше да преодолее ужаса си и се осмеляваше да излезе от къщи само когато се налагаше, и то в компанията на телохранителите, които бяха наели по настояване на Бел.

Докато изнасяше речите по предизборната си кампания, коленете му не спираха да треперят, защото постоянно се страхуваше от наемни убийци. Нощем сънуваше кошмари как куршум пръсва като зряла диня челото му. Винаги осъзнаваше, че това е екзекуцията му, и се събуждаше разтреперен и бълнуващ.

Бел бе неизменно до него, за да го успокои и утеши. Притискаше треперещото му тяло до своето и го уверяваше отново и отново, че бившата му любовница е изляла цялата си жлъч в онзи отвратителен и дивашки жест с пилето и че всичко е вече минало.

Не пропускаше да пусне и малко от жилото си, разбира се. „Каквото си посял, това ще пожънеш, Алистър.“ „Каквото повикало, това се обадило.“ „Греховете ти винаги те намират.“ Имаше неизчерпаем запас от поговорки, всичките с библейски подтекст.

Те се забиваха като стрели в съзнанието му и постоянно отекваха в мислите му. Доста време щеше да мине, докато събере отново кураж да кръшка. Беше си научил урока. Когато желанието му наистина вземеше връх, щеше първо да се увери, че въпросната мадама няма ни най-малка представа от вуду. То може и да бе безобидно, но ти внушаваше ужасии по най-гадния възможен начин.

Постепенно, когато започна да изглежда, че мъртвото пиле е наистина изолиран инцидент и единствена проява на отмъщението на Ясмин, Алистър взе да се отпуска. Върна се към обичайния си трескав график на срещи, събрания и митинги. Освободи телохранителите. А семейното щастие бе единственият резултат от цялата история. Сега вече се прибираще вкъщи възможно най-често. Целуваше децата за

лека нощ всяка вечер и отделяше достатъчно време да размени по няколко изречения с всяко от тях.

Бел подпомагаше кампанията му още по-активно. Двамата рядко се разделяха. Тя го държеше съвсем изкъсо, но точно сега той нямаше нищо против това, защото тя бе обещала да не намали и да не оттегли финансовите дарения за кампанията, които се стичаха от нейните лични банкови сметки и тези на многобройните ѝ роднини.

Семейството обаче все още не бе подновило навика си да вечеря в официалната трапезария.

Тази вечер се бяха събрали около масата в уютната и просторна кухня. Човек не би могъл да си представи по-ярка картина на домашна хармония. За десерт имаше прясно изпечен ябълков пай и ароматът на канела се носеше из ярко осветената стая. Те бяха едно най-обикновено американско семейство — ако се изключеше прислужницата, която по даден от Бел знак започна да прибира чиниите и да ги поставя в миялната машина.

— Татко?

— Да, скъпа? — Алистър се обърна към дъщеря си.

— Днес нарисувах твой портрет в училище.

— Така ли?

— Да, нарисувах те как изнасяш реч на фона на американското знаме.

— Наистина ли? — възкликна той. — Хайде, донеси рисунката да я видим.

— Мамо, ще ме извиниш ли за момент? Трябва да я взема от чантата си горе.

— Разбира се, скъпа — усмихна се Бел.

Малката стана от стола и хукна към стаята си. Тъкмо отвори вратата на кухнята, когато на външната врата се позвъни.

— Аз ще отворя. — Тънкият ѝ детски глас отекна в стаите. Чу се как маратонките ѝ скърцат леко по дървения под, заглъхвайки от време на време, когато тя стъпваше върху някой от килимите.

Телефонът извънтя. Прислужницата вдигна слушалката.

— Дом Петри.

Чу се, че предната врата се отваря.

— Не — каза прислужницата. — Тук няма никой с такова име.

— Кой беше? — попита Бел.

— Грешка. Някаква истерична жена търсеше някой на име Ясмин.

Алистър преbledня и скочи на крака.

— Ясмин?

Бел го изгледа. И на двамата едновременно им хрумна една и съща ужасяваща мисъл. Бел попита:

— Това ли...

— Да — отвърна Алистър, който вече отваряше вратата на кухнята.

— Какво има, мамо?

— Нищо, синко.

— Изглеждаш странно.

Прислужницата се обади:

— Мисис Петри? Нещо не е наред ли?

— Глупости — отвърна бързо Бел. — Какво може да не е наред?

И тогава се чу изстрелът.

* * *

— Не, не затваряйте! — извика Клер в слушалката на уличния телефон. Чу сигнала за свободна линия и затръшна слушалката на мястото ѝ. — Казах ви да не затваряте!

След като се бе изгубила безнадеждно в този район, който изобщо не познаваше, тя бе спряла при един уличен телефон, за да се обади на семейство Петри. Не бе сигурна точно как да ги предупреди и непохватно набра номера, който откри в указателя. Отговориха ѝ още на първото позвъняване, но това бе икономката, която, като чу истеричния глас на Клер, бързо затвори, приемайки, че е грешка.

Пусна нова монета и набра повторно. Този път даде заето.

— Хайде, хайде, моля ви. Моля ви! — Повтори опита си. Телефонът звъня дълго, без никой да го вдигне. Реши, че може в бързината да е объркала някоя цифра, и набра от ново. Пак никой не вдигна.

Малко по-късно дочу звука на приближаващи се сирени. Ужасът, който досега само се прокрадваше у нея, сграбчи сърцето ѝ безмилостно.

— О, не! Моля те, божичко, само не това!

Но молбите ѝ не се сбъднаха. Тя видя полицейските коли и линейката, които профучаха край нея. Клер изпусна слушалката и изтича в колата си, за да ги последва. Когато спряха пред една къща, тя изскочи от автомобила си и попита един облечен с пижама съсед:

— Чий дом е това?

— На конгресмен Петри.

Полицаяте вече се суетяха по поляната пред къщата, а мъжете от линейката тичаха с една количка към отворената врата. Клер избута недоумяващия съсед настрана и се втурна нагоре по поляната. Един полицай се опита да я спре, но тя не обърна внимание на виковете му.

— Приятелката ми се нуждае от мен.

Останала съвсем без дъх, тя стигна до стъпалата на верандата, изкачи ги и изтича към групичката хора, скупчени пред входната врата. Беше закъсняла! Ясмин го бе убила! Трескаво се огледа за Ясмин сред мрачните и объркани хора.

Изведнъж очите на Клер срещнаха погледа на Алистър Петри. Тя едва не извика от облекчение. Той изглеждаше замаян, но невредим.

После забеляза, че е изпръскан с кръв, която не бе негова. Стоеше в локва от кръв, която нарастваше заради струйката, идваща изпод найлоновото покривало.

Очите на Клер отново се сведоха към трупа и сега тя забеляза нещо, което ѝ бе убягнало първия път — една красиво оформена ръка, дълга и тънка, с цвят на кафе с мляко.

Около китката имаше лъскави златни гривни.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Когато Клер излезе от самолета, веднага бе заслепена от светкавици на фотоапарати и прожектори. Инстинктивно засенчи с ръка очите си. Искаше ѝ се да избяга, но нямаше накъде. Другите пътници от самолета се изнизваха покрай нея и пресичаха пътищата ѝ за бягство, докато отпред я чакаше цяла тълпа от репортери и фотографи.

В Ню Йорк също трябваше да понесе лудницата, свързана с всеобщия интерес към самоубийството на Ясмин. Повишеното внимание на медиите можеше да се очаква, така че Клер се бе подготвила за него. Но тя се надяваше, че когато се върне в Ню Орлийнс, самоубийството вече ще е остаряла новина. Не се бе настроила за среща с тълпа нетърпеливи репортери.

— Мис Лоран, какво мислите за връзката на Ясмин...

— Обвиненията остават ли?

— Какво знаете за...

— Моля ви — каза тя, опитвайки се да си проправи път. Но те бяха като непробиваема гвардия, въоръжена с камери и микрофони. Не отстъпиха нито сантиметър. Нямаше да я оставят на мира, докато не направи някакво изявление.

— Моята приятелка очевидно се чувстваше много нещастна — започна Клер, без да сваля големите си слънчеви очила. — Дълбоко скърбя за нея, но това, което тя означаваше за мен лично и за всички, свързани с модната индустрия, ще поддържа паметта ѝ жива още дълги години. Извинете ме.

Тя стоически прекоси летището, отказвайки да отговори на всякакви други въпроси. Накрая един служител от охраната ѝ помогна да вземе багажа си и я настани в едно такси. Когато пристигна пред „Френска коприна“, я посрещна не само нова тълпа от репортери, но и неизменните демонстранти, изпратени от Ариел Уайлд. Клер бързо плати за таксито и се скри в сградата.

С благодарност установи, че поне работничките ѝ изпълняват обичайните си задължения, макар че всички бяха необичайно мълчаливи и сериозни. Някои от тях ѝ изказаха съболезнования. В асансьора Клер бързо свали очилата си, сложи си червило и се опита да се овладее. Не искаше да разстройва Мери Кетрин допълнително. Тя бе достатъчно сломена от самоубийството на Ясмин. Когато Клер я бе изпратила заедно с Хари от Ню Йорк веднага след погребението, Мери изглеждаше отнесена и неориентирана. Клер много се тревожеше за състоянието на майка си и с неохота я пусна да се прибере в Ню Орлийнс преди нея. Все пак тя реши, че познатата обстановка ще подейства на майка ѝ по-добре, отколкото Ню Йорк, където Клер и без това не можеше да ѝ отдели много внимание.

Насили се да се усмихне, преди да отвори вратата на апартамента.

— Мамо, прибрах се!

Мери Кетрин бе седнала в ъгъла на канапето и подсмърчаше в дантелената си кърпичка. Хари стоеше намръщена край прозореца, а между тях двете се бе настанил Касиди.

— Какво, по дяволите, правите?

— Казах му, че това не е добра идея, но той настоя да говори с нея.

— Благодаря ти, Хари. Знам колко настойчив може да бъде мистър Касиди. — Тя хвърли един унищожителен поглед към него и приклепна пред майка си. — Мамо, прибрах се. Не се ли радваш да ме видиш?

— Клер Луиз?

— Да, мамо?

— За теб ли са дошли?

— Не, никой не е дошъл за мен.

— Не искам да те отведат заради това, което съм направила аз.

— Не могат да ме отведат. Няма да ходя никъде. Сега съм си у дома, вече сме заедно.

— Опитах се да се справя по-добре — каза Мери Кетрин, хълцайки. — Наистина, попитайте леля Лоръл. Просто... — Тя вдигна ръка към слепоочието си. — Толкова се разстройвам, като мисля за моя грях. Мама и татко така се разсърдиха, когато им казах за бебето.

Клер придърпа Мери Кетрин към себе си и прошепна:

— Не се тревожи, мамо, вече съм тук. Винаги ще се грижа за теб.
— Клер я държа в прегръдката си, докато плачът ѝ стихна, после се отдръпна леко и се усмихна на обляното в сълзи лице. — Знаеш ли какво ми се яде за вечеря? Твоята супа с бамя. Ще ми направиш ли? Моля те.

— Моята супа с бамя никога не става така хубава като на леля Лоръл — каза Мери срамежливо, — но ако наистина ти се яде...

— Много. — Клер направи знак на Хари. — Защо не започнеш да я готвиш още сега, за да може да къкри на огъня цял ден? Хари ще ти помогне.

Мери Кетрин се надигна и протегна ръка на Касиди.

— Трябва да тръгвам, мистър Касиди, но ви благодаря много, че се отбихте. Доведете някой следобед и родителите си на чаша шери.

Той кимна. Хариет я поведе към кухнята.

— Още не бях свършил да я разпитвам.

Клер го изгледа вбесена.

— Как смееш да се промъкваш тук и да я разстройваш, когато мен ме няма. Какво искаше от нея?

— Имах няколко неотложни въпроса.

— По дяволите въпросите ти.

— Като областен помощник-прокурор имам право да...

— Право? — повтори тя невярващо. — Имахме смърт в семейството! Да не си забравил?

— Съжалявам за Ясмин.

— Има си хас. За теб това означава един заподозрян по-малко, нали?

— Не съм искал да разстройвам майка ти.

— Но го направи. И ако отново решиш да я тормозиш, ще те убия. Тя не знае отговорите на твоите въпроси.

— Но ти ги знаеш. И затова ще дойдеш в прокуратурата с мен.

— Защо?

— Ще ти кажа там. — Той стисна силно ръката ѝ.

— Ще ме арестуваш ли? Какво си прилъгал да каже майка ми?

— Кажи им довиждане и тръгни доброволно, Клер — каза той тихо, но неумолимо. — Още една сцена само ще разстрои майка ти допълнително.

В този момент Клер усети, че го мрази.

— Негодник!

— Вземи си чантата и им кажи довиждане.

Не можеше да му се противопостави. Заради майка си дори не можеше да се опита. Той знаеше това и се възползва. Клер го изгледа презрително. Накрая се провикна:

— Хари, излизам за малко с мистър Касиди. Довиждане, мамо.

Щом излязоха от „Френска коприна“, предизвикаха фурор сред репортерите и демонстрантите. Към Клер отново заваляха въпроси от всички страни.

— Мис Лоран няма да направи никакъв коментар — заяви Касиди на репортерите.

— Касиди, мислите ли...

— Без коментар.

— Вярвате ли, че сте открили убиеца?

— Не коментирам. — Без да обръща внимание на микрофоните, който стърчаха пред лицето му, той поведе Клер през тълпата. Тя се чувстваше изтощена, смазана и обърквана и вървеше покорно. Поне Касиди бе познат противник.

Скоро излязоха от тълпата и двама униформени полицаи застанаха редом с тях. Тръгнаха надолу по тротоара, без да губят повече време.

— Ще я откарам с моята кола — каза Касиди на ченгетата. — Благодаря ви за помощта.

— Да, сър.

— Постарайте се да разпръснете тълпата и дръжте под наблюдение сградата.

Полицаяте се върнаха, за да изпълнят нарежданията му. Касиди и Клер стигнаха до колата му, която бе паркирана на забранено място зад ъгъла. Той отвори вратата и се отдръпна, за да се качи Клер. Прекалено изморена, за да спори с него, тя се отпусна на седалката.

— Как успя да ги спреш да не покажат погребението по телевизията — попита той, когато потеглиха.

— Поставих им капан. Журналистите тръгнаха след една погребална кола с фалшив ковчег и са се усетили чак в Ню Джърси. — Тя докосна златната гривна на китката си. Това бе една от любимите гривни на Ясмин. Клер бе уверена, че Ясмин би искала тя да я вземе.

— Не бих могла да го понеса, ако бяха превърнали погребението в някакъв карнавал.

Беше минала повече от седмица, откакто тя бе пристигнала пред дома на Алистър Петри и бе заварила приятелката си мъртва пред прага на къщата. Пред очите на конгресмена и дъщеря му Ясмин се бе простреляла в главата, унищожавайки с един изстрел прекрасното си лице. Имаше моменти сега, когато Клер почти забравяше, че Ясмин е мъртва. После реалността отново се стоварваше отгоре ѝ.

Почти не ѝ бе останало време да се отдаде на скръбта си. Дните след самоубийството бяха изпълнени с тъжни задължения — трябваше да подпише безброй формуляри и документи, да уреди куп неща, да се погрижи за някои висящи ангажименти на Ясмин, да се справи с медиите, да отговори на въпроси, за които нямаше отговор. Как можеше да обясни защо една жена, която привидно е имала всичко, е решила да свърши със себе си по такъв гротескно поетичен начин?

Клер грижливо опази тайните на Ясмин. Тя не би предала доверието на приятелката си дори и сега, когато вече нищо нямаше значение. На общите им приятели, които бяха шокирани от новината и настояваха за някакво обяснение, Клер просто каза, че Ясмин се бе чувствала изключително нещастна напоследък. Тя не се впусна в подробности за провалената ѝ любовна връзка и за финансовите ѝ затруднения.

Тъй като единствените роднини на Ясмин бяха няколко братовчеди, разпръснати по източното крайбрежие, с които тя дори не бе контактувала особено често, отговорността за погребението бе паднала върху плещите на Клер. Ясмин не бе оставила никакви специални указания, затова Клер последва инстинкта си и реши приятелката ѝ да бъде кремирана. На скромната траурна служба бяха допуснати само най-близките. Сега една урна, поставена в малка гробница, бе единственото останало от красивата, талантива и жизнерадостна Ясмин, която бе живяла толкова динамично и активно, преди да се влюби в недостойния за нея мъж.

Като се сети за конгресмена, Клер се обърна към Касиди, който караше мълчаливо.

— Дъщерята на Петри добре ли е?

— Според това, което чета във вестниците, се оправя. Вчера писаха, че има още кошмари, но е под грижите на детски психолог.

— Не мога да си представя, че Ясмин е направила нещо толкова ужасно пред едно дете.

— Петри е любовникът, който я е зарязал, нали?

— Правилно предположение.

— Чух, че после намерили най-различни вуду-дивотни в стаята й. Чух, че и ти си се появила на мястото на самоубийството.

— Намерих олтара в стаята й и помислих, че е решила да го убие. Тръгнах след нея, но пристигнах прекалено късно.

— Доктор Дюпоа ми каза, че си отказала да се отделиш от трупа и си отишла до моргата.

— Тя ми беше приятелка.

— Твърдо си решила да ме държиш на разстояние, така ли?

— Мислех, че от деня, в който се запознахме, е ясно, че не бихме могли да бъдем приятели. — Дватамата се спогледаха за миг. След известно време Клер каза: — Това сигурно ще затрудни кампанията на Петри. Той как ще успее да се оправдае?

— Не си ли чела?

— Не, стараех се да не чета нищо за самоубийството и теориите около него. Не бих могла да ги понеса.

— Тогава не ти препоръчвам да четеш пресата от последните дни. Всички — от „Ню Йорк Таймс“ до „Нешънъл инкуайърър“, имат теории за причините за самоубийството.

— Точно от това се боях. Подскажи ми какво ще трябва да отричам.

— Че е била под въздействието на наркотици.

— Очаквах тази версия.

— Че се е чувствала засегната от Петри на расова основа.

— Ясмин бе аполитична.

— Че е била изоставена тайна любовница.

— Което той със сигурност е отрекъл.

— Всъщност той не е казал официално почти нищо. Крие се зад полите на жена си и я е оставил тя да говори. Доста хитра тактика, като се замислиш. Щом жена му така твърдо го подкрепя, не може той да е имал извънбрачна връзка.

— Точно така. Значи ще изкарат Ясмин някаква откачалка.

— Общо взето. — Касиди спря колата на паркинга пред прокуратурата.

— Защо ме доведе тук? — попита Клер възмутено. — Изморена съм от пътуването, чувствам се скапана. Не ми се отговаря на никакви въпроси. И съм ти бясна, че си разпитвал майка ми... Освен това мислех, че вече са те отстранили от случая, Краудър още ли не те е сменил?

— Не след някои най-нови разкрития.

— Честито! Но какво общо биха могли да имат тези най-нови разкрития с мен? Аз дори не бях в града.

Той се извърна към нея и постави ръката си върху облегалката на седалката ѝ.

— Направихме рутинен балистичен тест на куршума, с който се е самоубила Ясмин. Оказа се идентичен с тези, с които е бил убит Джексън Уайлд. Всички те са били изстреляни от револвера, който бе взет от ръката на мъртвата Ясмин.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Андре Филипи миеше ръцете си с четка и течен сапун. Правеше го за пети път, откакто се бе събудил сутринта, все по същия педантичен начин. Когато се увери, че ръцете му са достатъчно чисти — поне временно — той ги изплакна с много гореща вода и ги подсуши с една снежнобяла кърпа.

Изучи отражението си в огледалото над мивката. Дрехите му бяха безупречни, без петънце или гънка. Розовият карамфил в бутониерата му бе свеж и росен. Всяко косъмче бе грижливо загладено на мястото си. Би трябвало да се чувства внушителен и прекрасен като лъскава нова кола в магазин.

Вместо това се усещаше несигурен, изплашен и нещастен.

Излезе от банята, като не пропусна да изгаси лампата, и се върна в кабинета си. Според обичайните критерии той бе изключително чист и подреден. В очите на Андре обаче бе пълен хаос. На бюрото му имаше купчина писма, които изискваха неговото внимание, работните графици на служителите в хотела, различни вътрешни съобщения, анкети, попълнени от гости. Цялата канцеларска работа, която той обикновено отхвърляше методично и с удоволствие, сега се бе натрупала. Не изпитваше никакво желание за работа, откакто бе научил съкрушителната вест за самоубийството на Ясмин. В сравнение с обичайната му всеотдайност сегашното му поведение бе истинска немарливост.

Когато Клер се бе обадила да му съобщи за смъртта на Ясмин, той я бе обвинил, че лъже. Мисълта, че това прекрасно същество е отнело живота си по такъв ужасяващ начин, бе прекалено кошмарна и болезнена. Тя му напомни за онзи тъжен следобед, когато той се върна от училище и откри красивата си *tata* да лежи в препълнената вана, от която по плочките капеше вода, смесена с кръв.

Двете жени, които бе обичал и на които се възхищаваше повече от всички други, бяха избрали смъртта пред живота. Не само бяха предпочели един свят, в който Андре го нямаше, а дори не бяха

благоволили да се сбогуват с него. Скръбта се натрупваше в гърдите му, сякаш имаше физически измерения, и в един момент той вече не можеше да диша, без да усеща режеща болка в сърцето си.

Бе отказал да отиде в Ню Йорк за траурната служба, която Клер бе организирала. Той бе присъствал, когато запечатваха гробницата на неговата *tatan*, и тогава си бе обещал, че вече никога няма да признае необратимостта на смъртта, докато сам не умре.

Беше се опитал да превъзмогне скръбта по Ясмин, повтаряйки си познати истини. „Необикновената красота може да се превърне в проклятие за притежателя си“, „Славата и богатството имат твърде висока цена“.

Дори си бе спомнил нещо, дочуто от приятелките на майка си, дошли на нейното погребение. Тогава добронамерено го бяха успокоили: „Някои ангели са толкова красиви, че Бог не може да понесе дълго да са далеч от него. Предопределено им е да живеят кратко още преди да са се родили. Те усещат съдбата си и често нямат търпение отново да се върнат в царството на съвършенството, на което принадлежат“. Преминаването на майка му в този по-добър свят бе отбелязано, типично за Ню Орлийнс, с процесия, предвождана от оркестър, който свиреше джаз.

Като тийнейджър той не вярваше на тези глупости и просто полагаше всички усилия да не плаче пред хората. И сега не им вярваше, но му действаше успокоително да си ги повтаря. Освен това всеки ден ходеше на църква и пламенно се молеше за душата на Ясмин.

Не му стигаше смъртта ѝ, а трябваше да понася и злонамерените писания в пресата. Обвиняваха я в какво ли не, тъй като тя вече не можеше да се защити. Хвърли гневен поглед към вестниците, които бе натъпкал в кошчето за боклук веднага щом прочете обидните заглавия. Лъжи, мръсотии, безумни измислици.

Но областният помощник-прокурор Касиди им бе повярвал.

Беше позвънил на Андре рано сутринта. След като бе изчел заглавията във вестниците, Андре не се изненада от обаждането му. Дори го бе очаквал и с нетърпение, за да изрази възмущението си от долния начин, по който се отнасяха с Ясмин.

— Тази жена е мъртва, мистър Касиди — каза той ледено. — А вие кръжите като лешояди над трупа ѝ. Мисля, че начинът, по който се

възползвате от беззащитността ѝ, е неприличен, недостоен и отвратителен.

— Стига с тези глупости, Андре. Признавам, че трябва повече да уважаваме смъртта, но за съжаление данъкоплатците, включително и ти ми плащате, за да си върша работата. Имам един въпрос и по-добре ми кажи истината или ще дойда при теб лично и тогава не ти завиждам. Беше ли Ясмин в хотел „Феърмонт“ в нощта, когато бе убит Джексън Уайлд?

— Намирам езика ви за възмутителен и възнамерявам да се оплача от вас...

— Беше ли тя в проклетия ти хотел? — изкрещя Касиди в слушалката.

Андре Филипи се овладя, приглади с потната си длан косата си и каза:

— Вие видяхте списъка с гостите на хотела. Името ѝ беше ли регистрирано?

— Не това те попитах.

— Нямам какво повече да ви кажа.

— Слушай — Касиди смекчи тона си и опита нова тактика. — Знам, че Ясмин ти беше приятелка. Съжалявам за смъртта ѝ. Дори и за краткото време, през което я познавах, можах да се убедя колко е талантива. Тя бе прекрасна. Дори само като я гледаше човек, изпитваше почти религиозно страхопочитание. Планетата вече не е така красива, защото нея я няма. Разбирам те и ти съчувствам, наистина. Смъртта ѝ бе трагична и преждевременна и ние можем само да гадаем защо тя реши да отнеме живота си.

Ако си чел вестниците, ти е ясно, че повечето от предположенията са съвсем безпочвени. Ясмин не бе наркоманка. Не беше войнствена активистка за граждански права. Не бе нищо от това, което се опитват да я изкарат. Така че, съвсем искрено, Андре, ако ми се довериш, ще ѝ спестиш много от тези обидни писания. А помисли какво ще означава това и за Клер.

— Не се опитвайте да ме разкъсвате между двете ми приятелки.

— Не го правя. Но ако Ясмин е била виновна за убийството на Уайлд, това означава, че Клер е невинна. Не искаш ли да паднат подозренията към нея?

— Не и ако това означава да обвиня друга своя приятелка, която е също толкова невинна и която е мъртва и не може да се защити.

— Вината или невинността ѝ ще се докажат в разследването — каза Касиди, губейки търпение. — Просто ми кажи дали си видял Ясмин в хотела онази вечер.

— Обрисовахте прекрасен словесен портрет, мистър Касиди, но мотивите ви са съвсем егоистични. Очевидно е, че нямате доказателства срещу Ясмин. Ако зависи от мен, никога няма да ги имате. Веднъж ме измамихте, няма втори път да падна в капана ви. Довиждане.

— Ще ти изпратя призовка — заплаши Касиди.

— Правете каквото трябва. Моите отговори ще си останат същите.

Така бе приключил разговорът им. Андре дори бе очаквал ченгета, пратени от прокуратурата, да дойдат да блъскат по вратата му с призовката. Но Касиди не можеше да направи нищо, с което да го принуди да говори. Дори и с брутална сила. Предположението, че Ясмин е убила Джексън Уайлд, бе абсурдно, напълно безпочвено и погрешно. „Всъщност — каза си Андре, като отиде отново да измие ръцете си — това бе невъзможно.“

* * *

— Това е невъзможно!

Клер опита да се съпротиви, но Касиди невъзмутимо я издърпа да влезе през страничния вход на прокуратурата. Отпред сградата бе обсадена от последователите на Джексън Уайлд, които провеждаха колективна молитва. Бяха надушили мириса на прясна кръв, този път на Ясмин, въпреки че тя вече бе мъртва.

Ариел Уайлд не бе пропуснала да разпространи слуха, че между самоубийството на Ясмин и убийството на Джексън Уайлд има връзка, доказана от балистичните експертизи. Тя веднага насъска фанатичните последователи на църквата за нова вълна от религиозни протести. Пред няколко колеги Касиди бе отбелязал мрачно, че тази жена би била безценна в Пентагона. Тя бе изключителен стратег и успяваше да задейства бързо организирани, но високоефективни атаки. Освен това

можеше да разчита на непоклатимата преданост на последователите си, които я обожаваха почти колкото Исус. Точно това бе според Касиди проблемът в съществуването на телевизионните проповедници. Екранът ги правеше по-популярни и известни от божествата, за които проповядваха.

— Да не би да намекваш, че Ясмин е убила Уайлд? — попита Клер, когато Касиди я натика в асансьора и натисна бутона за втория етаж.

— И аз не вярвах, докато не видях резултатите от експертизата.

— Станало е недоразумение. Някой е допуснал ужасна грешка!

— Накарах ги да проверят още два пъти, Клер. Фактът е неоспорим — куршумите са изстреляни от едно и също оръжие. Защо, по дяволите, не си ми казала, че Ясмин притежава револвер? Ако го беше направила, приятелката ти можеше да е още жива.

Клер изстена и се долепи до стената на асансьора, сякаш да се отдалечи възможно най-много от мъжа.

— Ти си подло копеле, Касиди.

Вратите на асансьора се отвориха.

— След теб — каза той подчертано любезно. — Трябва да изясним всичко веднъж завинаги!

Когато влязоха в кабинета в дъното, той затръшна вратата, свали сакото си и посочи един стол.

— По-добре се настани удобно. Няма да си тръгнеш от тук, докато не изясним всички факти.

— Питал си мама дали е възможно Ясмин да е убила Джексън Уайлд. Затова ли тя бе толкова разстроена?

— Попитах я дали е знаела, че Ясмин притежава оръжие. Попитах я дали Ясмин е споменавала, че ѝ се иска да застреля Уайлд. Кълна ти се, че бях възможно най-внимателен. Просто си вършех работата, Клер.

— О, да, проклетата ти работа. — Тя отметна косата си назад, но дори и този несъзнателен жест сякаш ѝ костваше усилие. Под очите ѝ имаше огромни сенки, самата тя изглеждаше изтощена. — Може ли поне да се обадя, за да проверя как е?

Той кимна към телефона, после подаде глава през вратата и извика да му донесат две кафета. Когато забързаната секретарка

пристигна с две димящи кафета в пластмасови чаши, Клер приключи краткото си обаждане.

— Супата е на котлона. Двете с Хари играят карти и мама печели — каза сякаш на себе си Клер. Усмивката на лицето ѝ повече би подхождала на някоя мадона, загледана в спящото си дете. Устните ѝ изглеждаха меки и красиви, когато се усмихваше по този начин. Касиди се насили, за да не отвлича вниманието си със спомени.

— Кафе?

— Не, благодаря.

— Изпий го, ще имаш нужда от него.

Тя придърпа чашата, но не я вдигна. Настани се в по-удобна поза на стола, като кръстоса крака и сви ръце в скута си. После вдигна поглед към него.

— Е, задавайте въпросите си, господин прокурор.

— Не преигравай, Клер. Правиш задачата ми по-трудна, отколкото е.

— Мисля, че трудностите ти харесват.

Той се наведе към нея.

— Вярваш ли, че ми харесва да те разпитвам за Ясмин, като знам колко близки бяхте и колко съсипана се чувстваш от самоубийството ѝ?

— Но това не те спира, нали? Трябва ти убиец, когото да подхвърлиш на хищниците.

Той удари с ръка по бюрото си.

— Точно така. И искам това да бъде всеки друг, но не и ти!

Последва дълга, напрегната тишина. Очите му говореха много повече, отколкото имаше право да каже, но Клер добре го разбра. Тя отмести поглед и изостави нападателността си.

— Не може Ясмин да е убила Джексън Уайлд — натърти тя. — Едва ли и ти вярваш на това.

— Защо да не вярвам?

— Та тя дори не го познаваше лично. Какъв мотив би могла да има?

— Същият като теб, искала е той да престане с атаките си. Той е застрашавал бизнеса, който ѝ е носел приходи, а тя е имала проблеми с кредиторите си. Открихме този факт, когато проверявахме дарението ѝ за Уайлд.

— Ясмин изпитваше финансови затруднения, но Уайлд никога не е бил сериозна заплаха за „Френска коприна“. Тя смяташе, че е невероятно забавно това, че атаките му не само не ни пречеха, а и увеличаваха продажбите ни. Той буквално ни правеше реклама, от която бизнесът ни процъфтяваше, и Ясмин го знаеше много добре. Освен това тя е била в Ню Йорк през въпросната нощ.

— Не, не е била.

— Лично я посрещнах на летището на следващата сутрин.

— Ние проверихме списъците на пътниците на авиокомпанията, Клер. Още преди седмици. Тя не е пристигнала със сутрешния полет. Пристигнала е предната вечер, повече от дванайсет часа по-рано.

Клер се втренчи в него невярващо.

— Защо не си ми казал това?

— Не виждах причина да разкривам тайната на Ясмин. Предположих, че тя е дошла по-рано, за да се срещне с любовника си, и не е искала ти да знаеш, защото не си одобрявала връзката им. Не исках да се намесвам в отношенията ви като приятелки. Но сега лъжата ѝ придобива ново значение.

Той приседна на ъгъла на бюрото си.

— Клер, знаеше ли, че Ясмин е била в Ню Орлийнс онази вечер?

— Не.

— Тя взе ли назаем колата ти?

— Не, видях я чак на следващата сутрин.

— Знаеше ли, че Ясмин носи със себе си оръжие?

Клер се поколеба. Той позна, че тя се кани да го излъже, и с облекчение чу отговора ѝ.

— Да, знаех, че притежава револвер. Имаше го отпреди да се запознаем. Няколко пъти я убеждавах да го продаде.

— Защо не ми каза за това по-рано?

— Защото... Ясмин ми беше казала, че го е забутала някъде.

— Забутала или загубила?

— За известно време. По-късно той най-неочаквано се намери.

— Значи е бил загубен и после се е намерил?

Клер кимна.

— Да, тя го опаковаше в багажа си винаги когато пътуваше, за да не ѝ го конфискуват при проверката на летището. Беше казала, че явно е останал забравен в някой куфар.

— Но ти въпреки всичко не ми спомена за този револвер?

— Ами често се случва нещо да се загуби — отвърна тя раздразнено.

— Говорим за смъртоносно оръжие, Клер. Питам те още веднъж: защо не ми каза за пистолета на Ясмин?

— Защото не мислех, че е важно.

— Лъжеш!

— Добре! — не издържа тя. — Страхувах се, че ще свържеш проклетия пистолет с убийството на Джексън Уайлд.

— Но той е свързан с убийството.

— Ясмин не го е използвала, за да застреля преподобния.

— Но някой го е използвал.

— Не и Ясмин.

— Кой друг е имал достъп до револвера?

— Никой, когото познавам.

— Ти самата.

— Аз никога не съм стреляла през живота си. Дори не знам как се прави, вече ти го казах няколко пъти.

— Което може да е била някоя от многобройните ти лъжи. Според Ясмин как се беше затрил револверът?

— Тя нямаше представа.

— Къде го беше загубила?

— В багажа си, предполагам. Не знам.

— И колко време го нямаше?

— Две-три седмици. Не съм сигурна.

— Как се намери?

— Ясмин каза, че се появил в ръчната ѝ чанта.

— Клер...

В този миг някакъв мъж почука рязко и веднага отвори вратата. Той усети напрежението, поглеждайки притеснено към двамата.

— Краудър иска да те види, Касиди.

— Ще отида при него после.

Но младият стажант настоя.

— Извинете ме, сър, но мистър Краудър каза, че е спешно. И ще ми подпали задника, ако не ви заведе със себе си. Има някой при него и е задължително и вие да присъствате.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Касиди изруга тихо и взе сакото си. Докато го обличаше, каза:

— Ако Ясмин е била в стаята на Уайлд онази нощ, тя е занесла нишките от тапицерията в колата ти.

— За стотен път ти казвам. Не съм виждала Ясмин онази вечер и автомобилът ми беше при мен. — Клер държеше главата си наведена, не го гледаше в очите, но гласът ѝ звучеше решително. — Видях Ясмин чак на следващата сутрин, когато я посрещнах на летището. Ако е била в Ню Орлийнс, тя го е запазила в тайна от мен. Както и да е, но със сигурност не е имала достъп до колата ми.

— Ще се опитам възможно най-бързо да приключа със срещата при Краудър. Не напускай стаята!

На път към асансьора Касиди срещна Хауърд Глен.

— Тъкмо идвах при теб, Касиди.

— Нещо ново ли има?

— Попадаме на някои доста интересни факти в списъка с даренията за Уайлд.

— Благодаря. — Касиди взе листовете, които Глен му подаде, сгъна ги надве и ги пхна във вътрешния си джоб. — Ще ги прегледам при първа възможност. Точно сега ме викат спешно в кабинета на Краудър.

Качи се на асансьора. Когато стигна етаж на Краудър, бързо отмина секретарката му и влетя право при шефа си.

— За бога, Тони, какво, по дяволите, е чак толкова важно, че не може да почака? В момента разпитвам Клер Лоран. Тя се опитва да защити Ясмин, но колкото повече информация изтръгвам от нея, толкова по-очевидно става, че Ясмин е убила Уайлд.

— Точно затова искахме да говорим с теб.

Касиди си спомни, че според стажанта при Краудър има посетител, и чак сега погледна кой още е в кабинета. В ъгъла на стаята, на коженото кресло, самодоволно седеше Алистър Петри.

Касиди никога не бе харесвал Петри нито като човек, нито като политик. Той се бе издигнал благодарение на внушителните си връзки в политическите среди. Семейните корени на Петри се простираха дълбоко в местната история, но решаваща бе огромната помощ на жена му. Касиди го смяташе за надут глупак, който без никаква лична заслуга се бе сдобил с място в Конгреса само защото разполагаше с необходимите средства да си го купи. Тъй като Касиди дълбоко вярваше в професионалната етика, изпитваше презрение към Петри и сега трудно го прикри.

— Здравейте, конгресмен Петри.

— Здравейте, мистър Касиди — кимна му Петри хладно.

— Седни, Касиди — обади се Краудър и му посочи един стол.

Инстинктите на Касиди бяха като оголена електрическа жица. Нещо се кроеше и ако той можеше да се довери на интуицията си, това никак нямаше да му хареса. Тони Краудър не смееше да го погледне в очите, а това бе лош знак.

— Ще оставя конгресмен Петри да обясни защо настоя за тази среща. — Тони се изкашля смутено в шепата си. — Като чуеш това, което той иска да каже, ще разбереш колко важно и неотложно е то.

— Бях поразен от заглавията, които прочетох във вестниците, мистър Касиди — прониза го с поглед Алистър.

— Това наистина е поразителен факт. Ако един от хората в лабораторията не бе проявил съобразителност, никой не би забелязал сходствата между резултатите от балистичните тестове на куршума, с който се е самоубила Ясмин, и тези от убийството на Уайлд. Човекът обясни, че по дължината на куршума имало дълга характерна бразда, която лесно се помнела. Решил да провери да не е същата като на куршумите от убийството на Уайлд. Сравнил ги и ето — едно и също оръжие! Дори провели пробни изстрели, за да потвърдят резултатите от експертизата. Няма грешка.

— Но трябва да има — безцеремонно го прекъсна Петри.

— Няма никаква грешка — натърти Касиди.

— Въпреки това разследването ви за възможната връзка между самоубийството на Ясмин и убийството на Джексън Уайлд трябва да бъде прекратено. Веднага!

Тази заповед, изречена с такава откровена арогантност, накара Касиди да се изсмее. Той погледна Тони Краудър, но на неговото лице

нямаше и следа от усмивка. Всъщност изражението на Тони бе сериозно и непроницаемо като на тотемеи стълб.

— Какво, по дяволите, става тук? — Касиди отново погледна Петри. — От къде на къде ще ми нареждате да прекратя разследването си?

— Ясмин не е убила Джексън Уайлд.

— Откъде знаете?

— Защото тя бе с мен онази нощ. През цялата нощ.

В стаята се възцари тишина. Касиди отново се взря в Краудър, настоявайки безмълвно за обяснение. Областният прокурор се покашля с очевидно смущение. Уважението, което Касиди изпитваше към него, моментално се срива. Краудър бе достатъчно възрастен, за да е баща на Петри, но примираше в страхопочитание пред този смотаняк, сякаш гледаше престолонаследника.

— Конгресмен Петри дойде при мен тази сутрин и доброволно призна, че е имал... че той и тази са имали връзка.

— Нима? — реагира Касиди саркастично. — Знам достатъчно по този въпрос.

— Предполагам, че мис Лоран те е осведомила — обади се Краудър.

— Точно така.

— Значи можеш да си представиш какво притеснение би причинило на конгресмена и семейството му едно дълго и задълбочено разследване в тази насока.

— Трябвало е да помисли за това, преди да тръгне да се чука наляво-надясно.

Петри се намеси:

— Цялото това разследване ще бъде напразно, мистър Касиди, защото, както вече ви казах, аз съм алибито на Ясмин. Тя беше с мен.

Касиди го изгледа презрително.

— Може би ще поемете отговорност и за самоубийството ѝ, а, Петри? Тя изпръска стените на къщата ви с мозъка си, защото сте я лъгали и мамили. Какво ви накара да сложите край на връзката ви? Тръпката ли се загуби? Или започна да не ви стиска заради приближаващите избори? Изплашихте се, че белите ви гласоподаватели няма да се зарадват на факта, че имате чернокожа любовница?

— Касиди! — тропна с юмрук Краудър по бюрото си.

Касиди скочи от стола си и ядосано се обърна към шефа си:

— Това е първото конкретно физическо доказателство, което сме открили, откакто разследваме това престъпление. Наистина ли очакваш да го изоставя само защото може да се окаже, че заподозряната е била любовница на нашия похотлив конгресмен?

Спокойствието на Петри се бе стопило. Зачервен от възмущение, той също скочи на крака.

— Ясмин не ми е била любовница. Тя бе развила някакви напълно несподелени от мен и ненормални чувства на привързаност. Фатално привличане.

— Лъжец. Била си е съвсем споделена любовна връзка, докато не ви е втресло от страх.

— Тя бе ужасно неуравновесена млада жена. Бе пристрастена към медикаменти, които влияеха на разсъжденията ѝ...

— Глупости! Докладът от аутопсията на доктор Дюпоа потвърждава, че в организма ѝ не е имало дори аспирина.

— Очевидно Ясмин не се съгласи с моята позиция...

— О, обзалагам се, че вие сте били съгласен на всякакви позиции. Коя предпочитате? Отгоре или отдолу?

— Касиди, няма да позволя такъв език! — избухна Краудър и се изправи. — Няма да позволя конгресмен Петри да бъде обиждан в моя кабинет, при положение че е дошъл тук по своя воля, за да направи признание на такава висока лична цена.

— Не мога да повярвам, Тони! — възкликна Касиди. — Смяташ да покриеш всичко това и да се престориш, че балистичните тестове не съществуват?

— Знаеш много добре, че тези тестове не са заключителни. Освен това твърденията му звучат съвсем разумно. Изслушай го.

— Защо, Тони? — попита Касиди все още кипнал.

— Той успя да ме убеди, че младата жена не е имала мотив да убие Уайлд.

Касиди се втренчи в Петри.

— Хайде, имате думата. Дано само има полза.

Петри приглади края на сакото си. Личеше си, че полага невероятни усилия, за да се овладее.

— Ясмин не възприемаше Джексън Уайлд на сериозно. Въпреки че той определяше каталога на „Френска коприна“ като порнография,

тя само се смееше на твърденията му. Намираше го за комична фигура. Това е всичко. Подиграваше му се, че го посрещам с отворени обятия.

— Е, в това нямате грешка.

— Касиди, млъкни! — намеси се пак Краудър, но той не му обърна внимание и се приближи към Петри.

— Изглеждахте толкова на място редом с него. Същият тъпанар. По мое мнение Уайлд беше един от свещениците на Алистър Петри. Точно като вас и той бе самомнителен и егоцентричен, чийто единствен талант е да се баламосват лековерните.

Лицето на Петри почервения още повече, но гласът му запази спокойствието си.

— Обиждайте ме колкото искате, но фактите са си факти. Ясмин беше с мен в нощта, когато Джексън Уайлд е бил убит.

— Къде?

— В хотел „Дабълтрий“.

— Прекарвали сте нощта в „Дабълтрий“ и не сте събудили подозренията на мисис Петри?

— Често оставам в града за по една нощ, ако имам някакъв късен ангажимент или насрочена среща за следващата сутрин. Така си спестявам недоспиването, ако трябва да пропътувам два пъти дългото разстояние до дома ни.

— Ще проверя това.

— Сигурен съм, че ще го направите.

— А как обяснявате факта, че оръжието на Ясмин е използвано за убийството на Уайлд, без тя да е натиснала спусъка?

— Може и да хвърля известна светлина по този въпрос.

— Направете го, ако обичате.

При тази саркастична любезност Петри се обърна към Краудър.

— Аз бях с Ясмин, когато тя откри револвера си.

— Как така го откри?

— И тя беше изненадана, като го намери на дъното на чантата. Каза, че се бил загубил. Мислела, че го е забутала някъде из куфарите си при постоянните пътувания до Ню Йорк.

Касиди изруга наум. Казаното от Петри напълно потвърждаваше думите на Клер и пак изстрелваше теориите му за убийството в началната точка на разследването. Но той не промени изражението си.

— Предлагам ви да започнете да разпитвате всички, които са имали достъп до чантата на Ясмин — продължи Петри. — И да преустановите разследването на нейните занимания през въпросната нощ.

— Което ще ви бъде адски удобно, нали?

Без да реагира на забележката му, Петри се наведе, за да вземе куфарчето си.

— Оставям на вас разследването на това престъпление, мистър Касиди. — Той се усмихна. — Всъщност ви спестявам часове ровене, усилия и в крайна сметка обществено недоволство от работата ви. Не бях длъжен да дойда тук, за да призная, че съм бил с Ясмин онази вечер. Счетох за свой граждански дълг да го направя. Сега парите на данъкоплатците няма да бъдат харчени на вятъра.

— Защитавайте само и единствено себе си — усмихна му се ледено Касиди. — Признахте пред нас, че сте били любовници с Ясмин само за да не се наложи да го признаете на избирателите си.

Петри му отвърна с обиграната си усмивка.

— Няма да ви е излишно да се вслушате в съветите на мистър Краудър. Амбициите ви са всеизвестни, мистър Касиди. Но ако наистина желаете да се озовете на това място — той кимна към бюрото на Краудър, — ще трябва да се научите да играете според правилата.

— Аз не се интересувам от политически трикове, ако това имате предвид.

— Всичко е политика, мистър Касиди. И тя в по-голямата си част разчита на трикове. Ако искате да заемете този обществен пост, свиквайте с тях.

Касиди го погледна с присвити очи.

— Страхотна реч, мистър Петри, но защо ми звучи отрепетирана? Жена ви ли ви я написа?

Арогантността на конгресмена се срина като спукан балон, но той изрече ледено:

— Надявам се да прочета във вечерното издание на „Таймс Пикаюн“, че техниците, извършили балистичните тестове, са допуснали грешка. Че подозренията на областния заместник-прокурор Касиди по отношение на Ясмин са били погрешни, че прокуратурата се отрича от изявленията си за евентуалното ѝ участие в убийството на Уайлд и че на разследването ви е дадена нова насока. Нека само

убийството на Ясмин да си остане като необяснимо действие на една умствено разстроена жена, която по известни само на нея причини е решила да свърши с живота си на прага на дома ми. Вероятно в опит да направи някаква радикална политическа демонстрация.

— Изчистихте ли вече мозъка ѝ от тапетите си? Или направо ги сменихте?

— Касиди! — с треперещ глас го прекъсна Краудър.

— Можахте ли толкова бързо да изчистите, Петри? Кофа вода, малко препарат и хоп — няма и следа от нея! Само толкова ли означаваше животът ѝ за вас? — продължи Касиди нападателно с надеждата Петри да изостави за момент защитната фасада, която бе неизменна за човек с неговия пост. Искаше да се изправи срещу Петри като мъж срещу мъж, на равна основа, щом не можеше да има предимство. Искаше да го види гневен, изплашен или разстроен. И най-после успя да постигне желания ефект.

— Ясмин изобщо не си струваше ужаса, който ми причини. Тя бе просто една курва! Е, вярно, най-горещата, с която съм го правил. Жалко за вас, че си паднахте по студената ѝ приятелка Клер Лоран, а не по нея.

Касиди го сграбчи за яката, повали го да седне обратно на стола и вкопчи гърлото му, като едновременно заби коляно в слабините му.

— Ако Ясмин е била една курва, то какъв си ти, кучи сине? — Притисна още по-силно гръкляна на Петри и заби отново коляно в най-уязвимото му място. Той изпищя. Касиди се наслади на ужаса, който видя в очите му.

Но радостта на Касиди бе съвсем кратка. Краудър бе почти трийсет години по-стар от него, но и двацет килограма по-тежък и бе силен като бик. Ръцете му се стовариха като чували с цимент върху раменете на Касиди и от това коленете му изпукаха. Издърпа го настрана от Петри, който се опитваше да си поеме дъх.

— Той е луд! — изломоти конгресменът. В ококорените му очи се четеше смъртен страх.

— Извинявам се заради избухливостта на заместника си — учтиво каза Краудър. С една ръка още задържахше Касиди, който налиташе към Петри. Краудър го изгледа предупредително.

Петри събра това, което бе останало от достойнството му, оправи сакото си и приглади косата си.

— Смятам да заведа дело за нападение и физическо насилие. Ще получите известие от адвокатата ми.

— Не, няма да го направите — отвърна Краудър решително. — Освен ако не искате да разкрием темата на нашия разговор. В момента я считам за строго конфиденциална. Ако вие предприемете някакви постъпки срещу Касиди, ние ще известим обществеността за това, което споделихте с нас.

Петри се смали като спукан балон. Въпреки това прие заплахата на Краудър съвсем сериозно. Без да промълви нито дума повече, напусна кабинета.

Няколко минути след като той излезе, никой от двамата не помръдна. Накрая Касиди сърдито избута ръката на Краудър.

— Знам какво си мислиш — каза Краудър.

— Не можеш и да си представиш! — Касиди започна да се успокоява, но щеше да мине още известно време, преди да стихне гневът му. Все още се чувстваше бесен на мъжа, когото бе уважавал дълбоко. Като дете, което е открило някаква слабост у обожавания герой, той се чувстваше наранен и сърдит.

— Защо го направи, Тони?

Краудър се върна зад бюрото си и се отпусна тежко на стола.

— Дължах на Петри услуга. Той ми помогна при последните избори. Знам, че е подло, гадно, надуто копеле. Но, за съжаление, има прекалено много политическо влияние и пари зад гърба си. Той ще бъде преизбран, а аз се пенсионирам догодина. Не искам да чувствам крака на Петри върху гърлото си през последната ми година тук. Искам да си отида мирно и спокойно, незамесен в политически вражди.

Той вдигна поглед към Касиди, мълчаливо молейки за разбиране. Касиди не каза нищо, а отиде до прозореца. Видя Петри долу на улицата, заобиколен от репортери, да прави някакво изявление пред камерите и микрофоните. Не можеше да чуе какво казва конгресменът, но всяка негова лъжлива лицемерна дума щеше със сигурност да бъде излъчена по новините в пет. Тъжното бе, че хората му вярваха просто защото бяха достатъчно наивни да се доверят на едно красиво лице и искрена усмивка.

— Може би едно време, когато бях нахакан и избухлив точно като теб, щях да закова топките му за пода — обади се Краудър. —

Щях да му обясня, че разследванията на престъпления не са сделки. Че не може да се правят споразумения, които противоречат на професионалната етика. Че подобни действия трябва да остават извън тази врата. — Той посочи вратата на кабинета си. — Със сигурност бих му казал всичко това и щях да го отпратя и тази сутрин, ако имахте силни доказателства. Но по същество той с прав, Касиди. Щом сам се е съгласил да дойде тук и да ни признае, че е имал любовница, трябва да му вярваме, когато твърди, че тя е била с него през цялото време.

Касиди все още се вираше през прозореца, загледан в пантомимата, която се разиграваше долу. Последователите на Уайлд приветстваха Петри, докато той се отдалечаваше. Придружителите му бързо го настаниха в един микробус и потеглиха. Имаше дори ескорт от полицаи с мотоциклети.

— Майната му — измърмори уморено Касиди. — Понякога си мисля, че съм сънувал трупа на Уайлд с трите рани и кръвта. Той наистина беше убит, нали?

— Да.

— Тогава, по дяволите, някой го е убил.

— Но не е била Ясмин. Вече изпратих една полицайка до „Дабълтрий“ да провери историята на Петри. Преди ти да дойдеш, тя ми се обади, че Петри е бил регистриран там на въпросната дата. Досега е говорила с четирима души, които си спомнят да са го видели онази вечер. Портиерът, пиколото...

— А Ясмин?

— Никой не признава да я е видял. Но ако връзката им наистина е била тайна, тя сигурно се е стараела да се придвижва незабележимо. И ако е влязла през страничния вход на хотела, би могла да стигне до асансьорите, без да прекосява фойето.

Касиди пхна ръце в джобовете си.

— Значи пак се връщаме на старта на разследването.

— Не съвсем — каза Краудър тихо.

— Какво искаш да кажеш?

— Толкова е просто, Касиди. Беше ясно от самото начало. Докато ние с теб си говорим, убиецът седи в твоя кабинет.

— Клер не го е направила.

Краудър нервно потропа по бюрото.

— Тя е имала същия мотив като Ясмин, дори по-силен. Имала е възможност да го направи, защото няма алиби за цялото време онази вечер. Имаме запис как моли по телефона приятеля си, който работи във „Феърмонт“, да излъже заради нея. Нишките, намерени на местопрестъплението, са същите като тапицерията на пода на колата ѝ. Имала е достъп до оръжието на Ясмин и възможност да го върне, след като го е използвала. Божичко, какво още ти трябва?

— Не го е направила тя — повтори Касиди упорито.

— Толкова ли си сигурен в невинността ѝ?

— Да.

— Достатъчно, че да заложиш кариерата си на нея?

Секретарката на Краудър подаде глава през вратата.

— Извинете, мистър Краудър, но тя настоя да...

Промъквайки се покрай секретарката, Ариел Уайлд влетя в кабинета, развяла русата си коса. Беше облечена в бял костюм, който напомняше робата, която носеше в телевизионната програма.

— О, мисис Уайлд, много мило, че се отбихте — приветства я хапливо Касиди. — Познавате ли се с областния прокурор Антъни Краудър? Мистър Краудър, мисис Уайлд.

Тя насочи изпепеляващия си син поглед към Касиди.

— Бог ще ви изпрати своето наказание. Вие превърнахте убийството на мъжа ми във фарс.

Касиди изви въпросително вежди.

— Фарс? Вие ли говорите за фарс? Ами фарсът, в който сте превърнали брака си, като сте поддържали незаконна връзка с доведения си син?

— Вече нямам доведен син. Под ваше давление той се превърна в Юда. Бог ще накаже и него.

— А как наказва Бог лъжците, мисис Уайлд? Защото вие ме излъгахте. В нощта на убийството вие сте напуснали стаята на Джош и сте ходили до апартамента на съпруга си някъде около полунощ.

— Касиди, какво намекваш? — попита Краудър.

— Преди няколко дни открих, че Джош е бил взел под наем крайслер кабриолет за престоя си в Ню Орлийнс. По странно съвпадение той е сходен с крайслера на Клер Лоран и със същата тапицерия на пода.

— Аз дойдох да ви кажа...

Касиди не даде на Ариел възможност да говори.

— Вие сте се качвали в колата, която Джош е наел. Може да сте пренесли въпросните нишки в спалнята на съпруга си, когато сте отишли да го убиете.

— Бих могла да ги пренеса там по всяко време — извика тя. — Вместо да търсите убиеца на мъжа ми, вие продължавате да измъчвате мен и нероденото ми дете.

Сякаш по поръчка в този момент двама репортери и един оператор се втурнаха покрай бюрото на секретарката и нахлуха в кабинета. Ариел докосна с ръце корема си.

— Ако загубя детето си, вината ще е изцяло ваша, мистър Касиди. Според това, което чета във вестниците, се оказва, че смъртта на съпруга ми е свързана с онзи гнусен каталог и уличницата, която позираше за него.

— Ясмин не беше уличница!

Това спокойно изявление дойде от Клер, която неочаквано се появи на вратата.

Касиди отново избухна.

— Казах ти да чакаш долу!

— Убийца! — извика Ариел, сочейки с пръст към Клер.

— Всички да напуснат кабинета ми незабавно! — заповяда Краудър. — Кой е пуснал репортерите? — Видеокамерата се завъртя, за да улови зачервеното гневно лице на областния прокурор.

Ариел се доближи до Клер, присвила злобно очи.

— Най-после се срещаме лице в лице.

— Избягвах го, доколкото можах.

— Грехът се заплаща със смърт — изсъска Ариел.

— Точно така — отвърна Клер. — Затова трябваше да умре съпругът ви. — Тя се обърна и погледна Касиди в очите. — Затова и го убих.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

От този момент нататък всичко се разви толкова бързо, че по-късно Клер не можеше да си спомни точната последователност на събитията.

Ариел Уайлд се свлече на колене, вдигна ръце към небето и започна гръмогласно да благодари на Бога, че е спуснал меча на справедливостта си.

Краудър изкрещя на охраната да изгони всички от кабинета му.

Репортерите се хвърлиха с микрофоните си към Клер и започнаха да я засипват с въпроси.

Видеооператорът се качи с калните си маратонки върху един скъп тапициран стол, за да успее да улови цялата сцена.

Секретарката, която стоеше зад Клер, изпищя: „О, божичко!“, когато се обърна и видя тълпата последователи на Уайлд, напирани да влязат в кабинета на Краудър.

Когато Клер имаше възможност да обмисли станалото в тези първи бурни минути след признанието ѝ, всички образи в паметта ѝ бяха замъглени, сякаш ги бе наблюдавала през непрозрачно стъкло. Един спомен обаче изпъкваше с болезнена яснота — начинът, по който я бе погледнал Касиди.

Цяла палитра от чувства премина през лицето му — недоумение, угризение, вина, разочарование, болка. Но те не промениха погледа му, който не се отместваше от лицето ѝ, суров и пронизващ.

Той погледна в друга посока чак когато последователите на Ариел започнаха да напират зад гърба на Клер. Тези, които стояха пред кабинета, се опитваха да нахлуят вътре като приливна вълна, която набира все повече сила. Те прескачаха или заобикаляха бюрата на секретарките, борейки се както с охраната, така и помежду си, за да минат по-напред.

Името на Клер се поде от тълпата, която си предаваше новината за признанието. Повтаряха го с нарастваща омраза и само след няколко мига това вече бе тълпа, готова за линч.

— Тя е била наистина! — чу Клер виковете на някакъв мъж.

— Дано и тя, и „Френска коприна“ горят вечно в ада!

Враждебността ескалираше, виковете ставаха все по-гръмогласни. Краудър отново заповяда на репортерите да напуснат кабинета му. Той дръпна оператора от стола, при което онзи изтърва камерата и тя падна с трясък на пода. Операторът веднага се развика срещу Краудър, че ограничава правата му, дадени от Първата поправка.

Тъй като камерата вече бе обезвредена, Краудър се насочи към Ариел Уайлд.

— Веднага отведете хората си оттук!

— „Мое е отмъщението“, каза Бог — крещеше тя с фанатично блеснали очи.

Касиди огледа тревожно нарастващата враждебна тълпа, втурна се към Клер и стисна ръката ѝ.

— Ако това продължи, те ще я разкъсат на парчета — извика той на Краудър. — Ще я изведа оттук.

— Къде ще я отведеш?

Клер не видя и не чу нищо повече, защото Касиди я обгърна и започна да си пробива път през побеснялата тълпа.

— Разчистете наоколо! Изгонете тези хора оттук!

Секретарките и чиновниците се стреснаха от властната нотка в гласа на Касиди и започнаха да правят безуспешни опити да разпръснат тълпата с любезни апели всички да напуснат сградата. Тълпата не им обърна никакво внимание. Най-последно се появиха униформени служители от охраната и се включиха в мелето, крещейки заповеди и заплахи за арест, които също останаха нечути.

Клер разбра, че Касиди се опитва да си пробие път към стълбището. Но когато стигнаха до вратата към него, попаднаха на някакъв як грубиян с библейски надпис на фланелката, който застана пред тях и се ухили на Клер.

— Ще гориш в ада за това, което си направила, сестро!

— Изчезни от пътя ни или ще видиш ада по-скоро, отколкото предполагаш — заплаши го Касиди.

Мъжът изръмжа и ненадейно сграбчи косата на Клер, дърпайки я с все сила. Клер извика от болка и инстинктивно вдигна ръце, за да се предпази.

Касиди също реагира инстинктивно. Той заби юмрука си в корема на мъжа и когато онзи се преви от болка, го прасна в брадата, от което мъжът политна назад и главата му се блъсна в стената.

Най-близо стоящите се разпищяха, само за секунди настана всеобща паника. Касиди отвори бързо вратата и избута Клер към площадката на стълбището. После сграбчи един мъж от униформената охрана и му заповяда да блокира изхода.

— Дай ми малко време да я изведа от сградата. Не пускай никого през тази врата! — извика му той. Мъжът, който още не осъзнаваше ясно какво става, кимна в съгласие.

Касиди стисна ръката на Клер и побягна надолу.

— Добре ли си?

Но Клер бе толкова изплашена, че не успя да продума.

Стълбището бе предвидено и като противопожарен изход и водеше извън сградата, така че двамата успяха да избегнат хаоса, който бе залял фойето. Там бе пълно с последователи на Джексън Уайлд, объркани служители, както и случайни хора, които бяха имали лошия късмет да са в прокуратурата по работа точно този следобед.

Щом излязоха, Касиди поведе Клер зад сградата, където бе паркиран автомобилът му.

— По дяволите! — изведнъж се сети той. — Ключовете за колата останаха на бюрото ми.

Той обаче не се засуети, а веднага тръгна да търси нещо, с което би могъл да счупи прозореца. Върна се с една тухла от съседния строеж.

— Гледай настрани!

Той разби стъклото и провря ръка, за да отключи вратата. Бързо натика Клер в колата и се настани зад волана.

— Как ще я запалиш?

— Както го правят крадците.

Докато Клер почистваше счупените стъкла около себе си, той издърпа кабелите на колата, запали и рязко потегли. Около сградата на прокуратурата имаше същински лабиринт от еднопосочни улици, които изискваха повишено внимание дори и от човек, който минаваше по тях всеки ден. Докато караше, Касиди измъкна клетъчния си телефон от поставката в колата и го подаде на Клер.

— Обади се във „Френска коприна“. Кажи им веднага да спрат работа. Всички незабавно да се изнесат оттам.

— Те не биха посмели...

— Нали видя какво стана горе. Само Бог знае какво може да направят тези маниаци, като чува за признанието ти.

Клер се притесни за сградата и скъпото оборудване, но се изплаши най-вече за безопасността на работничките си.

— Мама — сети се тя. — Трябва да я заведа на някое безопасно място.

— Обмислям къде — каза той напрегнато, докато минаваше на жълто на едно кръстовище.

Клер се свърза със секретарката си.

— Има някои тревожни новини във връзка със случая „Уайлд“. — Тя погледна Касиди, но той хвърли поглед към нея само за миг. — Може да се окаже опасно „Френска коприна“ да работи днес. Изпрати всички да се приберат по домовете си. Да, веднага. Кажи им да не идват на работа, докато ние не им се обадим, но ги увери, че ще получат пълната си заплата. Заключете сградата възможно най-бързо. А сега, моля те, ме прехвърли на телефона в апартамента.

Докато чакаше да се свърже, тя каза на Касиди:

— Трябва да ме откараш вкъщи, за да се погрижа за мама.

— Не мога да ти позволя да се доближиш до това място, Клер. Комуникационната система на Ариел е по-ефективна от сателитна връзка. Но си права, че ако нападнат сградата, там няма да е безопасно за Мери Кетрин.

Тази мисъл хвърли Клер в паника.

— Трябва да ме заведеш там веднага, Касиди.

— Не може ли тя сама да отиде в дома на Хари?

— Аз трябва...

— Не спори с мен, по дяволите! Може ли Хари да я вземе при себе си?

Предложението му прозвуча съвсем разумно и Клер бързо заговори в слушалката:

— Здравей, Хари, аз съм. Слушай внимателно... — Когато изложи молбата си, й каза: — Знам, че те притеснявам, но искам да съм сигурна, че мама е в безопасност и че някой се грижи за нея. Не я

тревожи с новините. Сигурна съм, че ще се справиш чудесно. Ще ви се обадя по-късно, за да ви кажа къде съм.

Тя остави телефона и се втренчи пред себе си. Касиди си пробиваше път през натовареното движение, правейки произволни завои, движейки се почти на зигзаг. Караше умело и бързо.

— Не трябва ли да ме отведеш в някой полицейски участък?

— По-късно. Когато разпръснат откачалките и мога да съм сигурен, че няма да изпуснат някой фанатик, тръгнал да отмъщава.

— Къде отиваме тогава?

— Ти какво предлагаш?

— Да не би да не караш в някаква конкретна посока?

— Прехвърлих десетина варианта, но никой не ни устройва. Не мога да те отведа във „Френска коприна“. А щом открият, че не си там, ще те потърсят в моя дом.

— Има десетки мотели и хотели.

— Да, но могат да проверяват на регистратурите им.

— Дори и извън града?

Той поклати глава.

— Не мога да стигна далеч с това счупено стъкло. Много се набиваме на очи.

— Тогава ме върни в прокуратурата.

Той изсумтя.

— Дори и това да е предсмъртното ти желание, пак не бих го изпълнил.

— Признах, че съм извършила убийство, Касиди. Всеки полицаи в този щат ще иска да ме открие. Защо да влошавам положението, като се превърна и в бегълка.

— Не си бегълка, докато си под мой надзор. Когато спрем някъде, ще се обадя на Краудър. А щом обстановката се успокой, ще те отведа да те арестуват. Да се надяваме, че ще успеем да направим това, преди да са се появили репортерите. — Той я погледна за миг. — А дотогава трябва да се погрижа да не попаднеш в ръцете на някой негодник с Библия в едната ръка и пистолет в другата.

Той не преувеличаваше. Клер докосна главата си — още я наболяваше, след като мъжът се бе нахвърлил да оскубе косата ѝ. Потрепери, като си спомни омразата, която бе видяла в очите му.

— Хрумна ли ти нещо? — попита Касиди. — За съжаление, нямам вила, яхта, нито рибарска колиба...

— Къщата на леля Лоръл — сети се Клер. — Никой не живее там от години. Почти никой не знае, че все още аз съм собственичката ѝ.

— Имаш ли ключ за нея?

— Не, но знам къде има скрит.

Клер откри ключа под един камък в цветната леха вляво от верандата. Резервният ключ се пазеше там, откакто Клер се помнеше. Касиди не искаше да паркира колата на улицата пред къщата, така че я бяха вкарали в задния двор.

Като влязоха в старата къща, сякаш пристъпиха в друго време. Въпреки че вътре се усещаше застоялият мирис на мухъл като във всяка необитавана къща, обонянието на Клер по-скоро си спомни десетки други аромати: на розовите торбички на леля Лоръл, на сушени портокалови корички, на стара дантела, жасминов чай и коледни свещи.

Спомените от детството нахлуха в главата на Клер още от входното антре. Някои от тях бяха замъглени като ефирните пердета, които висяха на високите тесни прозорци от двете страни на входната врата. Други бяха ярки като цветовете на пъстрия персийски килим. Някои бяха златисти като медените слънчеви лъчи, които си играеха по стените. Други бяха сериозни като старинния часовник, който вече не тиктакаше и стоеше мълчалив и тържествен край стената.

Касиди затвори вратата и я заключи, после надникна през завесите на прозореца, за да се увери, че никой не ги е проследил и че не бяха привлекли вниманието на някой любопитен съсед. Обърна се с гръб към прозореца и огледа къщата. Клер го следеше внимателно, много ѝ се искаше той да хареса и оцени дома, който тя толкова обичаше.

— Откога не си идвала тук? — попита Касиди.

— От вчера. — Тя се усмихна, защото той я погледна изненадан. — Така се чувствам.

Очите му огледаха по-подробно високия вестибюл.

— Прилича на бабината къща.

— Ти много роднини ли имаше? Защото аз съм си мечтала да имам много роднини. — Тя се усмихна тъжно и го подкани да я

последва. — Ела да ти покажа вътрешния двор. Това е любимото ми място в къщата. После ще те заведе горе.

— Тук има ли телефон?

— Изключиха го, когато се изнесохме.

— Тогава малко по-късно ще се обадя от колата.

Той я последва през официалната трапезария и една красива старинна кухня и двамата се озоваха в „слънчевата стая“, както Клер я нарече. Тя имаше прозорци на трите стени и бе обзаведена с бели плетени мебели с възглавнички на цветя. От слънчевата стая се излизаше във вътрешния двор. Клер отвори френския прозорец и пристъпи върху старинните каменни плочи отвън.

— Отсреща е дневната — посочи тя. — Или, както леля Лоръл я наричаше, приемната. Над нея, на втория етаж, е моята стая. Понякога през лятото, когато нямаше прекалено много комари, мама и леля Лоръл ми позволяваха да спя на онзи балкон. Обичах да заспивам с шума на ромолящата вода от фонтана. А сутрин усещах мириса на кафе и меденки още преди да съм отворила очи.

Сега основата на фонтана бе напукана и се ронеше. Раковината около голия херувим бе пълна със застояла дъждовна вода и изсъхнали листа. Кранът бе ръждясал и изскърца, когато Клер се опита да го завърти.

— Тук навсякъде висяха папрати. Постоянно ги разсаждахме в нови саксии. Всяка пролет засаждахме цветя и те цъфтяха почти до декември. В топлите вечери обичахме да вечеряме тук, навън. Преди да тръгна на училище, мама често сядаше на този стол и ми разказваше приказки — каза Клер и погали ръждясалия стар градински стол. — Тъжно ми става да виждам всичко така занемарено сега. Все едно да гледаш трупа на някого, когото си обичал. — Тя хвърли още един поглед към вътрешния двор, после влезе в слънчевата стая. В кухнята надникна в един от шкафове и откри чай в една кутия. — Последния път, като бях тук, донесох чай. Искаш ли да изпием по една чаша?

Тя изми чайника и включи котлона. Тъкмо посегна да извади две чаши от шкафа, когато Касиди хвана ръцете ѝ и я дръпна да се обърне с лице към него.

Този момент беше неизбежен. Тя знаеше, че рано или късно Касиди ще зададе въпроса си и че тя ще трябва да му отговори. Беше го отлагала възможно най-дълго, но повече не можеше да го избегне.

— Клер — попита той тихо, — защо си убила Джексън Уайлд?
Очите му не се отделяха от нейните. Време беше да му признае.
— Джексън Уайлд ми беше баща.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Пролетта на 1958 г.

Вече бе горещо, а бяха изминали само няколко дни от май. Цветята бяха цъфнали с такова пищно великолепие, че въздухът бе пропит от аромата им. Пролетта бе заразила с бодростта си трите ученички и ги бе изпълнила с жажда за живот, която не можеше да се утоли с литература, геометрия, френски или химия.

Така че те изоставиха ученето и се измъкнаха тайно в търсене на забранените удоволствия на Френския квартал. Бавно и с наслада изядоха сладкишите, купени от един уличен търговец, после една циганка с папагал на рамото им гледа на ръка. Предизвикана от Лизбет, Алис надникна в един от баровете за стриптийз на Бърбън Стрийт, когато някой отвори вратата му точно докато момичетата минаваха отпред. Алис изпищя и се върна при приятелките си.

— Какво видя?

— Беше ужасно — изпищя отново Алис.

— Тя гола ли беше?

— Само с едни пискюлчета на гърдите си, които въртеше.

— Лъжеш — каза Лизбет.

— Кълна се.

— Това е невъзможно от анатомична гледна точка.

— Възможно е, ако са много по-големи от твоите — подразни я Алис.

Мери Кетрин Лоран дипломатично се намеси. Тя често влизаше в ролята на помирител, тъй като по принцип не обичаше крамолите, а особено между собствените си приятелки.

— И не носеше нищо друго?

— Абсолютно нищо. Е, имаше един миниатюрен лъскав триъгълник, знаете къде.

— На „катеричката“ си? — Двете момичета озадачено се възряха в приятелката си. — Е, така я нарича по-големият ми брат. — Братът на

Лизбет бе второкурсник в Тюлейн и неведнъж предизвикваше страхопочитание сред приятелките на сестра си.

Алис изсумтя презрително.

— Звучи типично за него. Той е груб и безцеремонен.

— И затова ти си страстно влюбена в него — подразни я Мери Кетрин.

— Не съм.

— Е, няма значение — намеси се Лизбет и побягна надолу по тротоара, от което униформената ѝ пола на синьо и сиво каре се развя около прасците ѝ. — Брат ми харесва Бетси Бувие. Каза ми, че е пъхнал ръка под полата ѝ на последната им среща. — Тя се взря в Алис, която гледеше стреснато. — Хвана се, нали, Алис?

— О, мръсница!

— „Путка“ също ли значи „катеричка“? — попита Мери Кетрин, докато тичаше да ги настигне.

— Шшт, тихо! — ахнаха двете срещу нея. Тя се закова на място пред възмутените си приятелки. — Божичко, Мери Кетрин, ти нищо ли не знаеш?

— Ами аз нямам братя — оправда се тя. — Същото ли значи?

— Да, ама тази дума не се изрича на висок глас.

— Но ако някой мъж някога ти го каже, трябва веднага да му удариш плесница — добави Алис.

— Или да му забиеш коляно в топките.

— Значи това е мръсна дума?

— Общо взето най-мръсната — потвърди важно Лизбет, примигвайки драматично с очи.

— Вчера каза, че „еба“ е най-мръсната.

Двете момичета се спогледаха и поклатиха отчаяно глави заради невежеството на Мери Кетрин.

— Тя е безнадеждна!

Момичетата започнаха да разглеждат претрупаните магазини за сувенири от двете страни на Бърбън Стрийт. Престориха се, че разглеждат пъстрите карнавални маски с пера, докато всъщност изучаваха една чаша за кафе с дръжка във формата на фалос.

— Мислите ли, че наистина стават толкова големи, когато... ами, когато го правят? — прошепна Алис.

Лизбет отвърна с усещане за превъзходство.

— О, много по-големи от това.

— Откъде знаеш?

— Чувала съм.

— От кого?

— Не мога да си спомня кое беше момичето, но ми каза, че е бил огромен и ужасно я боляло, когато го вкарал.

Мери Кетрин зяпна от изумление.

— Ти познаваш някое момиче, което наистина го е правило?

Като я притиснаха, Лизбет не можа да каже конкретно име и достоверността на твърдението ѝ остана под съмнение.

— Нямам търпение да го направя — призна си Алис, като излязоха от магазина и продължиха по улицата.

— Въпреки болката? — Мери Кетрин смяташе, че всичко, свързано със секса, звучи отвратително и неподобаващо за една дама.

— Боли само първия път, глупаче. След като ти пробие черешката, всичко е наред.

— Какво е черешка?

При този въпрос двете седемнайсетгодишни момичета избухнаха в луд кикот, залитнаха и дори се подпряха на стената на един джаз клуб, покрай който минаваха.

Техните разговори постоянно се въртяха около човешката сексуалност. Монахините в училище им повтаряха, че е грях да обсъждат подобни въпроси, и затова те не говореха за почти нищо друго. Мери Кетрин и двете ѝ приятелки бяха обсъждали всичко, като се започне от това, дали монахините бръснат космите на пубиса си, както бръснат главите си, до всички подробности на мъжката анатомия.

Предаваха си тайно романи на Джеймс Джойс, Джеймс Болдуин и Джеймс Джоуи — Лизбет бе отбелязала, че в това име сигурно има нещо особено, щом всички мъже, които се казват тъй, са с такава изявена сексуалност. Приятелките внимателно изпитваха еротичните пасажи, които за удобство вече бяха подчертани при предишни четения. Но понякога дори и те бяха пълни с дразнещи евфемизми и недомлъвки.

На Мери Кетрин ѝ се струваше, че колкото повече научава за секса, толкова повече ѝ остава да учи. За да не се отчайва от този факт, тя записваше старателно всяка новост в дневника си. Вечер след

молитва тя отделяше достатъчно време, за да сподели наученото с тетрадката с кожена подвързия и с малко златно катинарче. Тази вечер можеше да запише впечатленията си от деня и новите думи, които бе научила.

Тя и приятелките ѝ продължиха да се мотаят из Френския квартал, привличащи мъжките погледи млади жени, чиито зрели тела изглеждаха съвсем не на място в строгите училищни униформи. Тънките им прасци изглеждаха като изваяни специално за високи токчета и копринени чорапи, а не за памучните чорапогащници и мокасините, с които бяха обути.

Стигнаха до площад „Джексън“ и спряха да пофлиртуват с един художник с рижа брадичка, който рисуваше портрети на туристи. От картините, които бе изложил на показ, най-успешен изглеждаше един цветен портрет на Мерилия Монро.

— Сигурно я е нарисувал и гола — прошепна Лизбет уверено, — но е скрил картината в мръсното си малко ателие. Вечер я вади и си го прави сам, като я гледа.

— Мислиш ли, че някой мъж би си го направил сам, докато гледа моя снимка? — попита Алис замечтано.

— По-добре се изповядай два пъти тази седмица — посъветва я Лизбет. — В главата ти има само секс.

— В моята? Та ти си ходеща енциклопедия по въпроса. Или поне се мислиш за такава.

— Просто съм научила много повече от теб.

— Той пак е тук!

Тихата забележка на Мери Кетрин накара приятелките ѝ да се заковат на място. Те проследиха замечтания ѝ поглед до паметника на Андрю Джексън в центъра на площада. Очите ѝ поглъщаха младия мъж, който изнасяше пламенна проповед пред неколцина минувачи, един дремещ пияница и няколко гълъба.

— На Бог отдавна му е омръзнало да гледа как чадата му са потънали в грях — заяви той, като размаха вехтата Библия в ръката си. — Той поглежда надолу към Земята и вижда как хората лъжат, мамят, играят хазарт, пият и прелюбодействат...

— Това пак се отнася до секса — прошепна осведомено Лизбет на Мери Кетрин.

Мери ѝ направи знак да мълчи. Младият проповедник я привличаше не заради това, което говореше, а заради страстта, с която произнасяше думите.

— Денят на Неговия съд наближава, дами и господа. Той няма да ни остави още дълго на греха, няма. — Той извади носна кърпа от вътрешния джоб на тъмносиньото си сако и попи потта от челото си, над което падаха кичури тъмноруса коса.

— Моля се за грешниците да бъдат спасени. — Той затвори очи и отметна глава назад, отправяйки молитвата си към небето.

— Боже господи, накарай ги да прогледнат. Исусе, имай милост за слабите. Дай им сила да се борят със сатаната и неговите лукави ходове.

Момичетата се приближиха, за да виждат по-добре.

— Готин е — каза Лизбет.

— Така ли мислиш? — попита Алис, докато оглеждаше проповедника с критично око.

Лизбет се обърна към Мери Кетрин, която продължаваше да гледа очарована уличния проповедник.

— Но пък Мери Кетрин е направо луда по него, Алис.

Тя се изчерви.

— И преди съм го виждала тук. Миналата събота татко ме води на закуска в „Кафе дю Монд“ и той пак бе тук. Имаше по-голяма тълпа около него. Дори докосна някои от хората.

— Къде ги докосна? — попита Алис, като се присламчи по-близо до Мери.

— По главите, глупачко — отвърна ѝ тя. — За да бъде душата ти спасена, той поставя ръце върху главата ти, та да те осени Божественият дух.

— Ами да идем да пи спаси — предложи Лизбет възторжено.

— Но ние вече сме спасени — рече Алис. После малко разколебана, попита: — Нали?

— Сигурно, нали сме кръстени и ходим на църковни служби. Но той не знае това. — Лизбет се обърна към Мери Кетрин. — Иди да те спаси.

— Да — подкрепи я Лизбет. Ние ще гледаме, иди.

— Не! — запъна се тя.

— Страхливка.

Проповедникът предлагаше на всеки, който го чува, да отиде при него, за да се ръкуват.

— Така все едно се ръкувате с Исус — каза той на слушателите си. — Братя и сестри, вие не искате да отидете в ада, нали?

— Нали не искаш да отидеш в ада, Мери! — обади се сериозно Алис. — Иди, той гледа точно към теб.

— Не, гледа към нас трите.

— Теб гледа, може би усеща, че си истинска грешница. Иди да те спаси. — Побутна Лизбет приятелката си.

Мери Кетрин се възпротиви, но по причини, които не можеше да разбере или обясни, тя се чувстваше привлечена от настойчивия глас на младия проповедник. Преди няколко години един млад и привлекателен свещеник бе дошъл временно в тяхната църква. Тя и всичките ѝ приятелки изпитваха страстни и греховни желания при вида му. Ходеха на всяка служба, която той изнасяше. Но Мери не се бе вълнувала така заради онзи свещеник, както при вида на този бедно облечен и не толкова красноречив, колкото пламенен евангелист.

Насърчена от приятелките си, тя се приближи към него, от което няколко гълъба се разхвърчаха, встрани. Чувстваше се привлечена от сила, на която не можеше да се противопостави. Когато го приближи, той пристъпи напред и протегна ръка.

— Здравей, сестро.

— Здравейте.

— Желаш ли да приемеш Исус в сърцето си?

— Аз... мисля, че да. Да.

— Алилуя. Хвани ръката ми.

Тя се поколеба. Ръката му изглеждаше идеално оформена и силна, а гладката му длан бе обърната нагоре. Тя протегна ръката си и я постави в неговата. Стори ѝ се, че чува как Алис и Лизбет ахват, изненадани от смелостта ѝ, но изведнъж всичките ѝ сетива бяха шокирани от усещането за силата, с която проповедникът стисна ръката ѝ.

— Коленичи, сестро. — Тя го направи. Паважът убиваше на коленете ѝ, но когато той постави ръце на главата ѝ и призова Божието опрощение и благословия, тя спря да усеща всичко, освен горещината, която се излъчваше от пръстите и дланите му. След една дълга молитва той хвана лакътя ѝ и ѝ помогна да се изправи.

— Както е казал Исус на жената, уловена в прелюбодеяние, върви си и повече не прегрешавай. — После той извади една дървена табла за дарения от очукания си куфар, който лежеше отворен до краката му, и я протегна към нея.

Жестът я изненада.

За момент тя бе прекалено обърквана, за да осъзнае какво да направи, после бързо отвори чантичката си, извади непохватно банкнота от пет долара и я пусна на таблата.

— Сърдечно ти благодаря, сестро. Бог ще те възнагради за щедростта ти.

Той бързо пъкна таблата с банкнотата и Библията си в куфара и го затвори. После го взе и тръгна с бърза крачка.

— Почакайте! — Мери Кетрин не повярва на дързостта си, но не можеше да му позволи просто така да напусне живота ѝ. — Как се казвате?

— Преподобният Джак Колинс. Но всички ме наричат Дивия Джак.

* * *

Бе израснал в един беден провинциален град в Мисисипи. Единствената забележителност на града бе, че през него минава железницата и в градчето бе настанена една от ремонтните групи. Почти всички от работещите в нея бяха неженени и живееха в пансиони.

Майка му им осигуряваше вечерните развлечения.

Тя бе единствената проститутка в града и бизнесът ѝ процъфтяваше. Бе заченала и родила малкия Джак, без така и да разбере кой от клиентите ѝ е истинският му баща. Първите спомени на Джак бяха от това как ходи неуверено из тясната им стая, за да донесе на майка си кутията с „Лъки страйк“. Докато стана на осем, вече се препъваха и в торбите с багаж, които приятелите на майка му понякога забравяха.

Ходеше на училище само защото местният полицаи постоянно заплашваше да превърне живота на майка му в ад, ако не го събужда и изпраща навреме за часовете. Майка му от своя страна превръщаше в

ад живота на Джак, ако той отсъстваше от училище. От чист инат той научаваше възможно най-малко, въпреки че притежаваше вроден талант да бъде лидер. Тъй като никога не му пукаше за нищо и никого и защото дори не мигваше, когато го наказваха с пръчката, и гледаше презрително директора право в очите, той си бе спечелил страха и възхищението на съучениците си. Възползваше се от това и притежаваше повече влияние в училището, отколкото учителите.

Когато стана на тринайсет, нарече майка си „дебела воняща курва“ и си изпати. Тя накара един от приятелите си да го пребие от бой. На следващия ден Джак дойде в съзнание близо до железопътната линия, в момент когато тъкмо се задаваше един товарен влак. Той притисна счупените си ребра с ръка и скочи в единия вагон. Никога не се върна в родното си градче и никога вече не видя майка си. Надяваше се, че е умряла и се пържи в ада.

Скита се из Юга няколко години. Хващаше се на най-различни работи и изкарваше пари, колкото да се напие, да плати на някоя курва, да се забърка в някой бой и да се премести на друго място.

Една вечер товарният влак, с който пътуваше, спря някъде из Арканзас. Стори му се интересен град, по какъвто би си паднал някой млад напорист мъж като него. За съжаление се оказа, че единственото интересно нещо в града тази вечер бе проповедта на някакъв пътуващ евангелист. Следващият товарен влак бе чак сутринта, а на всичкото отгоре изведнъж заваля като из ведро. Джак реши, че в залата поне ще се подслони от дъжда, и отиде на службата заедно с целия град.

Възмути се от всичко в проповедта и от всички, които наивно вярваха на евангелиста, който поучаваше паството да търси богатствата на небето, а не на Земята. „Какви тъпотии“, помисли си Джак.

Но той бързо промени мнението си, щом видя отрупаната табла с дарения, когато я поднесоха и пред него. Престори се, че дава някаква банкнота, и отмъкна една десетачка. След това започна да гледа проповедника с уважение.

В онази дъждовна нощ в Арканзас Джак Колинс реши какво иска да прави с живота си. С част от отмъкнатите пари той си купи Библия и бавно, но упорито започна да я изучава. Посети още много проповеди на пътуващи свещеници. Слушаше ги и се учеше. За да му минава по-лесно времето, докато пътуваше в товарните вагони, той

имитираше позите и жестовете на проповедниците. Когато се почувства готов, той се изправи на ъгъла на една улица в някакво градче в Алабама и произнесе първата си проповед. Монетите, които му дадоха, наброиха долар и трийсет и седем цента.

Но това бе начало.

* * *

— Здравейте, сигурно не ме помните.

Мери Кетрин срамежливо го спря. Той тъкмо бе завършил проповедта си и прекосяваше площада с бързите си дълги крачки. След като го бе наблюдавала няколко дни, тя бе забелязала, че той винаги е страшно забързан нанякъде.

— Разбира се, че ви помня — усмихна се той.

— Вие ме благословихте онзи ден.

— И оттогава идвахте още два пъти, но без приятелките си.

Тя бе стояла в края на тълпата, страхувайки се да не изглежда прекалено дръзка. Мислеше си, че не бе я забелязвал. Поласкана от признанието му, тя се изчерви.

— Не искам да ви досаждам.

— Не ми досаждайте. Какво искахте да попитате?

— Нали казахте, че Бог се нуждае от помощ, за да се осъществи волята му. Затова донесох това. — Тя пхна една десетдоларова банкнота в ръката му.

Той се взря в парите за момент, после вдигна поглед към очите ѝ и отрони развълнувано:

— Бог да ви благослови, сестро.

— Ще помогнат ли?

— Повече, отколкото можете да си представите. — Той се покашля. — Слушайте, гладен съм като вълк. Вие не искате ли един хамбургер?

Досега си бе уговаряла срещи само по телефона. Никога не бе излизала с някого, без преди това да получи одобрението на родителите си. Но в момента се почувства приятно развълнувана от дързостта си. Щеше да отиде на среща, без никой друг да знае за това, дори Лизбет и Алис.

— Звучи чудесно.

Той се усмихна и я хвана за ръка.

— Ако ще бъдем приятели, трябва да знам името ти.

* * *

Когато учебната година свърши и започна лятната ваканция, на Мери Кетрин ѝ стана по-лесно да се измъква тайно, за да се среща с Дивия Джак Колинс, който проповядваше по улиците на Френския квартал всеки ден. Вечеряха в евтини заведения, за което в повечето случаи плащаше Мери Кетрин. Тя нямаше нищо против. Той бе най-очарователният човек, когото познаваше.

Джак постоянно ѝ разказваше куриозни истории, които му се бяха случили през седемте години, откакто бе станал проповедник. Той бе изживял повече приключения, отколкото Мери Кетрин можеше да си представи, тъй като постоянно бе пътувал от град на град, изнасяйки проповеди за любовта на Бога и спасението на грешниците.

— Трябва ми някой, който може да пее — каза ѝ той една вечер.
— Ти имаш ли музикален талант, Мери?

— Страхувам се, че не — отвърна тя тъжно. Колко прекрасно би било да се присъедини към църквата на Джак и да пътува с него. Проповедите му не приличаха на формалните църковни служби, които тя посещаваше. Въпреки че идеята за Божието опрощение бе по принцип една и съща, Мери Кетрин се съмняваше, че родителите ѝ биха одобрили грубите улични маниери на Джак или фанатичната доктрина, която проповядваше. По тази причина срещите ѝ с него си оставаха тайна, споделяна само с дневника ѝ.

Лятото ставаше все по-горещо, връзката им също се разгорещяваше. Една вечер Джак предложи да си вземат китайски специалитети и да хапнат в жилището му. Съвестта на Мери започна да я гложди. Ако отидеше в апартамента на някой мъж без придружителка, това можеше да съсипе репутацията ѝ. Но като видя, че колебанието ѝ накара Джак да помръкне, тя прие предложението му и плати храната, която купиха.

Мръсната и пълна с хлебарки сграда, в която той живееше, бе истински шок за нея. Дори цветнокожите черноработници, които

семейството ѝ наемаше, обитаваха много по-хубави жилища. Мизерията на мястото ѝ показва точно колко беден бе Джак и колко безкористно предан бе на църквата си. Разкри ѝ колко еснафско бе собственото и възпитание. Тя се разплака от срам и съжаление. Когато му обясни причината за сълзите си, той я придърпа в прегръдката си.

— Стига, мила. Не плачи заради мен. И Исус е бил беден.

От това тя се разрида още по-силно. Той я притисна по-плътно към себе си. Не след дълго ръцете му започнаха да се плъзгат по тънкия ѝ гръб, устните му да докосват косата ѝ, шепнейки колко много се нуждае той от нея. Колко е сладка, колко е щедра с даренията си към църквата...

Устните му накрая попаднаха върху нейните. Когато я целуна, тя изстена. Не ѝ бе за пръв път, но за пръв път някой я целуваше с отворена уста и тя усети настойчивото докосване на езика му до своя.

Объркана и изплашена, тя се освободи от прегръдката му и изтича към вратата. Той я застигна, хвана я отново в прегръдката си и приглади с длани косата ѝ.

— Никога не ми се бе случвало такова нещо, Мери Кетрин — прошепна тайнствено той. — Когато те целунах, усетих Божествения дух между нас двамата. Ти усети ли го?

Тя със сигурност бе усетила нещо да пърха в душата ѝ, но никога не би предположила, че това е Божественият дух.

— Трябва да се прибирам, Джак. Родителите ми ще се притесняват.

Тя бе стигнала до края на мрачното порутено стълбище, когато го чу да ѝ вика отгоре.

— Мери Кетрин, мисля, че Бог желае ние да сме заедно.

През следващите няколко дни тя изпълни дневника си с мъчителни въпроси, на които не можеше да намери отговор. Естествено нямаше как да сподели проблема с родителите си. Инстинктивно усещаше, че те ще хвърлят само един поглед на Джак, ще забележат евтиния му, изтънял от носене костюм, ще видят орфаните ръкави и захабена яка на ризата му и ще решат, че е просто един неудачник.

Ако попиташе приятелките си, трябваше да ги накара да пазят пълна тайна, а не бе сигурна дали те няма да споделят със своите родители, които от своя страна да кажат на нейните родители и всичко

да се разчуе. Поколеба се дали да не се довери на леля Лоръл, която винаги се държеше мило и с разбиране, но се отказа. Лелята също можеше да сметне за свой дълг да говори с родителите ѝ за новата любов на дъщеря им.

За пръв път имаше подобен проблем и трябваше да го разреши като зрял човек. Вече не бе дете. Джак говореше с нея като с възрастна.

А това я плашеше най-много. Възможността той да я направи жена я ужасяваше. От монахините в училище бе научила, че целувките водеха до милувки, милувките до секс, а секът бе грях.

Но Джак ѝ бе казал, че се чувства изпълнен с Божествения дух, когато я целува. Щом монахините, които заклеяваха желанията на плътта, никога не бяха го изпитвали, откъде знаеха какво всъщност е секът? Може би замайването, трескавият копнеж, който човек изпитваше, като се целува, съвсем не бяха плътско, а духовно изживяване. Когато езикът на Джак бе докоснал нейния, тя се бе почувствала променена. Нима това не бе възвишено изживяване?

Няколко дни след първата им целувка тя го чакаше в апартамента му, когато той се прибра. Беше донесла вечеря и бе подредила старата клатеща се маса. Дори бе закрепил свещ върху разтопен восък в една чинийка. Големият букет маргаритки във вазата и светлината на свещта донякъде скриваха грозната обстановка в стаята.

— Здравей, Джак — каза смутено тя. — Искан да те изненадам.

— О, наистина ме изненада.

— Донесох пастет от раци и една франзела. И това. — Тя побутна към него една сгъната дваисетдоларова банкнота.

Той погледна парите, но не ги вдигна от масата. Вместо това затвори очи и сведе глава, сякаш се молеше. Минаха няколко минути.

— Джак? — Гласът ѝ потрепери. — Какво има?

Той вдигна лице, в очите му проблеснаха сълзи.

— Мислех, че ми се сърдиш заради онази вечер.

— Просто се стреснах, когато ме целуна, това е всичко. — Тя бързо заобиколи масата, за да няма нищо помежду им.

Той я притисна в прегръдката си.

— О, Боже, благодаря ти. Благодаря ти, Исусе. — Прокара пръсти по косата ѝ. — Мислех, че съм те загубил, Мери! Не заслужавам такова сладко създание като теб в мизерния си живот, но не спирах да се моля на Бог да те върне при мен. Хайде да се помолим.

Той коленичи, издърпа я срещу себе си върху мръсния, напукан линолеум и започна молитва, възхваляваща нейната красота и чистота. Прилагателните, които Джак използваше, я накараха да се изчерви. От устните му се лееха думи на обожание и когато той най-сетне завърши с „Амин“, тя вече го гледаше с възхищение и любов.

— Не съм предполагала, че чувствата ти към мен са толкова силни, Джак.

Той се взря в нея, сякаш е някакво видение.

— Ако не е вярно, че изглеждаш като ангел така, със светлината от свещта зад косите ти, нека Бог ме лиши от зрението ми още преди следващия удар на сърцето ми.

Бог не го направи и той несигурно вдигна ръка и докосна косата ѝ. Докато я милваше, наведе глава и опря устни до нейните. Мери Кетрин бе разочарована, че сега не усети езика му, но когато целуна страстно шията ѝ, тя изстена от изненада и удоволствие.

Преди тя да осъзнае какво става, той вече галеше гърдите ѝ през тънката памучна рокля и разкопчаваше перлените ѝ копчета.

— Джак?

— Права си. По-добре да отидем в леглото, Бог не е позволил да те любя на пода.

Той я отнесе в леглото. Не ѝ даде възможност да протестира, като през цялото време запушваше устата ѝ с целувки, докато разкопча роклята ѝ до кръста. Платът сякаш се топеше под горещите му пръсти. Под роклята Мери носеше комбинезон и стегнат бял сутиен, твърд като броня, но Джак умело ги свали. Ръцете му се движеха по голата ѝ кожа по начин, който можеше да се определи единствено като плътски. Милувките му бяха прекрасни и ужасно греховни. Но Джак бе проповедник, така че как можеше това да е грях? Та той помагаше на хората да се освободят от греха, а не да му се отдадат.

Докато сваляше останалите ѝ дрехи, той не спря да шепне колко прекрасна е неговата Ева.

— Бог я е създал за Адам. Да му бъде негов другар, негов партньор в любовта. А сега той те е дал на мен.

Библейското сравнение успокои моралните притеснения на Мери Кетрин. Но когато и Джак се съблече и тя усети твърдия му настойчив пенис да докосва слабините ѝ, отвори очи изплашена и притеснена.

— Ще ми разкъсаш черешката ли?

Той се засмя.

— Сигурно. Ти си девствена, нали?

— Разбира се, Джак. — Останала без дъх, тя извика от болка.

Лизбет се оказа права. Болеше ужасно. Но втория път вече не бе толкова зле.

* * *

Беше дъждовен септемврийски следобед, когато Мери Кетрин съобщи на Дивия Джак Колинс, че ще става баща. Тя го чакаше под сводовете на „Кабилдо“, едно от обичайните им места за срещи. Той бе прекратил проповедта си по-рано, защото изведнъж бе завалило проливно.

Двамата се скриха под чадъра ѝ и изтичаха до неговия апартамент, където от миризмата на развалена храна и застоен въздух започна да ѝ се гади. Щом влязоха в стаята, бързо съблякоха мокрите си дрехи и се свиха под мърлявите завивки на леглото, тя му прошепна:

— Джак, ще имам бебе.

Устните му спряха да обхождат врата ѝ. Той рязко надигна глава.

— Какво?

— Не ме ли чу?

Тя нервно прехапа долната си устна, защото не искаше да повтаря думите си. От седмици се терзаше заради вероятността да е бременна. След като не ѝ дойде за втори месец, а сутрин започна да ѝ се гади и постоянно да се задъхва, вече нямаше почва за съмнение.

Живееше в постоянен страх, че родителите ѝ ще забележат наедрелите ѝ гърди и променената ѝ талия. Не каза на никого. Бе изоставила приятелките си още преди месеци заради Джак и сега не смяташе, че е редно да отиде при тях с такъв ужасен проблем. Освен това момичетата, които изпадаха в такова положение, биваха отритнати и презрени от всички, дори и от най-добрите си дружки. Дори и ако Лизбет и Алис решаха да останат нейни приятелки, родителите им никога нямаше да го позволят.

Беше отишла да се изповяда, но в една църква в съвсем друг район на града. Докато шепнеше тайната си пред преградата, бузите ѝ

бяха пламнали и с мъка призна страстните неща, които бяха правили с Джак. Дори мисълта да признае всичко това на някой близък я ужасяваше. Така че тя носеше товара на вината си съвсем сама.

Сега лежеше, поразена и изплашена от реакцията на Джак. Той се изправи и застана край леглото, загледан в нея, но без да казва нищо. Красноречието му явно го бе напуснало.

— Сърдиш ли се? — попита тя несигурно.

— Не — измънка той. После повтори по-уверено: — Не. — Седна и хвана влажната ѝ студена ръка в своята. — Мислеше, че ще се сърдя ли?

Облекчението ѝ бе огромно и тя едва успя да отговори. Горещи солени сълзи закапаха от очите ѝ.

— О, Джак, не знаех как ще реагираш. Не знаех какво да направя.

— Каза ли вече на вашите? — Тя поклати глава. — Е, по-добре. Това е нашето бебе. Не искам никой да вгорчава радостта ни, докато не дойде моментът.

— О, Джак, толкова те обичам. — Тя обви ръце около врата му и обсипа лицето му с целувки.

Той ѝ отвърна засмян:

— Знаеш какво означава това, нали? — После се отдръпна леко.

— Какво?

— Трябва да се оженим.

Тя сплете пръсти под брадичката си. Очите ѝ бяха грейнали от радост.

— Надявах се, че ще го кажеш! О, Джак, Джак, никой не е бил толкова щастлив като мен.

Любиха се, после прекараха часове прегърнати под завивките, правейки планове за бъдещето си.

— От няколко месеца се каня да напусна Ню Орлийнс, Мери. Не тръгнах досега само заради теб. — Той погали корема ѝ. — Но с това мъниче на път трябва да помисля за бъдещето ни, отдадено в служба на Бога.

Той изложи плановете си да увеличи последователите на църквата си.

— Може би ще намеря някого, който да свири и да пее химни. Проповедници работят в екип с още няколко души, които посещават

градовете предварително и уреждат нещата, както са правели помощниците на Исус. Когато проповедникът пристигне, местните жители вече са подготвени и го очакват. Точно това искам. Не съм роден, за да проповядвам за центове по ъглите. Някой ден може да излъчват проповедите ми и по радиото, а после и по телевизията. А това вече е нещо, нали?

Мери Кетрин бе трогната от евангелисткия пламък в очите му.

— Ще правя всичко възможно, за да ти помагам, Джак. Знаеш това.

— Е, помощта, която ми трябва точно сега... няма значение.

— Какво? — Тя разтърси рамото му. — Каж ми.

Той я погледна притеснен.

— Не знам как ще се оправям с парите, особено сега, щом ще храня още две гърла. Може би ще трябва да замразя мисията временно и да си намеря някаква постоянна работа.

— Не! Не искам и да чувам за това. Ти трябва да продължиш да проповядваш, независимо от всичко.

— Не виждам как ще се оправяме.

— Остави това на мен, аз имам малко пари.

Почти готов да избухне в сълзи, той я придърпа към гърдите си и я притисна силно.

— Не те заслужавам, ти си светица. Погледни това мизерно място. Трябва да намеря по-добро жилище в следващия град. — Той огледа мръсната стая с видимо отвращение. — Мен това място ми стигаше, Йоан Кръстител е ядял плодове и е живял в пустинята. Но аз не мога да искам жена ми да прави подобни жертви.

На следващия ден тя му донесе двайсет стодоларови банкноти.

— Изтеглих ги от влога си в банката. Това са парите, които са ми давали за Коледа и рождението ми дни. Събирала съм ги години.

— Прекалено много са, не мога да ги приема.

— Разбира се, че можеш — каза тя, като натика банкнотите в ръцете му въпреки опитите му да ѝ ги върне. — Нали ще съм твоя жена, всичко мое е и твое. То е наше. Парите ще ни трябва за бебето. За църквата ти.

Решиха тя да избяга с него след три дни.

— Защо да чакаме толкова? Защо не утре?

— Трябва да уредя някои неща — обясни той. — Има разни формалности, за да се оженим.

— О — въздъхна тя разочаровано. Не се бе сетила за това. — Е, оставям на теб да се справиш.

Целунаха се за лека нощ, нещастни, че трябва да се разделят. Мери Кетрин се прибра вкъщи, заключи се в стаята си и написа няколко страници в дневника си. После, тъй като не можа да заспи от възбуждане и от леко неразположение, причинено от бременността, тя отвори дрешника си и започна да избира какво да облече за бягството с жениха си.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

— Разбира се, когато тя отишла на срещата, той не бил там.

Сенките по стените на кухнята в къщата на леля Лоръл бяха станали дълги. Те пресичаха кръглата маса, където Клер и Касиди седяха един срещу друг пред чашите си с изстиналия вече чай с аромат на портокал.

Клер говореше, сякаш бе някъде съвсем далече в спомените, с меланхолично изражение.

— Отначало мама си помислила, че от вълнение е объркала часа и мястото на срещата им. Отишла в апартамента му, но той се бил изнесъл. Не бил оставил никакъв адрес, на който да препращат кореспонденцията му. Нито бил споменал къде може да го изпрати Бог — добави Клер саркастично. — Когато изминала цяла седмица и мама не получила никакво известие от него, осъзнала, че той бил откраднал парите ѝ и я бил изоставил. — Тя вдигна поглед към Касиди. — Искаш ли още чай?

— Не, благодаря — отвърна той навъсено.

Клер продължи разказа си:

— Дивия Джак Колинс изиграл картите си много добре. Когато мама му казала, че е бременна, той би могъл да я отритне. Но бил достатъчно хитър да не го направи. Несъмнено той е бил научил за доброто положение на семейство Лоран. Изплашил се, че мама може да изпрати шерифа по петите му. Вместо това той ѝ предложил да се оженят. Представил ѝ всичко в романтична светлина, убедил я да избяга с него. Не забравяй, че мама била предана християнка и вярвала в спасението на блудните души. Но била и невероятно наивна.

Изражението ѝ стана студено и отнесено.

— До деня, в който той умря — до деня, в който го убих, Дивия Джак сигурно още се е смеел на лековерието ѝ, доволен от собствената си находчивост. Ако изобщо си е спомнял за нея. Само можем да гадаем още колко млади жени той е изоставил с незаконородени деца през онези ранни години от съществуването на пътуващата му църква.

Касиди бутна настрани чашата и се облакът на масата.

— Как научи всичко това, Клер?

— От дневника на мама. Там подробно бе описано всичко — от онази съботна сутрин, когато баща ѝ я завел на закуска в „Кафе дю Монд“ и тя видяла Джак Колинс да проповядва на площада. Открих дневника след смъртта на леля Лоръл. Тя продължила да го води, след като мама вече не била в състояние.

— Значи тя през цялото време е знаела кой е баща ти?

Клер кимна.

— Единствено тя. Когато мама разбрала, че е измамена, казала на родителите си, че е бременна.

— Те направили ли са опит да открият Джак Колинс?

— Не, мама никога не назовала името на любимия си, но подвела родителите си да вярват, че е някой от елитното обкръжение на познатите им. Единственият човек, който знаел истината, била леля Лоръл. Мама ѝ се доверила. Така че когато Дивия Джак Колинс се появил години по-късно като телевизионния евангелист Джаксън Уайлд — промяната на името му несъмнено се наложила заради многото следи, които трябвало да прикрие, леля Лоръл започнала да документира възхода му към славата.

— Очевидно е подлъгал майката на Джош, както направил с мама. Нейното семейство било протестантско, което направило Джак малко по-приемлив за тях, отколкото за консервативните католици Лоран. Освен това те били и много по-богати от баба ми и дядо ми. Той видял добрата възможност и се възползвал от нея. В дневника леля Лоръл бе направила предположението, че той е използвал парите на тъста си, за да разшири влиянието на църквата си и да си купи достъп до радиото и телевизията.

— Това означава, че Джош е...

— Мой доведен брат — прекъсна го тя с тъжна усмивка.

— И затова си искала да се срещнеш с него.

— Исках да видя дали е като баща ни, или е честен човек. Доколкото можах да преценя по време на кратката ни среща, мисля, че е почтен човек.

— Не чак толкова почтен. Спял е с жената на баща си.

Клер не прие упрека и веднага защити доведения си брат.

— Джош е бил само една от жертвите на емоционалния тормоз на Джексън Уайлд. Връзката му с Ариел е била просто неговият начин да си върне.

— А твоят начин бе, като го убиеш.

— Направих услуга на света, Касиди. Ариел се преструва на скърбяща вдовица, но смъртта на Джексън ѝ донесе това, което винаги е желала — славата, която преди е била отредена за него. А Джош се е освободил от тормоза.

— Не преувеличаваш ли малко? Уайлд не е държал Джош в окови.

— В емоционално отношение е било точно така. Джош винаги е искал да бъде концертиращ пианист. Но Дивия Джак е имал други планове. Трябвал му е музикант изцяло отдаден на негова църква, така че той е осмивал амбициите на Джош и таланта му на музикант, докато не е разклатил собствената му увереност. В крайна сметка Джош е станал това, което баща му е желал.

— Джош ли ти каза всичко това?

— Призна ми, че след като Ариел го е изгонила от църквата, той иска да поднови ученето си за класическа музика, която е първата му любов. Останалото си го изясних сама.

— Ами майка ти? Тя разбра ли, че Джексън Уайлд и Дивия Джак Колинс са един и същ човек?

— Слава богу, не. Външността му несъмнено се е променила за трийсет години. Тя не може да помни дълго, а дори и да го е разпознала за момент, това е било съвсем мимолетно.

Касиди се намръщи и присви очи скептично.

— Клер, съветвам те да не казваш нищо повече без присъствието на адвокатата ти.

— Отказвам се от правото си на адвокат, Касиди. Направих признанието си официално. Не възнамерявам да го оттегля. Ще ти разкрия всичко, което искаш да знаеш. Въпреки че — добави тя — ти вече го отгатна.

— Какво искаш да кажеш?

— Отгатна как съм влязла в стаята на Уайлд. Спомняш ли си, когато се разхождахме из Френския квартал, повтаряйки маршрута ми от вечерта на убийството?

— Да не искаш да кажеш, че това е било безсмислено занимание?

— Аз наистина се разходих онази вечер, но след това. После се върнах във „Френска коприна“ и открих, че мама е изчезнала.

— И по ирония на съдбата тя е отишла в хотел „Феърмонт“ онази вечер? Доста голямо разстояние е изминала.

— Може да е взела автобуса.

Касиди не направи никакъв коментар.

— Продължавай — каза той. — Канеше се да ми обясниш как си влязла в стаята на Уайлд. Андре ли ти помогна?

— Не, ни най-малко — поклати решително глава тя. — Той е напълно невинен. Не съм те излъгала за това. Никой не знаеше какво смятам да направя.

— А Ясмин?

— Дори и тя. Направих го съвсем сама. Никога не бих замесила в такова нещо свой приятел.

— Боже опази! Но си могла хладнокръвно да убиеш човек.

— Искаш ли да го чуеш или не?

Касиди рязко стана от стола си, побутвайки масата.

— Какво, по дяволите, си мислиш? Не, не искам да го чуя — извика той. — А ако имаше и грам здрав разум, щеше да се обадиш на адвоката си и той да те посъветва да не ми казваш дори „Наздраве“, като кихна.

Той бе съблякъл сакото си веднага щом влязоха в къщата, преди да отворят прозорците и вътре да стане по-прохладно. На гърба му се кръстосваха сиви тиранти. Ръкавите му бяха навити до лактите.

Клер видя как пръстите му тромаво се борят да разхлабят вратовръзката и осъзна, че никога вече няма да усети докосването им по кожата си. От тази мисъл остра болка проряза тялото ѝ, изпълвайки го със смазваща празнота. За да не се отдаде на копнежите си, тя се съсредоточи върху гнева си и с негова помощ успя да погледне Касиди като свой противник.

— Докато бяхме в „Кафе дю Монд“, ти предположи, че убиецът може да е причакал Уайлд в апартамента. Беше прав.

— Не ми разказвай това, Клер.

Без да обръща внимание на съвета му, тя продължи:

— Изчаках в коридора. Когато една камериерка дойде да оправи леглата, аз се промъкнах в апартамента на Уайлд и се скрих в един гардероб. Стоях вътре почти час, преди той да се върне.

— Сам ли беше?

— Да, без Ариел. Погледа малко телевизия. Чувах го от гардероба. После си взе душ и си легна. Когато чух да хърка, излязох тихо и се промъкнах на пръсти в стаята му. Стрелях три пъти.

— Каза ли му нещо?

— Не. Изкушавах се да го събудя. Искях да видя страха в очите му. Искаше ми се той да разбере, че умира от ръката на собственото си дете. Искаше ми се да му спомена името на мама, за да видя дали изобщо ще реагира, дали ще си я спомни. Но той бе едър мъж. Страхувах се, че ако го събудя, може да се хвърли насреща ми и да вземе оръжието.

Все пак дълго стоях пред леглото му. Взирах се в него, изпълнена с омраза, омраза заради страданията, които бе причинил на хората, които го бяха обичали. Мама. Джош. Ариел. Направих го заради всички.

Той лежеше там, заспал самодоволно в луксозния апартамент, платен с парите на хора, които отделят от залька си, защото му вярват. Върху Библията на нощното шкафче имаше ръчен часовник „Ролекс“. Доглади ми се, защото той се възползваше най-безскрупулно от това, за което бяха умирали мъчениците през вековете.

Касиди нетърпеливо се върна на стола си срещу нея.

— Простреляла си го три пъти. Защо, Клер? Защо три пъти?

— В главата заради начина, по който съзнателно изопачаваше християнството, така че да служи на собствените му цели. В сърцето заради всички сърца, които бе разбил. В мъжествеността заради коравосърдечието, с което бе прелъстил и изоставил една прекрасна млада жена, която е заслужавала да бъде обичана.

— Ти направо си го раздробила, Клер.

— Да. — Тя преглътна с усилие. — Много страшно беше, не го очаквах... Избягах, като видях кръвта.

— Как излезе от хотела?

— Както бях влязла. На етаж не ме видя никой, защото целият бе нает от Уайлд. Взех асансьора до фоайето и излязох през изхода към Юнивърсити Стрийт. — Тя облиза пресъхналите си устни и го

погледна нервно. — А за да прикрия по-добре самоличността си, в случай че някой ме забележи, се бях облякла като мама.

— Какво си била направила?

— Носех една от нейните рокли, шапката, която си слага, когато бяга от вкъщи, и нейния куфар.

— Много находчиво. По-късно, ако те е видял някой, той би те описал като Мери Кетрин. И с това подозренията веднага са щели да отпаднат, защото тя е известна със странното си поведение и персоналът на хотела е свикнал да я вижда да се появява от време на време, облечена по този начин и с куфар в ръка.

— Точно така. Това, което не бях предвидила, бе, че мама действително ще се появи там онази вечер.

— Без шапката и куфара си?

Въпросът я затрудни за момент.

— Естествено, че с тях.

— Не каза ли, че ти си ги носела?

— Така беше. Но аз се върнах и се преоблякох, преди да изляза да се разходя. А тя е излязла след това.

— Не съм сигурен, че всичко това съответства на часа на смъртта на Уайлд — намръщи се Касиди. — Ако бях твой адвокат, бих се възползвал от тези несъответствия във времето, за да накарам съдебните заседатели да се усъмнят в историята.

— Няма да има съдебни заседатели, защото няма да има процес. Аз съм си признала. Ще ме осъдят и с това всичко ще свърши.

— Говориш, сякаш го очакваш с нетърпение — прекъсна я сърдито той. — Нетърпелива си да отидеш в затвора и да прекараш там остатъка от живота си ли?

— Остатъкът от моя живот? — Тя извърна поглед встрани. — Просто искам всичко да свърши.

Той изруга гневно и прокара пръсти през косата си.

— Защо не се отърва от оръжието, Клер? Защо не го хвърли в реката онази нощ, докато се разхождаше?

— Да, трябваше да го направя — промълви тя. — Не съм очаквала в крайна сметка да се озове в полицейската лаборатория.

— Единствените отпечатъци от пръсти по него бяха на Ясмин.

— Бях с ръкавиците на мама.

— Можем да ги проверим за следи от барутен нагар.

— Унищожих ги и ѝ купих нови. Няма да откриете нищо.

— Много си предвидлива, нали?

— Е, първо си мислех, че ще се отърва — отвърна му тя. — Но ти бе така усърден в разследването си.

Той не обърна внимание на думите ѝ я попита:

— Кога откъсна револвера от чантата на Ясмин?

— Една седмица по-рано. Тя дойде до Ню Орлийнс само за два дни. Беше изморена от пътуването, а и обичайно бе небрежна с вещите си, така че бях спокойна, че когато не го намери, няма да се впечатли особено. Върнах го в чантата ѝ няколко дни по-късно — след като ти ме бе разпитвал дали имам оръжие. Както бях предположила, Ясмин отдаде цялата история на недоглеждане.

— Това не звучи типично за теб, Клер. Като си използвала нейния револвер, ти си я свързала с убийството.

— Не мислех, че ще се случи някой отново да стреля с този пистолет. Определено не съм очаквала Ясмин сама да отнеме живота си с него. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. Заради събитията, които се бяха развили толкова бързо след завръщането ѝ от Ню Йорк същата сутрин, тя все още не бе имала възможност да се отдаде на мъката си по изгубената приятелка. — Искане ми се да бях изхвърлила проклетия револвер. Ясмин е била в по-сериозна емоционална криза, отколкото предполагах. Тя просто е била като бомба със закъснител. Но аз бях прекалено заета, за да го забележа, прекалено задълбочена в собствената си емоционална криза, прекалено погълната от... — Тя рязко погледна Касиди и после бързо сведе поглед. — Прекалено погълната от разследването на убийството, за да осъзная, че тя безгласно е викала за помощ. Аз я предадох.

Касиди не каза нищо известно време. После попита:

— Онази нощ, когато се срещна с Джексън Уайлд лице в лице, какво изпита?

— Странно — промълви тя. — Не изпитах безусловна омраза, както очаквах. Той смяташе, че съм една от новодошлите в паството, и сложи ръце на главата ми. Между нас не протече никакъв енергиен поток. Не изпитах мистично привличане, нито физическо, нито емоционално. Когато го погледнах, очаквах някаква искра на разпознаване, някакво биологическо прищракване дълбоко у мен...

Вместо това срещнах очите на един непознат. Не почувствах магнетично привличане към него. Не исках да го призная за свой баща, както и той не бе пожелал да ме признае преди трийсет и две години. — Тя леко вдигна глава. — Радвам се, че така и не ме разпозна. След всичката болка, която бе причинил на майка ми, той не заслужаваше да ме познава.

— Браво на теб, Клер. — Касиди дълго се визира в нея с поглед, пълен с възхищение. Дори протегна ръка към бузата ѝ, но я дръпна назад, преди да я е докоснал. Накрая стана от стола си. — Трябва да отида до колата, за да се обадя на Краудър. Той сигурно вече е получил удар. Има ли нещо за ядене в къщата?

— Не съм гладна.

— Все пак трябва да хапнеш.

Тя сви рамене с безразличие.

— Зад ъгъла има едно кафене. Отвън не вдъхва доверие, но мистър Тибоду прави хубави сандвичи с пържени скариди.

— Звучи вкусно, да тръгваме.

— Аз ще остана тук.

— В никакъв случай. Освен това обеща на Хари да ѝ се обадиш.

Клер нямаше сили да спори с него — изражението му бе неумолимо. Чувстваше тялото си като от олово и с усилие тръгна пред него към вратата.

* * *

— Опитвам се да се свържа с областния заместник-прокурор Касиди.

— Набрали сте грешен номер. Тук е Полицейското управление на Ню Орлийнс, сър.

— Знам, но в прокуратурата вече са приключили работа.

— Точно така. Обадете им се утре.

— Не, чакайте! Не затваряйте!

Андре Филипи се тресеше от нерви. Най-последно бе събрал достатъчно кураж, за да се обади на мистър Касиди, но опитите му да се свърже все бяха неуспешни. Първо улучи края на работното време в

прокуратурата, а сега попадна на небрежния, безчувствен и некомпетентен служител в Полицейското управление.

— От изключителна важност е да се чуя с мистър Касиди тази вечер. Трябва да има някакъв начин да се свържа с него след работно време.

— Не знам домашния му телефон.

— Тогава не можете ли да попитате някого от шефовете си?

— За престъпление ли искате да съобщите?

— Искам да говоря с мистър Касиди! — Естествено тънкият глас на Андре се извиси до фалцет. Усети се, че изпада в истерия, така че се насили да се успокои. — Свързано е със случая „Джексън Уайлд“.

— Случаят „Джексън Уайлд“?

— Точно така. И ако откажете да ми сътрудничите, действията ви могат да се възприемат като възпрепятстване на правосъдието. — Андре се надяваше да е използвал правилния термин. Веднъж бе прочел тази фраза и му се стори уместно да я използва сега. Във всички случаи звучеше достатъчно заплашително.

— Изчакайте — чу се отгатык.

Докато Андре чакаше полицаят да му се обади, отново прегледа първата страница на вечерния вестник. Според последните новини бе доказано, че Ясмин не е замесена в убийството на Уайлд. Но под една нейна доста размазана снимка се намекваше, че се е занимавала със странни дейности и че вероятно е била в състояние на умствено разстройство. Несправедливостта на тези обвинения порази Андре като удар с камшик през лицето. Точно като неговата *taman* Ясмин бе останала неоценена и не я бяха опазили. Той повече не можеше да търпи това.

Но съвсем се побърка от второто заглавие във вестника, което обявяваше как Клер Лоран е признала, че е убила Джексън Уайлд. Тук със сигурност имаше някаква грешка. Защо, за бога, Клер би признала, че е извършила убийството! Това бе абсурдно. Още повече не бе истина. Беше се опитал да се свърже с нея, но никой не вдигаше телефоните във „Френска коприна“.

Целият свят се бе побъркал, само той бе запазил трезвия си разум сред тази лудост. И за да поправи тези фатални грешки, той нямаше друг избор, освен да се свърже с мистър Касиди.

— Ало? Там ли сте още?

— Да — отвърна Андре нетърпеливо. — Можете ли да ми дадете частния телефон на мистър Касиди?

— Не, съжалявам. Казаха ми, че днес повече няма да се появи и че не можете да се свържете с него до утре сутринта, когато навярно ще направи изявление за медиите.

— Аз не съм от медиите.

— Щом така казвате.

— Кълна се.

— Вижте какво, ако искате, ще ви дам името и номера на един детектив, Хауърд Глен, който работи с Касиди по случая.

Андре си спомни неугледния грубиянин, който беше нахълтал в кабинета му сутринта след убийството.

— Ще говоря само с мистър Касиди.

— Както решиш, приятелче.

Полицаят прекъсна линията и остави Андре ядосан и напрегнат. Зачуди се какво да направи. Не можеше да се концентрира върху задачите си. За пръв път, откакто работеше като мениджър в хотела, пренебрегваше задълженията си и благополучието на гостите. Защо никой не вдигаше телефона във „Френска коприна“? Къде беше Клер? Къде беше мистър Касиди?

И когато най-после се свържеше с него, щеше ли да успее да го убеди в това, което трябва?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

От колата на Касиди Клер се обади на майка си в дома на Хари. За момента Мери Кетрин бе в безопасност. Касиди не успя да се свърже с Краудър и ужасно се разстрои от този факт.

— Обади се на детектива, с когото работиш — предложи му Клер, след като го чу как ругае от безсилие.

— Знам какво ще настоява да направя.

— Да ми сложиш белезници и да ме отведеш в участъка ли?

— Нещо такова. — Касиди поклати глава. — Изключително важно е първо да говоря с Тони. Няма да те отведе, преди да се чуя с него.

Това означаваше, че Клер се сдоби с още една нощ свобода. Двамата се върнаха в къщата на леля Лоръл. След като изядоха вечерята, която си бяха купили от кафенето на мистър Тибоду, Клер обясни, че се чувства изтощена, и се оттегли в спалнята си на втория етаж. Съблече се и окачи дрехите си в дрешника, където все още имаше някои стари нейни облекла. После отиде при умивалника и започна да плиска лицето и врата си със студена вода.

Банята изглеждаше съвсем същата, като в деня, когато се бяха изнесли от дома на леля Лоръл. Клер бе проектирала своята баня в апартамента си в модерен стил, но все още обичаше викторианския чар на тази баня с ваната с извити крачета. В шкафа край стената все още имаше хавлиени кърпи, които ухаеха на розови потпури.

Взе една от кърпите и попи мокрото си лице, когато видя отражението на Касиди в овалното огледало над мивката. Той стоеше на вратата мълчаливо и неподвижен я наблюдаваше.

Лампите в стаята зад него не светеха ярко, така че половината му лице оставаше в сянка и придобиваше още по-тайнствено изражение. Гол до кръста, той се беше подпрял на вратата, позата му внушаваше усещане за сила и мощ.

Облечена само със сатенен сутиен и бикини в прасковен цвят, Клер се чувстваше по-гола, отколкото ако наистина нямаше нищо

отгоре си. Едва устоя на порива да грабне една хавлиена кърпа и да се прикрие. После осъзна, че не може да се помръдне, тъй като погледът му я бе приковал на място.

Той се приближи към нея. Двамата се гледаха в огледалото с жадни погледи. Той вдигна ръце и ги пъхна под косата ѝ, върху голите ѝ рамене.

— Ще те любя.

Раменете ѝ се превиха, сякаш под тежестта на ръцете му.

— Не може, не трябва...

Той властно дръпна косата ѝ назад и нежно целуна рамото ѝ.

— Недей, Касиди — прошепна тя. — Недей.

Забрави протестите си, когато устните му се придвижиха към шията ѝ. Главата ѝ покорно се наклони.

— Клер — прошепна той, опрял устни до косата ѝ. — Влюбен съм в теб.

— Не трябва да ми говориш такива неща.

— Желая те, сега.

— Спри, моля те. Ще съжаляваш. Познавам те, Касиди — каза тя развълнувано. — Знам как разсъждаваш. Ще се мразиш до края на живота си, ако направиш това сега. Няма да си го простиш...

Той упорито плъзна пръсти по гърба ѝ и откопча сутиена ѝ. Клер изстена, когато дланите му обгърнаха гърдите ѝ и започнаха нежно да ги мачкат. Върховете на пръстите му милваха зърната ѝ, докато те набъбнаха. Устните му обсипаха рамото ѝ с нежни целувки.

— Касиди, недей. Не искам да тежа на съвестта ти. Не е редно да го правим, знаеш, че е така. Моля те, спри.

Но молбите ѝ прозвучаха неубедително дори и на самата нея и когато ръцете му се плъзнаха по стегнатия ѝ корем, тя напълно ги изостави. Тя можеше да се опитва да го заблуди, но тялото ѝ не можеше. Той усещаше горещината, с която откликваше на милувките му.

Рязко смъкна бикините ѝ, после разкопча панталона си и се приближи съвсем плътно до нея. Клер усети твърдия натиск на члена му. Когато той потъна дълбоко във влажната копринена горещина, стенанията и въздишките им отекнаха едновременно.

Клер се опря на порцелановата мивка, за да посрещне бавните му, дълбоки тласъци. Той хвана ханша ѝ със силните си ръце и я

притисна към себе си. След това обгърна с ръка корема ѝ и я задържа неподвижно за момент. Плътта ѝ се стегна около члена му, той изстена и зарови лице в рамото ѝ.

— Божичко — промълви той, — никога не бих ти се наситил.

Ръката му докосна устните ѝ, Клер целуна дланта му, езикът ѝ обходи пръстите му. Тласъците му станаха по-бързи, силни и настойчиви. Клер изпадна в трескаво опиянение. Не можа да сподави вика си, когато пръстите му се плъзнаха по корема ѝ и достигнаха женствеността между бедрата ѝ с нежна милувка. В този миг помитаща вълна премина през тялото ѝ.

Касиди обви с ръце кръста ѝ и я наведе напред над мивката. Клер се чувстваше потънала в него. Великолепието на това чувство прониза сърцето ѝ и тя се отдаде на любовния си изблик. Когато последната гореща вълна я изпълни, тя изви глава и улови устата му в дълбока, дълга, търсеца целувка, а лицето ѝ се обля в сълзи.

* * *

— Нямахте нужда да казваш, че ме обичаш — прошепна му Клер, докато прокараваше пръсти през косата му. — Все едно щях да се поддам на чара ти — подразни го тя.

— Казах ти го, защото това е истината. — Той се притисна към нея под чаршафа. — Започнах да се влюбвам в теб в минутата, когато те видях за пръв път. Или може би, когато разпръсна онези балончета от шишенцето, което носеше на врата си. Беше предизвикателно и невероятно еротично.

— Е, не съм целяла това.

— А може би всичко идваше от начина, по който движеше устните си. — Той прокара пръст по страните ѝ, усмихнат замечтано, но после изражението му бързо стана мрачно. — Всеки път, когато Краудър ме обвиняваше, че позволявам на чувствата си да пречат на разследването, аз отричах. Но той бе прав. — Касиди притвори очи за миг. — Не исках ти да си убиецът, Клер.

Тя зарови лице в гърдите му.

— Да не говорим за това, моля те. Нека си бърбим за нещо друго, нещо, за което си нашепват влюбените.

— Ние не сме като всички влюбени, Клер.

— Но поне за час да си го представим, та ние сме в Ню Орлийнс, където всичко е възможно. Хайде да си въобразим, че сме се срещнали при нормални обстоятелства и сме изпитали неустойимо привличане един към друг. Че вече сме се любили, но още сме в чудесното време, когато постепенно се опознаваме. — Тя опря глава на лакътя си и го погледна. — Разкрий ми какво те е наранило така силно.

— Какво искаш да кажеш?

— В миналото ти се таи нещо много болезнено. Мога да позная симптомите. Какво те е наранило? Какво те е ожесточило така, че да търсиш победата на всяка цена? Жена ти ли? Разводът?

— Не, той мина съвсем приятелски, аз просто не я обичах. — Той я погали по косата. — Не така, както обичам теб.

Той въздъхна отчаяно.

— Това не е особено приятна тема за разговор в леглото, Клер.

— Но аз искам да знам.

— Защо?

— Защото ми остава толкова малко време с теб — извика тя почти разплакана. После смекчи тона си и добави: — Искам да се възползвам от всяка останала минута. Ти си последният любовник, който ще имам през живота си, Касиди. Това е важно за мен.

Очите му дълго не се откъснаха от нейните. Накрая той каза:

— Ще съжалиш, че си настоявала.

Касиди се поколеба още миг и след това й разказа болезнената история, която наскоро бе споделил с Тони Краудър.

Клер не продума нищо, даде му възможност да разкаже всичко спокойно. Накрая той добави:

— Знаеш ли къде откриха негодника? Играел бiliarд и пиел бира с приятелчетата си. Оставил едно единайсетгодишно момиче изнасилено и убито в парка и отишъл да се весели. Не се е страхувал, че ще го арестуват, чувствал се е недосегаем. И аз му бях помогнал да стане толкова арогантен.

Клер помилва успокоително гърдите му.

— Оправдали са го двайсет и един съдебни заседатели. Не ти си бил отговорен.

— Аз направих всичко възможно да отсъдят така — отрони той с горчивина.

— Но ти си носил отговорност пред клиента си.

— Опитвал съм се да оправдая действията си по хиляди начини, Клер. Но няма оправдание. Ако не бях аз и прекомерното ми самочувствие, той нямаше да остане на свобода. Малкото момиченце пострада и умря на олтара на моето високомерие и амбиции.

Сърцето на Клер се късаше от болката му. Той щеше да отнесе това чувство за вина в гроба си. Тя не можеше да промени миналото му, но искаше да го убеди, че той е изкупил вината си.

— Било е жесток урок, Касиди. Но ти си си извлякъл поука. Това те е превърнало в по-добър прокурор.

Той въздъхна дълбоко.

— Това е единствената ми надежда за изкупление.

— Съжалявам за станалото — добави тя искрено.

Той я погледна изненадано.

— Съжаляваш ли?

— Съжалявам, че се е случило на теб.

— Мислех, че това ще те отблъсне.

— Би ме отблъснало само ако ти не го преживяваше толкова дълбоко.

Тя го целуна, после устните ѝ се спуснаха по коприненомеките косъмчета на стегнатия му корем, които водеха към члена му. Когато го пое в устата си, той изрече със задавен глас името ѝ, стисна главата ѝ с ръце и зарови пръсти в косата ѝ. Езикът ѝ навлажняваше кадифения връх и обхождаше гладката плът — всеотдайно го обсипваше с нежни, закачливи, страстни милувки.

Касиди я издърпа да го възседне секунди преди да бъде пометен от върховната вълна. Зарови лице в гърдите ѝ и нежно засмука твърдите ѝ зърна. Тя продължи да се движи отгоре му, докато не усети изригващата светлина, а в мислите ѝ отекна това, което не можеше да изрече на глас: Касиди, любов моя... любов моя... любов моя.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Когато Клер се събуди, беше сама. Бързо облече дрехите, с които бе пристигнала от Ню Йорк предишния ден, и се втурна на долния етаж. Двама полицаи — мъж и жена, я чакаха в преддверието. Като ги видя, Клер се закова на място и нервно прокара пръсти през разрошената си коса.

— Здравейте.

— Мистър Касиди трябваше да тръгне по неотложна работа — обясни й жената. — Изпратиха ни да ви откараме до града.

Беше невероятно разочарована от начина, по който Касиди бе предпочел да се справи с тази трудна ситуация. Защо не я бе събудил, преди да тръгне, за да си поговорят за последен път само двамата?

— Можем да потеглим веднага щом сте готова, мис Лоран — каза полицайката тактично.

Клер заключи къщата, оставяйки вътре новите спомени от изживяното с Касиди заедно с всички други, които таеше този дом. Сърцето ѝ се сви при мисълта, че прекосява верандата за последен път, но не можеше да се отдаде на съжаления. Това бе просто първата от многото саможертви, които щеше да се наложи да направи.

— Бих искала да се изкъпя и преоблека, ако е възможно. Не съм се прибирала у дома, откакто пристигнах от Ню Йорк вчера.

Полицаяте се съгласиха да се отбият във „Френска коприна“. Когато колата им спря отпред, Клер разтревожена забеляза няколко униформени полицаи около сградата.

— Защо са тук? — Първата ѝ мисъл бе, че нещо се е случило с майка ѝ, въпреки че знаеше, че Мери Кетрин е в безопасност при Хари.

— Тук са, за да не позволят на хората на Ариел Уайлд да вандалстват.

— О, благодаря ви.

Полицаяте се качиха до третия етаж с нея и я изчакаха да се изкъпе и преоблече. Всякакви прояви на суета изглеждаха безсмислени при дадените обстоятелства, но Клер искаше да изглежда в най-

добрата си форма и се постара с грима и прическата си. Облече семпъл елегантен черен костюм с тясна къса пола. На ревера си Клер закачи една старинна брошка с марказит, подарък от леля Лоръл. Сребърната гривна, която сложи на китката си, бе принадлежала на Ясмин. В чантичката си пхна една от ръчно бродираните кърпички на Мери Кетрин. Вярваше, че тези вещи, принадлежали на хора, които я бяха обичали, ще ѝ вдъхнат сила. Излезе от спалнята си и уверено заяви:

— Готова съм.

Но увереността ѝ започна да се изпарява, когато за последен път се наслади на прекрасната гледка към реката. Всичко в апартамента бе плод на безбройни часове усилена работа, с които тя бе успяла да изгради и утвърди фирмата си. Беше се справила добре за момиче, израснало без баща. Без никакви специални преимущества, освен една шевна машина „Сингер“ и богатото си въображение.

Като пресече за последен път етажа на фабриката, сълзи замъглиха погледа ѝ. Какво щеше да стане с „Френска коприна“ без нея и Ясмин? Готовите поръчки щяха да бъдат изпратени. Поръчаните материали щяха да пристигнат и да бъдат изплатени. Но нямаше да има нови поръчки. Нямаше да има нов каталог. „Френска коприна“ нямаше да съществува повече.

Каква ирония на съдбата — Джексън Уайлд бе постигнал целта си.

Клер мислено си вдъхна кураж. Тя бе направила това, което трябваше. Осъзнаваше ясно последствията и бе готова да ги понесе.

Сградата на прокуратурата още бе под обсада на последователите на Уайлд. Демонстрантите пееха гръмогласно „Напред, воини на Христа“ и размахваха плакатите си, които клеймяваха Клер Лоран да гори вечно в ада и да не получи опрощение. Клер бе въведена в сградата с въоръжена охрана.

— Мислех, че ще ме отведете направо при шерифа — отбеляза тя, след като бързо я натикаха в асансьора. — Нали там водят арестуваните за официална регистрация?

— Мистър Касиди ни нареди да ви доведем в прокуратурата — обясни ѝ полицаят.

— Знаете ли защо?

— Не, мадам.

Отведоха я в кабинета на Тони Краудър. В преддверието не се виждаха следи от хаоса, който се бе разrazil там предния ден. Секретарките седяха спокойно на бюрата си и се занимаваха с обичайните си задължения. Личната секретарка на Краудър се изправи, когато Клер и полицаите се приближиха. Тя отвори вратата пред Клер и я затвори веднага щом Клер влезе, оставяйки я насаме с областния прокурор.

Той седеше зад бюрото си със сериозно изражение. В очите му проблесна раздразнение и той поздрави хладно.

— Добро утро, мис Лоран.

— Добро утро.

— Искате ли кафе?

— Не, благодаря.

— Седнете. — Той посочи към стола и продължи: — Извинявам се за това, което се случи в този кабинет вчера следобед.

— Отговорността за случилото се бе отчасти и моя.

— Да, но вашата безопасност бе застрашена. Това е непростимо, днес подсилихме охраната.

— Забелязах. Искам да ви благодаря и за това, че сте изпратили полицаи пред „Френска коприна“. Въпреки че вече няма бъдеще за бизнеса ми, би било ужасно всичко да бъде съсипано от вандали.

— Това беше идея на Касиди.

— Разбирам — промълви тя. — Няма да забравя да му благодаря.

— Той би трябвало да се появи всеки момент. Не ме питайте защо.

— Не знаете ли?

— Нямам никаква представа. Обади ми се, преди още да стана сутринта, и уговори тази среща. — Областният прокурор сплете пръсти и се приведе напред: — Мис Лоран, вие ли убихте Джексън Уайлд?

— Да.

— С оръжието на приятелката си?

— Да.

— Откога този факт е известен на Касиди?

Вратата зад Клер се отвори широко и енергично. Клер бързо се извърна. С широки и уверени крачки Касиди влезе в кабинета. Косата му бе измита и грижливо сресана. Беше се избръснал. На тъмния му

костюм нямаше нито гънка, всичко бе изрядно — от жилетката до панталона му.

— Добро утро, Тони.

Клер се изненада, тя не познаваше този Касиди. Това сякаш не бе мъжът, който я бе любил нежно и страстно, който бе шепнал любовни думи в ухото ѝ, който бе докосвал и тялото, и душата ѝ по начин, непознат за нея преди. Този Касиди пред нея бе непознат човек.

— Добро утро, Клер.

Гласът му си бе същият. Красивите черти на лицето му ѝ бяха обични и скъпи. Просто елегантният му, перфектно ушит костюм бе преградата — това бе униформата на бюрократа, който бе неин враг от мига, в който влезе през вратата.

— Добро утро, мистър Касиди — отвърна тя сдържано.

— Някой от двама ви иска ли кафе, преди да започнем?

— Остави кафето — отвърна Краудър навъсено. — Какво всъщност става тук? Освен това не трябва ли и Глен да присъства?

— Той е зает с други задачи. Ще стигнем до тях по-късно. — Касиди явно нямаше намерение да си губи времето и веднага заговори по същество: — Признанието на Клер бе измислено. Тя не е убила Джексън Уайлд.

— О, за бога! — избухна Краудър. — Само трийсет секунди преди ти да се появиш, тя потвърди пред мен, че го е направила.

— Клер лъже. — Касиди погледна към нея и се подсмихна. — Има този лош навик.

— На мен ми се струва напълно способна да действа разумно. Защо би признала, че е виновна за убийство, което не е извършила? — настоя Краудър.

— За да защити някой друг от съдебно преследване.

— Това не е вярно! — извика Клер.

— Ето, тя твърди, че това не е вярно — повтори като ехо думите ѝ Краудър.

— Повярвай ми, Тони — каза Касиди спокойно. — Дай ми само пет минути.

— Засичам — нетърпеливо отвърна той.

— Снощи Клер ми разказа как е извършила убийството.

— Без да присъства адвокатът ѝ? Боже господи! — Краудър зарови лице в дланите си.

— Просто ме изслушай — прекъсна го Касиди нетърпеливо. — Клер се отказа от правото си на адвокат, но това всъщност няма значение. Тя не е убила Уайлд. Дори не е била там.

— На местопрестъплението ли?

— Точно така. — Той извади нещо от вътрешния джоб на самото си и го подаде на Клер. — Прочети подчертания пасаж.

— Какво е то? — попита Краудър.

— Това е част от бюлетина за пресата, който ние предадохме на медиите на сутринта след убийството.

Клер огледа подчертаните изречения. Те описваха сцената на местопрестъплението.

— Не разбирам.

— Този бюлетин съдържа неточности — каза ѝ Касиди. — Това е направено нарочно. Въмъкнахме един напълно измислен факт, за да отсеем откачените и тези, които хронично се признават за извършители след всяко сензационно убийство.

Сърцето на Клер заби ускорено. Тя препрочете изреченията, опитвайки се трескаво да отгатне къде може да е уловката.

Касиди се наведе над стола ѝ и снижи глас:

— Снощи, когато ти ми разказа за убийството, цитира този бюлетин почти буквално, Клер. Научила си фактите от вестника, а не защото си била на местопрестъплението.

— Бях там, аз го убих — упорито повтори тя.

— Щом е така, кажи ми къде с несъответствието! Не можеш, нали?

— Не. Всъщност да... — Тя се опитваше да намери някакъв изход от ситуацията. — Не мога да си спомня всяка дреболия.

— Снощи си ги спомняше.

— Сега ме объркваш.

— И мен объркваш, Касиди — не издържа Краудър. — Щом казва, че го е направила, значи го е направила.

— Ти просто искаш случаят да бъде разрешен — извика Касиди.

— А ти искаш да продължиш да спиш с мис Лоран.

— По дяволите, Тони!

— Можеш ли да го отречеш?

— Не мога, но и не искам. Независимо дали спя с нея, или не, нима искаш да осъдиш една жена на доживотен затвор за

престъпление, което тя не е извършила?

Този въпрос веднага накара Краудър да млъкне, макар че вътрешно продължи да кипи от яд. Касиди коленичи пред Клер и покри с длани стиснатите в скута ѝ ръце.

— Клер, снощи ми каза, че докато си стояла пред леглото, си видяла ръчния часовник „Ролекс“ върху Библията на нощното шкафче. Каза, че от тази гледка ти се е догадило.

— Чакай! Не беше „Ролекс“! Беше скъп часовник, но може и да не е бил „Ролекс“. Никога не съм обръщала внимание на марките. Сигурно от вестниците ми се е набило в главата, че е „Ролекс“.

— Значи сега твърдиш, че часовникът върху Библията не е бил „Ролекс“?

— Може просто да ми е заприличал на такъв.

На лицето на Касиди грейна саркастична усмивка.

— Точно „Ролекс“ си беше. Но нямаше Библия.

Клер мълчеше объркана.

Краудър изсумтя.

Касиди се наведе още по-близо до нея.

— Клер, ти не си убила Джексън Уайлд, нали? Досега имаше десетки възможности да си признаеш.

— Но и никога не съм го отрекла, нали? Замисли се. Ти постоянно ме обвиняваше, че съм убила Уайлд, но аз нито веднъж не отрекох.

— Това е типично за теб. Както е типично за теб да излъжеш, за да защитиш някой друг.

— Не — поклати глава тя. — Аз го убих.

— Трябва да ми се довериш. Поне веднъж, по дяволите, трябва да ми се довериш достатъчно и да кажеш истината.

Тя се опита да се съсредоточи върху сериозния му тон и изражението на лицето му, но мисълта за институцията, която представлява, надделя над всички други. Той отново ѝ напомни за социалните работници, които не спираха да твърдят, че правят най-доброто за малката Клер Луиз. Молеха я да им се довери, дори когато я извеждаха насила от къщата на леля Лоръл въпреки писъците и сълзите на майка ѝ.

— Клер, обичаш ли ме?

Сълзи започнаха да се стичат по бузите ѝ, но тя не искаше да отговори, защото истината можеше да я постави в капан.

— Невъзможно е да ме обичаш, ако не ми се доверяваш. Снощи беше права. Не бих могъл да се любя с теб, ако бях убеден, че ти си убила Уайлд. Но аз съм сигурен, че не си го убила. Кълна ти се, че всичко ще е наред, само кажи истината.

Думите напиреха да бъдат изречени. Но тя се страхуваше. Ако му кажеше истината, щеше да му довери живота си. Но по-важно бе, че щеше да му довери и живота на някого, когото обичаше. А този човек бе по-важен от истината. Хората са по-ценни от идеалите, по-ценни от всичко.

— Клер! — Той стисна пръстите ѝ до болка. — Довери ми се! Ти ли уби Джексън Уайлд?

Тя едва запазваше равновесие, сякаш стоеше върху острието на бръснач, а той настояваше тя да скочи в неизвестното. Ако го обичаше, трябваше да му повярва, че ще се приземи леко и безопасно. Ако го обичаше, трябваше да му се довери.

Погледна лицето му доверчиво.

— Не, Касиди — каза тя с разтреперан от вълнение глас. — Не съм го убила.

Напрежението му изчезна. Сведе глава над стиснатите им ръце и остана така няколко минути, без да казва нищо.

Накрая Краудър попита смаяно:

— Но защо излъгахте, че сте извършили убийство?

Касиди вдигна глава.

— Опитваше се да предпази майка си.

— Не! — Клер отвори широко, невярващо очи и го проследи с поглед, докато той се изправяше. — Ти обеща...

— Всичко ще е наред, Клер — успокой я той и докосна бузата ѝ. — Но трябва да кажа на Тони това, което ми съобщи снощи.

Клер се поколеба, после кимна. Касиди се обърна към Краудър и направо заяви:

— Джексън Уайлд е бил баща на Клер.

Краудър изслуша поразен и съсредоточен историята за това как Мери Кетрин е била прельстена и изоставена от уличния проповедник Дивия Джак Колинс.

— С напредването на разследването Клер е решила, че в някой от периодите си на бистър ум Мери Кетрин е разпознала Уайлд и е решила да го убие. Подозренията ѝ са се потвърдили, когато открихме, че Уайлд е бил убит с револвера на Ясмин. Мери Кетрин е имала достъп до него, а и тя има навика да „взема назаем“ разни неща от хората и после да им ги връща незабелязано. — Той разказа на Краудър за случката с изчезналата писалка в „Роузшарън“.

— Вчера Клер се е изплашила, че аз ще си спомня това и че ще съчета фактите, както бе направила тя, така че бързо ни „зарадва“ с признанието си, за да ни отведе в погрешна посока.

Краудър въздъхна дълбоко и се облегна на стола си. Той се втренчи в Клер с най-заплашителния си поглед.

— Правилно ли е предположението на мистър Касиди?

Тя вдигна очи към Касиди, който ѝ кимна леко. Този път ѝ бе по-лесно да му се довери. Протегна ръка към неговата, той я хвана и стисна силно.

— Да, мистър Краудър — призна тя тихо. — Скоро след убийството Ясмин ми спомена, че пистолетът ѝ е бил изчезнал, а после неочаквано се появил отново. Тогава за пръв път ми хрумна, че може мама да го е взела, да го е използвала и после да го е върнала на Ясмин. Тя бе ходила в хотел „Феърмонт“ онази нощ, а после бе проявила доста оживен интерес към новините около разследването на убийството на Джексън Уайлд.

— Но вие не сте споделили с Касиди нищо от подозренията си?

— Не. Всъщност всеки път, когато Ариел Уайлд споменаваше името на майка ми, аз изпадах в паника. Страхувах се, че някой, особено мистър Касиди, ще открие, че Джексън Уайлд е отдавна загубеният любим на Мери, което веднага ѝ даваше мотив да го убие. Обмислях възможността да предприема законови действия, с които да накарам мисис Уайлд да замълчи, но адвокатът ми ме предупреди, че подобно нещо само ще засили интереса на медиите. А аз се стремях да избягна това на всяка цена.

— Може да бъдете обвинена във възпрепятстване на разследването.

— Бих защитила майка си по всеки възможен начин и с цената на всичко, мистър Краудър. Тя не представлява никаква заплаха за

обществото и аз не бих я съдила, че си е отмъстила на Дивия Джак Колинс.

— Надявали сте се, че след известно време Касиди ще се откаже и ще прекрати разследването, а престъплението ще си остане неразкрито.

— Надявах се, че ще стане точно така.

— Ами ако бяхме осъдили някой друг?

— Не би могло да се случи, вие няхахте никакви улики.

— Виждам, че сте били обмислили всичко — отбеляза той с известно възхищение.

— Всичко, с изключение на едно. Не очаквах, че някой отново ще стреля с револвера на Ясмин. — Тя сведе поглед и докосна гривната на ръката си. — Когато Касиди ми каза, че с това оръжие е бил убит Джексън Уайлд, аз направих признанието си, за да не падне подозрението върху майка ми.

Тя погледна Касиди умолително.

— Тя не може да бъде подведена под отговорност. Дори не осъзнава, че е направила нещо лошо. Все едно дете да убие скорпиона, който го с ужил и му е причинил огромна болка. Тя може би дори не си спомня, че...

— Клер, няма нужда да се тревожиш за Мери Кетрин — каза ѝ Касиди. — Тя не е убила Уайлд. — Увереното му изявление изненада и Клер, и Краудър.

— Откъде знаеш? — попита Краудър.

— Защото убиецът е конгресмен Алистър Петри.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

— Играта вече става абсурдна!

Бел Петри, която си оправяше леглото, погледна съпруга си въпросително.

— Кое става абсурдно, скъпи?

Петри изпита почти непреодолимо желание да се изпикае върху килима, да събори етажерката, отрупана със скъп кристал „Бакара“ на пода или да стисне жена си за гърлото и да не я пусне, докато не я удуши. Искаше му се да направи нещо грубо, с което да постави край на студеното презрение, с което тя се отнасяше към него.

— Писна ми да спя в гостната, Бел — отвърна той раздражено. — Още колко време ще трябва да излеждавам присъдата си в брачния Сибир? Признах си, че съм направил беля, кога ще ми позволиш, да се върна в собственото си легло, по дяволите?

— Не викай, децата ще те чуят.

Той се приближи до нея, събори декоративната възглавничка, която тя държеше в ръце, и я разтърси за раменете.

— Извиних ти се хиляда пъти. Какво още искаш?

— Искам да свалиш ръцете си от мен! — Думите ѝ бяха остри и студени като ледени висулки. Напълно подхождаха на ледения блясък в очите ѝ и успяха веднага да изгасят бурния изблик на Алистър. Той я пусна и отстъпи назад.

— Извинявай, Бел. Този месец бе истински кошмар.

— Да, предполагам, че да видиш как любовницата ти си пръска мозъка пред собствената ти дъщеря е запомняща се неприятност дори и за теб.

— Божичко, ти не отстъпваш и сантиметър, а?

Беше ѝ се извинил безброй пъти за извънбрачната си връзка и ужасните последици от нея. Но досега извиненията му не бяха пробили и дупчица в непроницаемата броня на Бел. Семейното спокойствие, което се бе възстановило за кратко, след като той скъса с Ясмин, бе разтърсено из основи от сензационното ѝ самоубийство.

Когато револверът ѝ бе свързан и с убийството на Уайлд, той се бе паникьосал и се бе хвърлил в ръцете на Бел, молейки я за помощ.

— Направих всичко, което ми каза, Бел — рече той. — Признах за връзката си пред Тони Краудър и онзи Касиди. — Очите на Петри потъмняха от гняв. — Ако можеше да не го правя, никога не бих стъпил в кабинета на областния прокурор. Кучи син такъв! Трябваше да го чуеш какъв тон ми държа. И ме нападна физически.

Бел не показа най-малък признак на съчувствие.

— Добре де. Аз сам се забърках в тази каша и трябваше да спрем разследването на Касиди, преди връзката ми с Ясмин да бе станала общоизвестна. Обадих се на Краудър и му поисках да ми върне услугата, която му бях направил при последните избори. Не ми хареса идеята да застана със смъкнати гащи пред тях, но го направих, защото ти ме посъветва, и като се замисля, това наистина се оказа много мъдър съвет. Краудър веднага нареди на Касиди да пренасочи разследването си. След ден-два никой няма да си спомня за самоубийството на Ясмин, защото всички вече се интересуват само от признанието на онази Лоран. А сега можем ли да забравим тази история веднъж завинаги? Може ли довечера да спя в собственото си легло?

— Ти не ми беше казал, че е черна.

— Какво?

— Любовницата ти е била черна. — Бел бе стиснала ръцете си в юмруци. Ноздрите ѝ потръпваха от възмущение и отвращение. — И за двама ни е унизително, че е трябвало да си търсиш забавления извън тази спалня. Но като си помисля, че бащата на децата ми е спял с... Целуваше ли я в устата? О, боже! — Тя изтри устните си с опакото на дланта си. — Дори от самата мисъл ми се повдига. Затова не те искам в леглото си.

На Алистър не му хареса да го третират като тийнейджър, когато са хванали да мастурбира. Унижението предния ден в прокуратурата му бе дошло предостатъчно, така че сега отвърна на нападките.

— Ако ти знаеше дори за секса и наполовина толкова, колкото знаеше Ясмин, нямаше изобщо да ми се налага да си търся любовница. Черна, бяла или с какъвто и да е друг цвят.

Очите на Бел го пронизаха. Тя не повиши глас, но мекият ѝ тон бе по-заплашителен от всеки крясък.

— Внимавай какво говориш, Алистър! Направи цяла поредица от монументални гафове. Ако не бях аз, сигурно вече щеше да си затънал до гуша. Благодарение на моята съобразителност ти се измъкна от тази ситуация невредим. — Тя се обърна и взе нещо от чекмеджето на нощното шкафче. — Любопитна съм какво още си сътворил, което не е излязло наяве засега. — Тя започна да си подмята малкия предмет във въздуха като монета. — Ако искаш да знаеш, на мен ми е известно, че си говорил с преподобния Уайлд в деня на смъртта му. И независимо от преструвките ви, вие двамата не бяхте в чудесни отношения, когато ти се качи на подиума при него онази вечер. — Тя хвана предмета в ръката си и като го погледна замислено, продължи: — Щом аз узнах за любовницата ти, може би преподобният също е бил надушил. Не си проявил достатъчно дискретност да платиш на някого да ти свърши мръсната работа. Може да си стигнал в глупостта си дотам, че си взел всичко в свои ръце, опитвайки се да разрешиш проблемите си, без някой да ти дава съветите, от които, както и двамата добре знаем, ти отчаяно се нуждаеш.

Алистър я проследи с поглед как прибира кибрита с емблемата на хотел „Феърмонт“ обратно в чекмеджето.

— Дано да греша, но подозирам, че с такава готовност си призна за любовницата само за да прикриеш, че си извършил нещо далеч поужасно. И ако това е така, запомни добре предупреждението ми. Няма повече да прикривам грешките ти, Алистър! Например, ако мистър Касиди дойде при мен с въпроси за онази нощ, ще бъда принудена да му кажа, че тогава многократно се опитвах да се свържа с теб по телефона в стаята ти в хотел „Дабълтрий“, но че никой не ми отговори. А за да защитя себе си и децата, може да се наложи да му покажа онзи кибрит. — Тя продължи с леден глас, насочвайки показалец към Алистър. — Мисля, че предупреждението ми е съвсем справедливо — ако отново тръгнеш да кръшкаш, ще се разведа и ще те оставя в немилост и без пукната пара. А когато роднините ми приключат с теб, ще имаш късмет, ако си намериш работа и като чистач. Така че се считай за пуснат условно, скъпи — добави тя с осезаем сарказъм. — За пред хората ти ще си все същият блестящ пример за честност, справедливост и въплъщение на американските идеали. Ще бъдеш предан съпруг и любящ баща, винаги усмихнат, истински стълб на добродетелността и почтеността. След известно време може и да

спечелиш правото да се върнеш в леглото ми. Но докато аз не реша, че си достоен за това, дори и не отваряй дума. Не мога да понеса мисълта, че ще ме докосваш. Ясна ли съм?

— Кристално ясна.

Той излезе от стаята и затръшна вратата зад себе си. „Сякаш ми е притрябвало бездушното й стерилно легло“, повтаряше си той сърдито, докато вървеше към спалнята за гости, за да се облече. Тя бе толкова безчувствена и суха, че все едно се чукаше с труп.

Отдаде се на гнева си. Така успяваше да избегне страха, който се таеше в дъното на душата му като звяр, дето само дебнеше удобния момент да се втурне навън и да забие зъби в жертвата си.

Нито за секунда не се усъмни в заплахата на Бел, че ще го изобличи и изостави, ако отново направи гаф. Нито пък се съмняваше в способността й да го съсипе напълно, ако пожелае. Тя не само изпитваше озлоблението на измамена жена, тя имаше необходимите връзки и пари, за да си отмъсти.

На Бел й харесваше да е съпруга на конгресмен. Това придаваше престиж на положението й в обществото. Но, по дяволите, с богатството, с което разполагаше, тя можеше да си купи съдия или губернатор или дори сенатор, стига да поискаше. Тя спокойно можеше да замени Алистър Петри... Ами ако Касиди не е повярвал на думите му? Ако наистина отиде да разпита Бел?

От тази мисъл коленете му се разтрепериха и му прималая. Олюлявайки се, той стигна до пооправеното си легло и седна на ръба, стиснал глава с ръце. Слепоочията му пулсираха до пръсване. Бел го бе хванала съвсем изкъсо и добре знаеше това. Кучка такава!

Но какво можеше да направи той?

Засега нищо, освен да чака. Беше провел няколко необходими телефонни разговора. Бел все още бе на негова страна, но докога? Само докато положението й в обществото не бе застрашено. Боже опази!

Сега можеше само да се моли фалшивото признание на Клер Лоран да не бъде опровергано.

* * *

Изненадващото изявление на Касиди накара Краудър да скочи на нозе.

— Ти да не си се побъркал? Извинете ме, мис Лоран.

Клер не обърна внимание на грубия му изблик. Все още бе в шок, който постепенно се разливаше в огромно облекчение. Майка ѝ вече не бе заподозряна! Но пък точно Алистър Петри да е убиецът?!

— Знам, че звучи невероятно — каза Касиди, — но като ви изложи фактите, ще започнете да се убеждавате в тезата ми.

— Ти просто си ядосан на конгресмена — обади се Краудър. — Чуй съвета ми, Касиди, не си прави експерименти с него. Той е истинска змия.

— Защо първо не ме изслушаш, Тони?

— Петри има достатъчно пари, за да наеме адвокати, които да го изведат от съда оправдан.

Касиди вдигна ръце.

— Парите са на жена му, а той ги е използвал, за да плаща на Уайлд.

Краудър се отпусна тежко на стола си.

— Да плаща на Уайлд? Искаш да кажеш, че Уайлд го е изнудвал?

— Виж това. — Касиди извади един списък с дарители за църквата на Уайлд. — Глен ми даде това вчера точно преди да се разрази бурята тук. Напълно забравих за него, когато Клер направи признанието си, и успях да прочета какво е открил Глен чак рано тази сутрин. А списъкът просто доказва това, което вече подозирах.

— Не доказва абсолютно нищо. — Краудър размаха листовете пренебрежително.

— Чуй ме, Тони. Неколцина лица и един доста голям брой фирми са наливали „дарения“ в касата на Уайлд. Глен вече е открил дарители, които ще потвърдят, че с тези пари се е купувало мълчанието на Уайлд.

— Джошуа на практика ми призна, че баща му е вземал подкупи в замяна на опрощението си — обади се Клер.

— Той призна същото и пред мен — продължи Касиди. — Тази фирма „Блок енд бокс кампъни“ е само една от многото, притежавани от семейството на Бел Петри. Веднага след сватбата съпругът ѝ е бил назначен за президент на корпорацията, което е съвсем формален пост, но той му осигурява една много щедра месечна заплата. Освен това му

дава и достъп до финансовите баланси на фирмата и правото да подписва чекове.

Касиди посочи напечатаното на листовете пред Краудър.

— Защо, за бога, „Блок енд бокс кампъни“ ще дарява над сто хиляди долара на тази евангелистка църква, Тони? Започнало се е с чек за пет хиляди долара преди около година. Сумите са нараствали постепенно.

— Не може никой да не е проверявал разходите на фирмата.

— Даже и някой да го е питал за това, Петри спокойно би могъл да обясни даренията като начин за намаляване на данъците. Кой ще тръгне да противоречи на зетя на собственика на компанията?

Краудър прехапа долната си устна.

— Но защо да го изнудва Уайлд? Та те бяха първи приятели.

— За пред хората. Това е било добра реклама и за двамата. Моето предположение е, че Уайлд е разбрал за връзката на Петри с Ясмин и го е заплашил, че ще го разобличи публично.

Клер се намеси:

— Ясмин ми е доверявала няколко пъти, че Петри в действителност е мразел Уайлд, но го е използвал за привличане на гласоподаватели.

— Освен това Петри е имал достъп до оръжието на Ясмин. Може той да го е взел, да го е използвал онази нощ и после да го е върнал в чантата ѝ при някоя от следващите им срещи. Сигурен съм, че е проявил достатъчно съобразителност да носи ръкавици или да изтрие отпечатъците си.

— Но как е влязъл в апартамента на Уайлд?

— Може би Уайлд е очаквал Петри да донесе следващата „вноска“ — предположи Касиди хапливо. — В такъв случай спокойно би го пуснал в стаята си в такъв късен час.

— Но чак да го посрещне гол? — попита Клер.

— Във вестниците бяха писали, че двамата тренирали за едно в един фитнес салон същия следобед. Така че Уайлд не би се притеснявал от голотата си. — Касиди се обърна към Краудър. — Вчера от този прозорец се загледах в Петри, който тъкмо напускаше сградата. Хората от антуража му бързо го пъхнаха в един микробус. Бял, със сини тапицерии отвътре. Беше микробус крайслер, Тони.

— Значи тапицерията на пода е същата като в моя „Ле Барън“ — обади се Клер развълнувано.

— Най-вероятно. Петри е бил с този микробус и в нощта, когато е бил убит Уайлд. Той е донесъл нишките от тапицерията на колата в хотелската стая. Ако вземем проби от тапицерията на онзи микробус, обзалагам се, че ще са същите като тези, взети от местопрестъплението.

Краудър нервно потропваше с пръсти по бюрото.

— Всичко това звучи интересно, но не е достатъчно. С какво друго разполагаш?

— Петри е хитър. Достатъчно, за да простреля Уайлд така, че раните да изглеждат като плод на женско отмъщение.

— Така и стана. От първия ден работите по тази версия.

— Да — призна си Касиди мрачно. — Петри сигурно е очаквал Ариел да бъде основната заподозряна. Той се е срещал с Уайлд достатъчно често, за да разбере, че бракът му не е бил идеален. Дори може да е заподозрял за връзката на Ариел с Джош.

— Но защо тогава сам дойде при нас вчера?

— Надявал се е така да си прикрие задника. Ако бяхме продължили да разследваме вероятността Ясмин да е убила Уайлд, щяхме неминуемо да разберем за връзката ѝ с Петри, а това би означавало медиите също да надушат. Нещо повече, то би свързало самия него с убийството. Той бе решил да си признае за един грях, за да хвърли прах върху другия.

— Но има очевидци, които потвърждават, че е бил в „Дабълтрий“ онази вечер — припомни му Краудър.

— Той наистина е бил там. Регистрирал се е на рецепцията и се е постарал да го забележат. Но е прекарал по-голямата част от нощта във „Феърмонт“.

Краудър упорито поклати глава.

— Всичко още е в сферата на предположенията и косвените доказателства, Касиди. Един добър адвокат, а Петри може да си позволи най-добрите, ще ти разкатае фамилията, ако не можеш да докажеш, че Петри е бил във „Феърмонт“ онази нощ.

— Но аз мога.

— Можеш ли? — невярващо го погледна шефът му.

— Имам очевидец.

Краудър изви въпросително вежди.

— И кой е той?

— Андре Филипи.

— Андре! — ахна Клер.

Касиди кимна.

— Той се опитал да се свърже с мен няколко пъти снощи и като не успял, събрал кураж и се обадил на Глен, който го изслушал и оттогава не го е изпускал от погледа си. Тази сутрин, щом чух съобщението му, отидох при тях. Клер веднага ще разбере какво е станало. Ти също, след като се запознаеш с него, Тони. Той е фанатик по отношение на дискретността си към тайните на гостите на хотела. За него това е нещо като морален код на честта. Винаги го е спазвал неотклонно. Той пазеше тайната на Клер, докато самите ние не я открихме, спомняш ли си? По същия начин е пазел и тайните на Петри. До тази сутрин.

— Но защо сега изведнъж ще ги издава!

— Изглежда, че Андре е бил влюбен в Ясмин.

— Точно така — намеси се Клер. Тя им разказа за майката на Андре и за приликите между двете жени. — Андре израсна с горчивината, че баща му съзнателно стои на разстояние от него и майка му, въпреки че ги подкрепяше финансово. Няколко дни преди самоубийството на Ясмин той ми се обади ужасно разтревожен за нея. Сега сигурно открива аналогия между трагичното ѝ самоубийство и това на майка му.

— Той знае, че Ясмин се е самоубила заради Петри — допълни Касиди. — И тъй като конгресменът позволява сега да ваят името ѝ в калта и да разпространяват всевъзможни злостни лъжи по неин адрес, Андре вече не се чувства длъжен да пази тайните му. Той се къне в гроба на майка си, че Петри е прекарал нощта на убийството във „Феърмонт“ заедно с Ясмин. Пристигнал малко след единайсет и си тръгнал преди седем на следващата сутрин, тоест преди Ариел да открие трупа на Уайлд и ние да запечатаме сградата. Самият Андре е извикал на Ясмин такси. Тя е тръгнала за летището навреме, така че да се срещне с Клер в уречения час. Обзалагам се, че никой в „Дабълтрий“ не би се заклел да е видял Петри между единайсет вечерта и седем сутринта.

— А дали съдебните заседатели биха повярвали на този Андре?

— Ще му повярват — отвърна уверено Касиди. — Както ще повярват и на Бел.

— На жена му? — възкликна Краудър.

— Точно така. Не бих се изненадал, ако тя подозира за убийството. Засега е прикривала Алистър, но не мисля, че би го защитила, ако е извършил убийство.

— И аз не мисля, че ще го подкрепи — каза Клер тихо. — Срещала съм я само няколко пъти, и то преди години, но тя определено ми направи впечатление на човек, който знае как да се грижи за собствената си кожа.

Краудър пак прехапа устни.

— Петри може да отрече тази теория и да каже, че Ясмин е убила Уайлд. Тя е имала мотив и освен това револверът е бил нейният. Той дори може да обвини мис Лоран.

— Възможно е — усмихна се Касиди хитро. — Но тогава пък ще трябва да признае, че е прекарал нощта във „Феърмонт“ с любовницата си. Така че той губи и в двата случая. Най-малкото е виновен, че е укрил информация от съществена важност за разследването.

Касиди се наведе над бюрото на Краудър.

— Искам да пипнем това копеле, Тони. Искам задълбочено, но напълно тайно разследване. Той сигурно се чуди защо Клер е направила признание и ще предположи съвсем точно, че с признанието си тя се опитва да прикрие Ясмин или Мери Кетрин. Във всички случаи ще си мисли, че е отгървал кожата.

Тони Краудър гледа Касиди в очите няколко минути, после хвърли поглед към Клер и отново се втренчи в заместника си.

— Действай предпазливо и в пълна тайна, за да го приковеш кучия син!

* * *

Ариел Уайлд отвори на почукването на Касиди със сърдечността на гърмяща змия, готова всеки момент да се хвърли върху жертвата си. Но каквото и да се канеше да каже, тя веднага млъкна, като видя кой го придружава.

— Мислех, че вече сте я пъхнали зад решетките.

— Аз помолих мистър Касиди да уреди тази среща — каза Клер.
— Можем ли да влезем?

Вдовицата пристъпи настрани и ги покани в стаята си с осезаема враждебност. Касиди ѝ се бе обадил преди час и без никакви обяснения ѝ бе заявил, че иска да се срещне с нея и Джош насаме.

Джош, който се бе изтегнал на канапето с нещастен вид заради необходимостта да бъде в компанията на Ариел, скочи на крака, когато те влязоха. Очите му се местеха от Клер към Касиди и обратно с любопитство и неприязън едновременно.

— Чакам! — скръсти Ариел ръце. — Много съм заета този следобед.

— Да организирате нови демонстрации ли? — попита Клер.

— Щом от тях има полза. Нали те накараха да си признаеш?

— Аз не съм убила съпруга ви, мисис Уайлд.

— Какво? — Ариел се обърна към Касиди. — Спите с нея, нали? И сега искате да замажете признанието ѝ. Само чакайте да разкажа на медиите за това!

— Мисис Уайлд — прекъсна я Клер тихо, но толкова настойчиво, че Ариел млъкна. — Аз направих признанието си, защото смятах, че защитавам майка си. Мислех, че тя е убила съпруга ви.

— От къде на къде? Майка ти е само някаква откачалка.

С неимоверни усилия Клер се постара да се овладее.

— Вярно е, че майка ми има емоционални проблеми. Причината за тях датира отпреди трийсет години, когато тя се е влюбила в един млад уличен проповедник на име Джак Колинс, известен още като Дивия Джак. Той я прелъстил, ограбил парите ѝ и я изоставил бременна с неговото дете. Дивия Джак Колинс е бил Джексън Уайлд. А това бебе съм аз.

Ариел се изсмя язвително.

— Какво, по дяволите, се опитвате да скалпите? Да не би...

— Млъкни, Ариел — неочаквано се намеси Джош, който гледаше Клер с широко отворени очи. — Знаех, че има нещо... Когато те видях, аз... Ти си ми наполовина сестра.

— Да, Джош. — Клер се усмихна и му протегна ръка. Той я хвана и я стисна леко, но без да отделя очи от нейните.

— Надявам се да ми простиш, че реших да изпитам характера ти, като ти предложа подкуп. Ти не ме разочарова и го отказа.

— Колко трогателно — намеси се Ариел саркастично, — само че аз не вярвам и на дума от тези измислици.

— Истина е — каза Джош. — Преди да се ожени за мама, татко е бил известен като Дивия Джак Колинс. Спомням си, че веднъж чух дядо да го нарича така и татко побесня.

Клер стисна леко ръката на Джош, после я пусна и се обърна към Ариел.

— Нямам намерение да разкривам роднинските си връзки с Джексън Уайлд. Честно казано, никак не се гордея с тях, а и това би привлякло вниманието към майка ми, което е нежелателно.

— Тогава защо сте тук?

— За да ви помоля настоятелно да забравите, че изобщо сте чували за „Френска коприна“ или хората, свързани с нея.

— В противен случай?

— В противен случай ще разкрия на света истинския Джексън Уайлд. Сигурна съм, че не бихте искали покойният ви съпруг да бъде изобличен като прелъстител на млади девойки, като измамник, крадец, лъжец и човек, изоставил собственото си дете. Това няма да се отрази добре на църквата, нали?

Сините очи на Ариел примигваха яростно. Тя очевидно се бе изплашила, но все още не искаше да се предаде.

— Не можете да докажете нищо!

— Но и вие не можете да докажете, че не е вярно. А хората винаги вярват на най-лошото, нали, Ариел? Всъщност използвахте тази човешка склонност всеки път, когато изричахте името ми пред медиите.

Ариел отвори уста, но не продума.

— Сигурна съм, че ще оцените предложението ми — продължи Клер. — Мисля, че ще е най-добре и за всички ни, ако повече не говорим по този въпрос. Аз не желая нищо, свързано с Джексън Уайлд, дори и омразното му име. Ако ме оставите да се грижа за интересите си, без повече да се месите в живота ми, предателството на съпруга ви ще остане тайна. Но ако продължите кръстоносния си поход срещу мен или „Френска коприна“, ще бъда принудена да преосмисля

позициите си. — Клер се усмихна. — Сигурна съм, че няма да се наложи.

Тя погледна Джош.

— Довиждане засега, скоро ще ти се обадя. — Тя се обърна и тръгна към вратата.

Касиди се забави за миг, за да нанесе заключителния удар.

— Аз продължавам разследването на убийството на съпруга ви, мисис Уайлд. Имам нови доказателства, които със сигурност ще доведат до присъда. Междувременно ви съветвам да не дръзвате да се месите в работата ми, да не ми се мяркате пред очите и да си отнесете задника обратно в Нашвил, където да продължите да спасявате загубени души.

* * *

— Бих искала да помогна на Джош за кариерата му на музикант. Познавам доста хора в Ню Йорк, мога да го въведа в тези среди. Трябва да му се даде възможност да развие таланта си, както винаги е искал.

Клер и Касиди седяха сгущени на един шезлонг във вътрешния двор на къщата на леля Лоръл. Късно следобед новината, че тя е оттеглила признанието си, стигна до медиите. Всеки репортер в страната желаше да говори с нея и Касиди. Краудър им бе казал да се покрият някъде за ден-два и да оставят на него да се оправи с кашата.

Той възнамеряваше да организира пресконференция, на която да съобщи, че Клер Лоран е направила фалшиво признание, за да осигури спокойствие за себе си, бизнеса и семейството си. Той смяташе напълно да отрече признанието ѝ като предизвикано насила от тормоза от страна на медиите и последователите на Джексън Уайлд, както и от скръб по нейната приятелка и бизнес партньорка Ясмин. Щеше да намекне, че разследването разполага с доказателства, които категорично доказват невинността на мис Лоран и които са насочили работещите по случая в съвсем нова посока. Това бе малко преувеличено, но Краудър продължаваше да си бъде на първо място политик.

След като тръгнаха от прокуратурата, Клер и Касиди се отбиха в дома на Хариет Йорк, за да видят Мери Кетрин.

Тя бе победила Хари на всички игри на карти, които бяха изиграли, и гордо им показва спечелените осемдесет и два цента.

— Хари е изключително гостоприемна домакиня, но кога все пак ще се приберем у дома, Клер Луиз?

— Приеми това като една кратка ваканция, мамо. Още няколко дни и ще си бъдем вкъщи. — Тя прегърна силно майка си.

— Винаги си била такава чудесна дъщеря — каза Мери Кетрин и я погали по бузата. — Като се приберем, ще ти направя прочутата торта на леля Лоръл „Френска коприна“. Вие обичате ли шоколадови торти, мистър Касиди?

— Обожавам ги.

Лицето ѝ грейна.

— Значи трябва да я направим съвсем скоро и да ви поканим да я опитате.

— С удоволствие ще дойда. Благодаря за поканата.

Сега Клер лежеше, сгушила глава на рамото на Касиди, благодарна, че най-после може да се порадва на тишина и спокойствие. Бяха метнали един юрган върху избелялата тапицерия на шезлонга, който скърцаше при всяко тяхно движение, но Клер никога не се бе чувствала така удобно.

— И Джош ли ще стане един от твоите питомци? — попита Касиди усмихнат.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами ти имаш навик да вземаш разни хора под крилото си и да възприемаш проблемите им като свои. Мери Кетрин, до известна степен Андре, Ясмин...

— Ясмин ли? По-скоро тя ме взе под покровителството си.

— Може би, в началото. Но ти си била по-силната личност, Клер. Гръбнакът на „Френска коприна“. Човекът с необходимия нюх, за да се продават моделите ви успешно. Нейното име може и да е помогнало за първоначалната реклама, но в крайна сметка се е стигнало до момент, когато тя се е нуждаела от „Френска коприна“ повече, отколкото фирмата от нея.

Клер знаеше, че той е прав, но ѝ се стори, че ще е предателство спрямо приятелката ѝ да се съгласи.

— Ясмин ще ми липсва. Улавям се, че се опитвам да си спомня в кой ден трябва да пристигне от Ню Йорк, и чак тогава се сещам, че вече я няма.

— Това е естествено. Още поне известно време ще е така.

— Дълго време.

Двамата помълчаха, като единствено скърцането на шезлонга смущаваше тишината. Накрая Касиди попита:

— Ами аз?

— Какво ти?

— И мен ли ще ме вземеш под крилото си?

— Не знам. Само още една грижа ми трябва! Какво ще те правя?

— Можеш да ме запознаеш с Френския квартал, в който си израснала и който е неразделна част от теб. Да ме научиш на френски. Да обсъждаш с мен идеите си за „Френска коприна“. Да говорим за моите по-интересни случаи. Да ме слушаш как мърморя. Да ходим да ядем сладолед, да се целуваме на улицата.

— С други думи да бъда твоя приятелка и любовница.

— Точно така.

Двамата се целунаха в сумрака. На няколко пресечки се чу протяжният звук на саксофон. В някоя от съседните къщи готвеха нещо със силни подправки и ароматът им се носеше във въздуха.

Касиди разтвори сакото ѝ, покри гърдата ѝ с властна ръка и целувката им се задълбочи, Клер потри с коляно слабините му и той прошепна името ѝ възбудено.

Когато откъснаха устни, за да си поемат дъх, той каза:

— Ти си невероятна жена, Клер Луиз Лоран! Най-интригуващата, най-тайнствената.

— Вече не, Касиди. — Тя обгърна лицето му с ръце. — Сега вече знаеш тайните ми. Надявам се, че разбираш и оценяваш защо те излъгах толкова много пъти. Налагаше се. Трябваше да предпазя мама, за да не ѝ причинят още болка.

На лицето му се изписа мрачното напрегнато изражение, което бе така типично за него и което Клер вече бе обикнала.

— Никога не съм познавал жена, а дори и мъж, които да обичат толкова силно, че да са готови да жертват живота си. Знаем, че така би трябвало да бъде, но докато не те срещнах, за мен това бе някакъв

непостижим идеал. Това, което искам да знам, е дали тази любов включва и мен?

Тя го целуна нежно.

— Обикнах те от деня, в който се запознахме, Касиди. Страхувах се от теб и мразех системата, която представляваш, но те обикнах.

— Аз не мога да ти предложа много — продума тъжно той. — Искам да кажа, че не съм толкова богат като теб. Обичам работата си, върша я добре, но си оставам държавен служител. А като такъв заплатата ми винаги ще има някакъв таван. — Очите му обходиха лицето ѝ, изучавайки всяка обичана черта. После той прошепна: — Но аз съм влюбен в теб, Клер. Бог ми е свидетел. Ще се омъжиш ли за мен?

— Не е честно — отвърна тя, когато той наведе глава към гърдите ѝ. — Хващаш ме в момент, когато съм слаба.

— Съгласна ли си?

— Да.

Двамата нетърпеливо и непохватно свлякоха дрехите си, след което Клер седна в скута му и въздишките им огласиха вечерния въздух.

* * *

Саксофонът подхвана друга тъжна песен. Извикаха някакво момиче да се прибира за вечеря. Една синя сойка долетя в двора, кацна на ръба на фонтана и отпи от локвата дъждовна вода. От лекия порив на вятъра листата на глицинията прошумоляха край старинната тухлена стена.

Шезлонгът продължи да скърца ритмично, докато една сладка въздишка не го върна отново към тихото спокойствие на вечерта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.